

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE RISING

the Beginning of Everything

A LOVE IS EVERYTHING SAGA BY

KRISTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ASHLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

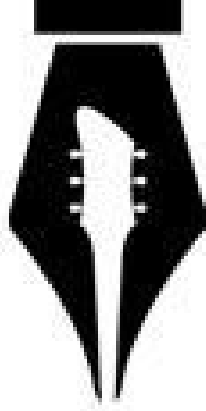

HER ŞEYİN BAŞLANGICI

YÜKSELİŞ SERİSİ BİRİNCİ

KİTAP

KRISTEN ASHLEY

ROCK CHICK

P R E S S

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Beslenme
2. Ayakta Duran Taşlar
3. İkinci Oğul
4. Mavi Çorap
5. Lanetliler
6. Bilgi
7. Uyarı
8. Tek Boynuzlu At
9. Küçük Kız Kardeş
10. Çeyiz
11. Varış
12. Kamp
13. Sebep
14. Komplo
15. Alay
16. Geçit Töreni
17. Resepsiyon
18. Çözülme
19. Enkaz
20. Pazarlık
21. Akşam Yemeği
22. İntikam
23. Tahttan İnme
24. Delme Töreni
25. Ders
26. Kralın Yatak Odası
27. Kartlar
28. Kur Yapma
29. İyilik
30. Düşünceli
31. Seçim

32. [Teklif](#)
33. Tomurcuklanma
34. [Sunumlar](#)
35. [Her Şeyin Başlangıcı Yükseliş Serisi Sözlüğü](#)
[The Rising hakkında daha fazla bilgi için okumaya devam edin Plan Başlıyor](#)
[Yazar Hakkında Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğeri isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylara, yerlere veya kişilere benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2019 Kristen Ashley

Bu kitabın tamamının veya bir kısmının herhangi bir şekilde çoğaltılması hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin hırsızlığıdır. Fikri mülkiyet hırsızlığıdır. Yazarın haklarına destek olduğunuz için teşekkür ederiz. Bu kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olanlar hariç) kullanmak istiyorsanız, önceden yazılı izin almanız gerekmektedir. Lütfen Rock Chick Press, 4340 East Indian School Road, Suite 21-413, Phoenix, Arizona, 85016, ABD adresine başvurun. Kapak Resmi: [Pixel Mischief Design](https://www.pixelmischiefdesign.com)

RH

HE

the Beginning of Everything

A LOVE IS EVERYTHING SAGA BY

ICRISTEßJ

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

7'çSHLEY

PROLOG

KEHANET

Bir zamanlar, paralel bir evrende, Triton kıtasında bol miktarda güzellik ve zenginlik vardı.

Ancak binlerce yıl boyunca, bu kıtadaki halklar güvensizlik, baskı ve savaştan başka bir şey bilmiyorlardı.

Barış, yöneticilerin seçtiği kader değildi. Farklılıklar aşağılanıyordu.

Boyun eğdirme gözlemleniyordu.

Çatışma aranıyordu.

Sky City'de soğuk bir gece, yüzyıllardır süren sömürüden bıkmış ve başka bir çıkış yolu bulamayan kadınlar, sihirlerini bir araya getirerek en büyük fedakarlığı yaptılar.

Efendileri olan erkekleri öldürdüler.

Oğullarını bırakıp kızlarını toplayarak şehirden kaçtılar ve Nadirii Savaşçı Kardeşliği'nin Büyüleri'ni kurdular.

Büyülerin büyülü, yeşil, güneşli ormanında, cadıların büyüsüyle güçlü ağaçlar uzadı ve güçlendi, Nadirii'nin yetenekli savaşçılarının kardeşliğine ağaç evler sağladı. Kardeşlik, baskıcılarından kaçmak için B y lerine yalvaran herkesi kabul etti ve böylece sadakat ve güven sayesinde büyüdü ve gelişti.

Ve onları toplamaya çalışan erkeklerin öfkesini kazandılar.

Triton'un geri kalanı parçalanarak farklı krallıklara bölündü.

Güneşin kavurduğu kum tepeleri ve dağlarla çevrili, zengin, savurgan ve barbar güney bölgesi Firenze, mücevher madenleri, kuzeydeki baharat tarlaları ve nadir ipekleriyle Triton'un en zengin ülkesi olmuştu.

Ve zenginlikleri diğerleri tarafından imreniliyordu.

Sonra, nemli, verimli, ormanlık alanlar, vadiler ve d zl klerle dolu, erdemli kuzeybatı bölgesi Wodell vardı. Bu bölgenin koyunları gezegendeki en iyi y n  üretiyordu ve bu bölgenin mahsulleri ve meyve bahçeleri kıtayı besliyordu.

Ve halkı savaştan bıkmış ve zayıf bir kralın altında ezilmişti.

Ayrıca, kuzey kıyılarının siyah kayalıkları ve i  kesimlerdeki dalgalı tarlalarıyla, zeytin ve şarap üreten, kıtadaki en iyi deri ve silahları üreten, kültürlü Airen ulusu vardı.

Ve öğrenmemiş erkekler tarafından doldurulmuştu.

Ve Mar-el adası kıtası vardı. Kayalık ve kumsallı çorak kıyıları, halkını deniz kenarında yaşamaya ve balıkçı, denizci... ve korsan olmaya zorluyordu. Ancak sınırları içinde bir sır vardı.

Ve halkı, kralının emriyle diğerlerinden uzak tutuluyordu.

Son olarak, Kubbe Şehri vardı. Görkemli altın kubbeleriyle tanınan bu şehir devleti, Go'Doan dininin ve uygulayıcılarının merkeziydi. Rahipler ve gizemli kadın yardımcıları üç kutsal göreve sıkı sıkıya bağlıydılar: eğitim, şifa ve en önemlisi, inançlarını yaymak.

Ancak Nadirii'nin doğuşuna tanık olan Düşmüş Ustaların Gecesi'nden sonra bile...

Triton kıtasında ayrılık, suikast, isyan ve çatışmalar hüküm sürdü.

Ve sonra şunlar vardı...

Tüm topraklarda hakimiyet kurmak isteyenler, Triton uluslarının halklarını kendi isteklerine boyun eğdirip yeni efendiler tarafından kontrol etmek isteyenler.

Ve yüzyıllar önce yenilgiye uğratılmış, kıtada trajedi ve yıkım yaratan korkunç bir yaratık olan Canavarı yeniden uyandırmak için komplo kuranlar da onlardı.

Bunu öngören güçlü bir cadı grubu kehaneti ilan etti.

Triton'un en güçlü dört savaşçısı, en güçlü dört cadıyla evlenerek tüm ulusları bir araya getirmeliydi.

Wodell'den doğan sessiz bakire Silence var. Ve

Firenze'den doğan vahşi kral Mars var.

Ve soğuk savaşçı Cassius, Airen'in oğlu.

Ve Nadirii'nin kızı, vahşi cadı Elena. Ve Wodell'in oğlu,

sadık asker True. Ve Firenze'nin kızı, sürgün edilmiş

güzel Farah. Ve Mar-el'de tahta çıkan korsan kral

Aramus. Ha-Lah'ı kraliçesi yapmak için.

Bu erkekler ve kadınlar kültür ve tarih, gurur, politika ve geçmişlerindeki farklılıkların ötesini görebilselerdi ve aşk galip gelseydi, güçleri ve büyüleriyle parlayacaklardı...

O zaman, Yükseliş'le yüzleşebilirlerdi.

Ve belki de Canavarı yenebilirlerdi.

Zamanı geldi.

O uyandı...

Ve yükseliyor...

1
BESLENME

Rahip

Eski Ritüel Alanı, Küçük Çalılık Ormanı WODELL

Dört kardeşi işlerini yaparken o onlardan uzak duruyordu.

Bunu yapmaya cesareti yoktu. En azından bu kısmı için.

Ancak az önce tamamlanan kısım...

Bakire kızın çıplak olarak toprağa çivilendiği, kollarını başının üzerine uzattığı, bacaklarını açtığı kısım, artık bakire değildi. Dört erkeğin tohumu ondan toprağa akıyordu.

O kısmı hiç hoşuna gitmemişti.

Aslında hoşuna giden sonraki kısımdı.

Kadının uzun zamandır çığlık atmaya bıraktığını fark etmekten mutluydu.

Koyu gri cüppesini tekrar giyen adamlardan biri, rahibin talimatlarını almak için başını ona çevirdiğinde, "Devam et" diye emretti.

İşte o anda oldu. Ritüel kanını kaynatmaya başladığında. Derisi ısınmaya başladı.

Adamlar hanımefendiye hançerlerini çekerek yaklaştılar ve yerlerini aldıklarında dizlerinin üzerine çöktüler.

İlk bıçak belinin sol tarafına saplandığında, kız sadece bir inilti çıkardı.

Ve sonra dışarı, yaradan kan akmaya başladı, yere doğru dalgalanarak. Diğer bıçak sağ tarafına saplandığında, daha hafif bir inilti duyuldu.

Ve dışarı.

Bir sonraki bıçak tam olarak kaydı, kalbini kesti ve gerçek bir nefes kesilmesine neden oldu. Ve sonra dışarı çıktı.

Ve bir sonraki, rahmini yukarı doğru kesti ve o anda, hiç ses çıkmadı.

Hançer çıkarıldı.

O anda rahip beyaz cüppesiyle ona doğru yürüdü, parmakları altın yaldızlı kemerindeki hançeri sevgiyle kavradı.

Hala nefes alıyor olsa bile, başını çevirip ona bakacak gücü kalmamıştı. Yapraklarla kaplı ağaçların arasından yıldızlı gökyüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadı. Göğsünden fışkıran kan, organın gücünü kaybetmesiyle yavaşladı; bu, belki de o bu isteği paylaşmasa bile, vücudunun bu alemde kalmak için çaresizce çabaladığının bir göstergesiydi.

O huzur bulacaktı.

Bundan emin değildi, ama bu noktada bunun gerçekten önemi var mıydı?

O geceki mücadelesinden dolayı, artık kir, çamur, dallar ve yapraklarla dolu, karışık, hatta bazı yerlerinde yıpranmış olan parlak kahverengi saçlarının yanına çömeldi.

Kız çok enerjik biriydi. Canavar

en çok böyle kızları severdi.

"Üzgünüm, canım. Canavarı beslemeliyiz," diye mırıldandı ve bıçağını kadının nefes borusuna kaydırarak eti kesip kanın fışkırmasına neden oldu.

Dudaklarından bir hırıltı
çıktı.

Sonra iki.

Bundan sonra, rahip onun güzel mavi gözlerinden ışığın sönmesini izledi.

Ayağa kalktı, geri adım attı ve emretti: "Onu çözün ve kanı doğrudan akıtmak için ters çevirin."

Dört adam emredildiği gibi hareket etti.

Rahip ayrı durarak izliyor ve bekliyordu.

Ve o an geldiğinde, sonuç fazlasıyla tatmin ediciydi.

Çok daha fazlası.

Gürültü, uğultu, ayaklarının altındaki toprağın sarsıntısı o kadar güçlüydü ki, neredeyse onu yerinden oynatacaktı.

İki hafta önce böyle değildi.

Kesinlikle on iki hafta önce de böyle değildi.

On yıllar önce, ritüelin gözetmeni rolünü üstlendiğinde, neredeyse hiç gürültü yoktu ve hırıltı da yoktu.

Ama şimdi, gürültü güçlendi.

Ve açlık da.

"Efendim," diye bağırdı adamlardan biri, gözleri fal taşı gibi açılmış, rahibe bakıyordu. "Fazla zaman kalmadı," diye duyurdu rahip.

"O zaman her hafta," dedi diğer adamlardan biri. "Yüzyıllardır süren ritüel. Kurbanlar. Çok yaklaştık. Onun gücünü hissedebiliyorum. Onun açlığını. Her hafta

bu kutsal yerde bir araya gelip..."

"Hayır," rahip reddetti. "Her ay."

"Ay mı?" diye sordu başka bir adam inanamadan. "İki *buçuk yüzyıldır* her iki haftada bir yapıyor."

"Canavarı kızdıracaksınız," diye sabırsız işbirlikçisi tersledi.

"Kimin efendisi olduğunu anlaması gerekiyor," diye hatırlattı rahip.

"Efendilerinin kim *olduğunu*," diye düzeltti adam ve rahip gözlerini kısarak baktı.

Canavar onun olduğunda, o ilk gidecekti. "Elbette," diye mırıldandı rahip.

"Her ay sanki..."

"Onu besliyoruz. Onu büyütüyoruz. İhtiyacı olanı veriyoruz. Güçlü olmasını sağlıyoruz. Onu özgürleştirecek olan *biziz*. Sabırlı olmayı öğrenmeli. Minnettar olmayı öğrenmeli. Öğrenmeli," adamlara doğru eğildi, "*hizmet etmeyi*."

Rahip geriye yaslandı ve dört adama bakarak her birini değerlendirdi.

Ancak her zamanki gibi en sevdiğine daha fazla zaman ayırdı, çünkü üzerinde durulacak çok şey vardı.

Onlar özenle seçilmişti. Buna uygun olarak eğitilmişlerdi. Onlar ve onlardan öncekiler, tek bir amaç için yaşamış, komplo kurmuş, entrika çevirmiş, tecavüz etmiş ve cinayet işlemişlerdi.

Bu adamların ayakları yeryüzünde yürürken ulaşacakları hedef. *Onun* ayakları yeryüzünde yürürken.

Ve o anda gördüğü şey, bu adamların bunu bildiği idi.

Rahip sabırlı olacaktı. Onlar da ona sabır göstereceklerdi. Çünkü bunu yaparlarsa, hepsi kral olacaktı.

(Bir tanesi hariç, ama o her zaman baş belasıydı.)

"Bizler, bizden önceki kardeşlerimiz ve onlardan öncekiler gibi, iki yüz yılı aşkın bir süredir ne istediğimizi biliyoruz," dedi rahip. "Efsane efsane değildir. Canavar, yeraltı aleminde yaşıyor. Son dirilişinden sonra oraya sürülmüştü. Tekrar dirilecek. O bizim olacak." Etkili olmak için bir süre durakladı, bu konuda oldukça iyi olduğunu düşünüyordu, sonra görkemli bir şekilde şöyle ilan etti: "Ve sonra *Triton* da *bizim* olacak."

Komplocularından düşük bir "Huzzah" sesi geldi, ama yine de yüksek bir kükreme uygun olmazdı. Ormanın derinliklerindeydiler. Yakınlarında kimse yoktu.

Ancak, iki yüz yıldan fazla bir süredir gizli kalmış kutsal yerlerinin bu geç saatte keşfedilmesi uygun olmazdı.

Özellikle de bir ritüelden sonra.

"O kesinlikle bitkin," dedi rahip. "Onu götürün. Bu gece işimiz bitti. Bir ay sonra tekrar buluşuruz. Ve," bakışları sabırsız suç ortağına düştü, "aday bulma sırası *sende*."

En sevmediği kardeşi, rahibe ağzını açıp bir şey söylemek istediğini belirten bir bakış attı. Akıllıca, bunu yapmadı.

Pratikle kazanılan kolaylıkla, kurban bir çarşafa sarıldı, bir ata yüklendi ve üç adam, dört adamdan üçü, aceleyle vedalaşarak uzaklaştılar.

Rahip, en sevdiği adamla baş başa kaldı.

"Bir ay boyunca beklememiz gerektiğinden emin misin?" diye sordu rahibin seçtiği kişi, rahip ona yaklaşıırken. "O hırıltı sanki..."

"Cüppeni aç," diye emretti rahip sessizce. Başını kaldırıp baktığında, kardeşinin gözlerinin parladığını gördü.

Memnuniyetle cüppesini açtı ve kendini çıplak bıraktı.

Bu, damlalıkta kendini boşalttıktan kısa bir süre sonra olduğu için tatmin ediciydi. Ve bakması çok güzel olduğu için de tatmin ediciydi.

Rahip dizlerinin üzerine çöktü ve penisi ağzının derinliklerine aldı. Ve gürleyen inilti daha da tatmin ediciydi.

Birkaç vuruş için kadının tadını aldı. Ondan sonra, sadece *erkeğin* tadını aldı.

Daha sonra, karlı cüppesini bir kenara atıp, ay ışığında dört ayak üzerinde çıplak bir şekilde, kalın ve sert bir penisi kıkına alırken, elleri ve dizleri kanla ıslanmış toprağa batmış halde, rahibin başı geriye doğru savruldu ve tohumunu toprağa boşaltırken, ay ışığıyla aydınlanan geceye zevkini haykırdı.

Seçtiği kişi onu kurutana kadar emdi, sonra itişleri şiddetlendi ve derinlere boşaldı.

İşini bitirdikten sonra, orada sürtünerek, "Tanrılar, kığın ne kadar sıkı ve sıcak" diye mırıldandı.

"Yağı getirmeyi unutma, Rupert," diye mırıldandı rahip. Sevgilisinin hala sert olan penisiyle üzerine kıvrıldığını hissetti.

"Acıyı seviyorsun," diye rahibin kulağına fısıldadı.

Gerçekten de öyle.

"Çık dışarı. Gitmemiz gerek."

Onun nasıl sevdiğini tam olarak bilen rahip, penetrasyonun sonu sert oldu ve rahip inlemeye başladı.

"Oh evet, acıyı seviyor," diye fısıldadı onun üstünde.

Rahip bunu görmezden geldi ve bir an durup tohumunu toprağa sürttü. O anda hiçbir homurtu duyulmadı.

Sadece bir uğultu duyuldu.

Ve bunu, tıpkı bu şekilde (farklı ortaklarla olsa da), on yıldan fazla bir süredir yapan rahip, bu uğultuyu hisseden tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

Bu yüzden, Canavarın gerçek efendisinin kim olacağını biliyordu.

AYAKTA DURAN TAŞLAR

Büyük Cadılar Meclisi*Silbury Henge, Argyll Ormanı AIREN*

Ormanın açıklığında, beş dikili taşın ilki öncesinde ilk ışık parlaması görüldü.

Deniz mavisi bir ışık.

Kadın ışığın içinden öne doğru adım attığında, hemen yanında bulunan taş kırmızı ışıkla aydınlandı.

Ve o kadın öne çıktı. Sonra, ışık yeşil renkteydi.

Ve o kadın öne çıktıktan sonra, parlak beyaz bir ışık çıktı.

O kadın, dairenin ortasındaki levhanın yanındaki diğerlerinin yanına katıldı.

Eski zamanlarda insanların kanını, sonra da hayvanların kanını görmüş bir taş.

Ancak binlerce yıldır, kenarlarını kıvrımlı ve pürüzsüz hale getiren rüzgâr, yüksekliğini toprağa gömen yağmur ve rengini solutan güneşten başka bir sunum görmemişti.

Tıpkı etrafındaki dikili taşlar gibi. Bir zamanlar gökyüzüne doğru iki kat yüksekliğinde gururla dikilen bu taşlar, artık sadece bir kat yüksekliğinde duruyorlardı. Kenarları körelmiş, biri yıldırım çarpmasıyla zayıflamış, bir parçası koparak yere düşmüş ve kardeşinin yanına gömülmüştü.

Dört kadın döndü.

Beşinci ışık mercan renginde parladı ve içinden Nadirii Kardeşliği'nin Kraliçesi Ophelia çıktı.

"Kardeşim."

"Kardeşim."

"Kardeş."

"Kardeşim."

"Kardeşlerim," diye selamladı Ophelia, kız kardeşlerinin arasında yerini alarak.

"İyi misin?" Dellish'li Rebecca, kraliçeye keskin bir bakışla sordu.

"Bu gece olmaz. Tam da beklendiği gibi, yine bir karışıklık çıktı," diye cevapladı Ophelia. Bu, Rebecca'nın sorusuna cevap değildi ve Ophelia bunun farkındaydı.

Rebecca daha fazla soru sormadı.

"Yapacak işimiz var," dedi Mar-el'den Lena, sunaka yaklaşıp. Diğerleri de onu takip etti.

Lena başladı.

Parmak uçlarıyla taşa dokunarak, açıkça "Ay" dedi. Firenz'den Nandra taşa dokundu. "Kan."

Airenzian'dan Fern dokundu. "Yıldız." Rebecca da onu takip etti. "Toprak."

Ophelia sonuncu oldu. "Kız kardeşlik."

Bir enerji dalgası kollarından yukarı doğru kaydı, ayaklarının altında şarkı söyledi, taşlarda titreşti ve basit ritüel tamamlandı, çember birleşti, cadılar meclisi hazır, ellerini çektiler.

"Onlar Canavarı uyandırıyorlar," Rebecca, birkaç yıldır zaten bildikleri ve sahip oldukları şeyi onlara söyledi.

"Onlar gizlenmişler. Son uyandırmanın gücüyle, iki hafta boyunca onları bulmaya çalıştım, başka hiçbir şey yapmadım. Uyumadım, yemek yemedim, derin meditasyona girdim, yüzyıllardır denenmemiş büyüler yaptım. Ama başaramadım," dedi Lena.

"Aralarında güçlü bir büyücü var," diye mırıldandı Ophelia. "Go'Doan mı?" diye sordu Nandra sertçe.

Ophelia, Go'Doan'lardan hoşlanmadığını paylaşan kız kardeşine baktı, en azından bazılarını (aslında çoğunu), ama bunu göstermedi. "Şüpheleniyorum, ama emin olamıyorum. Ben de onları hissedemiyorum."

Bu bir sürprizdi.

Özellikle de bunca yıldır denedikten sonra.

Onlar, ülkelerinin en güçlü cadılarıydılar ve Ophelia, aralarında açık ara en güçlüsüydü.

Bu tam olarak doğru değildi.

Onlar, topraklarında herkesin bildiği en güçlü cadılardı. Şu anda.

Diğerlerinin de ortaya çıkması gerekecek gibi görünüyordu.

"Kehanet başlamalı," dedi Fern.

Bu sözler söylendikten sonra tüm cadılar Ophelia'yı yakından izlemeye başladı.

Ama bu doğrudu.

Canavar sürgün edildiğinde, cadılar meclisi yükselmişti.

Ve binlerce yıldır her nesilde kızlar seçildi. Ve erkekler.

Sadece bu tesadüf için.

Onu geri sürgün edebilmek için.

"Artık daha fazla geciktiremeyiz Ophelia," dedi Rebecca nazikçe. "Hepimiz onları bulmaya çalıştık. Onları durdurmak için defalarca büyü yaptık. Son iki yılımızı bu çabalarla geçirdik. Artık çok geç. Canavar uyandı. Yüzeye yaklaşıyor. Bunun doğru olduğunu anlamak için artık toprağın hareket ettiğini hissetmeme gerek yok. Onlar onu beslerken *hissediyorum*."

"Kızın için endişeleniyorsun," dedi Lena, Ophelia'yı yakından izlemeye devam ederek.

"Ben tüm kızlarımız için endişeleniyorum," diye cevapladı Ophelia.

"Bu çok doğru. Bunların hiçbiri kolayca kabul edilmeyecek," dedi Fern fısıldayarak.

"*Yani hiçbiri* kolayca kabul edilmeyecek demek istiyorsun," dedi Nandra sinirli bir şekilde. "Her zamanki gibi, kadının görevi erkeğin yanında kendine bir yer bulmak ve onu inşa etmektir. Özellikle de *senin* ülkende."

Fern başka yere baktı, yanakları kızardı, ama Ophelia konuştu.

"Birbirimize kızmamalıyız. Bunun hiçbir faydası olmaz. Fern, hepimiz, hatta Nadirii bile, kendi ülkesinde neler olup bittiğinin farkında."

Nandra ağzını kapattı.

"Gönderilen kızlar arasında, korkarım ki *senin* kızın, kardeşim, dostum, en zorlu yolu yürüyecek," dedi Rebecca Ophelia'ya. "Hiçbirimizin bu oyunda kanı yok. Bu çileye atılanlar bizim rahimlerimizden çıkanlar değil. Sadece seninkiler."

"Bunun farkındayım," diye yanıtladı Ophelia. "Ama benim Elena'm, her zamanki gibi, omuzlarını dik tutarak fedakarlığını yapacak." Ophelia kız kardeşlerine baktı. "Hepsi öyle yapacak. Bu gelenek binlerce yıldır sürmektedir. Canavarın bu dünyaya ve insanlara verdiği zarar, soğuk kış gecelerinde ebeveynlerin çocuklarına farklı bir tür ürperti vermek için anlattıkları hikayeler haline gelmiş olabilir. Ama Go'Doan bunu hissetmiş olacaktır. Cadılar. Kahinler. Büyücüler. Triton'da sihir perdesinin huzursuzluğu artıyor. Hiçbiri vazgeçmeyecek. Hepsi aynı fikirde olacak. Ve bu, onlara dağıtılan kartların tamamen kötü olduğu anlamına gelmez."

"Tabii ki savaşçılardan bahsediyorsun," dedi Lena sinirli bir şekilde.

"Ya da kişisel amaçlarla ellerinde tuttıkları sopaları olan savaşçılar," diye mırıldandı Rebecca.

Ophelia onaylamak için burnundan nefes aldı.

"Fayansları atmalı, eşleşmeleri yapmalı ve bu işi bitirmeliyiz," dedi Nandra. "Hepimizin konuşup gelecekleri konusunda ikna etmemiz gereken yöneticiler var. Ve fayansları atmak, çabalarımız arasında en az zahmetli olanı olacak."

Haklıydı.

Her açıdan.

Fayansları atmaları gerektiği gerçeği de dahil.

Ophelia kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Başkan zaten Kristal ile eşleşti, bu yüzden ben atmayacağım," diye işaret etti Lena. "Ve bunun gerçekleştiği en iyi şekilde hatırlanmalı."

"Peki neden?" diye sordu Nandra.

"Çünkü bu kader olduğunu paylaşıyor. Onlar birbirleri için yaratılmışlar," diye cevapladı Lena. "Bizim müdahale etmemiz olmadan eşleştiler, zaman verilirse diğerleri de aynısını yapabilir."

Ah, Lena.

Tanığa karşı sert, ama içten yumuşak.

Ophelia'nın, özellikle de şu anki durumunda, gelecek olanlardan daha az korkmasını sağlamaya çalışıyordu.

Ancak Ophelia'nın gelecekte korkmasını azaltabilecek hiçbir şey yoktu, fayanslar ne yazarsa yazsın.

Kızının onun yerini almasını ummuştı. İkinci doğan.

Ama hüküm sürmek için doğmuştu.

"Anladığım kadarıyla Aramus ve Ha-Lah birbirlerinden nefret ediyorlar," dedi Nandra. "Kralınız bu birliği tamamladı mı?"

"Denemediğinden değil," diye karşılık verdi Lena.

"Onun tohumları midesinde kaldığı için onların büyüyen gücünü hissetmiyoruz," diye gözlemledi Nandra.

"Tohumunu ne zaman harcadığını bilmiyorum, midesinde... en azından düzenli olarak değil," diye mırıldandı Lena.

"Bu daha da kötü," diye Rebecca alışılmadık bir şekilde sertçe çıkıştı.

"Ah, Dellish'ler ve onların tuhaf gelenekleri," diye mırıldandı Nandra, dolgun dudaklarını kıvrarak.

"Belki de Kristal, onunla çiftleşmenin ülkeyi kurtaracağını bilirse, onun cazibesine daha yatkın olur," diye Lena, Rebecca'dan önce hızlıca cevap verdi.

"Onun oldukça hırçın olduğunu duydum, bu yüzden bu bile işe yaramayabilir," diye mırıldandı Fern, Rebecca'ya doğru eğilirken.

"Fayansları getirin," dedi Ophelia iç çekerek.

Rebecca eteğinin cebine elini sokup fayanslarını çıkardı, gözleri Ophelia'ya dikilmiş, sesi yine nazikti.

"İlk sen başlamak ister misin kardeşim?" diye sordu.

"Kızımın eşleşmesi son olacak," diye reddetti Ophelia. "O kalanları alacak."

Hepsi bunun akıllıca olduğunu düşündü. Ophelia fayansları atarsa, seçim sihir tarafından yapılacaktı, ama kader Elena'yı nereye yönlendirecekse, o da Ophelia'nın elinden doğrudan gelecekti.

Ancak, kimin ilk gideceğine karar veremeden önce — Wodell, Firenze veya Airen — Rebecca elindeki taşları karıştırdı.

Ya da...

Öyle yapmadı.

Her halükarda, fayanslar elinden fırlayıp taş zemine çarptı. Rebecca ve Fern nefeslerini tuttular.

Nandra'nın gözleri fal taşı gibi

açıldı. Lena gülümsedi.

Ophelia dikkatle izledi.

Soğuk deniz mavisi, parlak kırmızı, yaprak yeşili, çarpıcı beyaz ve koyu mercan rengi kıvılcımlar, dikdörtgen krem rengi fayanslar dans ederken dans ediyordu.

İki tarafına siyah renkle çapraz yay ve ok basılmış olan. Savaşçı.

Nadirii'nin Elena'sını simgeliyor. Kardeşliğin Prensesi. Ophelia'nın kızı.

Elmas şeklindeki. Kristal.

Mar-el'den Ha-Lah. Korsanların ada ülkesinin kralı Aramus'un yeni kraliçesi.

Örtülü olan. Gölge.

Dellish'in Sessizliği. Arbor Kontesi. Kralın yeğeni. Avucunda göz olan el sahibi.

Bilge.

Firenze'nin Farah'ı. Bir hainin kızı. Statüsü ve mal varlığı elinden alınmış. Sürgünde çölde yaşıyor.

Sonra, iki tarafında kanatları olan daire içinde ters üçgen olan vardı.

Kafa.

Aramus. Mar-el Kralı. Korsan. Denizlerin Koruyucusu.

Ve bir daire içinde bir üçgenin diğerinin üzerinde olduğu, etrafında bir çiçek bulunan sembol.

Kalp.

Doğru. Dellish Prensi. Tahtın varisi.

Ve tepesinde hilal bulunan, iki daire ile çevrili, lotus yaprakları ile çevrili olan.

Horoz.

Mars. Firenze Kralı. Babasının suikastından sonra tahta çıktı.

Halkı tarafından sevilen bir hükümdar.

Ve sonuncusu, bir lambanın üzerinde alev bulunan, kare şeklinde bir çerçeve içinde, bir daire ile çevrili, kuzey, güney, doğu ve batı yönlerinde lotus yaprakları bulunan başka bir ters üçgen.

Toplar.

Cassius. İkinci Oğul. Airen Prensi. Asker olarak doğdu, şimdi ise tahtın varisi.

Bir gürültüyle, Kristal ve Kafa bir arada ateşlendi, yüksek sesle çınladı, deniz ateşi çıkardı ve artık amblemin merkezinde kristal bulunan tek bir karo olarak düştü.

Diğerleri de kırıldı ve tıkırdadı.

Ve vermilyon rengi bir vuruşla Bilge, Kalp ile birleşti ve sunak üzerine düştü, bilge el artık işaretin üçgeninin ortasına gömülmüştü.

Sonra yeşil bir ışık çaktı, Gölge Horoz ile birleşti ve sunak üzerine düştü, kefen kayboldu, gözleri açık bir yüz, hilal ayın olduğu yerde küçük bir gülümsemeyle kıvrılmış dudaklar.

Bu, Ophelia'nın kontrol edemediği sessiz bir inilti çıkarmasına neden oldu, sonra mercan rengi alev Savaşçı karosunu doğrudan Toplara götürdü ve sessiz bir patlamayla, mum kayboldu, tek boynuzlu at şimdi sembolün ortasında gururla duruyordu.

Büyü geri çekildi ve cadılar aşağıya bakarken sunak sadece ay ışığıyla aydınlatılıyordu.

Aramus ve Ha-Lah'ı tanıyorlardı. Ama

şimdi Farah ve True vardı. Silence ve

Mars.

Ve Elena ile Cassius.

Ophelia için daha kötü bir çift olamazdı. *Elena* için.

Bu, onun en derin
korkusuydu.

Gerçekleşmişti.

Rebecca ilk konuştu.

"Üzgünüm, kardeşim."

"Ben de."

"Ben de."

"Ben de."

Ophelia, son karodaki tek boynuzlu atı uzun bir süre seyretti, onun büyüğü ve bolluğunun umut verici bir şey anlamına geldiğini umarak, sonra gözlerini kız kardeşlerine çevirdi.

"Bitti," dedi. Bitmemişti.

Henüz bitmemişti.

Ama olacaktı.

Tüm tanrıçalar ve kutsal olan her şey adına.

Ophelia, kalbinin derinliklerinde, bu kızların hiçbirinin acı çekmemesini arzuluyordu.

Aşırı derecede.

Özellikle de kendi kızının.

Ama ne yazık ki, kendi kızı için orada olamayacağından korkuyordu.

3
İKİNCİ OĞUL

Prens Cassius Laird

Veliaht Prensın Yatak Odası, Gökyüzü Kalesi, Gökyüzü

Körfezi AIREN

Cassius, hizmetçinin ağzını eliyle kapatırken, diğer elini bacaklarının arasına soktu ve orta parmağını hareket ettirmeye başladı.

Ve bu etkiliydi, eğer kadının inlemelerini, hıçkırıklarını ve boğuk "Lütfen", "Daha fazla" ve "Daha sert" seslerini bastırmakta yaşadığı zorluk dikkate alınırsa.

Neyse ki, kısa sürede kız orgazm oldu. Artık nihayet kendine bakabiliyordu.

Bunu olabildiğince çabuk yaptı ve bastırmaya çalışmadığı bir homurtuyla, sadece sesin yüksek olmadığı için değil.

Az önce olan şey... Yeterliydi.

Bitirdiğinde, toparlanmak için ona eğilmedi, çünkü toparlanacak pek bir şey yoktu.

Nefesini toplayarak, içinden çıktı, ön tarafta ön koluyla tuttuğu eteğini indirdi, arka tarafta kalçaları bunu yapmıştı, ve kadının yatağının direklerinden birine tutunduğu yerden uzaklaştı.

Hala ıslak ve sert olan penisini içine soktuktan sonra iki elini deri ceketinin düğmelerine koydu. Daha sonra, kızın görmediği bir anda onu temizleyecekti.

"Ekselansları," diye fısıldadı kız, sesi titriyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı adam, kapıya doğru ilerlerken pantolonunun düğmelerini iliklemeye devam etti.

"Ekselansları!" diye bağırdı kız.

Lanet olası tanrılar adına, bu onun en çok nefret ettiği kısımdı.

Gözlerini ona çevirdi ve onun yorgun ama parlak ve umut dolu gözlerini gördü.

"Her zaman... çok hızlı oluyor. Geceleri seni ziyaret edebilirim," diye tereddütle teklif etti. "Hayır," diye Cassius aniden reddetti, döndü ve odadan çıktı.

Ancak, koridora döndüğünde, adamı Cassius'un yatak odasının kapısının yanında, omuzları siyah taşla yaslanmış, başı Cassius'a dönük, ağzında sinsi bir gülümsemeyle dururken, neredeyse Mac'e çarpıyordu.

Cassius'un yatak odasının kapısının hemen yanında, başı Cassius'a dönük, ağzında sinsi bir gülümsemeyle.

"Sana bir profesyonel bulmalıyız kardeşim. Böylece çok daha yüksek sesle orgazm olursun," dedi Mac, ya da babasının ona verdiği isimle Macrinus.

"Elim yoruldu," diye mırıldandı Cassius, geniş koridorda yürümeye devam ederken, botlarının sesi, siyahtan kömür grisine ve gece mavisine kadar koyu renklerde kıvrılan, gümüş rengi hafif izler taşıyan kalın halı tarafından bastırılıyordu.

Zamanınız varsa, ki onun nadiren vardı, koridorda durup gözlerinizle etrafı süzdüğünüzde, uzun halı, sonsuz bir gece gökyüzü şeridi gibi görünüyordu.

Gerçekte, etrafındaki her şey karanlıktı. Kalenin siyah taşları. Halı. Tavandan sarkan zincirlere asılı büyük, görkemli ve gösterişli avizelerin etrafındaki ferforje. Sağındaki geniş, sivri pencerelerin kenarlarını süsleyen uzun, ağır, gece mavisi kadife perdeler. Onun ve Macrinus'un vücutlarını kaplayan siyah deri gömlek, pantolon ve botlar.

Kanlı karanlık.

Her şey.

Cassius'un hayatının fiziksel bir metaforu.

Mac onun yanında yürümeye başladı. "Biliyorsun, bu sadece bedensel bir işlev değil." Bunu biliyordu.

Çok iyi biliyordu.

Cassius, bunu çok iyi bildiği için gözlerini kapatmaktan kendini alıkoydu ve adımını bozmadan devam etti.

Macrinus'un sesi, "Kardeşim..." diye başladığında çok değişmişti.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşursan, dişlerini yutarak konuşacaksın," diye Cassius sertçe karşılık verdi.

Mac bir an durdu, onun yanında yürümeye devam etti, sonra şöyle dedi: "Senin odanın önünde, seçtiğin güzel hizmetçinin sesini dinlemek için bekliyor değilim, Cass. Baban seni almam için beni gönderdi."

Bunun üzerine Cassius aniden durdu ve arkadaşına döndü.

"Lanet olsun, *neden?*" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Mac. "Dünya yuvarlaktır. Gökyüzü mavidir. Bu sabah yumurtaları istediği gibi pişmemişti. O nefes alıyor. Sen nefes alıyorsun. Ben nefes alıyorum. Gallienus'un senin varlığını talep etmek için bir nedene ihtiyacı var mı?"

Ne yazık ki, babası buna gerek duymuyordu ve hiç duymamıştı.

Bu sadece adamın onun babası olduğu için değil, aynı zamanda kral olduğu için de böyleydi.

Cassius yürümeye devam etti.

Mac da öyle.

"Dün gece yine deprem oldu," dedi Macrinus gereksiz bir şekilde.

"Biliyorum, Mac," dedi Cass iç çekerek. "Hissettim. Troller, periler ve cüceler de hissetti. Muhtemelen deniz kızları ve gogmagoglar bile hissetmiştir."

"Şey, benim tahminim, depremler aylarca her iki haftada bir saat başı meydana gelmez," dedi Mac.

Cassius, adımını bozmadan ona bir bakış attı ve "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Mac'in kalın kaşları birleşti. "Hizmetçiyi iyi bir amaç için kullanmış bir adam için çok kötü bir ruh halindesin."

Cassius aniden durdu.

Mac de öyle ve kaşları hala çatık. "Senin..." diye başladı arkadaşı.

"Cümleli dikkatli bitir," diye homurdandı Cassius.

"Cass, altı yıl oldu," diye karşılık verdi Macrinus.

Cassius tamamen ona döndü, kaşlarını kaldırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki ya bu? Bu senin bildiğin bir şey mi? Karının, kızını senin lanet olası *kanlı* ellerine doğururken inlemesi, terlemesi, çığlık atması, ıkınması, dua etmesi ve *kanaması* gördükten sonra iyileşmek için gereken süre bu mu? Ve sonra bu dünyada yaptığı son şey, minik bebeğine gülümsemek, senin yüzüne gülümsemek ve sonra *ölmek mi?*"

"Biliyorsun ki benim karım yok ve hayal bile edemiyorum..."

"Hayır," diye homurdandı Cassius, dönerek kollarını indirip yürümeye devam etti. "Hayal edemezsin. O yüzden bu konuyu kapat."

"Liviana senin böyle devam etmeni istemezdi..."

Arkadaşı cümlesini tamamlayamadı, çünkü Cassius'un eli boğazını sıkıyordu ve onu, büyük ve korkunç krallığın başkenti Airen Kralı'nın kalesi Sky Citadel'in geçidindeki siyah taş duvara çarpmıştı.

"Liviana'nın neyi isteyeceğinden bahsetme," diye gürledi, yüzü Mac'in yüzüne bir santim uzaklıktaydı.

Mac karşı koymadı.

Ama pes de etmedi.

"O bunu istemezdi, bunu sen de biliyorsun. Senin mutluluğu bulmanı isterdi, kanlı *bir* hizmetçiyle değil."

Sanki o hizmetçiye yaptıkları ona mutluluk getirmiş gibi.

Ne yazık ki, altı kanlı yıl boyunca, kızının yanında bile gerçek anlamda mutlu olmamıştı.

Cassius parmaklarını sıktı. "Seni uyarıyorum, Mac." "Ve

Aelia'nın bir anneye ihtiyacı var," diye tükürdü Macrinus.

Tanrılar aşkına, kafasında kanın kaynadığını *hissedebiliyordu*.

"Tanrı aşkına, ikiniz de keser misiniz?" diye bağırdı Nero ve iki adam da yanlarına doğru gelen kardeşlerine baktılar. "Gallienus sinirlenmiş. Ne olduysa, sonra bitirin."

Cassius elini indirdi ve Mac'ten uzaklaştı. "Seni de mi gönderdi?" "Tüm teğmenlerini çağırdı ve sen gelmeyince, oh, yaklaşık

Mac seni almaya gittikten iki saniye sonra sinirlenmeye başladı," diye cevapladı Nero. "Ya da... *daha da sinirlenmeye*."

Cassius başını tekrar Mac'e çevirdi. "Bunu bana söylemedin."

"Üzgünüm, bu sabahki haberlerin derinlerine dalmak için çok meşguldüm," diye karşılık verdi Macrinus.

Cassius dikkatini onlara katılan Nero'ya çevirdi. "Neden hepiniz oradasınız?"

"Hiçbir fikrim yok. Ayrıca bu sabah yapmam gereken işlerim var, onları yapmak istiyorum, bu yüzden bu işin ne olursa olsun bir an önce bitmesini ve işlerime devam etmeyi istiyorum. Başka bir deyişle, ikiniz oyalanmayı keser misiniz?"

Bunun üzerine Nero dönüp geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

"Senin elin boğazımda değilken, daha sonra bitireceğiz," diye mırıldandı Mac.

"Elin boğazımda olsun ya da olmasın, bu konuyu daha fazla konuşmayacağız," diye mırıldandı Cassius ve Nero'yu takip ederek yürümeye devam etti.

Macrinus sessiz kalacak kadar akıllıydı. Aslında,

çoğu zaman akıllıydı.

Kardeşinin acı çekmesini görmekten yorulduğunda, bilgeliği azalıyor gibi görünüyordu.

Adil olmak gerekirse, durum tersine dönseydi, Mac'e müdahale edeceğini görebiliyordu.

Ancak durum tersine dönmedi.

Merdivenlerden indiler, iki adamın genişliğinde, iki *uzun* adamın genişliğinde, üzerinde asılı duran, tehditkar, sivri uçlu, karmaşık, ferforje şamdanların bulunduğu büyük girişe vardılar.

Nero'nun yaptığı gibi sola döndüler ve Gallienus'un, babasının, onun babasının ve ondan önceki yüzyıllar boyunca babalarının yaptığı gibi, sarayını kurduğu Büyük Salon'a girdiler.

Kral, her iki yanında babasının başının birkaç metre üzerinde yükselen, karmaşık oymalı, uzun kuleli, büyük, gece mavisi kadife yastıklı, koyu renkli ahşap sandalyeye oturdu. Bu sandalye, ziyafetler veya kralın çağırdığı zorunlu akşam yemekleri sırasında (ki bunlar sık sık olurdu) Cassius'un babasının sağında oturduğu, yükseltilmiş bir platformun üzerinde duran uzun bir masanın arkasında bulunuyordu.

Ve üç karısı da onları çevreliyordu.

Bu zamanlarda (ya da her zaman) babasının yanında olmak mide bulandırıcıydı, ama aynı zamanda babasının, tek bir eşte aradığını bulamayan, erkeklikten uzak bir adam olması da mide bulandırıcıydı.

Onların sevgisini hiç kazanamamıştı.

Sadece açgözlülükleri, statü ihtiyaçları, korkuları ya da üçü birden.

Neyse ki, babasının ilk denemesinden sonra, torununun kendisine eşlik etmesini talep etmedi.

İkinci bir oğlu vardı, tahtın yedeği.

Torununu da hükümdarlığına dahil etmeye çalıştığında, bunun da mümkün olmadığını anladı.

Gallienus bir daha asla böyle bir girişimde bulunmadı.

Babası neredeyse her gece tam bir kral gibi davrandığı zamanlarda, korkunç sayıda saray mensubunun yemek yediği masaların arasından geçerken, Cassius tüm adamlarının gerçekten de etrafında olduğunu gördü. Kişisel muhafızları. Ve bu, onlar sadece askerken bile böyleydi.

Ama yine de, her biri diğerlerini kendi kişisel muhafızları olarak görüyordu.

Askerler için olması gerektiği gibi.

Macrinus, elbette. Nero da. Otho. Antonius. Severus. Ve Hadrian. Her biri bir generaldi.

Hepsinin yapacak işleri vardı.

Cassius, olacakların bir lütuf olmayacağını biliyordu.

Babasının tam önünde durdu, kesinlikle eğilmedi, ama bunun yerine, "Siz çağırdınız mı?" dedi.

Cassius, babasının gözlerindeki hoşnutsuzluğu göğüsledi ve bunu yapmak zor olmadı.

"Kahvaltım servis edilmeden önce, cadı Fern bir görüşme talep etti," diye başladı babası.

"Hâlâ hayatta mı? Yoksa küstahlığı yüzünden kafasını kestirdin mi?" diye sordu Cassius alaycı bir şekilde.

"Seninkini kesettirebilirim," diye tersledi Gallienus.

"Tanrılar adına, bunu memnuniyetle kabul ederdim, çünkü bu beni ıstıraptan kurtarırdı," diye mırıldandı Cassius.

"Peki ya Aelia?" diye sataştı Gallienus. Cassius'un kalbi keskin bir acı ile sızladı.

"Onun altı babası var. O iyi olacak," diye cevapladı.

"Bu bizi istediğim yere götürmüyor," dedi Gallienus düşmanca. "Lütfen," dedi Cassius elini sallayarak, "devam et."

"İzninizi aldığım için ölçülemeyecek kadar mutluyum," dedi Gallienus dedi.

Cass içini çekti.

"Cadı Fern, sarsıntıların Canavarın uyandığını uyandığını söyledi," diye duyurdu Gallienus.

Cassius'un sırtı dikleşti ve adamları alarma geçince odadaki havanın kalınlaştığını hissetti.

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı Cass.

"Keşke şaka yapıyor olsaydım. Ne yazık ki değil. Bütün cadılar bir araya geldi. Onlar da bunu durdurmaya ve arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışıyorlar. Biri Canavarı uyandırıyor. Onun uyanmasını, ortaya çıkmasını istiyorlar. Ne amaçla, bilmiyorum ve önemi de yok. Görünüşe göre bunu engelleyemiyorlar, biz de hazırlıklı olmalıyız."

"Peki tam olarak nasıl hazırlanacağız?" diye sordu Cass. "Efsane doğruysa, Triton kıtasının neredeyse tüm nüfusu Mar-el'e kaçmadan önce bu Canavarın kurbanı oldu. Onları güvende tutan tek şey Canavarın sudan nefret etmesi idi. Ama çok uzun zaman geçti ve bu hikayenin pek çok versiyonu var, gerçekte nasıl olduğunu tam olarak bilemeyiz. Bazıları büyülü güçlerin onu kovduğunu söylüyor. Bazıları suyun onu yaraladığını ve iyileşmek için evine süründüğünü söylüyor. Diğerleri ise..."

"Bu efsaneyi biliyorum Cassius," diye babası sözünü kesti. "Ayrıca Büyük Cadılar Meclisi'nin tam da bu amaçla kurulduğunu da biliyorum. Binlerce yıldır başka nedenlerle bir araya geldiler, ama o eski zamanlarda hazırladıkları ve yüzyıllar boyunca özenle besledikleri bir plan var. Ve bu planı uygulamaya koyma zamanı yaklaşıyor."

"Peki plan nedir?" diye sordu Cassius.

"Kral Mars, Wilmer'ın yeğeni, Silence adında bir kızla evlenecek."

Cass bu başlangıcı hiç beğenmedi.

Ve Mars'ın bir Wodell ile evlenmek zorunda kalınca aklını kaçıracağını kesin olarak biliyordu.

"Peki bu evlilik nasıl olacak?"

"Ve Prens True, Farah adında bir Firenz kadınıyla evlenecek."

Nadirii'nin ikinci kızına derinden aşık olduğu söylenen True için üzücü bir durumdu.

Ancak, durum hiç de iyiye gitmediği için True'yu düşünemiyordu. "Oh, lanet olsun," diye Otho'nun arkasında mırıldandığını duydu Cass.

Evet, durum hiç de iyiye gitmiyordu.

Gallienus tereddüt etmedi.

Ama bu sözleri söylemek onu hasta etmiş gibi görünüyordu.

"Ve sen, Nadirii'nin Ophelia'nın ikinci kızı Elena ile evleneceksin."

Kardeşlerinin arkasına yaklaştığını hissetti, ama yine de, sessizlik o kadar ağırdı ki, sesi iletme kapasitesinden yoksunmuş gibi görünen odada hiçbir ses yoktu.

Sonunda Cass öfkesini yeterince kontrol altına alıp, "Bu olamaz," dedi.

"Görünüşe göre, öyle

olacak." "O bir Nadirii."

"Mide bulandırıcı bir şekilde öyle," diye tükürdü babası. "Ve kız kardeşi senin kardeşini, oğlum, tahtının varisini öldürdü."

Cassius buna itiraz edebilirdi ve odadaki herkes, babası hariç, buna itiraz ederdi.

Trajan gururundan öldü.

Nadirii Kardeşliği'nin ilk doğan prensesi Serena, Trajan'a ölümcül bir yara açmıştı.

Ama yarasını temizletip, dikip, tedavi ettirip, tedavi görseydi ve o gururlu aptal bir gün, hatta üç gün, en iyisi iki hafta dinlenseydi, hayatta olacaktı.

Serena'nın onu yaralamasına öfkelenen adam, temizlenmeyi bile reddetti, tamamen kaybedilmiş bir savaşı sürdürdü, bunu üç gün boyunca yaptı, onlarca adamını kaybetti, sonunda yaradaki zehir etkisini gösterince güçsüz düştü ve büyük acılar çektikten sonra öldü.

Serena, Airen'in varisini öldürdüğünü olabildiğince geniş çapta övünebilirdi ve kendi tarzında övündü de.

Ama Trajan, kendi eliyle olmasa da, kendi gururlu, pervasız, akılsız ve sorumsuz kararları yüzünden ölmüştü, ki bu, hayatında yaptığı birçok karar gibi, bir bakıma şiirseldi.

Kardeşler arasında büyük bir sevgi yoktu. Cass'ın kardeşleri onun kanından değildi.

Ve hepsi o odadaydı.

Ancak bu, Cassius Laird'in olmak istediği kişi, yani babasının ordusunda bir general, babasının isteklerinin boyunduruğu altında yaşamadan (çoğunlukla) istediği gibi hayat süren biri olamadığı anlamına geliyordu.

Şimdi, tahtın varisiydi ve son nefesini verene kadar bununla yüzleşmek zorundaydı. "Onunla evlenmeyeceğim," dedi Cass alçak sesle.

Babası ona hasta bir gülümseme attı. "Görünüşe göre, o senin tohumunun enjeksiyonuyla gücü önemli ölçüde artacak güçlü bir cadı." Gülümsemesi kayboldu. "Ve bir de, tahtı gelecek nesil için doğrudan soyuna güvence altına almak için bana bir torun vermen meselesi var."

Aelia zeki, gözlemci, hızlı öğrenen, iyi kalpli, cömert ruhlu, mantıklı biriydi ve bu yüzden muhteşem bir kraliçe olacaktı.

Cassius, babası hayatta olduğu sürece bunu asla önermezdi, aksi takdirde gerçekten de darağacına girebilirdi.

Ya da giyotin.

"Sıradaki varisin Nadirii kanı taşıdığını söylüyorsun," diye hatırlattı Gallienus'a.

"Bu noktada, denizkızı kanı taşıması bile umurumda değil," diye karşılık verdi

Gallienus. "Nadirii erkek çocukları kabul etmez," diye devam etti Cassius.

"Gelecekteki kralı bir sepete koyup bir köylünün evinin önüne bırakamaz, değil mi?" diye karşılık verdi Gallienus.

"Onlar bunu bir asır önce bıraktılar, baba. Artık erkek çocuk doğurmamak için büyü kullanmayı öğrendiler."

"Peki, *onun bunu* yapmasını engelleme bir yolunu bulman gerekecek, değil mi?" diye tersledi Gallienus. "Ve Fern'in sana bu konuda yardımcı olabileceğini söyleyebilirim. Kralına iyi hizmet etmeyi bilir."

Öyle de yaptı.

Airen'de hiçbir kadın, efendilerine nasıl iyi hizmet edeceğini tam olarak bilmiyordu.

Hatta, belki de özellikle, güçlü bir cadı bile.

"Airenzianlar asla bir Nadirii kraliçesini kabul etmezler," diye işaret etti Cassius.

Babası elini salladı. "Başka seçenekleri yok. Onu kabul edecekler ya da Canavardan kaçacaklar." Başını salladı. "Ama onu kabul etmeleri gerçekten önemli değil. Canavar ortadan kaldırıldığında, o zindanlarda kalabilir ve amcığı da orada kalır. Onu ziyaret edebilir, bir oğul sahibi olabilir, onu alabilirsin, benim için orada çürüyebilir."

Cassius burnundan nefes aldı ve annesinin babasına çok benzeyen bir adam bulup bulmadığını ve onun gerçek babası olup olmadığını ilk kez değil, yine merak etti.

O çoktan ölmüştü, bu yüzden Gallienus asla öğrenemeyecekti.

Garip bir şekilde, Gallienus'un sesi yumuşadı. "Bitti, oğlum. Yapacak bir şey yok. Diğerleri bu haberi duymuş ya da yakında duyacaklar. Başka seçeneğimiz yok. Kraliyet düşününe hazırlanmak için personelimizi geride bırakarak, yakında Floransa'ya gitmeliyiz."

Trajan'ın bir kadın tarafından yaralanmış halde savaşmaya karar vermesi, Cassius'un hayatının sona erdiği anlamına geliyordu.

Hiçbir seçeneği
yoktu. Hiçbir
konuda.

Ancak, karısının bedeninden hayatın ayrıldığı anda haykırarak yas tuttuğundan beri hissetmediği bir öfke içinde kaynamaya başlayan güçle, kanlı bir tahtın varisi olduğunu, ancak tamamen güçsüz olduğunu fark etti.

Kimi eş olarak alacağı ya da kesinlikle *almayacağı* da dahil.

MAVİ ÇORAP

Lady Silence Mattson

Çalışma Koridoru, Birinci Kat, Bower Malikanesi, Arbor WODELL

Koridorda yürüdüm, terliklerim halıların üzerinde sessizce ilerliyordu.

Gece, titremeyi hissetmiştim. Aylardır olduğu gibi, bu da korku ve kötü bir önseziyle birlikte bir ürperti getirmişti.

Yerin hareket ettiği hissi güçlense de, bu duygular normalde yavaş yavaş da olsa azalırdı.

Bu sefer ise daha da güçlendi. O kadar ki, uykuya dalamadım.

Şimdi ertesi günün erken akşam saatleriydi ve babamın evinde çok hareketli bir gün geçmişti.

Kralın elçisinin ziyareti de dahil olmak üzere, bu ziyaret sadece hizmetçilerde değil, annem ve babamda da telaş yaratmıştı.

Her zamanki gibi, ben bu hareketliliğin bir parçası değildim.

Bu yüzden, her zamanki gibi, neler olup bittiğini öğrenmek için belirli yöntemlere başvurmak zorunda kaldım.

Bunu yaptım ve babamın çalışma odasına doğru yol aldım. Orada, her zaman yüksek sesli olan ve bu nedenle uzaklara kadar ulaşan babamın sesini ve ne yüksek ne de alçak sesli olan annemin sesini duydum.

Bunu tanıdığım herkesten çok önce duydum.

Bu, benim birçok tuhaflığımdan biri olan, doğal olmayan bir işitme yeteneğiydi.

Uzun zaman önce bunu saklamayı öğrenmiştim, tıpkı daha da yaklaşıp çaldıktan sonra yaptığım şeyi uzun zaman önce öğrenmiş olduğum gibi.

Babamın kalesinin koridorundaki bir girintiye geçtim, orada gururlu, şişkin göğüslü, erkek bir atamın büstü duruyordu, nedense bir heykeltıraşa dudakları alaycı bir şekilde bükülmüş olarak heykelini yaptırmıştı. Zihnimi odakladım, omurgamda bir karıncalanma hissettim ve pelerinimi üzerime çektim.

Bir an için parıldadı, sonra eterik gölgenin beni sardığını hissettim, sıcak ve rahat.

Gerçek şu ki, yapabilseydim, değerli gölgemle örtülü bir şekilde yaşardım.

Görünmemek için.

Tanınmamak için.

Benden hiçbir şey beklenmesin.

Başkalarının benden hayal kırıklığına uğraması için hiçbir şey.

Ve en önemlisi, başkalarının benden hayal kırıklığına uğraması için hiçbir şey.

"Johan, bunu Silence'dan isteyemeyiz," dedi annem titrek bir sesle, beni düşüncelerimden kopararak, ve ben dikkatimi onların konuşmasına verdim.

"Hiçbir şey *sormayacağız*," diye karşılık verdi babam. "Bu, kralına, babasına, unvanına ve bu eve karşı olan görevidir. Ve Vanka, bunun ne kadar uygun bir fırsat olduğunu anlamaman kabul edilemez. Bu kız, şimdiye kadar ona uygun bir eş bulamayacağımızı gösterdi ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunu başaran o değildi."

Nefesim kesildi.

Eş mi?

Babam devam etti.

"Şimdi *bir kral* ile evlenecek."

Tanrılar aşkına, *hayır*.

Kral Gallienus başka bir eş mi arıyordu?

Onları endişe verici bir sıklıkla topluyor gibiydi, her biri bir öncekinden daha gençti.

Acaba o...?

Annem, çılgınca düşüncelerimi kesintiye uğrattı.

"Ancak babasının hükümdarlığı döneminde bu topraklar bir dereceye kadar medenileşebildi. Onlar hala barbarlar."

Ama... ne?

Airenzianlar, zorlanacak olursak, gerçekten barbar olarak kabul edilebilirlerdi. Kadınlara davranışları oldukça kötüydü. Tarih doğruyu söylüyorsa, Nadirii Kardeşliği'nin doğduğu yüzyıllar önceki Düşmüş Ustaların Gecesi'nden sonra durum daha da kötüleşmişti.

Ama genel olarak medeniydiler. Kanunları vardı (ancak kadınlar için makul olanlar değildi). Vergileri vardı. Okulları vardı. Hastaneleri vardı. Triton'daki en iyi mühendis ve mimarlara sahiptiler, bu yüzden evlerinde akan su bile vardı ve bazılarında bir kolu çevirince *sıcak* su akıyordu.

Oraya yaptığım birkaç seyahatte, buranın sert bir yer olduğunu söyleyemezdim (kırsal kesim çok güzeldi, bağlar, zeytinlikler, geniş tahıl tarlaları ve büyük, güzel Cairngorms Gölü şaşırtıcı derecede güzeldi).

Ancak Sky Bay, parıldayan siyah taştan inşa edilmiş bir şehir olarak, aslında oldukça ürkütücüydü. Elbette, binalar, onları tasarlayan mimarların yetenekleri göz önüne alındığında, kendi tarzlarında güzeldi.

yine de korkutucuydu.

Ve körfeze bakan en yüksek zirvenin yanına oyulmuş sert kale *kesinlikle* korkutucuydu (aynı zamanda ürkütücü bir şekilde oldukça güzeldi).

Ama her açıdan Airen, Wodell'den bile daha medeni bir yerdi. Tabii kadın değilseniz.

Ancak, Wodell'deki kadınlar (ve duyduğuma göre Firenze'deki kadınlar da) Nadirii kadınları gibi değildi.

Ah, bir Nadirii olmak.

Sık sık, Kız Kardeşlikte oldukça başarılı olacağımı düşünürdüm. Ama kılıçla pek iyi olacağımı sanmıyordum.

Ya da yayla.

Ya da asa.

Ya da

hançer.

Ne yazık ki, belki de Nadirii bana göre değildi.

"Onlar aynı zamanda Triton'un en zengin ulusu," dedi babam, düşüncelerimi bölerek.

Gölgeme gözlerimi kırptım.

Triton'un en zengin ulusu...

"Firenzliler eşlerine sadakat göstermezler," dedi annem keskin bir sesle.

...Firenze!

"Ne erkekler, *ne* de kadınlar," diye devam etti. "*Ve kadınlar ve erkekler hep birlikte* çıplak olarak yıkanan o sefil ortak banyoları var. O *korkunç* dumana özgürce maruz kalıyorlar. Ve orada uygulanan şiddet mantıksız. Kendi aralarında *serbestçe* kavga ediyorlar. Tahta çıktığından beri, kralın kendisi *üç* darbe girişimini bastırdı. Bunlar, tahta çıktıktan sonraki ilk iki yıl içinde gerçekleşti. Ancak son üç yılda isyan çıkmamış olsa da, kavgalar devam etti. Kabileleri düzenli olarak

—

"Orada yaşamak zorunda değilsin," dedi babam.

Şaşırtıcı bir şekilde, annemin sesi yükseliyordu. "Ama *kızım* yaşayacak!"

"Tanrıça adına," diye fısıldadım.

Kralın elçisi.

Firenze Kralı Mars ile evlenecektim. Hay aksi!

Bu nasıl olmuştu?

"Tanrıça adına," diye fısıldayarak tekrarladım.

"Evet, öyle olacak," dedi babam.

Tanrıça adına.

Firenze Kralı Mars ile evlenecektim.

"O onu kabul etmeyecek," dedi annem sertçe ve kalbim sızladı. Babamın bana pek ihtiyacı yoktu.

Bunun nedeni, annemin ona istediği şeyi, bir oğul ya da benden daha çok sevdiği ikinci bir çocuk verememesiydi. Kendi yöntemleriyle (ki bunlar hiç hoş değildi), beni istediği gibi bir kız, Arbor Kontesi yapmaya çalışmıştı.

Ama doğrusu, kendi başıma kalmayı tercih ediyordum. Ya da annemin yanında olmayı, ki o bana çok değer veriyordu ve kendi tarzında benim de ona aynı şekilde değer verdiğimi gösteriyordu. Ya da Estrilda, Tril'im, yıllardır hanımefendimin hizmetçisi olan.

İnsanları severdim.

Arkadaşlık beni neşelendirirdi.

Sadece gruplardan hoşlanmıyordum, kalabalıklardan ise kesinlikle hoşlanmıyordum. Bir süreliğine izlemek eğlenceliydi, ama sonra sıkıcı hale geliyordu ve bazen bunaltıcı hissettiriyordu.

Bu nedenle büyük akşam yemeği partilerine katılmaktansa okumayı tercih ediyordum. Dans etmekten hiç hoşlanmıyordum. Ayrıca taliplerimle (ya da aslında kimseyle) sıradan sohbetler yapmaktan da hoşlanmıyordum.

Bu, gerçekten de belki de dünyada en sevmediğim şeydi. Ve uzun zamandır, sıradan olmayan bir şey denediğimde, çok kitap okuduğumu, Wodell ve Airen'i gezdiğimi, hatta kuzenim Prens True ile bir devlet ziyaretinde Nadirii'nin Büyüleri'nde bulunduğumu ortaya çıkardığımda ne olacağını öğrenmiştim. Ya da kendi kralımız Wilmer'in huzurunda veya saraydaki etkinliklerde bulunduğum birçok anı paylaştığımda, iyi izleyip dinlediğimde, çok şey öğrendiğimde, akşam yemeği veya dans arkadaşlarım şok oluyordu.

"Mavi Çorap" olarak tanınmaya başlamıştım.

"Fare" olarak tanınmadığım zamanlarda.

Bunu hakaret olarak görmedim (ikincisi pek hoşuma gitmese de). Babam ise buna çok sinirlendi.

O, unvanının gücünü artırmak için muhteşem bir eş olacak parlak, canlı (ama boş kafalı) bir kız istiyordu, bu güç benim aracılığımla çocuğuma da geçecekti.

Bunun yerine beni aldı. Kafası boş olmaktan uzak, sessiz, dikkatli bir fare.

Ama şimdi annem bile benim bir kralın ilgisini çekebileceğimi düşünmüyor gibiydi.

Tanrıça adına, o kadar da çirkin değildim, değil mi?

Siyah saçlarımın oldukça güzel olduğunu düşünüyordum. Çok uzundu, düz değildi, güzel bukleleri vardı. Ayrıca oldukça etkileyici bir parlaklığı vardı.

Gözlerimi de hep sevmişimdir. Babam bile olağanüstü gözlerim olduğunu söylerdi (bunu isteksizce söylese de). Gözlerimi başka birinin yüzünde hiç görmedim, *hiç*.

Gümüş.

Gri olarak yorumlanabilecek bir mavi değil.

Gümüş.

Parlak.

Işıltılı.

Cesaretle söyleyebilirim ki, kendim... *Işık saçan*.

Hizmetçiler (ve diğerleri) bazı erkek atalarımın bir denizkızını (ya da belki daha da şaşırtıcı bir şekilde, annemin bir deniz erkeğini) büyüleyebildiğini fısıldadıklarını biliyordum, çünkü gözlerim için başka bir açıklama yoktu.

(Bu fısıltılar beni rahatsız etmiyordu, bu arada. Denizkızı kanı taşıyorsam, bu birçok şeyi açıklardı.

Cildimin hiç de fena olmadığını söylemeye gerek yok. Hiç leke yoktu. Dışarıda olduğumda veya biraz çaba gösterdiğimde, porselen gibi soluk olan yanaklarım, benim güzel bir gül olduğunu düşündüğüm bir renk alırdı.

Çirkin değildim ve kafamın arasında bir beyin olduğunu kanıtlamış olmama rağmen hala çok sayıda taliplim olması bunun doğru olduğunu kanıtlıyordu.

En azından benim düşünceme göre.

"Anladığım kadarıyla başka seçeneği yok," diye cevapladı babam.

"Firenz kadınları çarpıcı güzellikleriyle bilinirler. Uzun boyludurlar. Dolgun vücutludurlar. Sessizliğimizin ona sunabileceği güzellikten pek memnun kalmayacaktır, her ne kadar bu güzellik birçok yönden olağanüstü olsa da."

Annemin bu nezaketi beni şaşırtmadı ve bunun şaşırtıcı olmaması, bir bakıma hoş bir şeydi.

Annem bana ve herkese karşı genellikle böyle nazikti (ve kibar ve düşünceliydi).

Yani, babam yokken o böyleydi.

"Yıllarca tanrılara, ona en azından bir santim daha boy versinler diye dua ettim, ama beş santim olmasını tercih ederdim," diye mırıldandı babam. "En iyi durumda bile, kızı zar zor görebiliyorsun."

Ne yazık ki, bunun benim çabamdan kaynaklandığını, sadece minyon olduğumdan değil, fark etmemişti.

Ama ben zaman zaman Firenz'den gelen, genellikle kadınlarıyla birlikte, avlanmak, yün almak veya tüccarlarımızla görüşmek için Wodell'den geçen erkekleri görmüştüm.

Hepsi, kardeş ulusları Airen'liler gibi, alışılmadık derecede uzundu.

Gerçekten de, onu sadece uzaktan görmüş olmama rağmen - ve True olağanüstü uzun boylu olmasına rağmen, yapısı zayıftı - bu nedenle, boyu ve iri yapısıyla Prens Cassius gerçek bir dev gibi görünüyordu.

Firenz erkekleri aynen böyleydi.

Ve kadınları da narin olmaktan uzaktı.

"Yine de, Firenz'leri tanıyorsam, en azından onun kıvrımlarından hoşlanacaktır," diye devam etti babam.

Vücudumun kıvrımlı olduğunu söyleyebilirdik.

"Johan, sana yalvarıyorum," dedi annem gerçekten yalvararak. "Kardeşimle konuş. Ondan bu ittifakı kuracak başka birini bulmasını iste. Kral Mars'ı kızdırdığını biliyorum..."

Öyleydi.

Amcam Kral Wilmer, Firenze Kralı'nı kızdırmıştı. Hem de defalarca. Bu aptalca bir şeydi.

Herkes onların savaşçıların yenilmez olduğunu biliyordu. Kendi aralarında kavga edebilirlerdi, ama tehdit altındayken klanları ittifak kurar ve oluşturdukları cephe yenilmez olurdu.

Kimseyle kavga etmekten çekinmeyen Nadirli Serena bile, Firenz'e karşı çıkacak kadar aptal değildi.

Wilmer amca sürekli onlarla kavga ediyordu.

"...ama Firenzler gürültücü ve kavgacıdır," diye devam etti annem. "Bir ayda, Wodell ve Airen'in bir yılda yaptıklarından daha fazla kutlama yapıyorlar. Bizden *çok farklı* yaşıyorlar. Kültür değişikliğinin şoku, Silence'ın kaldırabileceği bir şey değil. O buraya uyum sağlayamaz. Burada, benimle, seninle, Tril'le, eğlenceleriyle güvende. O bizim kızımız. Onu güvende tutmak bizim görevimiz."

"O bizim kızımız. Unvanımızı güçlendirmek *onun* görevi," diye cevapladı babam. "Ama habercinin söylediklerini duydun, Vanka. Canavar uyanıyor. Cadılar meclisi eşleşmeleri yaptı. Bu artık Wilmer'in elinde değil. Mars'ın elinde bile değil. Kesinlikle bizim elimizde de değil. O, Mars ile evlenmek zorunda. Bu sadece bana, kralına, ülkesine karşı bir görevi değil, tüm Triton'a karşı bir görevi."

Babamı duydum, ama nefes almakta zorlanıyordum. Canavar yükseliyor mu?

Titremeler.

Tanrım, Canavar yükseliyor.

Ve ben, bir şekilde, hayatımın tamamını oluşturan talihsizlik içinde, barbar ama zengin bir ulusun kralıyla evlenmek zorundaydım... ne için?

Benim için bu hiç de zor değildi, çünkü oldukça iyi duyabiliyordum. Ayrıca bir süre önce, tanıdığım herkesten daha iyi bir şekilde insanların yüz ifadelerini okuyabildiğimi de öğrenmiştim. Ve bu denizkızı teorisini test ederken, gerçekten de kafamı küvete sokup uzun süre nefesimi tutabildim.

Ve sonra gölgem vardı.

Ama ben Nadirii değildim, bu kesindi. Savaşçı Kardeşliği, tüm ülkedeki büyüünün çoğunu elinde tutuyordu. Onlar, Düşmüş Ustaların Gecesi'ni başlatmak için yüzyıllar önce bu büyüü biriktirmişlerdi. En zayıf cadıları bile Wodell'deki herhangi bir büyücüden daha güçlüydü.

Ama benim de sihir gücüm olduğunu fark etmiştim.

Ve bu, barbar bir kralın eşi olmaya kaderimde yazılmış olmasının nedeni olmalıydı.

"Ama bir fırsatımız var," dedi babam. "Bu evlilikten elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Kızımız onun karısı olacak ve sadakat beklenmese de, bir Firenz savaşçısının seçtiği kadına düşkün olduğu herkes tarafından bilinir. Firenz yakutları, safranı ve ipekleriyle bundan en iyi şekilde yararlanacağız. Wodell'in en zengin ailesi olacağız. Sonunda benim unvanım, *onun* unvanı için bir anlam ifade etmeye başladı. Ve eğer bu doğruysa, eğer o, Canavar ortaya çıkarsa onu bir şekilde yenebilecek bir ittifak kurabilirse, o ve bu aile *efsane* olacak, Vanka'm. Tabii ki, *zengin* de olacağız."

"Ve sen kendi kızını bu tür *açgözlü* emeller uğruna feda edersin," dedi annem tiksintiyle.

Bir an sessizlik oldu, sonra babamın sesi tekrar duyuldu, ama bu sefer yumuşaktı.

O anda, babamın anneme yaklaşıp, onun yanağını o şefkatli şekilde okşadığını anladım. Babamla ilişkilerim ne kadar zor olsa da, bu hareket her zaman içimdeki bir şeyi eritirdi.

"Seni çok erken sevmeye başladım, güzel karım," dedi. "Sevmemek imkansızdı, ve bu sadece senin güzelliğinden dolayı değildi."

Evet, içimde bir şeylerin eridiğini hissettim.

"Ama biliyorsun ki, sevgilim," diye devam etti, "babam da senin için aynı fedakarlığı yaptı. Evet, o kraldı, ama sen yedi kızının yedincisiydin, Firenz ile savaş nedeniyle kasası boşalmıştı ve Arbor bu topraklardaki en zengin mülktü. Kız kardeşlerinden hiçbirisi daha iyi bir evlilik yapmadı.

kral tarafından bile doğurulmuş. Evliliğimiz, onun evini, hazinesini, ittifaklarını ve dolayısıyla unvanını daha da güçlendirmek için ayarlanmıştı. Şimdi, şşş..." diye onu susturdu ve ben onun konuşmak için ağzını açtığını anladım. "İşler böyle yürür ve sen de bunu biliyorsun. O yüzden Silence'a ne olacağını düşünme. En azından kaderler açıklanır, çünkü o kendi düşünceleri olmayan hafifmeşrep bir kız değildir. O kurnaz ve uyanıktır. Bu, önümüzdeki aylarda ona yardımcı olacaktır."

"Bu doğru," diye mırıldandı annem.

"O bir efsane olabilir ve bu onun kendisi için istediği bir şey olmayabilir, ama beni sürekli hayal kırıklığına uğrattığı için hayal kırıklığına uğradığını gördüm," diye devam etti babam. Ama bu doğru değildi. Benim hayal kırıklığım, *onun beni* hayal kırıklığına uğratmasıydı. "Bu evlilikten memnun olacak. Önemli bir iş olduğu için mutlu olacak. Ailesine, ülkesine, kıtasına hizmet ettiği için mutlu olacak. Görevini yerine getirecek, canım. Ve nasıl olursa olsun, sonunda her şey yoluna girecek."

Buna karşılık annem, benim bile duyamadığım bir şey fısıldadı ve tartışmalarının sona erdiğini hissettim.

Bu nedenle, gölgemi serbest bırakmadan önce koridoru gözlerimle ve kulaklarımla taradım, girintiden ve cansız (genellikle tercih ettiğim şekilde) büst arkadaşşımdan çıktım ve odama gitmek için koridordan merdivenlere doğru aceleyle yürüdüm.

Bunu, babamın duygularını paylaşmadığım için yaptım.

İlk olarak, Canavar uyanıyordu ve bu, birkaç dakikalık düşünmeden daha fazlasını gerektiriyordu.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, Beast hakkında hikayeler duymuştum. Bunlar dadımdan geliyordu (o bir cadalozdu, hangi dadı böyle hikayeleri küçük bir çocuğa anlatır ki? Annem onu kovduğunda çok mutlu olduğumu hatırlıyorum ve kendimi iyi kalpli sanıyordum, ama onun gitmesine üzülmemiştim). Ve sonra ateşin etrafında, anlatıcının dinleyicileri korkutmak dışında hiçbir amaç olmadan serbestçe konuşulurdu.

Ancak bu tür hikâyeler her zaman Canavarın bir gün tekrar uyanacağı gerçeğiyle sona ererdi. Canavar dirilirdi. Küçük çocukları yiyip bitirir, bebekleri atıştırır, kadınları korkunç penisiyle parçalar, erkeklerin kafalarını koparır, boyunlarından kanlarını içer ve kadınlara saçlarını ördürerek kolye yapardı.

Gogmagog'dan üç kat daha büyük, uçan bir kartaldan daha hızlı, ağzından zehir püskürtebilen bir canavardı. Tek bir damla zehir cilde değdiğinde, bütün köyleri günlerce hareketsiz hale getirebiliyordu. İnsanlar yiyecek ve su bulamadıkları için zayıf düşüyor, kendilerini kurtaramıyor, zehirin etkisiyle heykeller gibi donup kalıyorlardı.

Onun yükselişı dayanılmazdı.

Ve görünüşe göre, ben de bunu engellemede bir şekilde rol oynamışım.

Açıkçası, bu beni çok korkuttu.

Firenze'nin barbar kralı Mars ile evlenmekten çok daha fazla.

Ama şunu söylemek gerekir ki, aynı derecede korkutucu olmasa da (çünkü hiçbir şey Canavar kadar korkutucu değildi), yine de çok korkutucuydu.

Efsane olmak istemiyordum.

Hiçbir şekilde ilgi görmekten hoşlanmıyordum.

Görünüşe göre bu konuda başka seçeneğim yoktu.

Daha da kötüsü, komşu ülkenin kralı, benim kralımla pek iyi geçinmiyordu (söylenmesi gerekir ki, Kral Wilmer bazı düşüncesizce davranışlarda bulunmuştu, gerçekten yeni bir danışmana ihtiyacı vardı, True bana bu konudaki (büyük) hayal kırıklığını paylaşmadan önce bile bunu biliyordum) ve onun da başka seçeneği yoktu.

Bu kesinlikle iyiye işaret değildi.

Daha da kötüsü, yatak odama girdiğimde Tril'in orada durduğunu gördüm, güzel yüzü solgundu, başının arkasındaki topuzu sanki endişelenmiş gibi dağılmıştı ve ağzı aniden hareket etti.

"Babanızdan emir aldım. Çok üzgünüm, ama düşün çeyizini aceleyle hazırlamamız gerekiyor, canım. Yolda açıklayacağım, ama şehre gitmemiz gerekiyor. Dantel, saten ve kadife bakmamız gerekiyor ve bunları bize getirmelerini beklemektense, gidip bakmamız çok daha az zaman alır."

Onun çekici ama endişeli ela gözlerine baktım. Kahretsin.

Ve kahretsin.

5
LANETLİLER

Kral Aramus Nereus

Taht Odası, Keel Kalesi, Nautilus MAR-EL

Aramus, saçma sapan tahtında otururken kendini lanet olası bir aptal gibi hissediyordu.

Asla tahtına oturmazdı.

Gemisinde, yağmalamada veya avda değilse, bir barda içki içiyor, bir masada ziyafet çekiyor veya bir fahişenin yanında başka şeyler yapıyordu.

Adamlarının tahtın etrafında durup -ya da sekiz fit yüksekliğindeki sirenlerin lanetlediği kaidenin etrafında durup- kahkahalar atması da durumu hiç iyileştirmiyordu.

"Git buradan," diye emretti.

"Ve bunu kaçırmak mı?" diye sordu adamı Bondi.

Siktir, ama karısının mükemmel tenine iz bırakma fikrini beğenseydi, ki beğenmiyordu, o sürtüğü getirip, gülünç tahtının altındaki kaideye bağlatır ve kırbaçlatırdı.

"Cap, tahtına oturmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye bağırdı Tintagel koltuğuna. "Ayrıca, onun otoriteden korkmadığını hatırlatmama gerek olduğunu da sanmıyorum."

Ha-Lah hiçbir şeyden korkmazdı.

Başlangıçta, karısının bu özelliğini seviyordu.

Altı aydır bu kanlı kadınla evli olmasına rağmen, dilini onun amına bile değdirmemiş, parmağının ucuyla bile ıslaklığını hissetmemiş olması, bu duyguyu yavaş yavaş yok ediyordu.

"Tint, adamları al ve çıkın," diye en akli başında denizcisine emretti. "Gidelim, beyler," dedi Tint gecikmeden.

İşte böyle. Akli başında.

"Tint, kardeşim, bu kesinlikle iyi olacak," Aramus'un *en az* akli başında denizcisi Oreti itiraz etti.

Xi kralına bakıyordu, böylece onun ifadesini yakaladı ve Tint'in sözlerini tekrarladı: "Gidelim, beyler."

Aramus, Nissi, Navagio ve Catedrais'in bakışlarını üzerinde hissetti. Kaptanlarını ve krallarını anladılar ve muhalifleri toplamak için hiç vakit kaybetmediler.

Aramus, onların odanın geniş mağara gibi alanını geçmelerini izledi, botlarının sesi yankılanarak devasa alanda yankılandı.

Babasının dizinin dibinde, Aramus'un kışının geniş bir platformun üzerindeki bir minder üzerinde oturduğu, en az on beş fit genişliğinde bir tabanı oluşturan altı devasa dağ keçisi-balina boynuzu ile korunan, on fit yüksekliğindeki uçları etrafında kıvrılan o sandalyede, Mar-el Kralı'nın tahtının o odaya giren herkesi sindirmek için yapıldığını öğrenmişti.

Keçi balıkları, angmostrosların dışında (neyse ki, bu devasa yılan balığı yaratıklarının boynuzları yoktu), denizde öldürülmesi en zor canlılardı. Mercandan oyulmuş, beş fit genişliğinde, sekiz fit yüksekliğindeki kaide üzerinde duran taht (aynı zamanda lanet olası şeye çıkan merdivenler de oyulmuştu), söz konusu canavarların üçünün güçlü boynuzlarına sahipti ve hayatı boyunca dört katı kadarını öldüren Aramus'u bile etkiliyordu.

Ancak bu, hemen hemen herkes tarafından fark edilmedi, çünkü anakarada sevdiği tek kişi Prens Cassius'tu, bu nedenle Cassius ve adamları o lanet odaya giren tek kişilerdi ve bu gruptan hiçbirisi hiçbir şeyden korkmuyordu, bu yüzden bu bir israf oldu.

Eski günler, tamam.

Artık burası sadece sınırlıların temizlik yapması gereken bir yerdi, çünkü artık kıyılarında ziyaretçileri kabul edip tüccarlarına hizmet verebilir veya ana karaya götürmek üzere balık toplayabilirlerdi, ancak Mar-el'den olmayan hiç kimse iç kesimlere giremezdi.

Ve Mar-el'den olmayan hiç kimse onun kalesine gelmiyordu.

Bu düşünceyle, üç kat yüksekliğindeki iki dev kapının bir tarafı açıldı. Eğer adamlarından biri kapıyı açmıyorsa, bunu yapmak için en az iki bounden gerekiyordu. O, uzun, ince, çevik, kanlı sirenlerin lanetlediği *kraliyet* bedenine sahip karısının içeri girdiğini gördü.

O vücuda bakılırsa, kraliçe olmak için doğmuştu. Ve tavırları.

Ve onunla ilgili *her şey*.

Kubbeli tavanı destekleyen dört kat yüksekliğindeki sütunların arasında dolaşıyordu. Her sütunun genişliği, sanki yüzen deniz yosunu dalları gibi görünen aynı oymalarla spiral şeklinde yukarı doğru uzanıyordu.

Ve bunu sanki bütün gün boyunca yapmış gibi yaptı.

Giydiği elbise vücuduna yapışmıştı. Kolsuz. İşıltılı. Bazı danteller, baldırlarında deniz yeşili şeffaf kumaşlar ve ortasında balık tutmaya hazır gibi görünen bir ağ örtüsü vardı. Ama üzerine bazı paralar asılmıştı, kasıtlı olarak yırtılmış gibi görünen yerleri vardı ve tüm bu lanet şey, bir erkeğin onu elleriyle yırtıp atmadan önce uzun uzun inceleyip analiz etmek istemesine neden oluyordu.

Kaidenin önünde durdu, başını geriye eğdi ve uzun, esnek, yumuşak, sıkı, siyah bukleler de onunla birlikte geriye doğru eğildi, kocaman, kristal mavisi gözleriyle ona baktı.

"Geri dönmüşsün," dedi siren sesiyle.

Aramus, saçları, gözleri, zarif elleri, mükemmel *sütlü kahve rengi* teni, uzun bacakları ve yuvarlak kalçalarıyla birlikte, onun kendisini büyülediğine karar vermişti.

Ne yazık ki, onun çabaları sayesinde, artık ona büyülenmiş değildi.

"Bir hafta önce," diye homurdandı.

"Ah," diye ilgisizce mırıldandı. Tanrılar.

"Dün gece bir dalga daha oldu."

Adam, bu haberi duyunca kadının omuzlarında oluşan gerginliği fark etti.

Bunun nedeni, onun da onlar gibi biliyor olması ve bu dalgaların gözden kaçmasının zor olmasıydı. Aylardır olduğu gibi, sarsıntıyı hissettikten birkaç dakika sonra dalga geldi. Her iki haftada bir, Mar-el'in batı kıyılarını vuran dalgalar gittikçe güçleniyordu.

Oradaki şehirler, limanlar ve köyler tam da buna dayanacak şekilde inşa edilmişti: dalgalara ve en şiddetli fırtınalara. Ve halkı, mevcut saldırıların düzenli hale gelmesinden çok önce, bunlara karşı koymayı öğrenmişti.

Ancak Mar-el kayasından bu tür olaylara dayanacak şekilde oyulmuş olsalar bile, kapılar, panjurlar, pencereler, sıkıca kilitlenmiş ve daha da güçlü bir şekilde parmaklıklı olsalar bile, bir gelgite dayanamazlardı.

Ve Aramus bunun olacağını biliyordu. Her dalga gittikçe yükseliyordu ve birkaç ay içinde bir gelgitle karşı karşıya kalacaklardı. Düzenli olarak. İki haftada bir.

Halkı denizcilerdi. Hayatları denizdi. Yüzebiliyorlardı. Sörf yapabiliyorlardı. Tekneyle ya da vücutlarıyla her dalgayı sürebilirlerdi.

Ama gelgiti sürmek mümkün değildi. Kimse yapamazdı.

"Lena beni görmeye geldi," dedi karısına.

Karısı bu konuda ilgisizmiş gibi davranamazdı, çünkü davranmayacaktı. O da kanlı bir cadıydı. Kendi türünün en güçlüsü olan ve kralın, yani kocasının huzuruna çıkan biri, ilgi çekici olacaktı.

"Canavar uyanıyor," dedi.

Mükemmel şekilli, dolgun dudakları aralandı. Doğru.

Ve onlar da vardı.

O dudaklar da onu büyülemişti. Kahretsin.

"Görünüşe göre evliliğimiz, yüzyıllardır olduğu gibi, adamızın en güzel kızı ile kralının evliliği kadar muhteşem değildi. Anlaşılan kader seni benim için seçmiş, çünkü seninle birleşmemiz Canavarı yenmemize yardımcı olacak," dedi.

Bunun üzerine, kadın kendini kapattı.

"Bu, bacaklarını açmak için anlattığım bir hikaye değil," diye çıkıştı. "Lena kendisi anlattı."

"O zaman onunla konuşmam gerekecek," diye cevapladı kadın. "Çünkü bu açıkçası saçma." "Gerçekten," diye onayladı adam, kadına kayıtsızca bakarak. "Büyük güzellik, soğuk

balık. Düşünümüzden bu yana geçen aylar hafızamda silinip giderken, sen de o cazibeni benden sakladığın için sana olan arzum azaldı."

Eğer yanılmıyorsa, o bukleler başını hafifçe salladığında sallanıyordu. Aramus artık onu incitip incitmediğini umursamıyordu.

O, onun karısıydı ve onun sakladığı nedenlerin "açıkçası saçma"dan çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Belli bir şekilde okunursa, bunlar lanet olası bir ihanetti.

"Ama tutku olmasa bile, sürtüşme işi bitirecektir," diye sonuçlandırdı.

Kısmen ona dönük duruyordu, ama o anda yüzünü tamamen ona çevirdi. "Bir hafta önce geri dönmenden önce denizlerde seyahat ederken kaç tane canavar öldürdün?" diye sordu.

Adam içini çekti.

"Aramus, Triton'daki en muhteşem yaratıkların boynuzlarından yapılmış bir tahtta oturuyorsun," dedi sabırsızca. "Belki de tüm dünyadaki en muhteşem yaratıkların. Lambalar, parfümler, mumlar ve Airenzian korseleri için yağ, et ve kemik getirdin mi?" Kristal gibi bakışları öfkeyle parıldarken, zarif elini ona doğru uzattı. "Bu boynuzlar üç *babayı* temsil ediyor."

"Bu boynuzlar beş yüz yıllık," diye homurdandı.

"Yani, beş yüz yıl önce, buzağılar babasız kaldılar, muhtemelen annesiz de kaldılar, ancak annelerinin boynuzları, katillerinin gücünü gereksiz yere övünmek için sergilenemedi."

O, tahtını oluşturan süslü altınların arkasına yığılmış yumuşak yastıklara yaslandı.

Ve sabırlı olmaya çalıştı.

En azından biraz sabır bulduğunda, karısıyla her karşılaştığında söylediği şeyi söyledi.

Ve son bir kez daha denemeye karar verdi, bu yüzden nazikçe yapmaya çalıştı.

"Ha-Lah, sen Mar-el'sin ve ilk nefesini aldığından beri bu adada yaşıyorsun, bu bizim halkımızın geleneğidir ve tarih yazıldığından beri böyledir."

"Ve Majesteleri," onun sabırsız bir tavırla cevap vermesine şaşırmadı, "öyle olmamalı. Ne balinalar, ne yunuslar, ne de ahtapotlar. Size söylüyorum, onlar sadece düşünmüyor, *hissediyorlar* da."

"Ben çocukluğumdan beri denizlerde seyrederim, karıcığım, bu doğru değil." "Doğru."

"Değil."

"Bir inek, boğası alındığında ağlamaz mı? Buzağısı köşeye sıkıştığında?" diye sordu.

O, dişi hayvanlar öyle yaptığı için koltuğunda kıpırdadı.

Bu, duyduğu en iğrenç şeydi.

Ve her denizci bilirdi ki, boğası yakınsa bir ineği almazdın, hiçbir tür balınayı. Yakınındayken boğayı kızdırırsan gemini ve hayatını kaybedersin.

"Öldürmeyi bırakırsanız, bana karşı soğuk davranmayacağınızı göreceksiniz, kralım," dedi, ilk kez değil. "Ve öldürmeyi bırakırsanız, hayal bile edemeyeceğiniz deniz dostları edineceğinizi söyleyebilirim."

Bu açıkçası saçmalıktı.

"Peki lambalarımızı yakacak, sabunlarımızı yapacak, topraklarımızı gübreleyecek, halkımızı ve hayvanlarımızı besleyecek ne olacak?" diye sordu. "Yollarımızı temiz tutmak, hastanelerimizin çatılarını korumak, ok kılıflarımızı doldurmak için hazinemize ne satacağız?"

"Başka bir şey, anakaradan gelen bir şey," diye cevapladı. "Onların petrolü var. Doğal olarak gübre üreten daha fazla hayvanları var. Bushel ile ölçülen tahıllar. Baharatlar..."

"Kes şunu," diye kesti sözünü. "Biz onlarla ticaret yapmıyoruz, onlar

bizimle ticaret yapıyor." "Ama neden?"

"Unutuyorsun, karım, *kardeşim*, yıllar önce *bu ada bizimken* bizi bu adaya sürgün ettiler, adayı fethettiler ve bizden aldılar, halkımızı buraya sürgün ettiler ve hayatta kalamayacağımızı *bilerek* bunu yaptılar. Mar-el'in kayalık kıyıları iç kesimlere kadar uzanır. Koyun ve inek otlatmak ve tohum ekmek için geniş arazileri yoktur. Büyük tanrı Triton'un lütfuyla hayatta kaldık. Onun karısı, bizim tanrıçamız, hayırsever Medusa. Sirenlerin az da olsa sempatisi. Bize denizlerin lütfunu verdiler. *Balinaların* bolluğunu."

"Senin öfken, sadece yenilgiye uğradığımız ve Mar-el'in yenilgiye uğramasını kabul edemediğin için," diye karşılık verdi, çenesini kaldırarak.

İşte ihanet buydu. Aramus
dişlerini gıcırdatarak karısına
baktı. Karısı henüz
bitirmemişti.

"Ama öyle olsa bile, bin yıl sonra, sana, bana, babana, anneme, *büyükbabana* veya *büyükanneme* değil, artık toprağın altında kemikleri bile kalmamış, uzun zaman önce kayaya ve çamura karışmış küle dönüşmüş varlıklara yapılan bu suçları hâlâ unutamıyorsun. Bunu, biz neredeyse hiç acı çekmemişken yapıyorsun. Onların sürgününü yenmekle kalmadık, *denizlerin de sahibiyiz*. Bizi bu adaya getiren kaderdi, kralım. Bizi eve getiren kaderdi."

Aramus bundan hoşlanmadı, ama buna karşı çıkamadı. Ana
karada gelişip serpilememişlerdi.

Bu adada, zenginleşmiş ve vahşileşmişlerdi.

Karısı da aynen öyle söyledi. "Biz tüm krallıkların en güçlüsüyüz. Onların aptalca çatışmalarına karışıp adam, kılıç ve kan kaybetmiyoruz. Donanmalarımız büyüyor, erkeklerimiz ve kadınlarımız güçlü, sağlıklı ve *başarılı*. Uzun zamandır kıyılarımızı yağmalamaya çalışmıyorlar, hatta adamızın doğusuna bile gelemiyorlar, çünkü donanmamızı geçemeyeceklerini *biliyorlar*. *Biz izin vermedikçe*, ticaret için mallarını taşıyan gemileri bile denizden geçiremiyorlar. Kuzey Toprakları'ndan veya Yeşil Deniz'in ötesindeki Güney Toprakları'ndan bir gemi gelirse, bizim sularımızdan geçip geçemeyeceğine biz karar veririz."

Aramus da buna karşı çıkamadı çünkü hepsi doğruydı. Ha-Lah
henüz bitirmemişti.

"İncilerimizin bolluğunu, akıncılarımızın ele geçirdiği hazineleri kullanabiliriz, denizlerden topladığımız devasa gemi *filolarını* satabiliriz..."

Buna bir son vermesi gerekiyordu.

O küfür ediyordu.

Hepsini.

"Bu bizim sigortamız," diye kesti.

"Bu bizim *hazinemiz*, *hakkımız*, *mallarımız* ve *bize üstünlük sağlamalarına* izin vermediğimiz için aldığımız *ödül*. Zaferde eğilmezsiniz, Majesteleri. Zaferinizi göklere haykırır ve yenilenlerin üzerine dikilir."

Aramus hiçbir şey söylemedi, çünkü bir parçası rahatsız edici bir şekilde, buna da karşı çıkamayacağını hissediyordu.

Görünüşe göre, güzel yüz hatlarındaki sertlik kaybolup yumuşadığında, karısı da sabırlı olmaya karar vermiş ve tanıştıklarından beri ilk kez

tanışmalarından bu yana ilk kez, ona farklı bir şekilde ulaşmaya karar vermişti.

"Bu řekilde dūřūnen tek kiři ben deęilim, kocam," dedi yumuřak bir sesle. "Ve sen tūm Mar-el'in nabzını tutuyorsun?" diye sordu sertęe.

Bunu yapmadığını biliyordu, ama aynı zamanda, o yokken (ve hatta karadayken bile) zamanının ęoęunu Nautilus'ta geğirdiğini de biliyordu.

Bu yūzden, řūphesiz ki o, ondan daha iyi biliyordu.

Karısı bařını salladı, parlak bukleleri sallandı. "Hayır. Ama hazinemiz būyūyor ve bir geminin Yeřil Deniz'i geęip mallarımız ięin para ve halkımız ięin farklı mallar ile geri dūnmesi aylar sūrūyor. Mystics'e ulařmak neredeyse yarım yıl sūrūyor."

"Bana zaten bildięim řeyleri sūylūyorsun," diye cevapladı.

"Triton'a yelkenle gitmek bir gūnden az sūrer," dedi dikkatlice. Ve daha da dikkatli bir řekilde, onu yakından izleyerek, "Bizi yūzyıllar ōnce sūrgūne gūnderdiler. Bizi sūrgūnde tutan kralımızdır," diye bitirdi.

Karısı bařka bir řey sūylemedi.

Ama ōzellikle son sūzleriyle, artık sonunun geldięini sūylemek mūmkūnti. Ayaęa kalktı ve kūrsūnūn kenarına yūrūdū, gelinine bakarak.

"Halkımın kralı olarak onları gūvende tutmak benim gūrevimdir. Onların servetini artırmak. Sırlarımızı korumak. Būyūlerimizi korumak. Kral olarak bir varis saęlamak da benim gūrevimdir ve bunu, karım, senin iřbirlięinle ya da iřbirlięin olmadan yapacaęım. Ve řimdi, onları gelgitlerden, Yaratıęın yūkseliřinin tehdidinden korumak benim gūrevimdir ve bunu da yapacaęım, tohumumu *sana* ekerek."

Ona ōfkeyle baktı, zarif yūzū artık nazik deęil, kararlıydı.

Lena, barıřı saęlayabilmemiz ięin kehanetin geręekleřmesi ięin Floransa Kralı, Wodell Prensi ve Airen Prensi Cassius'un dūęūnlerine katılmamız gerektięini sūylūyor. Ana karada kalanlara bunu vereęeęim. Ve bunu sadece *sirenlerimi* korumak ięin yapacaęım.

Ha-Lah hiębir řey sūylemedi, sadece bakmaya devam etti. Lena konuřmaya devam etti.

"Sandıklarınızı uygun giysilerle doldurun. Hizmetkarlarınızın seyahate ęıkıp size eşlik etmesini ayarlayın. Bir hafta içinde yelken ağacağız ve aylarca yok olacağız. Ve seni uyarıyorum, kararını Firenze'ye ayak basana kadar vermelisin, karım. Yoksa ben senin yerine karar veririm."

O, uzun bir sūre ona dik dik bakmaya devam etti, sonra sordu: "Gidebilir miyim?"

Kollarını gūęsūnde kavuřturdu ve ęenesini kaldırdı.

Bunun üzerine, hızla dönüp çok daha hızlı adımlarla yürümeye başladı, elbisesinin etekleri baldırları ve ayaklarının etrafında deniz yosunu yaprakları gibi dalgalanıyordu ve onun tahtına kadar olan yolu katettiğinden çok daha kısa bir sürede, devasa kapılardan kayboldu.

Gerçekte, o sabah Lena'nın sözlerine pek inanmamıştı ve dalgalar düzenli olarak vurmasaydı, onları uyaran sarsıntılar olmasaydı, inanmazdı.

Ama Aramus, pek kimsenin bilmediği bir şey biliyordu.

Babasının, eğitiminin sonlarında, aslında büyük son kralın vefatına yakın bir zamanda onunla paylaştığı bir şey.

Ve bu şey, Canavar'ın yıllar önce bu adayı, suyun ona zarar verdiği için ya da Canavar'ın tuzdan, nemden, dağ keçisi balinalarından, hatta angmostroslardan ya da sirenlerden korktuğu için yaratmadığıydı.

Onun adasına varmak tamamen farklı bir nedenden dolayı kafa karıştırıcıydı.

Ve eğer karısı ve o, Mars ve müstakbel gelini, True ve nişanlısı, Cassius ve kadın savaşçısı çiftleşmezlerse...

Hepsi lanetlenmiş olacaktı.

6
GELENEK

Frey Drakkar

Adela Ağaç Açıklığı, Fyngaard Dışında

LUNWYN

Kuzey Toprakları

Frey Drakkar, elf sisinin korumasındaki karda durmuş, önündeki adela ağacının parıldamasını izliyordu. Ağacın dibinde minik şekiller oluşuyor, ağaca dokunuyor ve insan boyutlarına ulaşıyordu.

Sol tarafındaki oğlu Viktor'a baktı.

Vik bu sihre artık şaşırmıyordu. Sıradaki Frey olarak, babası gibi Keerian soyadını taşımıyor olsa da, oğlu on yaşından beri son on beş yıldır elflerle yapılan toplantılara katılıyordu.

Frey, karın üzerinde duran elfleri tekrar baktı, içlerinden biri yaklaşmıştı.

"Lord Frey," diye mırıldandı elflerin sözcüsü Nillen. "Nillen," diye selamladı Frey.

Nillen, Frey'in oğluna baktı. "Lordum Viktor, diğer Frey'im." Vik, elfe gülümsedi. "Nillen."

Nillen çenesini eğdi ve "Tebrikler için henüz erken, ama yaklaşan taç giyme töreniniz için sizi tebrik ediyorum" dedi.

Frey nefesini tuttu.

Zamanı gelmişti.

Oğlu yirmi beş yaşındaydı.

Yirmi altı yaşına geldiğinde, Frey'in kendisi de oturduğu tahtta büyükannesinin yerini alarak Lunwyn Kralı olacaktı.

Kraliçe Aurora hâlâ zeki ve yirmi beş yıl önce olduğu kadar bilgiliydi.

Ama Viktor Drakkar hüküm sürmeye hazırdı.

Bu, Frey'in onu hala Finnie'nin güvertesinde tahta kılıçla koşturan, Frey'in adamlarından ve kendi annesinden kılıç kullanmayı öğrenen, kısa pantolonlu, koyu saçlı çocuk olarak görmediği anlamına gelmiyordu.

Sadece artık babası kadar uzamış, neredeyse onun kadar geniş omuzlu, elflerin hizmetinde ve ikisi de ejderhaları kontrol edebiliyordu.

Tabii ki, büyükannesinin kurnazlığını, babasının gücünü, annesinin cazibesini ve üçünün de ülkesine olan sadakatini de miras almıştı.

Evet, zamanı gelmişti.

Viktor kısa bir selam verdi. "Teşekkürler, Nillen."

Nillen yine başını eğdi, sonra Frey'e baktı ve yüzündeki ifade Frey'i hazırlıklı olmaya sevk etti.

"Çok önemli bir haberim var," dedi Nillen. "Ve benim kulaklarım var, hadi dinleyelim," dedi Frey. "Canavar uyanıyor."

Frey, beyaz tüylü mavi şapkalı, buz gibi gözlü, sivri kulaklı elfi izledi ve kendi gözlerine inanamadı.

"Yeşil Deniz'in karşısındaki Canavar'ı mı kastediyorsun?" diye sordu Frey.

"Aynen öyle," diye onayladı Nillen.

"Bu sadece bir efsane," dedi Frey.

"Maalesef değil," diye reddetti Nillen.

"Tanrılar adına," diye fısıldadı Frey.

"Bu olamaz," dedi Viktor.

"Üzgünüm, genç lordum," dedi Nillen, Frey'in oğluna. "Olabilir ve öyle." "Bu..." diye başladı Frey.

"Üç bin yıldan fazla oldu," diye Nillen onun yerine cümleyi tamamladı. Vik yanında kıpırdadı.

"Bu ne tür bir büyü?" diye sordu Frey.

"Emin değiliz. O bizim için de bir gizem. Çok güçlü bir büyücü olduğunu düşünüyoruz. O kadar güçlü ki, saklanıyor. Elflerden bile. Besleniyor, tıpkı o zamanlar yüzeye çıktığında yaptığı gibi, kanla, kurban ederek. İşkence, bu durumda tecavüz..."

"Lanet olsun," diye bağırdı Vik.

"Yüzyıllar boyunca bu ritüelleri gerçekleştiren işbirlikçiler," diye devam etti Nillen, "bu ritüellerin tek yaptığı Canavarı uyandırmaktı. Bu büyücü, kan, işkence ve kurbanlarla karışmış tohumuyla bu yarattığı uyandırıyor."

"Ve onun kim olduğunu bilmiyor musunuz?" diye sordu Frey.

"Onun kim olduğunu bildiğini bile sanmıyoruz," diye cevapladı Nillen. "Ancak yaptıklarının farkında olmadığını biliyoruz. Canavarı uyandırmak, ortaya çıkarmak ve kontrol etmek istediğini düşünüyoruz. Ama elfler bile o canavarı kontrol edemezler.

Ne sirenler, ne periler, ne Yeşil Adamlar, ne de o diyarın tanrıları ve tanrıçaları. Orada yaşayan bilginlerin sahte tanrıları da kesinlikle kontrol edemez. Ve lordlarım, eğer bu sefer durdurulmazsa, denizi geçecek."

"Lanet olsun," diye bağırdı Frey.

"Durdurulabilir mi?" diye sordu Viktor.

Nillan başını yana eğdi. "Bir kehanet var. O alemin cadıları kehanetin başlangıcını başlattılar. Ama gerçek gücün nerede olduğunu anlamadıklarından korkuyoruz," dedi Nillan.

"Peki gerçek güç?" diye sordu Frey.

"O alemin en güçlü dört cadısının en güçlü dört savaşıyla çiftleşmesini sağlıyorlar," diye açıkladı Nillan.

"Bu çok tanıdık geliyor," diye mırıldandı Frey sinirli bir şekilde.

"Gerçekten de öyle, ama bu birleşme değil, lordum..." diye

başladı Nillan. "Bu gerçek aşk," diye sonuçlandırdı Frey.

Nillan başını salladı. "Paylaştıkları tutku, hepsinin gücünü kesinlikle artıracaktır; kadınların sihrini, erkeklerin gücünü ve yenilmezliğini. Ama birbirlerini sevmeleri gerekir, Frey Drakkar. Yoksa her şey kaybedilecek."

"Peki biz bu konuda ne yapacağız?" diye sordu Frey.

"Ejderhalara sen komuta ediyorsun. Canavar ortaya çıkarsa, onlar her zamanki gibi yok edilemez olacaklar. Ama tek başlarına onu yenemezler."

"Peki onların ateşi, Canavarı yok edebilir mi?"

Nillan başını salladı. "Belki yavaşlatabilir. Ama biri kol mesafesine yaklaşırsa, Canavar tek bir vuruşla onu neredeyse Lunwyn'e geri gönderebilir."

Onu yavaşlatmak çok da

önemli değildi. Ama yine

de bir şeydi.

Ve o Canavarın efsanelerinin yarısı bile doğruysa, bir şeye ihtiyaçları olacaktı.

Ejderha ateşine karşı bağışık olduğu gerçeği de dahil. O dünyada ejderhalarının ateşine karşı bağışık olan hiçbir varlık yoktu.

"Ejderhalar nereye giderse, ben de oraya giderim. Ya da Vik gider," diye

hatırlattı Frey elf'e. Nillan çenesini eğdi. "Öyle, lordum Frey Drakkar."

Bu konuda tek bir şey söylenebilirdi: Tanrılar lanetli oğlu ve ülkesinin gelecekteki kralı, kanlı Yeşil Deniz'i geçmeyecekti.

Bir şey daha söylenebilirdi.

Finnie, onun minik karısı, Vik bir eş bulup bir kızı olana kadar Lunwyn'in Kış Prensesi, Yeşil Deniz'i geçmek için her şeyi yapacaktı.

Çünkü ne olursa olsun, Prenses Seofin Drakkar her şeye göğüs germeye hazırды.

Dahası, kocasının en tehlikeli görevlerde bile, kendisi yanında olmadan gitmesine asla izin vermezdi.

Asla.

Kahrolası.

Lanet

olsun.

7
UYARI

G'Drey

Yolcuların Çadır Şehri, Firenz Pazarı'nın Dışı, Tebes Nehri Kıyısı FIRENZE

G'Drey çadıra girerek canavarı gözetledi.

Son dört gündür geçirdiği çöl... sıcaktı. Az önce gittiği çarşı... tuhaftı.

Ve karşısındaki bu yaratık... *devasa boyuttaydı*. Drey'in ağzı sulandı.

Go'Doan'daki odasının penceresinden Firenz savaşçılarının şehri ziyaret ettiğini görmüştü.

İbadet etmek için *değil*.

Onların kendi tanrıları vardı.

Çalışmak için *değil*.

Firenz savaşçılarının Triton kıtasının tarihini, Yeşil Deniz'in ötesindeki Kuzey ve Güney topraklarını ya da Triton Denizi'nin ötesindeki Mistikler hakkında bildiklerini okumak için kitaplara başvurmaları nadirdi.

Kesinlikle Go'Da'ya, Triton'un her yerinden birçok kişinin gittiği Go'Doan'daki üniversiteye gitmek için değildi. Çoğunlukla aristokrasinin oğulları (ve bazı kızları, ama bunlar genellikle Nadirii'ydi), yüksek sınıftan olup soylu bir doğuştan hakkı olmayan ama okul ücretini ödeyebilecek durumda olan bazı kişilerdi. Ve bazı burslar, alt sınıflardan gelen yetenekli zihinler, bunlar genellikle sonunda Go'Doan Tarikatı'na alınırdı.

Hayır, Firenz'in orada ne için bulunduğunu, Go'Tish ya da eğitim rahibi olan Drey bilmiyordu.

Ve Go'En, yani yüksek rahipler, ona bu konuda bilgi vermediler.

O, kanlı lanetler için eğitim görüyordu. Go'En'in tüm rütbelerinin kışını yalamak zorunda olduğunu düşünmeye başlamıştı (ve kış yalamayı da yapmıştı, sevdiği türden olanları da, ama çoğunlukla *sevmediği* türden olanları).

Şimdi, çok uzun süre bekledikten sonra, ama olabilecek en kötü zamanda, nihayet Go'Ar'a terfi etmişti, artık eğitimde değildi, ama henüz yüksek rahip de değildi. Ve bu nedenle, ilk misyonerlik görevi için Firenze'nin Ateş Şehrine gönderildi, o diyarı geçerek oradaki rahip arkadaşlarına katılıp görevini üstlenecekti.

Bu onu mutlu etmedi.

Seçtiği kişiden uzak kalmaktan hoşlanmıyordu.

Ancak seyahatleri sırasında, belinde bıçaklı deri etek, göğüs kayışları, ön kol kalkanları ve sırtında güçlü çapraz kılıçları olan bu savaşçıyla tanışınca, konuyu yeniden düşünmeye başladı.

Özellikle de devasa savaşçı göğsündeki kayışı çözdüğünde ve kılıçlar ayaklarının altındaki kum ve taşları kaplayan kalın halıya ağır bir gürültüyle düştüğünde.

"*Toga, via,*" diye emretti savaşçı ve Drey, onun gürleyen sesini ve emrini kışında hissetti.

Penisi, çadıra girmeden önce de zaten sertleşmişti. "Senin dilini konuşuyorum," dedi Firenzii dilinde.

"O zaman cüppeni çıkar," dedi savaşçı aynı dilde.

Drey, seçtiği kişiye sadık kalmadığından dolayı kafasında küçük bir suçluluk duygusu belirmesine rağmen, hiç tereddüt etmeden ellerini altın yaldızlı kemerine uzattı.

Kiltin deri kesikleri halıya düştüğünde ve altındaki dar deri pantolonun gerginliğini gördüğünde bu suçluluk duygusu kayboldu.

Kemerini çıkardı ve ağartılmış cüppesi yaklaşık iki saniye sonra halının üzerine düştü, geriye sadece sandaletleri kaldı.

Savaşçı ona bakmadı bile, bu da Drey'in pek hoşuna gitmedi.

Devasa adam, yatak başucundaki standın etrafında dolaşarak, büyük eliyle eşyaları kenara itti. Kavanozlar, şişeler, madeni paralar, parşömen parçaları ve Drey'in ne olduğunu anlayamadığı diğer eşyalar yere düştü, sonra adam küçük bir şişeyi eline aldı.

Sırtı Drey'e dönükken, savaşçının şişenin kapağını açtığını duydu ve eline bir şey dökerken güçlü kollarının hareketlerini gördü.

Şişeyi standa geri koydu ve döndü, önünü öylesine bir hareketle penisi ve testislerinin altına itti, sert, devasa penisi ortaya çıktı ve Drey, savaşçının (kendisinin iddia ettiği gibi) zayıf ve ince, ama oldukça yakışıklı fiziğini takdir etmemesini anında affetti.

Savaşçı hareket ederken, o penisini okşuyor ve bolca yağ sürüyordu.

Böylece, yüksek standın üzerindeki uzun, geniş, kabarık paletin ucuna geri döndüğünde, Drey işleri eline almaya karar verdi, mecazi ve gerçek anlamda.

İleri doğru ilerledi, uzandı, yaklaştı, savaşçının beline dokundu ve ayak parmaklarının ucuna basarak ağzını aradı.

"*No bocca,*" diye homurdandı savaşçı.

"Anne..." diye başladı. *Ama...*

Aniden, ensesinin arkasından yakalandığını hissetti ve şaşkınlık çığlığı, havaya fırlatılıp yüzüstü yatağa düşerken kesildi.

Kalçaları yukarı ve geriye doğru çekildiğinde, dizleri şok edici derecede yumuşak yatağın kenarına çarptı, ama yeni pozisyonuna itiraz etmedi.

Penetrasyon geldiğinde hazır değildi. Kesinlikle ön hazırlık yoktu. Ve kesinlikle aldığı şaftın büyüklüğüyle de hazır değildi.

Ama Drey olduğu gibiydi ve bu önemli değildi.

Hatta, o canavarı sürmek için ellerini kaldırarak "*Evet*" dedi.

Ancak yüzüstü yatağa itildi, yine güçlü bir el ensesine kondu ve bu kez binilen kişi o oldu.

Sertçe.

G'Drey yüzü ipekle kaplı olduğu için zar zor nefes alabiliyordu, ama bu sadece onun heyecanını artırdı. Ve seçtiği kişiyle tekrar karşılaştığında, bunu oyunlarına dahil edecekti.

Şüphesiz.

Ve belki de sadece kışına giren darbeler ve nefes alma ihtiyacı nedeniyle vücudunu saran ateşle doruğa ulaşacaktı.

Sonunda.

Ama o anda, bir ele ihtiyacı vardı.

Savaşçı bir tane sunmayınca, Drey bir tane kendine doğru kaydırdı.

Acıyan hedefine çok yaklaşmıştı ki, ikisinin de homurtusu eşliğinde o büyük penisi tamamen içine aldı — savaşçının homurtusu çabadan, Drey'in homurtusu acıdan geliyordu — ve sonra Drey'in eli itildi.

"Hayır," diye savaşçıdan bir homurtu daha geldi.

Drey zorlukla başını yana çevirdi, derin bir nefes aldı ve "Ama..." diye inledi.

Ve yine vurma sesi.

Tanrılar adına, bu canavar muhteşemdi. Kendini terlemeye başladığını hissetti.

Belki de sadece bu darbelerle doruğa *ulaşacaktı*. "*Labbra, mia gazzella*," diye sevgiyle mırıldandığını duydu. G'Drey ipek battaniyelere gözlerini kırptı.

Onun ceylanı mı?

Evet, zinde ve esnek bir vücudu vardı, bu yüzden bunu kabul edebilirdi.

Ama *şimdi*, yüzüstü yatarken, savaşçıya ağzını nasıl verebilirdi ki...

"*Forte, mio toro*," diye bir kadın sesi duyuldu.

Bakışları yatağın aşağısına kaydı ve zorlayabildiği kadar yukarıya çıktı, kızı daha hızlı ve daha sert bir şekilde daha fazla alıyordu ve bir kadının yüzüklü ellerinin savaşçının kahverengi tenli göğsünün etrafında kayduğunu gördü.

"*Labbra*." Dudaklarını istedi, başparmakları meme uçlarını ovarken gırtlaktan çıkan bir sesle, ve bunlar savaşçının kendi parmakları değildi.

"*Non dentro, mio amore. Solo per me.*" *İçeri girme, aşkım. Sadece benim için.*

"*Sì*," diye bir homurtu daha duyuldu ve sonra acımasızca çekildi.

G'Drey'i sırt üstü çevirdi, dört ayak üzerinde üzerine çıktı ve onu boğazından güçlü bir şekilde tuttu, dizlerini Drey'in pazılarına dayadı, kollarını yatağa sabitledi. Drey çok yakından, iki elin o güçlü penisi okşadığını izledi, onun eli altta, onun büyük eli ise neredeyse tamamen örtüyordu.

Ve o, "*Hayır*" diye nefes nefese, başını bir yandan diğer yana sallayarak, o sağlam bacakların altından kollarını, vücudunu o tutuştan kurtarmaya çalışırken, kadının narin inlemelerini tam olarak bastıramayan erkeksi, zafer dolu bir iniltiyle, savaşçının tohumu yüzüne döküldü.

Yaralanma buydu.

Hakaret ise, savaşçının Drey'in kollarından bacaklarını çekip, penisini Drey'in ağzına sokarak, kadını derin bir şekilde öperken, onu emerek okşamasıydı...

Ve Drey onun tadını seviyordu. Ve

onun dokunuşunu.

Ve onun görüntüsünü (kadının ağzındaki dili hariç). Ve hala boynuna dolanmış uzun, sıkı parmaklarını.

Sonunda yumuşayan penisi emiyordu, eli kendi penisine doğru kayıyordu.

Aniden, savaşçı artık yüzüne binmiyordu ve boğazı onu yataktan koparıp çadırın içinde savurarak kalçasına sert bir şekilde düşürmek için kullanıldı.

"*Esci*," savaşçı onun gitmesini istedi.

Utançtan, ama daha çok öfkeden vücudundaki sıcaklık artarken, Drey aceleyle cüppesine koştu.

Cüppesini omuzlarına attı ve çadırın kapısına doğru koşarken, cüppesini kapatmaya çalışırken kemerini beline dolamaya çalışıyordu ki, "*Attento, falso prete*" diye bir ses duydu.

Aniden durdu ve, serilmiş şilte üzerinde dikkatsizce uzanmış savaşıya, şiltenin üzerine ve etrafına serilmiş parlak renkli, şeffaf ipek kumaşlara, üzerine uzanmış kadına baktı. Kadın bir eliyle onun kaslı karnını okşuyor, diğer koluyla sırtını sarıyor, ağzını boynuna dayamıştı, ama badem şeklindeki gözleri G'Drey'e doğru bakıyordu.

O anda kadının zinciri taktığını gördü.

Üst kulağındaki küçük bir halkadan başlayan narin altın zincirler, kulak memesine kadar uzanıyordu. Zincirlerde küçük ama parlak yakutlar ve ametist gibi görünen taşlar vardı. Kulak memesinden burun deliğine kadar uzanan kısımda sallanan taşların ardından, üst dudağının yanındaki küçük bir halkaya kadar uzanan başka bir zincir daha vardı.

Sağ kulak. Sağ burun deliği. Sağ dudak.

Drey'in dikkati savaşıncının dudağına ve burun deliğine odaklandı. Halkaları vardı.

Sadece zincirini takmıyordu. Onlar evliydi.

Kadın onun karısıydı.

Drey ağzında acı bir tat hissetti.

Savaşı, "*Dikkatli ol, sahte rahip*" demişti.

Sonra Drey'in ana dili olan Vale dilini, Yeşil Deniz'in karşısındaki Hawkvale dilini konuştu. Fleuridia hariç tüm Kuzey Toprakları'nda konuşulan dil. Drey'in tarih kitaplarında okuduğu dil. Yüzyıllar önce, şimdi ihanet ettikleri son Frey'den önce, çok sayıda Lunwyanlı buzlardan kaçarken getirdikleri bir dil.

"Firenze güvenli değil."

"Bence *bunu* kanıtladın," diye tükürdü Drey.

O kalın kaşların altındaki gözler, kalkmadan önce bir an aşağı indi. "Hâlâ sertleşmişsin, sahte rahip, şimdi çadırına gidip kendi aletini okşayarak beni kıcığında hissettiğini söyleme bana."

Kadını, köprücük kemiğinden çenesine kadar boynunu yaladı, sonra dönüp kocasının kaslı koluyla sevgiyle onu sardığı sırada Drey'e sinisi bir gülümsemeyle bakarak ona sokuldu.

Yeter.

Dönüp gitmek için, derin kenarlı kolunu yüzüne kaldırarak savaşıncının tohumunu sildi.

"Benim kastettiğim kasa o değil," diye bağırdı savaşı.

G'Drey dönüp, "*Ne?*" diye bağırdı.

Sonra bir adım geri attı, çünkü bir Firenz savaşçısına bağırılmayacağını fark etti.

İri adamın yüzü taştan oyulmuştu ve devasa, kaslı vücudu hala koltuğunda oturuyordu, ama Drey onun harekete geçmeye hazır olduğunu hissetti.

"*Attento*," diye Drey'e homurdandı. *Dikkatli ol.*

"*Sakin ol, aşkım*," diye savaşçısını sakinleştirdi. "İzninizi alabilir miyim?" diye zorladı Drey.

"Senin deliğın çok dardı. Çok zevk aldım," dedi savaşçı. "Sırf bu nedenle, sana söylüyorum, Firenze'ye hoş gelmedin. Ateş Şehrine hoş gelmeyeceksin. Firenz sahte tanrılara tapmaz. Akıllı ol, sahte rahip. Öğretilerini, şifalarını kabul edeceğiz. Bu yüzden ateşten geçmene izin verdik. Ama tanrılarını Firenz halkına dayatma. Onlar bunu hoş karşılamayacak ve kralımız da buna izin vermeyecek."

"Ben bir öğretmenim," dedi Drey, çenesini kaldırarak biraz yalan söyledi. Savaşçının karanlık gözleri onu değerlendirdi.

"Umarım öyledir, *mio buco*," diye cevapladı savaşçı sessizce.

G'Drey, biraz endişeyle karar verdi ve bunu hissedince öfkesi arttı. Ayrılmak için savaşçının iznine ihtiyacı yoktu.

Kırmızı ipek perdeleri yırttı ve çarşının bulunduğu nehir kolunun kenarındaki sert kumları çiğneyerek yürüdü, o yüzü hatırlayacağını düşündü. O horozu hatırlayacaktı. Kadını hatırlayacaktı. Ve yakında içinde bulunacağı konumda uyarıda bulunmayacak ve ikisini de istediğı gibi kullanacaktı.

Onun gülümsemesini sağlayacak bir şey izlerken. Beyaz ipek çadırını yaptı ve kanadı geri çekti.

Onu hizmet etmek için seyahat eden altı yardımcı vardı ve ilk yardımcısı, şeffaf beyaz geceliğıyle, "Efendim, dönüşünüzü kutluyoruz" diye fısıldayarak, elinin tersini tuttu.

Kız, ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek çığlık attı.

O anda ağzına onun sandaletli ayağını yakaladı. Sırt üstü düştü, dudaklarından kan fışkırıyordu.

"*Bana banyo hazırlayın!*" diye diğerlerine bağırdı. "*Hemen.*"

Onun emrini yerine getirmek için koştular, kanayan ve çok daha yavaş olan kadın da dahil.

Mio buco.

Benim

deliğim.

"Hiç uyarı yok," diye homurdandı ve yardımcılarının kamp kurarken onun için hazırladıkları beyaz ve altın rengi yastıklara kendini attı, çünkü birçok

Firenz göçebeleri de çarşı dışında aynı şeyi yapmışlardı.

Cüppesini kenara itti, penisini avucuna aldı ve sertçe okşadı.

"*Hiçbir uyarı yok,*" diye inledi, diğer elini de kullanarak şişmiş kesesini sıktı şişmiş testislerini sıktı ve cüppesinin üzerine muhteşem bir şekilde boşaldı, hala Firenz savaşçısının penisinin kıkırda hareket ettiğini hissediyordu.

TEK BOYNUZLU AT

Prences Elena***Ağaç Evinin Balkonu BÜYÜLER***

Gözlerimi yavaşça açtım ve ağaç evimin dışındaki çıkıntıda bağdaş kurup oturduğumda yükselen güneşi gördüm.

Meditasyondan sonra kendimi dinç hissetmedim.

Bunun nedeni zihnimi boşaltamamış olmamdı. Ve bu şaşırtıcı değildi.

Annem son beş gün içinde çok değişmişti. Dahası, bir dizi olağandışı şey emretmişti.

Ve kraliçe ne isterse, öyle yapılırdı.

Bu, en seçkin beş yüz savaşçımızın her gün atları üzerinde saatlerce düzen alıştırma yaptığını anlamına geliyordu.

Ve hepsi de sihirlerini koruyorlardı.

Hiçbiri beni rahatlatmadı.

Kız kardeşlerimizin düzen alıştırma yaptığını tek zaman, bir kutlama ya da nadir bir devlet ziyareti olduğunda, bazen Wodell'den bir heyet, daha sık olarak Go'Doan'dan rahipler ya da tüm uluslardan büyü elçileri geldiğindeydi.

Ve bildiğim kadarıyla, devlet ziyareti ya da Nadirii kutlaması yapılmayacaktı, yapılsa bile, elli, yüz savaşçı olabilir.

Beş yüz değil.

Ve kız kardeşlerden sihirlerini korumaları istenen tek zaman, savaştan önce veya devriyeye çıkmadan önceydi.

Savaşta büyü kullanılmazdı. Go'Doan tarafından düzenlenen ve üç nesil önce kraliçemiz ile Airen, Firenze ve Wodell kralları tarafından imzalanan bir anlaşmaya göre, savaşta hiçbir tarafta büyü kullanılamazdı — ne bizim savaşçılarımız, ne de onların büyücüler ve cadıları.

Savaş büyüsü son derece yorucu olduğu ve yararlı olabileceği halde sizi savunmasız bıraktığı için bu iyi bir şeydi.

Ancak, savaşa girmeden önce sihir gücünü korumuşsanız, bu sizi daha güçlü yapıyordu ve bu da elbette çok büyük bir yardım oluyordu.

Bu yüzden sihrin korunmasını anlamamıştım.

Daha da kötüsü, annemin emriyle, şahsen bana büyü kullanmak tamamen yasaklanmıştı.

Sadece korumakla kalmayıp, sık sık meditasyon yapmam ve içimdeki yeteneği geliştirecek günlük ritüelleri tamamlamam gerekiyordu.

Bu endişe verici bir
durumdu. Alarm vericiydi.

Yine de, o anda, güneşin doğuşunda, her gün meditasyonumdan sonra yaptığım gibi, yanıma uzandım ve kartlarımı aldım.

Zihnim huzursuzdu, kartları karıştırmak ve ellerimde hareket ettirmek için en iyi koşullar değildi, sonunda hissetmem biraz zaman aldı.

Kendini belli ettiğinde, onu desteden yüzüstü olarak çıkardım. Desteyi
bir kenara koydum.

Ve balkonumun döşemesinin üzerindeki halımın üzerinde, onu yüzüstü çevirdim.

yüzüstü çevirdim.

O zaman bakakaldım. Tek
boynuzlu at.

Yüksek bir kart.

En yüksek kartlardan biri.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, tüm günlerimde, güne meditasyon yaparak başladım ve sonra kartımı çekerdim, başlangıçta bunu annem yanımda yapardım.

Unicorn'u hiç çevirmemiştim.

Kartları tam olarak kullanıyorsam, bazen kendim için, normalde başkaları için okurken, Unicorn yayılımında varlığını hissettirebilirdi.

Ama günümü başlatmak ve o gün karşılaşacaklarımı paylaşmak için değil, ya da gelecekte karşılaşacaklarım ve hazırlıklı olmam gerekenler ya da uzak durmam gerekenler hakkında önceden uyarı almak için değil.

Başka bir deyişle, hayatımın nerede olduğu... ya da nereye gittiğinin bir temsili.

Beyaz yelesi, kuyruğu ve tüyleri, altın boynuzu, gururlu başı eğik, zeki gözleri sakın, wisteria asmaları arasında dinlenen beyaz atı, arka planda gece ormanı, sanki o yaratıklar az önce uçmuş gibi havada parıldayan peri tozu ile uzun uzun baktım.

Büyü.

Sevinç.

Huzur.

Doyum.

Değişim.

Yüksek, orta, sessiz... Her seviyedeki destede bulunan kartlar arasında tamamen olumlu olan tek karttı. Olumsuz çağrışımlar, uyarılar, ikazlar, eylem çağrıları, rota değişikliği önerileri yoktu.

Sadece

sevinç.

Huzur.

Mutluluk.

"Bu... olamaz," diye karta fısıldadım. Ve

olamazdı da.

O titremeler.

Tatbikatlar.

Sihirli koruma.

Kız kardeşim sürekli kavga

çıkartıyordu. Ve annem ölüyordu.

"Elena!"

Kartı hızla desteye geri koyarak, yerimden kalktım ve korkuluğa doğru ilerleyerek aşağıya baktım.

Teğmenim Jasmine oradaydı.

Arkadaşıma gülümsemeye

başladım.

"Kraliçe seni çağırıyor," dedi.

"Merhaba sana da," diye cevap verdim, artık tamamen gülümsüyordum.

"Talimlere gitmem gerek," diye karşılık verdi. "Talimlere ve haberci kızlık oynamak için vaktim yok."

Hayır, onun vakti olmayan şey, devriye rotasyonumuzun dışında olduğumuzda, tatbikatlara hazır olmak için şafak sökmeden kalkmaktı.

Ayrıca, ormanın büyülu sınırları içinde kalması emredilmişti, dışarıdaki köylerden birine gidip çeşitli hayranlarından biriyle eğlenmek, bol bol şarap içmek, bol bol yemek yemek ve bol bol seks yapmak yerine.

"Yola çıkıyorum," dedim ona.

"Günüm tamamlandı," diye cevapladı ve ben gülmekten kendimi alamadım.

Yayını ve ok kılıfını sırtında, asasını elinde, arenaya doğru ağır adımlarla yürüdü.

Alçak dalların arasından geçerek evime girdim.

Ortada büyüyen ağacın gövdesindeki merdivene gidip, birinci kattan ikinci kata çıktım ve orada yumuşak paletin üzerindeki hafif yorganın altındaki yumruya doğru ilerledim.

Kalın altın rengi saçları kenara çektim.

"Dora," diye seslendim. "Kalkma zamanı. Banyo yap. Giyin. Derslerine başla."

"Bluh," diye mırıldandı Dora.

Gülümsedim ve ona yaklaştım. "Theodora, kalk. Annem beni çağırıyor. Bugün bunu kendi başına yapman gerekecek, her beş dakikada bir merdivenlerden yukarı çıkıp sana yataktan kalkmanı hatırlatmayacağım."

Sırt üstü döndü ve bana sıcak, uykulu kahverengi gözleriyle baktı. O gözler annesinin gözleriydi.

O sevgili gözlerle bakmaya hazır olmadığımda her zaman olduğu gibi kalbim sıkıştı.

"Kraliçe Ophelia seni mi istiyor?" diye sordu.

"Evet, istiyor. Kalk. Banyo yap. Çizmeler, kılıflar ve vücut çorapları. Gidelim."

Sonra eğildim, dudaklarımı onun pürüzsüz alnına değdirdim ve uzaklaştım, yukarıya, yukarıya, yukarıya çıkan merdivenlere, yuvama, odama doğru.

Lavanta rengi tulumumu çoktan giymiştim. Bu yüzden, yumuşak süet kılıfları ayak tabanımın çevresine, ayak bileğime sardım ve baldırlarımdan uyluklarımın üst kısmına kadar çaprazlamasına sardım. Kısa bir tunik, kemerim ve alçak mokasenlerimi giydim ve başıma günlük bandımı taktım, tören bandını değil, devriye bandını değil, savaş bandını değil.

Basit ama parlak altın bir disk üzerine beyaz meşe yaprağı basılmıştı ve bu disk alnımın ortasına yerleştirilmişti ve etrafına daha küçük altın diskler yerleştirilmişti. Arkada bağladım.

Tüm kız kardeşlerim bu baş bandını düzenli olarak takmıyordu. Sadece üçü takıyordu.

Annem.

Ve Nadirii'nin iki prensesi.

Son olarak, süet kol koruyucularını ön kollarımın üzerine çektim ve merdivenlerden aşağı indim.

Dora sürahi ve leğenin başındaydı. Harika.

"Seni çok seviyorum," dedim ona, hala sakinleşmeye çalışırken. "Sen de büyük bir aptalsın," diye cevapladı.

Dudaklarımı büzüp ona bir öpücük gönderdim. O gözlerini devirdi. Ben de merdivenlerden aşağı inmeye devam ettim, ta ki düzenli mutfağımızın, geniş oturma odamızın ve ritüel alanımızın bulunduğu geniş birinci kata ulaşana kadar.

Merdivenlerden aşağı inmeye devam etmedim.

Yerdeki deliğe gittim, odanın içinden geçen bir daldan sarkan ipi tuttum ve aşağı kayarak orman zeminine yumuşak bir şekilde indim.

Bunu düşünerek yaptım: sihir, neşe, huzur, tatmin, değişim.

Değişimi anlayabiliyordum.

Değişim sonsuzdu.

Ancak annemi kemiren ve onun konuşmayı reddettiği hastalık, iki haftada bir dünyayı sarsan açıklanamayan titremeler, sihir perdesinde hissettiğim rahatsız edici titreşimler ve ağaç evimdeki tatlı (ve huysuz) Dora'nın varlığıyla, hiç bir zaman neşe ve kesinlikle huzur hissedeceğimi hayal edemiyordum.

Ağaçların arasından geçerek, çenemi ya da elimi kaldırarak, yanımdan geçen kız kardeşlerime merhaba diyerek, bu düşünceleri kafamın arkasına iterek yoluma devam ettim.

Annemin sarayının yapıldığı, yaprakların arasında yüksekte duran heybetli, uzun meşe ağacının gövdesini saran, görkemli oyma geniş ahşap merdivenlerin dibinde, annemin iki yardımcısı Lucinda ve Agnes'i görmek beni şaşırtmadı.

"Prensesim," Lucinda, onların önünde durduğumda selamladı.

"Saygıdeğer kardeşim," diye karşılık verdim, benim için teyze gibi olan ve beni çoğunlukla kızı olarak gören bir kadından bu kadar resmi bir selamlamayı sevmediğim için.

"Prensesim," dedi Agnes, ve ben de Agnes için aynı şeyi hissediyordum, o da benim için. Tanrıça adına.

Neler oluyordu?

"Saygıdeğer kardeşim," diye tekrarlardım ve yapraklara baktım. "Beni mi bekliyor?"

"Kalk," diye cevapladı Lucinda.

Ben de öyle yaptım, aralarından geçip büyük merdivenlerden saraya çıktım.

Onu yüksekteki özel odasında değil, birinci kattaki kabul odasında buldum.

Bu da iyiye işaret değildi.

Durumu daha da kötüleştiren şey, kız kardeşimin de orada olmasıydı.

Serena mutlu görünmüyordu, ama kan dökmeye ya da alem yapmaya gitmediği sürece nadiren mutlu olurdu.

İkimiz de bilinmeyen babalarımızın özelliklerini taşıyorduk, ama annemizin hoşlandığı belirli bir erkek tipi olduğu belliydi.

Annemiz minyondu, zayıf değildi ama uzun boylu da değildi. Saçları şu anda olduğu gibi beyaz değilken, kül sarısıydı. Gözleri hala keskin maviydi.

Kız kardeşim benim gibi uzundu. Benim gibi kıvrımlı bir vücudu vardı. Güçlü, tonlu, düzgün ve fit kaslarına rağmen vücudu narin bir izlenim veriyordu. Benimki gibi.

Ancak cildinde bazı çiller vardı.

Uzun, gür saçları parlak bakır rengindeydi, gözleri ise koyu kahverengiydi.

Saçlarım ve tenim bal rengindeydi. Gözlerim ise alışılmadık bir mor tonundaydı.

Renklerimiz uyumsuz olsa da, kardeş gibi görünürdük. Ve birbirine zıt karakterlerimizle.

Annemin kabul odasına boncuklu kapı perdesinden tamamen girdikten sonra Serena, "Annem sonunda sırlarını paylaşma havasında," dedi.

Kız kardeşimin bakışlarından gözlerimi ayırdım.

"Günaydın anne," dedim anneme.

"Kızım," diye mırıldandı, asılı sepetindeki minderinde otururken.

Ona çok yakından bakmadım. Durumunu anlamaya çalıştığımda sinirlenirdi, çünkü bu onun sağlık durumuydu ve bu konuyu tartışmayı kesinlikle reddederdi.

Bunun yerine, tekrar Serena'ya baktım. "Merhaba, kardeşim." "Selam," diye mırıldandı.

"Benimle oturmaz mısın?" diye sordu Ophelia, daha çok en büyük kızına, çünkü ben kesinlikle onunla oturdum.

Tereddüt ettim, çünkü kardeşimin isteğini sorgusuz sualsiz yerine getirirsem ne tür bir yorum yapacağını bilmiyordum. Bunun değmeyeceğini öğrenmiştim ve ne olursa olsun, kim sabahları annesiyle oturmak istemez ki?

Serena bana alaycı bir şekilde baktı.

Annemle oturmak istediğimi biliyordu.

İç geçirdim ve çok daha büyük olan, yere oturtulmuş derin koltuk sepetine geçtim. Annemin sepetiyle aynı tarzdaydı, üst kısmı koltuğun üzerine geniş bir kavis çiziyordu ve arka kısmının içi birçok rahat yastıkla donatılmıştı.

İçine tırmandım ve anneme dönük olarak bağdaş kurup oturdum.

Serena benden en uzak tarafa geçti ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

O anda annem iç geçirdi.

O da Serena ile neyin çabaya değer olduğunu, neyin değmediğini öğrenmişti, çünkü hiç gecikmeden harekete geçti.

"Altı gece önce, dikili taşlara gittim." Bu, hem benim hem de kardeşimin dikkatini çekti.

O gece bir deprem olmuştu.

Ve sonuncusu, en şiddetlisi geçtikten sonra, annem emirlerini vermişti.

"Canavar uyanıyor," dedi Ophelia.

Serena ve ben birden irkildik. "Tanrıça lanet olsun," diye bağırdı Serena.

Annemin yüzü gerildi ve "Böyle küfürlü konuşma!" diye bağırdı. "Bu doğru olamaz," diye karşılık verdi Serena, pişmanlık duymadan.

"Bunu söyleyebiliyorsan, duyuların açılmamış demektir ve vücudunun işlevleri en iyi durumda değildir, çünkü perdenin titreşimlerini ve iki haftada bir meydana gelen depremleri kaçıramazsın," diye cevapladı Ophelia.

Her zamanki gibi, açılan gedikten içeri daldım.

"Bu yüzden mi bizden sihir ve talim yapmamızı istiyorsun?"

Annem bana baktı. "Hayır. Firenze'ye gidip, Mars düğünü, Gerçek düğün ve Cassius düğünü için Triton'un tüm kralları ve prenslerinin önünde geçit töreninde gösteri yapacağız."

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Gerçek evlilikler mi?

Gerçek evlilik kimlerle yapıldı?

"Lanet olası *geçit töreni* mi?" Serena alaycı bir şekilde sordu. "Bütün *krallığın* önünde mi?"

"Evet," diye cevapladı Ophelia. "İnsanlar dik yürümeye başladığından beri görülmemiş ve duyulmamış bir ittifakın kutlaması olarak. Triton'un tamamı barış içinde birleşti."

"Birleşti mi?" diye fısıldadım.

Annem bana baktı ve başını salladı. "Uluslar ayakta kalacak. Büyüler, kızım, ayakta kalacak. Ama bundan sonra, bu birleşmelerden itibaren, Firenze'nin kanı Wodell kraliyet hanedanında akacak. Wodell'in kanı Firenze kraliyet hanedanında akacak. Airen'in kanı zaten tüm Firenze'de akıyor. Ve Nadirii'nin kanı Airen kraliyet hanedanında akacak."

Serena ve ben dehşet ve şok içinde donakaldığımız için bu konuda hiçbir şey söylenmedi. Kraliçe Ophelia gözlerini benden ayırmadı.

"Prens Cassius ile evleneceksin," diye fısıldadı annem.

Kendimi tutamayıp sepetten fırladım ve "Hayır!" diye bağırdım.

"Tanrım," diye fısıldadı kardeşim.

Ophelia elini bana doğru uzattı. "Kızım, True'ya karşı hislerin olduğunu biliyorum."

"Ona karşı hislerim yok! Ona aşığım!" diye bağırdım.

Kız tekrar başını salladı. "Canım, sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun."

"O bir Airenzian ile evlenemez," diye fısıldadı Serena bu konuşmaya. "Bu iğrenç. Aşağılık. Katlanılmaz. Özellikle de bir *prensle*. O kanla olmaz. *Asla* o kanla olmaz. Bu ihanettir."

"Yıllar boyunca çok fazla kayıp yaşandı. Çok fazla kayıp. Artık silahlarımızı bırakmanın zamanı geldi, kızım," dedi annesi Serena'ya.

"Gerçekten mi?" Serena topukları üzerinde geriye doğru sallandı, gözleri, cildi, her şeyi ateş gibi parlıyordu. "Ben mi bilmiyorum anne? Kadınların toprak sahibi olmalarına izin veren bir yasa mı çıkardılar?"

"Serena..." diye başladı annesi.

"Ya da bir erkeğin karısına, fahişesine, hizmetçisine el kaldırmasının yasadışı olduğunu mu?" Serena devam etti.

"Benim vahşi kızım..."

Serena pes etmedi. "Ya da bir erkeğin, ihtiyaçlarını karşılayacak başka birini bulduğunda, karısını, fahişesini, hizmetçisini parasız ve mal mülksüz sokaklara atamayacağı?"

"Serena..." Annemiz denemeye devam

etti. Ama Serena onun sözünü kesti.

"Peki ya ona zorla sahip olduğunda ne olacak? Karısı, fahişe, hizmetçi, sokakta yanından geçen ve ona yabancı olan kadın? Böyle iğrenç ihlallerden dolayı cezalandırılacak mı?"

"Prens Cassius, babasından, onun babasından ve onun babasından çok farklıdır," diye işaret etti Ophelia. "O bir eş aldı. Sadece bir tane ve o, onun ihtiyacı olan tek şeydi. Onun, eşi vefat etmeden önce ona olan açık sevgisi ve saygısı hakkında hikayeler, büyük bir üzüntüyle yaygın olarak anlatılır."

"Yani Cassius, Airen'in gökyüzünde parlayan yıldız olacak ve yüzyıllardır süren aşağılama, boyun eğdirme, küçük düşürme, taciz, hatta bazen *işkence* ve *ölümleri* sona erdirecek mi?" Serena açıkça inanamadan sordu.

Annemizin cevap vermesini beklemedi.

O ekşi bir sesle, "Gerçekten mi anne, Kardeşlik Düşmüş Ustaların Gecesi'nde kuruldu. Onlarca yıl boyunca Sky Bay'deki erkekleri uyutmak için büyü biriktirdik, böylece kardeşlerimiz işkencecilerinin boğazlarını kesip gecenin karanlığında kaçabilsinler. Bu *senin kanından* geliyor," dedi, öne doğru eğildi, sonra geriye,

“ve benim kanımda *var*, büyük annemiz *defalarca* krallığa dilekçe verip, bu da sonuç vermediğinde kadınları protesto ve isyan için örgütlediği için *asıldı*. Kaçışımızı, özgürlüğümüzü sağlayan, kardeşliğimizi kuran ve Büyüleri yaratan planı yapan da onun kızıydı, yine bizim *doğrudan kanımızdan* gelen.”

"Tarih dersi almaya ihtiyacım yok, Serena," diye iç geçirdi annem.

"Evet, o gece binlerce sefil adamları hak ettikleri gibi öldürüldü, ama Airenzianlar *hala* derslerini almamışlardı. Hayır *anne*, geride kalan kadınları cezalandırdılar ve baskılarına devam ettiler," diye cevapladı Serena.

"Bu olay iki yüz yetmiş dört yıl önce oldu, kızım," diye hatırlattı Ophelia.

"Ve geri dönen hiçbir devriye, Airen'den bir kadının Enchantments'a onu içeri alması için yalvarışta bulunmadığını görmedi," diye cevapladı Serena.

Kız kardeşim savaştı. Bu onun tarzıydı.

Ben Büyüler'in sınırında devriye geziyordum. Bu benim görevimdi. Ve kardeşim yanılmıyordu.

Airenzian kadınları akın akın gelmiyordu, gelemezlerdi. Kaçamazlardı.

Ama kaçabilenler geldi. Düzenli olarak.

Ve biz de onları hiç aksatmadan içeri alıyorduk.

Camı olmayan pencerelerden birine gittim ve güneş ışığını ve yeşilliği görmeden dışarıya baktım.

"Elena, sesin kanlı mı?" diye sordu kardeşim arkamdan. "O başka birini seviyor," dedim pencereye.

"Artık bu dünyada olmayan birini," dedi annem bana.

"Serena'nın kardeşini öldürdüğünü düşünüyorlar," diye pencereye tekrar seslendim.

"Yanılıyorlar ve Cassius'un bunu anladığını hissediyorum," dedi annem.

Cassius henüz kral değildi.

Ben True'ya aşığım.

Görünüşe göre Unicorn mutlulukla ilgili değildi. Sadece değişimle ilgiliydi.

Ama bu nasıl olabilir?

"Bu çılgınlığı gerçekten düşünüyor muyuz?" Serena bilmek istedi.

"Sadece düşünmüyoruz, karar verildi bile. Nadirii iki hafta sonra Firenze'ye doğru yola çıkacak. Anladığım kadarıyla diğerleri de yola çıkmış bile."

Bunu duyunca döndüm.

Serena öfkeyle homurdandı. Annem konuşmaya devam etti.

"Kendimizi tanıtacağız. Nişan törenini kutlayacağız. Mars ve Silence'ın düğününe katılacağız..."

Silence mi?

True'nun sessiz (ama ilginç ve zeki, ve onunla konuştuğunuzda oldukça sevimli ve neşeli) kuzeni barbar Firenz kralıyla evlenecek miydi?

Tanrım.

"Ondan sonra Serena ve ben eve döneceğiz," diye devam etti Ophelia. "Elena, teğmenlerin ve yüz kişilik muhafızınla birlikte Firenz'den True ve Farah'ın düğünü için Wodell'e gideceksin."

Kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim.

Annem devam etti: "Sonra kendi düğünün için Airen'e gideceksin. Serena, ben ve Nadirii heyeti de sana orada katılacağız. Bilgin olsun, Mar-el Kralı ve Kraliçesi, ki onlar zaten evli, tüm bu kutlamalara katılacaklar."

"Dora benimle geliyor," dedim.

"Sen aklını mı kaçırdın!" Serena bana değil, annemize bağırdı.

Ama annem bana, "Hayır, kızım. Bu..." dedi.

"O benimle geliyor," dedim kararlı bir şekilde, "Söz verdim. Tiana savaşta ölürse, kızını kendi kızım gibi büyüteceğime söz verdim."

"Melisse..." diye başladı annem.

Melisse, annemin yardımcısı, sevgili akıl hocam, harika bir vekil olurdu.

Ama arkadaşşıma verdiğim söz bu değildi. "O da geliyor anne, yoksa ben gitmiyorum."

"Tiana'yı vuranın Trajan'ın kişisel muhafızlarından biri olduğunu biliyorsun," dedi Serena sertçe. "Ve sen o ölü pisliğin lanet olası *kardeşiyle* birlikte olacaksın."

Kardeşıme baktım. "O benim kızım. Kızını terk edemezsin. Ve ben Theodora'yı terk etmeyeceğim."

"Buna razı olduğuna inanamıyorum," dedi Serena keskin bir sesle. Ophelia'ya döndü. "Peki tüm bunların Canavar ile ne ilgisi var?"

"Bu ittifaklar, bu evlilikler, kehanettir," diye cevapladı annemiz. "Sonucunu bilmiyorum. Ama bunun tek savunmamız olduğunu biliyorum. Öyleyse bekleyip görelim."

Bu pek de fazla bir şey değildi.

Beni ölümcül düşmanımız Airenzian'a teslim etmek için.

True'dan koparmak için, annemi onu seçtiğim kişi yapmama izin vermesi için ikna etmenin bir yolunu bulmayı umduğum True'dan, hiçbir Nadirii'nin yapmadığı ve Büyüler arasında yaşayabilen bir şey. Bir erkek seçtiysen, Kız Kardeşlik arasında değil, onların topraklarında yaşardın. Terk edilmezdin, ama erkeğin hoş karşılanmazdı.

True kabul edilmişti çünkü, şey... True, True'ydu. Sözünde

True.

Düşüncelerinde
sadıktı.

Kalbi doğruydu.

O, neredeyse üç yüz yıldır Go'Doan'a ait olmayan tek erkeklerden biriydi ve Büyülerin arkasına girmesine izin verilmişti.

Ve ben onun benim olmasını
istemiştim. Pencerenin önüne
döndüm.

"Elena her zamanki gibi senin isteğine boyun eğecek, ama ben buna katılmıyorum," dedi Serena arkamdan.

Annemin sepetinin hareket ettiğini duydum ve bu sese dönüp onun minderlerden kalkışını izledim.

"Yapacaksın, kızım," diye cevapladı, sesi güçlü ve kararlıydı. "Kız kardeşlerinle birlikte Floransa'ya gideceksin. *Tam* olarak sana söylediğim gibi geçit törenine katılacaksın. Floransa halkı, krallar ve prensler arasında kendine yakışır şekilde davranacaksın. Kardeşliğe yakışır şekilde davranacaksın. Benim istediğim şekilde konumunu, anneni ve unvanını temsil edeceksin. Yoksa seni sürgün ederim, kızım. Büyüleri kız kardeşine vereceğim ve o, Airen'in bir sonraki kralına bağlanacağı için, *kral da* onlara hak iddia etme hakkına sahip olacak."

Bu skandal sözler karşısında nefesimi tuttum.

"Bu vatana ihanettir," diye fısıldadı Serena.

"Canavarı zapt etmek için ihanet edeceğim," diye tısladı annem. "*Hepimiz* fedakarlık *yapmazsak* Büyüler, Kardeşlik, *hiçbir şey* kalmayacak. Elena fedakarlık yapıyor. Ben fedakarlık yapıyorum. Ve Serena, *sen de fedakarlık yapacaksın*."

En büyük çocuğuna doğru bir adım attı ve durdu, yüzü buruştu ve o anda benim kalbim de aynı şeyi yaptı.

"Onun da aralarında olacağını bilerek içim ölüyor, sence de öyle değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Serena başka yere
baktı. Çok iyi biliyordu.

Ben de öyle.

"Anne," diye nazikçe seslendim.

Annem bana baktı.

"Senden çok şey beklenecek, Elena," dedi. "Cinsiyeti nedeniyle yükselemeyen bir kızı var. Bir varis bekleyecek. Ve sen de onun topraklarında ciddi ve hayati bir değişiklik beklemelisin. Ama bunu yapacak gücün olmayacak. Sadece onun üzerinde gücün olacak. Belki. Eğer onun saygısını kazanabilirsen. Yani," dikkatini Serena'ya çevirdi, "sadece Canavarı yenersek."

"Yani bakire kız kardeşim sadece onun sikini almakla kalmayıp, bir de *oğul* doğurmak zorunda mı?" diye sordu kız kardeşim alaycı bir gülümsemeyle.

"Savaşta hoşlanmayan, sadece görevine bağlı, ama karısının sevgisini kazanmış bir adamdan doğan, aynı zamanda Nadirii'den doğan ve *ikisi* tarafından yetiştirilen bir oğul, Airen'in karanlığını çok fazla değiştirmeyecek mi sence?" diye sordu Ophelia.

Serena bunun zekice olduğunu anladı ve çenesini kapattı.

Bunun imkansızlığını gördüm ve bu artık benim yüküm olmuştu.

Airen topraklarında, o diyarın kanlı veliahtıyla doğrudan çatışmaya girmek.

Derin bir nefes aldım.

Annem konuşmaya devam etti.

"Bunu gerçekten çok üzülyorum kızlarım. Ama hayat bize genellikle sınırlı seçenekler sunar. Önemli olan, bize dağıtılan kartlarla ne yaptığımızdır."

Dağıtılan kartlar.

O Unicorn ile kesinlikle büyük bir başarısızlık.

Muhtemelen, o kendini göstermeden önce düşüncelerimi netleştiremediğim içindir. Kartlar nadiren karıştırılırdı.

Ancak böyle zamanlarda karıştırılmaları şaşırtıcı değildi.

"Şimdi *otur*," dedi annem, minderine geri dönerek. "Ve sana, kız kardeşlerimin, özellikle de kızlarımın, o geçit töreninde yüzyıllar boyunca konuşulacak şekilde, Kardeşliğin güzelliğini nasıl paylaşacaklarını anlatacağım."

Oturdum.

Serena da oturdu.

O zaman neden büyümü korumam emredildiğini anladım. Ve o zaman

Unicorn'un bir hata olduğunu anladım.

Çünkü annemin evinden ayrıldığımda, artık sadece endişeli değildim. Kalbim kırılmıştı.

Ve çok tedirgindim.

KÜÇÜK KARDEŞ

Farah Magos*Ön Bahçeler, Catrame Sarayı, Ateş Şehri**FIRENZE*

Annemle birlikte sarayın merdivenlerini çıkarken başımı dik tutuyordum.

Burası, bir daha gelmeyi umduğum bir yer değildi.

Ancak iki hafta önce, haberci muhafızlarla birlikte gelmiş ve Floransa'nın güneyindeki kerpiç evimizden az sayıdaki eşyalarımızı toplayıp onlarla birlikte Ateş Şehri'ne gitmemizi talep etmişti.

O uzun yolculuk boyunca, kralın bizi neden çağırdığını hiç açıklamadılar.

Annemin çok korktuğunu anlayabiliyordum.

Haklı olarak.

Bu yüzden, korkmuyormuş gibi davranmak zorundaydım. Aslında korkuyordum ama.

Tuhaf bir şekilde.

Ama uzun yolculuk boyunca nadiren mantıklı davranabildiğim anlarda, Mars'ın bize daha önce yaptıklarından daha fazla ceza vereceğini hayal edemiyordum.

Floransa halkı, babamın cezası annem ve bana da uygulanmadığı için şok olmuştu, çünkü Mars'ın babası böyle yapmazdı, ama büyükbabası kesinlikle yapardı.

Ama babamın yaptıklarıyla bizim hiçbir ilgimiz yoktu. Bu kanıtlanmıştı. Biliniyordu.

Aslında, Kral Mars soruşturma tamamlanmadan çok önce bunu biliyordu. Yani cezamız adildi.

Ve tüm Floransa buna katılarak, sevinçli seslerle bunu haykırdı ve gökyüzüne alevli füzeler gönderdi — çünkü bu, yeni kralının babasıyla aynı olduğunu gösteriyordu.

Aynen öyle.

Babası gibi, Mars da Firenze için çok farklı bir hükümdardı.

Masum insanlar, kralı kızdırabilecek herkese acımasız bir ders vermekten başka bir neden olmadan çamur çukurlarına girmezlerdi.

Belki fikrini değiştirmiştir. Ama onu iyi tanıyordum.

Çok iyi tanıyordum.

Ve Mars her zaman (babası gibi) çok kararlı biriydi. Fikrini değiştiren türden bir adam değildi.

Bu yüzden, neredeyse dört yıl boyunca rahatsız edilmeden, ama alıştığımızdan çok daha sade bir şekilde, statümüzden ve eşyalarımızın çoğundan mahrum bir şekilde yaşıadıktan sonra, bunun ne anlama geldiğini hayal bile edemedim.

Ateş Şehri'ndeki Catrame Sarayı'nın yetişkin personelinin giydiği işlemeli kırmızı tunik ve bol pantolonlu bir erkek hizmetçi bizi giriş salonunda karşıladı.

"Ven, ven," diye sabırsızca seslendi, ama bize karşı sabırsız olmadığını hissettim.

Sarayda oldukça hareketli bir ortam vardı.

Aslında, ateşli kapılardan girdiğimiz andan itibaren şehrin her yerinde oldukça fazla hareketlilik vardı.

Hizmetçiye takip ettik, annem yanımda, ikimizin de daha önce binlerce kez geçtiği bir koridordan.

Bu koridor, babası Kral Ares'in, ama daha çok annesi Kraliçe Elpis'in devlet odaları haline getirdiği yere götürüyordu bizi.

Ares'ten önce, devlet işleri çok azdı. Savaş vardı.

Ve klan çatışmaları vardı.

Bunlar olmadığında ise kutlamalar, ziyafetler, infazlar, oyunlar, geçit törenleri ve seks partileri vardı.

Hepsi hala vardı, sadece aynı bollukta değildi. Kutlamalar, ziyafetler, oyunlar, geçit törenleri ve seks partileri hariç.

Annemin nefesini tuttuğunu duydum ve hizmetçi bizi salonun sonuna, taht odasına götürmeyip sağa, gayri resmi kabul odasına döndüğünde ben de şaşırdım.

"*Mio re*," diye mırıldandı hizmetçi, belinden eğilerek derin bir reverans yaptı.

Anında derin bir reverans yaptım, arka bacağımın yan tarafı yere değiyordu, ön bacağımın dizi karnıma sıkıca yapışmıştı, çenem boynuma gömülmüştü, ellerim göğsümde üst üste duruyordu.

Bunun nedeni, Mars'ın cilalı altın ve kırmızı, zengin krem ve zeytin yeşili perdelerin altında, tavandan sarkan, odayı geçen ve arka duvarı kaplayan, büyük, karmaşık oymalı bir chitai lambadan gelen, divanlardan birinin minderlerinde uzanıyor olmasıydı.

"*Salir*, Farah, Sofia," diye mırıldandı Mars.

Ayağa kalktık.

Kralın siyah gözlerinden bir bakışla, hizmetçi ortadan kayboldu. O gözler bize doğru geldi.

"İlerleyin, kız kardeşlerim," dedi.

Annem elimi tuttu ve öne çıktık.

"Öyle bir şey yok, küçük anne," dedi Mars alçak sesle, dikkatini anneme vererek. "Ben kararımı verdim. Ares'in yanında öğrendim. Sen babamla çok zaman geçirdin. Sen daha iyi bilirsin, değil mi?"

"Gerçekten de, Ekselansları, kararınızı verdiniz," dedim, artık titrediğini hissedebildiğim annemden dikkatini başka yöne çekmek için. "Bu karar sürgündü. Bu yüzden, sizi, Ateş Şehrimizi ve bu muhteşem sarayı bir daha göremeyeceğimizi düşündüğümüz için neden endişeli olduğumuzu anladığınızı umuyorum."

Çenesinin altındaki uzun sakalını boynuna daldırdı ve ben, bakacak çok şey olsa da, daha uzağa bakmamaya çalıştım.

Mars Laches, Firenze Kralı'nın, krallığın en iyi savaşçısı olduğu tüm ülkede biliniyordu.

Babası da ondan önce öyleydi.

Büyükbabası ise değildi.

Yüzyıllar boyunca tecrübeli savaşçı krallarla evlenen, iyi seçilmiş eşler, krem rengi ipek, panelli *ante* pantolon ve başka hiçbir şey giymeden önümde uzanıyordu. Ayakları çıplaktı. Geniş, kaslı göğsü ortadaydı. Omuzları o kadar geniş ve gelişmişti ki, kasları boynunu aşırıyordu. Karnı o kadar belirgindi ki, girintilere bir nehir dolusu şarap dökseniz, şişkinliklere tırmanmadan akıp giderdi.

Uzun siyah saçları, tepesinden sırtına kadar kat kat kesilmişti.

Sol kaşında küçük bir altın halka piercing vardı. Burun köprüsünün her iki yanında küçük altın toplar vardı. Burun delikleri arasında ters çevrilmiş küçük Firenz yakutlarından oluşan bir kemer vardı. Dudaklarının üstündeki deri çukurunda minik bir asscher kesim yakut vardı. Kulaklarında kalın altın halkalar vardı. Ve üst kulağında, sağ burun deliğinde ve üst dudağının sağ köşesinin hemen üzerinde, düşün zincirini bekleyen dar bir altın halka vardı.

"Bu karışıklığı anlayabiliyorum," dedi. "Neden çağrıldığın önemli bir sırdır. Ve bir süre daha öyle kalacaktır. Ama bu süre zarfında hazırlık yapmalısın." Çenesini eğdi, bu sefer divanının önündeki, karmaşık sedef desenli alçak dikdörtgen masanın ötesinde duran iki uzun, renkli yastık yığınının doğru. "Otur."

Annemi minderlerine götürdüm ve o minderlere çöktüğünde onu bıraktım. Sonra kendiminkine geçtim ve aynısını yaptım.

"Senin zarafetinizi unuttum, güzel Farah," diye mırıldandı Mars.

Elimi göğsüme koyup başımı eğdim. "İyiliğiniz beni ısıtıyor, kralım."

Bunun üzerine, kral kahkahalarla gülmeye başladı.

Başımı kaldırdım, gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve bu tepkiye o kadar şaşırdım ki anneme dönüp onun tepkisini görmek için bile zaman bulamadım.

Ama Mars her zaman çabuk gülerdi. Heyecan verici bir mizah anlayışı vardı, hem sizi güldürür (ve güldüğünüzde sizinle birlikte gülerdi) hem de pek çok şeyi eğlenceli bulurdu.

O, hayatımda tanıdığım en kolay erkekti. O kahkaha. Bir şey söyleyeceğinizde ve o dinlediğinde, sert ama yakışıklı yüzüne yayılan ciddiyet. Acı çektiğinizi anladığında, devasa vücudunu saran şefkat.

Sürgün cezamızı paylaştığında da böyleydi, sanki sahip olduğumuz ve bildiğimiz her şeyi elimizden alıp, bize sadece isimlerimizi bırakarak bizi uzaklara göndermek, bize verdiği acıdan daha fazla ona acı veriyor gibiydi.

Bizi sadece yetersiz eşyalarla göndermiş olsa da, bunların hepsi önemliydi. Annemin ailesinden kalan yadigarlar, geride bırakmak beni incitecek hazineler.

Ve sürgünde bize sağladığı mütevazı konaklama yeri, fakirlerin evi sayılmazdı.

Bizim alışık olduğumuz türden harika bir konut değildi.

Ama çok küçük, çok uzak ve bildiğimiz her şeyden çok uzak olmasına rağmen, güvenli, rahat ve konforluydu.

Onun fikrini değiştirmeyeceğini ve bizi daha fazla cezalandırmak için çağırmayacağını bilmeliydim.

"Tamam, küçük kardeşim," dedi, kahkahaları dinince. "Şunu açıklığa kavuşturayım."

Aniden sırtım dikleşti ve tüylerim diken diken oldu.

Çünkü yakışıklı yüzü, tüm neşesi kaybolduğunda sert bir ifadeye büründü. Ve neşesiz Mars Laches, görülmeye değer bir manzara değildi.

Korkulacak bir manzaraydı.

"Babanın yaptığı şey senin yaptığın şey değildi," dedi, derin sesi sarsenler gibi yastıklarımıza doğru yuvarlanarak. "Ben babamı kaybettim, annemin kocasını kaybetmesini izledim, bu olaydan senin kadar derin bir keder duymamın tek nedeni budur. Ve bunun nedeni senin babanı ya da," anneme dönerek, "kocanı kaybetmiş olman değildir. Çünkü hepimiz sadece sevdiğimiz bir kralı, sevdiğimiz bir adamı kaybetmedik

daha çok sevdiğimiz bir adamı değil, aynı zamanda G'Dor'un entrikalarıyla geriye kalan tüm güvenimizi ve masumiyetimizi de kaybettik."

Öne eğildim. "Kral Mars..."

"Ben senin için Mars'ım, Farah," diye homurdandı. "Çalışma odalarımızdaki masalarımızda yan yana oturduk. Ben yedi yaşındayken, sen dört yaşındayken resim yapmada beni geçtin, bu noktada daha çok endişelenmen gereken bir şey, çünkü o aşığılanmayı hiç unutmadım."

Buna inanamıyordum, ama gülümsemek üzere olduğum tuhaf bir hisse kapıldım.

Mars henüz bitirmemişti.

"Kalbini kıran ilk erkeğin burnunu kırdım, ikincinin de, ve hatırladığım kadarıyla üçüncünün de. Kalbini çok kolay verdin. Bu bir sıkıntıydı. Ve benim sadakatimi kıran ilk kızı, saçını kesebilmek için uykuya daldırdın. Annem ve babam, kontrol edemedikleri ve anlayamadıkları güçler yüzünden öz kız kardeşimi kaybettiler. *Sen* onun yerini aldın."

Annemin sessiz hıçkırıklarını duydum.

O tarafa baktım ve kalbim sıkıştı.

"Küçük anne," dedi Mars. "Sana yapılan şey yapılması gerekiyordu. Ama gerçekten, kalbimdeki yerini bilmelisin."

"Oğlum," diye fısıldadı. O da biliyordu.

Bu, güzelliğin ötesinde bir şeydi. Mars da bunu biliyordu.

Artık gülümsemek istemiyordum.

Bunun yerine, gözlerimde biriken yaşları saklamak için başımı çevirdim.

"Küçük anne, gözlerini sil," dedi Mars. "Farah, sen de."

Burnumu çekip kendimi kontrol ettim ve kralıma baktım.

"Şunu bil," dedi, bakışlarımı yakaladığında. "Baban kralımızı öldürmek için komplo kurdu. Bu komplo başarılı oldu. Bu topraklarda gelmiş geçmiş en iyi hükümdarın hayatına son verdi. Beni dünyaya getiren adamın bunu yaptığını bilmek nasıl bir his olur, anlayamıyorum bile. O, işbirlikçileri ve savaşçıları çamur çukurlarına girdiler, kardeşim. Artık yoklar. Firenz halkı barış ve daha fazla refah içinde yaşayacak. Her şey bitti."

"Yani sürgünümüz bitti mi?" diye sordum, sesim şoktan titriyordu, olması gerektiği gibi.

O, babası gibi bir hükümdardı, babası tarafından sert ama adil olmak üzere yetiştirilmişti. Kralı öldüren yine benim kanımdan olan, annemin kocasıydı.

Gözlerimi dikip baktım ve anneme bakmadığını fark ettim. "Tam olarak değil," diye cevapladı.

Oh hayır.

Annem konuştu.

"Mars, gerçekten, saygıyla söylüyorum oğlum, iki hafta oldu. Çok endişelendik. Ve..."

"Farah evleniyor," dedi Mars. Ben mi?

"Kiminle evleniyor?" diye sordu annem.

"Wodell tahtının varisi. Prens True," diye cevapladı Mars. Gözlerimi kıptım.

Sonra annem ellerini çıırttı ve önündeki zemini kaplayan rengarenk halılara tükürüyormuş gibi yaptı.

"Wodell!" diye tiksintiyle bağırdı.

"Küçük anne," diye mırıldandı Mars, dudakları seğirerek.

Bu benim hiç komik gelmedi.

Bir Wodell ile mi evlendim?

"Onlar *zayıf*," diye tersledi annem. "Bir Firenz kadını *Wodell*'e bacaklarını açmaz."

"True babası gibi değil," diye güvence verdi Mars.

Annem burnunu çekip çenesini kaldırdı. "Buna inanabilirim. Onun babasının *oğlu olmadığına* bile inanabilirim. Çünkü o kralın hayaları yok ve bir penisi olduğuna bile şaşırdım."

Mars güldü.

"*Anne!*" diye fısıldadım.

Annem başını bana çevirdi. "Sürgünde olsak da hikâyeleri duyuyoruz. Safranımızı, katranımızı, *yakutlarımızı* çalmak isterken adamlarının çoğu düşüyor, düşüyor ve *düşüyor*. On yıllardır, *hatta yüzyıllardır* Wodell ile gereksiz bir savaş içindeyiz."

"Firenz, yıllar önce Dellish'ten o toprakları çaldı," dedi Mars nazikçe.

"Evet, ve *biz onu elimizde tutmayı* başardık," dedi annem Mars'a tıslayarak. "Ama o *bizimdi*."

Mars yine güldü. Ben iç geçirdim.

"Bu odada, bu ülkede ve sevgili kralımın önünde, kız kardeşim ve dostum Kraliçe Elpis ile birlikte yetiştirdiğim bir adamın önünde kesinlikle hiçbir gücüm yok," diye başladı Mama görkemli bir şekilde. "Ama sana şunu söyleyebilirim ki, o yakut..."

Benim madenlerimiz ordularımızı kurar ve yollarımızı genişletir. Biliyorum Mars, tıpkı baban gibi, kraliyet mülklerinin gelirlerini kendi kişisel hazinenize aktarmayı bıraktınız ve bunları halkın hazinesine eklediniz. Bu bir lütuf ve halk da bunun farkında, sizi babanız gibi görüyorlar. Asil, sevilen ve gerçek hükümdarımız olduğunuzu biliyorlar. Katran *her zaman* Floransa'ya aitti ve *sadece* Floransa'ya ait. Ve o safran tarlaları *kralımıza* ait.

"Bunu biliyorum, Sofia, çünkü o kral benim," dedi Mars eğlenerek. "Ve o *buna cesaret mi ediyor?*" diye sordu kadın.

"Onlar bizim kadar zengin bir ulus değiller," diye açıkladı Mars.

"O zaman... o zaman... o zaman... daha fazla koyun yetiştirin!" diye haykırdı. "Bu zor olamaz. Onlar çiftleşir. Bir tane daha gelir. *Ben* bile Dellish yününü kıskanıyorum."

Mars bana baktı. "Ben de unuttum, annenin ruhunu." "Ruh değil, sadakat," diye cevap verdim.

"Onu unutmadım," diye fısıldadı ve boğazım düğümlendi.

Aniden öfkeli hakaretleri kayboldu, annem yine hıçkırarak ağlamaya başladı.

Mars ona yumuşak bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Bu evlilik ayarlanmış bir evlilik, Farah, ve bunu değiştirmek mümkün değil. Sen törene gitmeden önce, burada geçit törenleri ve nişan kutlamaları için atlar hazır." Sesi alçaldı. "Bu iyi bir evlilik, kardeşim. O babasına hiç benzemiyor, ona bir changeling diyebilirim. Son teslimiyetinde, babası yine aptalca bir girişimle oğlunu çok az sayıda askere komuta etmek için gönderdiğinde, daha başlamadan yenileceğini biliyordu ve ben onun hayal kırıklığını hissedebiliyordum. O ve adamları yine de kurnazlık ve cesaretle savaştılar. Askerlerinin ona olan sadakati o kadar güçlü ki, havada kokusu bile hissediliyor. Bu evlilik, ülkelerimiz arasında bir ittifak anlamına gelecek. Ve bunun için biraz rahatladığımı söyleyemem, çünkü bu, böylesine cesur bir askeri bir daha yenmek zorunda kalmayacağım anlamına da geliyor."

Bir Wodell ile evleneceğim haberine, prens olsun ya da olmasın, çok sevindiğimi söyleyemezdim.

Söylenebilecek tek şey, halkıma hizmet etmek için çağrıldığımdı ve gerçekten de söylenecek başka bir şey yoktu.

"Bu prensle evleneceğim, kralım," dedim ona, bunu isteyerek yapacağımı bilsin diye, çünkü kral olarak benim rızama ihtiyacı yoktu.

Ama birlikte büyüdüğüm Mars olarak, bunu isteyecekti.

"Ve bunu yaptığında, bizim büyük ulusumuzun ihtişamını yansıtacaksın, küçük kardeşim," diye cevapladı.

Çenemi kaldırdım. "Zaten öyle yapıyorum."

Mars'ın gözleri kırmızıya dönmeye başlayınca nefesim kesildi.

Onun derin duygular içindeyken bunu yapabilen sıra dışı yeteneğini her zaman sevmişimdir. Bu da görülmeye değer bir manzaraydı.
Büyük bir güzellik. Ve
korkulacak bir şey.

Kral Mars Laches

Kralın Çalışma Odası, Birinci Kat, Doğu Koridoru, Catrame Sarayı

FIRENZE

Mars, kaptanı çalışma odasına girerken masasının üzerinde bulunan Arbor'lu Lord Johan Mattson'un gönderdiği belgeleri incelerken başını kaldırarak "LORENZ" diye selamladı. "Nyx ile seyahatinden bu kadar çabuk mu döndün? Bir hafta daha gelmeni beklemiyordum."

Lorenz iri vücudunu masanın önündeki sandalyeye attı.

"Tebes'teki çarşıdan bir Go'Doan'ı takip ettim."

Mars kardeşine gözlerini kısarak sordu, "Peki bunu neden yaptın?"

"Çünkü Nyx'in keyfi yoktu. Onu gördüğünde bu keyifsizlik daha da arttı. Ve onun keyifsizliği arttıkça, benimki de arttı. Onun yerine onun kışını tekmeledim. Karım memnun oldu. Sahte rahip ise memnun olmadı. Ertesi gün, rahibin yardımcıları çadırını yıktığında ve içlerinden birinin yanağında iz ve şişmiş, kırık bir dudağı olduğunu gördüğümde, bu olayı hiç önemsemedim."

Boğazına bir yanma hissi gelen Mars, sandalyesine yaslandı.

"Firenze'de ne yaptığını sordun mu?" diye sordu Mars.

"Ben buradayım, o da Fire City'ye gidiyor, bu çok açık. Ve öğretmen olduğunu söylüyor."

"Sence öğretmen mi?"

"Hayır, bence o bir kurtçuk," dedi Lorenz sertçe. "Ve bence G'Dor, kralımıza hizmet etmek ve Sofia ile evlenmek için o inancı terk etmeden önce bir Go'Doan'dı. Ancak, ona verdikleri ismi neden terk etmediğini çok geç anlayabiliriz. Ve sana söylememe gerek yok Mars, hala Go'Doan'ın babanın cinayetiyle hiçbir ilgisi olmadığına inanmıyorum."

"Bu konu ayrıntılı bir şekilde araştırıldı, Lorenz," dedi Mars alçak sesle.

"Sen de onların bu olayla hiçbir ilgisi olmadığına inanmıyorsun," diye cevapladı Lorenz. "Bu yüzden onları izletiyorsun."

Mars hiçbir şey söylemedi, çünkü söyleyecek bir şey yoktu ve Lorenz bunu biliyordu.

Bu yüzden sahte olanları izletiyordu.

"Onun rahibiyle oynamak istiyorum," dedi Lorenz.

"Bunun için sadece Nyx'in izni gerekiyor," dedi Mars.

Lorenz koltuğundan kalkarak öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini kralına dikti.

"*Onunla oynamak* istiyorum, Mars," diye homurdandı Lorenz.

"Senin oyun tarzınla Go'Doan büyükelçileriyle sorun yaşar mıyım?" "Belki."

Mars, savaşçısının gözlerine baktı. "Oyna,"

diye izin verdi.

Lorenz, Mars'ın hoşuna giden, Nyx'in daha çok hoşuna gidecek, bu Go'Doan'ın hiç hoşuna gitmeyebilecek (ama yine de hoşuna gidebilecek) bir gülümsemeyle gülümsedi ve savaşçısı koltuğundan kalktı.

Odayı terk etmeye başladı, ama Mars onu adıyla çağırarak yakaladı ve o da geri döndü.

"Go'Doanlar hastalarımıza bakmak ve çocuklarımıza öğretmek için buradalar. Onların dokunulmazlıkları yok. Bu yardımcılarının yakından izlenmesini istiyorum. Eğer bir daha dudak yaralanması ya da lanet olası bir çürük olursa, Lorenz, bunun sorumlusu olan rahibi suçlamalarla mahkemeye çıkarmanı istiyorum. Ve eğer Go'Doanlar, kendi yöntemlerini savunmak ve yabancı topraklarda bile bunları uygulamalarına izin verilmesi gerektiğini tartışmak için öfkeli bir elçi grubu gönderirlerse, hepsini sınır dışı etmek için bir bahanem olur."

"Tamamdır," dedi Lorenz.

"Teşekkürler kardeşim." Lorenz

odadan çıktı.

Mars kapıya bakakaldı.

Sonra gümüş kalemini aldı, tüy kalemi mürekkebe batırdı ve mektupta yazılı çeşitli rakamları çizerek miktarlarını büyük ölçüde değiştirdi.

Lady Silence Mattson

Taht Odası, Batı Koridoru, Devlet Kanadı, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

"Buna inanmak imkansız," diye tısladı babam. "Lütfen sessiz ol, Johan," diye fısıldadı annem.

"Anlamıyorum," diye kekeledi kralım. "Canavarı bastırmak için sana kendi yeğenimi sunduğum halde, çeyiz talep edilmemesi gerekirken, talep ettiğin çeyizin tamamını aldın."

"Miktarları değiştirdiğime inanıyorum," dedi Firenze Kralı sakın bir şekilde, amcamın çeyiz talep edilmemesi gerektiği yönündeki iddiasını tamamen görmezden gelerek, çünkü o ve ben bir şekilde dünyayı kurtarmak için yaratılmış olmasaydık, ben orada olmazdım.

Bu çeyiz durumu, bu arada, babamı pek memnun etmedi. Hayır, *etmedi*.

Çoğunlukla amcamın babamdan tümünü sunmasını beklemesi nedeniyle. Ve tümü *çok* fazlaydı.

True'nun hareket ettiğini hissettim, o bana çok yakındı, koruyucu bir şekilde yanımda ve kısmen önümde duruyordu (*çok* sevdiğim kuzenim), kolu omzuma değdi.

Egzotik özelliklere sahip, topaz gibi parlayan gözleri ve vücudundaki *o kadar güzel* kıyafetleri olan kadına gerçekten bakmak istedim (ama o kadar garipti ki, inanamıyordum).

Sevgili kuzenimin kaderindeki kadın.

Kralın yanındaki, benden en uzak olan minder yığınının üzerinde oturan kadın.

Ancak on dakika önce Catrame Sarayı'nın taht odasına girdiğimden beri, amcamın oldukça kalabalık maiyetinin bir parçası olarak (sadece Firenz Kralı ve True'nun nişanlısı tarafından karşılandığımızı düşünürsek), tahtında oturan bu vahşi adamdan gözlerimi neredeyse hiç ayıramadım.

Kırmızı, yakasız, uzun kollu gömlek, siyah bir ceket, ki eğer yakutlarla süslü altın tahtından kalkarsa (biz girdiğimizde kalkmadı), ayak bileklerine kadar uzanırdı ve kolsuzdu. Bol siyah pantolon.

Ve çıplak ayakları.

Bu ilginçti, çünkü bunlar benim ülkemdeki erkeklerin giydiği kıyafetler değildi (ve Wodell'de kimse çıplak ayakla dolaşmazdı — ve ne ayaklardı ama! Tanrılar adına, tüm ülkelerde kimlerin ayakları bu kadar çekiciydi? Size söyleyeyim — Firenze Kralı Mars!).

Ama asıl önemli olan, onun geri kalanıydı. Saçları (çok fazla saç).

Sakal (çok gür bir sakal ve *sivri* uçluydu).

Gözleri (çok siyah — *zift gibi... ya da katran gibi*). Piercingleri (her yerde!).

Sağ elmacık kemiğinden burun köprüsüne uzanan ince yara izi. Sol elmacık kemiğinin şişkinliğinin altında uzanan diğer yara izi.

Ve devasa vücudunun hacmi, hepsi kaslardan oluşuyordu. O, *hayatımda* gördüğüm en olağanüstü varlıktı.

Onu...

Onu *yüzyıllar* boyunca seyredebilirdim.

Ne yazık ki, o benim için aynı şeyi yapamıyordu.

Çünkü vardığımızda, nişanlıma tanıtıldığımda, beni baştan aşağıya bir kez süzdükten sonra dikkatini amcama çevirdi. Her zamanki gibi, bakışları Kral Wilmer'ın üzerinde olsa da, zihni True'ya odaklanmış olduğunu biliyordum.

Bu, elbette akıllıca bir davranış olurdu.

Amcamın bu odada on altı kişilik bir muhafız ekibi ve sarayın dışında elli kişilik bir ekip olmasına rağmen, tek gerçek tehdidin True olduğunu düşünüyordum (onu duymuştum, ama aynı zamanda oyunlarda performansını da görmüştüm, çok iyi bir askerdi ve Wodell'in en iyi at binicisi olarak biliniyordu).

Firenze Kralı silahsızdı.

Ancak arkasında, devasa Firenz yakutları, daha da büyük Sjofn buz elmasları, ısıltılı zümrütler ve güzel kesilmiş ametistlerle süslenmiş büyük, tören kılıcı asılıydı. Bunların da Firenze'de çıkarıldığını biliyordum.

Duyduğum hikayelerden ve şu anda ona bakarak anladığım kadarıyla, bu kral göz açıp kapayıncaya kadar o kılıcın kabzasını kavrayabilir ve onun paha biçilmez değerini hiç düşünmeden amcamın muhafızını üç vuruşta öldürüp sonra True'ya yönelebilirdi.

Kral Wilmer, True'nun kişisel yardımcılarını dışarıda tutmamalıydı. Onlar True gibiydi. Ve onun için öleceklerini duymuştum.

Bu düşünce beni kuzenime daha da yaklaştırdı ve parmak eklemlerimi onun parmak eklemlerine sürttüm.

True elimi tuttu.

O bunu yaptığı anda, kralın başı döndü, yüzü sertleşti ve gözleri ellerimize dikildi.

Kalbim birkaç kez atlamıştı. Evet,

True'ya karşı duyarlıydı. Ve belki

de... *bana karşı da.*

Ve o anda, *korkutucu bir hal* aldı.

"Biliyorsunuz," dedi ellerimize, "kendi erkeği dışında hiçbir erkek, Firenz gelinine dokunamaz, tabii kendi erkeği *izin* vermedikçe."

"Saygılarımla, Majesteleri, o benim kuzenim ve Firenzli değil. Onu küçüklüğünden beri tanıyorum," diye cevapladı True. "Ve sanırım bu onun için çok tedirgin edici bir durum."

Kral, True'ya bakarak tekrar konuşmaya başladı.

"Biliyorsun," dedi, bu sefer çok daha yavaş bir şekilde ve derin sesi imkansız bir şekilde daha da derinleşmiş gibiydi, "başka bir erkek... *izin verilmedikçe...* bir Firenz gelinine dokunamaz."

"Ben iyiyim, True," diye fısıldadım ve elimi çekerek uzaklaştım.

Gözlerimi kraldan ayırıp yukarı baktım ve kuzenimin karanlık krala somurtarak baktığı sırada çenesinin titrediğini gördüm.

True sonra bana baktı ve ifadesini nazik olmaya zorladı. "Emin misin?"

Yutkundum.

True izledi.

Sonra başımı salladım.

Yanağındaki kas yine seğirdi ve Firenz kralına döndü.

Amcam, belki de hayatında yaptığı tek akıllıca şeyi yaparak bu konuşmayı böldü.

"Beş yüz bushel Dellish yünü getirdik. İki yüz baş Dellish koyunu. Bin torba öğütülmüş Dellish unu, ki biliyorsun Mars, bu un tüm topraklardaki en kaliteli undur. Triton'daki en iyi ekmek ve hamur işleri bu undan yapılır. Ayrıca yüz parça Dellish gümüş-kalay, ki bu da *çok ünlüdür*. Hepsi anlaşıldığı gibi."

"Ve birkaç hafta önce bir ulak göndererek bin bushel yün ve beş yüz baş koyun istediğimi bildirdim," diye cevapladı Kral Mars.

"Bu çok tuhaf," diye mırıldandı babam. "Biz hiçbir mesaj

almadık," dedi amcam krala.

"Bu çok talihsiz," diye mırıldandı kral.

"Artık geri dönemeyiz. Törenler dört gün sonra başlayacak. Nadirii'ler çoktan Firenz topraklarına girmiş durumda. Serena'nın Enchantments'tan buraya kadar gelip geri dönmek zorunda kalırsa ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum," diye uyardı amcam.

"Bakırın ne düşündüğü umurunda değil," diye cevapladı kral ve gözleri tekrar True'ya döndü. "Altının daha değerli olduğu herkesin malumu."

True'ya yaklaşırken ses çıkarmadım, çünkü bu, şey... *acımasızca* olurdu.

Ve böylece, artık hayranlık duymadan (ve belki de biraz coşkuyla) krala soğuk bir bakış attım.

O anda, onun aslında *öyle olmadığına* şaşırmış ve sinirlenmiş olurdum. Gerçeğe uyumlu.

O benim için öyleydi.

İfadem değiştiği anda bakışları anında bana düştüğünde bunu anladım.

"Seni kızdırdım mı, nişanlım?"

Onun yanındaki yastıkların üzerinde oturan güzel kadına kısa bir bakış attım ve hiçbir şey söylemedim, özellikle de kuzenimin daha değerli olan o "altın"a aşık olduğu gerçeği hakkında.

Yani, Nadirii'li Elena.

"Konuşuyor mu?" diye başka birine sordu, çünkü sözleri öyle diyordu ama koyu renkli gözleri benden hiç ayrılmadı.

"Konuşuyor," dedi babam, sonra dönüp bana sert bir bakış attı ve "Kral sana bir soru sordu," diye dürttü.

Nefesimi tuttum.

Sonra yumuşak bir sesle, "Duydum" dedim.

"Öyleyse *cevap ver*" diye tısladı babam.

Kralın bakışlarını karşıladım.

Ben hiçbir şey söylemeyince annem yalvarırcasına "Sessiz ol" diye fısıldadı.

"Bu tuhaf bir isim, değil mi?" diye sordu Kral Mars. "Ve görünüşe göre o da bunu ciddiye almış."

"O tam önünüzde duruyor, efendim," dedim sessizce. "Ve söyleyecek bir şeyi olmadığına ya da duyulmasını istediği bir şeyi olmadığına genellikle hiçbir şey söylemez."

Bunun üzerine, şaşkınlığımla, korkutucu (ama yakışıklı) başını geriye attı ve büyük oda onun kahkahalarının gürültüsüyle doldu.

Tanrım, güldüğünde onu izlemek daha da kolaydı. O kaslı boğazı.

Ne sıkıntı!

Kendimi ona dik dik bakarken buldum ve bana ne oldu bilmiyordum çünkü uzun zaman önce böyle şeyleri kendime saklamayı öğrenmişim.

Bir şeyler
düşünebilirdim.

Bir şeyler
hissedebiliyordum.

Ama bunları *gösteremiyordum*.

Yeni ifademi fark ettiğinde hala kıkırdıyordu ve bana doğru eğildi. "Şimdi seni kızdırdığımı anlıyorum, benim küçük maymunum."

Maymun olarak anılmaktan hoşlanmadığımı söyleyebiliriz.

Bakışlarımı, yanındaki minderlerde oturan yemyeşil güzelliğe çevirdim.

Eğer buna inanılırsa, bana karşı hislerini ifade eden bir mesaj gönderiyor gibiydi, o kadar üzgün bir ifadesi vardı.

O, tanıdığım en iyi adam olan True ile evlendi.

Bana maymun diyen bu canavarla evlenecektim.

Onun bana acımasına ihtiyacım yoktu, en azından bunu görmek istemiyordum, bu yüzden yere baktım.

"*Piccolina*," diye sessizce seslendi kral ve başka çarem yoktu (o bir kraldı, yakında *benim* kralım olacaktı), gözlerimi ona çevirdim. "Bir kraliçe yere bakmaz," diye talimat verdi, hala sessizce konuşuyordu. "Asla," diye fısıldadı.

"Ben henüz kraliçe değilim," dedim.

O anda bakışları yüzümü, saçlarımı, boynumu yavaşça taradı.

Gözleri boğazımdan aşağı kaydı ve göğsümde durdu. İtiraf etmeliyim ki, giydiğim elbisenin kat kat şeffaf, adaçayı yeşili şifon kumaşı, omuzları açık yakasından doğal belimin hemen üstündeki aynı kumaştan yapılmış kemere kadar çok sayıda kıvrımla düşüyordu. Kırıksıklıklar kalçalarımda ters dönmüş bir dikişe kadar uzanıyor ve sonra zarif kıvrımlarla ayaklarıma kadar iniyordu. Güzel kolları geniş ve kabarık olup, bileklerimin hemen üzerinde toplanıyordu.

Normal giysilerimden daha hafif (ve daha serin) idi.

Ve onu daha da süslemek için saçımda adaçayı rengi bir saten kurdele dışında hiçbir şey takmadım, çünkü o elbisenin sadeliğinin ve lüks kumaşının hiçbir aksesuara ihtiyaç duymadığını hissettim.

Gözleri alt tarafımı neredeyse hiç taramadı ve nedenini anlayabiliyordum, çünkü onun dolgun vücutlu arkadaşı neredeyse çıplaktı (göbeği görünüyordu! — ve üst tarafı sadece mücevherlerle süslü bir *sütyenle* örtülüydü).

Ama gözlerindeki bakıştan, içimi etkileyen bir bakıştan, göğüslerimden memnun olduğu anlaşılıyordu.

En azından bu da bir şeydi diye kendime söylese de yanaklarımın kızardığını hissettim. "*Rosa*," diye fısıldadı, gözleri yüzümdeydi. *Pembe*, demişti. "*Affascinante*." Birden nefes almakta zorlandım.

Çünkü son sözü "*Büyüleyici*" idi.

Aman *Tanrım*.

Dikkatini aniden amcama çevirdi. "Onu alacağım," dedi.

Boğazımda kocaman bir kurbağa varmış gibi hissettim ve karnımın bölgesinde (ve doğrusu, *daha aşağısında*) oldukça ilginç bir şey oluyordu.

Annem bana memnuniyetle baktı.

Babam da öyle.

Amcam, "Elbette alırsın Mars, Canavarı bastırmak için" dedi.

Firenz kralı, benim kralım konuşmamış gibi konuştu. "Bir ulak gönderebilir, biz seyahat ederken geri kalan çeyizini teslim ettirebilirsin."

"Ondan memnun kaldığını söylemiştin. Anlamıyorum..." amcam söze başladı. "Ondan memnunum ve onu alacağım," diye açıkladı Kral Mars.

İnanç!

"Ama çeyiz konusunda anlaşmaya varmıştık," diye tekrarladı Kral Wilmer.

"Depremler durdu, değil mi?" diye sordu Kral Mars.

Amcam, durdukları için kekeleydi. Son iki haftadır hiç deprem olmamıştı. Ve bir hafta daha geçti, ama yine de... hiçbir şey olmadı.

"Kehanet yerine getirilmeli. Cadılar bunun yapılması gerektiğini söylediler," diye hatırlattı Kral Wilmer.

"Öyleyse çeyizin geri kalanını göndereceksin, yoksa evlendiğimizde ve Farah'ım senin Prens True'ya verildiğinde, savaşçıları Wodell'e gönderip çeyizi alacaklar," diye bitirdi.

Kral Wilmer'ın yüzü kızardı ve babama döndü.

"Bir ulak gönder, Johan, ve çeyizi teslim et," diye emretti.

"Hemen," dedi babam, birdenbire uysal bir tavır takınarak ve sinsi bir gülümsemeyi pek de gizlemeden.

Onun sinsi gülümsemesinden hoşlanmadım ve o anda kendim gibi değildim, bunu saklamadım.

Mars Kralı'nın bakışlarını tekrar hissettiğimde, onun beni incelediğini fark ettim.

Bakışlarını yakaladığımda, babama, sonra tekrar bana döndü ve kalın, siyah kaşlarını kaldırdı.

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

Beni dayanılmaz derecede uzun bir süre inceledi, sonra dolgun ve çekici dudakları seğirdi.

"Belki de nişanlımı tanımak için birkaç dakika zaman alabilirim," dedi True, sessiz konuşmamızı keserek.

"Elbette," dedi Firenz kralı ayağa kalkarak (ve haklıydım, ceket ayak bileklerine kadar uzanıyordu ve o, belki de *tarihteki* herkesten daha uzundu).

Yanındaki güzele elini uzattı. Kız elini tuttu ve zarifçe ayağa kalktı.

"Resepsiyon odası mı, küçük kardeşim?" diye mırıldandı, onun uzun, zarif parmaklarını tutarak (görünüşe göre, Firenz erkekleri bir Dellish erkeğinin nişanlısına dokunmakta hiçbir sorun görmüyorlardı - ne yüzüzlük!).

"Sì, *mio re*," diye cevapladı kız, kirpiklerinin altından True'ya baktı.

Sonra, dolgun kalçaları sallanarak, mücevherlerle süslü bel bandının altında şeffaf bordo eteği dalgalanarak dışarı çıktı (ve eteği benimki gibi şeffaf değildi, benim eteğimin katmanları sayesinde içini göremezdiniz, ama *onun eteğinin* içinden uzun, düzgün bacaklarını açıkça görebiliyordunuz).

True, o kadını darağacına gidermiş gibi takip edecek tek erkek olabilir.

O da öyle yaptı.

"True'nun bu durumda kaybeden taraf olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandı babam anneme.

Gözlerimi devirmekten kendimi zor

tuttum. "*Johan*," diye tısladı annem.

"İşimiz bitti," diye duyurdu Kral Mars.

Ve bununla birlikte, kimseye (ben dahil!) bakmadan, konaklamamız (ki bu sarayda olması gerekiyordu) veya ikramlar (bize bir bardak soğuk su bile ikram etmemişti) hakkında tek kelime etmeden, uzun paltosu arkasında bir pelerin gibi dalgalanırken, güçlü Firenze Kralı taht odasından çıkıp gitti.

Farah Magos

Fener Odası, Doğu Koridoru, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

ONUN RUHUNA HASSAS OLARAK, Mars'ın kabul odasına gitmedim.

Koridorda daha ileriye, giriş salonunun ötesine, ailenin odalarına doğru yürüdüm ve onu Mars'ın gayri resmi oturma odasına götürdüm.

Burası her zaman en sevdiğim odalardan biri olmuştu. Odanın ortasına sarkık bir şekilde asılı duran büyük lambada, şeffaf, eğimli cam paneller vardı, ancak bunlar ustaca oyulmuş ametist panellerle karışmıştı.

Birçok pencere, zarif kıvrımlı desenlerle süslenmiş karmaşık kutulardan oluşan perdelerle kapatılmıştı.

Zemin krem, kahverengi ve boz kahverengi kalın halılarla kaplıydı, odanın her yerine dinlenmek için büyük minderler serpiştirilmişti, oturmak veya ayaklarınızı dinlendirmek için dokunmuş rattan puflar vardı ve köşede duvara yaslanmak için yumuşak yastıklarla donatılmış bir divan vardı.

Kraliçe Elpis, odanın çeşitli yerlerine demir fenerler yerleştirmişti. Bu biraz tuhaf görünebilirdi, ancak odaya kişisel bir hava katıyordu.

Wodell Prensi, beni odanın içinde, kendi ırkımı hatırlatan, ancak çok daha az gösterişli bir şekilde gördüğünde, nişanlım doğrudan pencereye yöneldi.

Genç bir hizmetçi çocuğu da bizi takip etmişti.

"Şarap, küçük kardeşim," diye fısıldadım ona. "Soğuk su. Zeytin. Kabuklu fıstık. Ve biraz peynir. Tamam mı?"

Çocuk başını salladı ve dışarı koştu.

Nişanlıma döndüm.

Beklediğim gibi biri değildi.

Vücudu ok gibi düzdü. Ve uzundu, çok uzundu. Hayal ettiğimden çok daha uzundu. Omuzları dikti. Genişti. Belki benim türümdeki bir savaşçı kadar geniş değildi, ama genişti. Vücudu kaslıydı, benim ülkemdeki erkeklerden çok daha zayıftı, ama gücünün ekonomisinde çekici bir şey vardı, çünkü zayıf olsa da gücü gizli değildi.

Koyu kahverengi saçları parlaklıkta idi. Çok kalın ve kısa kesilmişti. Airenzianlar kadar kısa değildi, ama Firenze erkeklerinin saçları kadar uzun da değildi.

Saçları boynuna ve kulaklarına çok çekici bir şekilde kıvrılıyordu.

Yüz hatları, düz burnu, kare şeklinde traşlı çenesi, yüksek elmacık kemikleri ve güçlü kaşları ile aristokrat soyunu açıkça gösteriyordu.

Ama onu gördüğümde beni etkileyen, olağanüstü yeşil gözlerindeki keskin zekaydı.

Zeka ve *duygu*.

Kuzenini çok merak ediyordu. Onu korumak için hazırды. Aslında, kralımı ve sonra beni süzdükten sonra, tek odak noktası, güçsüz bir adamın belirsiz bir durumda, zor zamanlarda ona yardım etmek için yapabileceği şeyi yapmaktı.

Ancak o küçük fare pek yardıma ihtiyaç duymadı.

Böyle küçük bir kadından gelen bu sürpriz. Wodell'li bir kadın. Kralım için iyi bir sürpriz olduğunu düşündüm.

Odanın diğer tarafına, nişanlının yanına gittim ve onun perdelerin arkasından dışarıya bakışını izledim.

Duvara yaslanarak durdum ve onu daha yakından inceledim.

Bunu yapmak için fazla vaktim yoktu, çünkü o yeşil gözler bana doğru

Gerçekten, zümrüt gibiydi.

"İçecekler istedim," diye mırıldandım. "Duydum.

Çok naziksin," diye cevapladı.

Ve sesi vardı. Derin ve yumuşak, ama kısık. O, sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalan bir adam değildi.

İnsanlar sadece tavırları yüzünden onu dinlerdi.

Ama o, çocuğa söylediğim sözleri anlamıştı. Bu, benim dilimi konuştuğu anlamına geliyordu (ben de onun dilini konuşuyordum). "Ekselansları..." diye başladım.

"Farah, hayatımızın geri kalanında benim yanımda uyuyacağın için, bana True demelisin, sence de öyle değil mi?"

Göğsümde bir heyecan
hissettim. Ama başımı
salladım.

Sesimi alçaltarak ona, "Biliyorum..." dedim.

"Elena. Tabii ki," diye yine sözümü kesti, ama kaba bir şekilde değil, sanırım. Aksine, sanki söylemesi zor olan bir şeyi söylemekten beni kurtarmak istemiş gibi.

Gözlerini tekrar pencerelere çevirdi ve o anda göğsümde bir sıkışma hissettim.

"Bizim kaderimizde yoktu. İkimiz de bunu bilmeliydik. Babam bir Nadirii ile evlenmeme asla izin vermezdi. Elena da Enchantments'tan ayrılmak zorunda kalsaydı her gün yeniden ölürdü. Kız kardeşleri. Başından beri bu boşuna bir çabaydı."

"Kalp boşunallığı bilmez," dedim.

O yeşil gözler yine bana baktı. "Kalbin hiçbir şey bilmediğini fark ediyorum."

Onun haklı olduğundan emin
değildim. Bu konuyu tartışmadım.

"Anladığım kadarıyla zor zamanlar yaşıyoruz. Benim düşündüğüm gibi, senin de düşündüğün gibi, ve umarım sen de bende aynı şeyi görürsün, bir tür arkadaşlık da bulabiliriz, değil mi?"

"Farah, zorlu olmayan zamanların olmadığını çok iyi biliyorsun."

Çok çaba sarf ettim, ama bedenimin geri çekilmesine izin vermedim.

"Babamı tanıyorsun," diye fısıldadım.

Kafasını bir kez sallayarak cevap verdi: "Biliyorum. Orada duruyor olman, kralın hakkında çok şey söylüyor."

Bunun üzerine göğsümde bir ürperti hissettim.

"Sen de aynısını yapmaz mıydın?" diye tereddütle sordum.

"Seni sürgün etmezdim," diye cevapladı. "Ama ben kral değilim. Babam seni ve anneni hapishanesine atar, orada çürüyüp sefalet içinde ölmenize izin verirdi, bir daha sizi düşünmezdi. Kral Gallienus da seni idam ettirirdi. O da hiç düşünmeden."

Mars'ın, Prens True'nun babasına hiç benzemediğine katıldığını itiraf etmeliyim. Bunu hemen fark etmiştim.

"Ne yazık ki," diye pencerelere doğru baktı, "babamızın günahları yüzünden acı çekiyoruz." O toprakları geri almak için kışkırtması emredilen çatışmalar. Diğer şeylerin yanı sıra, diye düşündüm.

Belki de çok önemli bir ortak noktamız olduğunu öğrenmek şok ediciydi.

"Birleşmemiz sayesinde ülkelerimiz barışa kavuşacak," dedim.

"Sekiz yüz yetmiş üç adam," dedi, beni nefesimi tutmaya zorlayan korkunç, acı dolu bir şekilde.

Yine bana baktı.

"Hepsi oğullar. Bazıları kardeşler. Bazıları kocalar. Bazıları babalar. Hepsi öldü. Ve bu sadece Firenze'ye karşı son seferimizde oldu."

Aman Tanrım.

Elimde, bizimle geçinemeyen komşu bir ulusun mensubu olan ve başka bir kadına aşık olan bir müstakbel koca olmadığını anladım.

Elimde, babasının aptallığı yüzünden ölen adamlarının sayısını tam olarak bilen ve bunun karşılığında hiçbir şey almadan ne kadar korkunç bir bedel ödediğini anlayan, yıkılmış bir asker vardı.

O anda göğsüm ısındı ve ona yaklaştım, elimi uzattım ve parmaklarımı onun pazılarına doladım.

O elime baktı ve ben konuşmadan, bakışları tekrar bana döndü ve konuştu.

"Senin ulusun geleneklerini biliyorum, Farah. Ve senden kim olduğunu inkar etmeni istemeyeceğim. Geleneklerini, uygulamalarını, dinini. *Seni* karım olarak kabul ettim ve bunu yaparak, seni kabul edeceğim, seni kendine ait olmayan bir kalıba zorla sokmayacağım."

Kulaklarıma inanabilir miydim?

Parmaklarımın onun kolundan ayrılmasını sağladı ve sonra elimi iki eliyle tutarak bana tamamen döndü ve devam etti.

"Senden tek bir konuda Dellish olmanı isteyeceğim. Her gece yanımda uyuyacak ve benden başka kimseyi kabul etmeyeceksin, çünkü ben de senden başka kimseyi kabul etmeyeceğime yemin edeceğim. Bunun senin tarzın olmadığını biliyorum, ama benim için çok önemli. Bunun büyük bir istek olduğunu tahmin edebiliyorum, ama senden bunu kabul etmeni rica etmeliyim. Böylece karımın sadece bana ait olduğunu bilirim ve karıma da benim sadece ona ait olduğumu bilmesini sağlarım."

Ve o anda, göğsüm sıcak hissetmedi. Yanıyordu.

"Bunu kabul edeceğim, True," diye fısıldadım.

Ve o anda, elleriyle benim ellerimi sevgiyle sıkarken, nişanlığımın ilk kez gülümsediğini gördüm.

O narin güzelliği gördüğümde, bu uzun boylu, dürüst, duygusal ve karakterli adamın sadece bana ait olduğu için birdenbire içimden büyük bir sevinç yükseldi.

Kraliçe Ha-Lah Nereus

Ova, Kumul Çölü, Ateş Şehri Dışında FIRENZE

Bir ramus beni atının önünde Ateş Şehri'ne gitmeye zorlamıştı.

Deniz ve karada yaptığımız uzun yolculuk boyunca, bana yapmayı planladığı çok daha affedilemez şeyler için tehditlerde bulunsa da, beni zorladığı tek şey buydu.

Denizdeyken, zihnim bu tehditle meşguldü.

Ve benim konaklama yerim onun kamarası (ve kamaradaki yatağı) olmasına rağmen, o iri bir adamdı ve yatak *da* büyük *değildi*, gece bana katıldığında bana sırtını döndü ve vücudunun hiçbir kısmı bana değmeden uyudu.

Ve yolculuk boyunca beni görmezden geldi. Ben de onu görmezden geldim.

Karaya çıktığımızda, onun uyarısının gerçekleşeceğine dair içimden bir his vardı ve eğer bunu gerçekleştirirse onu asla affetmeyeceğimi biliyordum.

Ama o tozlu, sıcak, kasvetli manzarayı geçerken, gece kocaman çadırında kocama eşlik ettim, ama o bana zorla sahip olmadı.

Ve günler birbirine karışırken (bu topraklar gerçekten *çok sıcaktı*), onun konuşmamızdan duyduğu hayal kırıklığının onu bu sözleri söylemeye itmiş olabileceğini anladım.

Ancak, kocam böyle bir adam değildi. Bunun önemini de anladım.

Ve ne yazık ki, o zaman anladım ki, evlendiğimizde belki de oldukça büyük bir hata yapmıştım.

Şimdi, Fire City'ye son yaklaşımımızı yaparken, haklı öfkemle tartışmalarımı sürdürdüğüm çok uzun bir zaman geçmişti. Benim için çok önemli olan şeyler hakkında tartışıyordum ve haklı olduğumu hissediyordum, ama bunu yaparken kocamı uzaklaştırıyordum. Aramıza kendim kurduğum duvarı nasıl yıkacağımı bilmiyordum.

Son birkaç hafta içinde, evliliğimizin tamamında onunla geçirdiğim zamandan daha fazla zaman geçirdim.

Bu süre zarfında, onun yardımcılarıyla nasıl davrandığını gördüm. Gürültücü, esprili ve çoğu zaman kaba saba. Ama aralarında gerçek bir sevgi ve sadakat vardı.

Tabii ki, o müthiş bir kaptandı. Düzen ve itaat bekliyordu. Gemiye sıkı bir disiplinle yönetiyordu ve bu konuda çok yetenekliydi, ama diktatörce davranmıyordu. Sert olabiliyordu. Bir şey yanlış yapıldığında, sert davranabiliyordu. Ama yanlışlar nadiren yapılıyordu ve genellikle dikkatli, dinleyen ve çoğu zaman neşeli ve yaklaşılabılır biriydi.

Bu nedenle, denizcileri ona saygı ve sevgi duydukları için onu takip ediyorlardı.

Evet, kesinlikle büyük bir hata yapmıştım. Ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Dahası, beni engelleyen azımsanmayacak bir gurur olduğunu kendime itiraf etmek önemliydi (ama zordu).

Yirmi yedi yıllık hayatım boyunca, çoğunlukla hatalı olduğumu kabul etmek zorunda kaldığım zamanlarda, kendimi sık sık gururla boğuşurken buldum.

Ve bu yanlışlık benim için çok önemli olan bir şey değildi. Ama bunu nasıl ifade ettiğim önemliydi.

Bu nedenle, şu anda ülkemizin en zengin bölgesindeki büyük bir şehre doğru yol alıyorduk ve yakında, krallar ve kraliçeler, prensler ve prenseslerin huzurunda, sevgili ülkemın kraliçesi, gerçekte kocam olmayan bir adamın eşi olarak tanıtılacaktım.

Ve onun atının önünde otururken, kolu belime dolanmış olsa da, birbirimizden hala okyanuslar kadar uzaktaydık.

"Yunuslarla konuşuyorsun," diye başımın üstünden homurdandı (çünkü o uzundu ve kulağıma eğilmedikçe, sözleri ancak bu şekilde ulaşabilirdi).

Önümdeki kuma gözlerimi kırptım.

"Anlamadım?" diye sordum, vücudum gerildi.

"Seni izledim. Gemimde. Düzenli olarak köprüde duruyordun ve bunu bir süre yaptın. Düşünmüyordun. Kafanda bir şeyler kurmuyordun. Yunuslar bizimle yüzüyordu. Onlarla konuşuyordun."

O...

Beni izlemiş miydi?

İçimde bir şeylerin çırpındığını hissettim.

Ama buna aldırış edemedim.

Çünkü içimdeki başka bir şey korkuyla doluydu. "Ben..." diye başladım.

"Balinalarla da konuşuyor musun?" "Kralım..."

"Endişelenecek bir şey yok," dedi. "Bu, bizim topraklarda var olan bir sihir değil, ama biliyorum ki Kuzey ve Güney Topraklarında erkekler hayvanlarıyla, kadınlar da kendi türleriyle konuşurlar."

Nefesim hızlanırken manzarayı incelemeye devam ettim. Sesi alçaldı.

"Ama deniz canavarlarıyla konuşan deniz kızlarından başka bir şey bilmiyorum."

Şey...

Hmm.

"Deniz kızı kanı mı akıyor damarlarında?" diye sordu. Öyle denebilir.

"Bu, bu yaratıklara olan yakınlığını açıklardı," dedi. "Büyünün kaynağı bu mu?"
Bunu da söyleyebiliriz.

Onun hakkında bildiklerimi düşününce, "Evet" diye fısıldamanın güvenli olacağını düşündüm. Kocam cevap vermedi.

O uzun sessizliğimizi bozduğu için, ben de söyleyecek bir şey aradım. Ben bir şey bulamadan, o şu anki çok daha kısa sessizliğimizi bozdu.

"Neden bunu benimle paylaşmadın, karım?"

"Aramızda pek iyi bir iletişim yoktu, kralım."

"Hayır, iletişim kurmuyorduk," diye homurdandı. "Benim tarafımdan çaba gösterilmediğinden değil ama."

Kahretsın!

Bu tamamen doğrudu.

"Bu... deniz kızları..." diye kekeledim.

"Büyük ölçüde mitleştirilmiş," diye tamamladı benim için. "Sadece araştırma amacıyla bile avlandılar. Ve eski zamanlarda, dost canlısı oldukları zamanlarda, yakalanıp evcil hayvan olarak tutuldukları, eğlence için gösteri yapmaya zorlandılar ya da büyülerini anlamak için öldürüldüler ve parçalandılar. Öğrendiler ve kaçtılar, bu topraklardaki varlıklardan saklandılar. Ve onların kanını taşıyanlar *da* aynı cazibeyi, aynı büyüleyiciliği, *aynı ötekiliği* taşıyorlar, araştırılmak, dürtülmek, test edilmek için."

"Evet," diye fısıldadım.

"Ve sen, bu senin hakkında bilinirse, seni bundan koruyabileceğimi ve koruyacağımı düşünmedin mi?" diye sordu.

Yine manzaraya göz kırptım. Aramus konuşmaya devam etti.

"Mar-el Kralı, Denizlerin Koruyucusu olarak, denizlerin gerçek *kanını* taşıyan seni karım olarak kabul edeceğimi düşünmedin mi?"

Dikkatlice, "Denizlerdeki tüm canlıları korumuyorsun" dedim.

"Bir yunus benim yanımda uyumuyor, bana bir varis getirmekle yükümlü, Ha-Lah," diye cevap verdi.

Evet, öyle de bir durum vardı.

Görünüşe göre, gururumu biraz olsun bir kenara bırakıp kocamla gerçek bir iletişim kurmaya çalışmanın zamanı gelmişti.

Bunu yapmaya kararlıyım, ancak nasıl yapacağımı bilmiyordum, tam o sırada uzaktan bir şey fark ettim.

Ve sırtım birden dikleşti.

Bu nedenle, sözler ağzımdan çıktığında, uzlaştırmacı değillerdi. Ayrıca geçici bir yatıştırma veya taviz de değillerdi.

Onlar, "*Bu* ne?" idi.

Belime dolanmış gevşek kolu, karnımı sıkıca sardığında şaşırdım.

"Endişelenme, karım. Bu, Ateş Şehri'ni çevreleyen Ateş Duvarı." Elbette öyleydi.

Bunu duymuştum.

Ancak, onu gördüğümde, uzak mesafeden bile olsa, inanamadım.

Atlarımız yaklaşırken, ondan korktum.

Aramus beş kalyon getirmişti. Bazı adamlarını gemileri korumak için bırakmış, geri kalanını da bizimle birlikte getirmişti. Beş yüz kişi arkamızda at sürüyordu, yedi teğmen de öncümüzün hemen arkasında toplanmıştı.

Ancak, o ateş duvarına yaklaştıkça ve duvar gittikçe büyüdükçe, uzadıkça ve daha da korkutucu hale geldikçe, bu konuda iyi hislerim yoktu.

Bu ne tür bir sihirdi?

Bilmiyordum.

Tek bildiğim, bunun ciddi ve güçlü olduğu idi. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Aramus tekrar konuştu.

Bu sefer eğilip kulağıma fısıldadı.

"Bu toprağın altında çok fazla katran var. Uzun süre ve sıcak yanan katran. Kütükler sihirli, kraliçem, çünkü asla yanıp bitmezler. Katran ise yanıp biter."

Koltuğumda dönerek ona baktım.

Onun yüzü ve vücudu, başından beri sorun teşkil etmemişti.

O, bizim diyarımızın en yakışıklı erkeği olarak bilinmiyordu. O, sadece öyleydi.

İri, hacimli bir vücudu, geniş omuzları ve uzun bacakları vardı. Derisi, sanki bir dönüm arazi kadar geniş ve gece yarısı rengindeydi.

Mar-el'in tüm kralları gibi kafası traşlıydı, ancak çenesinde sakal vardı.

Gözleri sıcak kahverengiydi. Yüz

hatları geniş ve güçlüydü.

Dişleri çok beyaz ve düzdü, son haftalarda adamlarına attığı birçok gülümseme kalbimi garip bir şekilde hafifletmişti.

Yüzündeki yara izleri ise çok güzeldi.

Onlar, tecrübeli bir denizcinin onurlu yaralarıydı. Ve bir gemi kaptanının.

Ve bir kraliyet oğlunun izleri. Ve son olarak, bir kralın izleri.

Onları kollarında görebiliyordum ve kolsuz, kemerli tuniğinin altında sırtına, omuzlarına ve göğüs kaslarına kadar uzandıklarını biliyordum.

Ayrıca burnunun üstünde, elmacık kemiklerinde ve şakaklarının çevresinde de vardı.

Sonuncular bir prensin izleriydi (burun ve elmacık kemikleri) ve daha sonra, babasını kaybettikten sonra, bir kralın izleri de eklenmişti (şakaklar).

O muhteşemdi.

Ve Firenz'in tören piercingleri olduğunu bilmeme rağmen... Ve

Airenzian'ın tören dövmelemleri olduğunu bilmeme rağmen...

O topraklarda gördüğüm hiç kimse bizim tenimize sahip değildi. Ya da bizim yara izlerimize.

Ve aniden korktum.

Öne döndüm ve şimdi ufkun soluna ve sağına uzanan, havaya yükselen, ateşi yüksek ve parlak yanan, etrafındaki havayı dans ettiren o büyük duvarın yaklaşmasını izledim.

Ve kararımı verdim, kendim için değil, kralım ve bizi takip eden halkım için.

Sonra onu çağırdım.

Denize yakın olmadığım da (ve ben kesinlikle denize yakın değildim) zayıflamıştı. Ama yapmam gerekeni yapmak zorundaydım.

Parıltı, belimin alt kısmında bir his olarak başladı.

Omurgamdan boynuma, oradan da kafa derime doğru ilerledikçe büyüdü.

Sonra onu dışarı attım ve önümüzde havada titreyerek genişledi, arkamıza doğru kıvrıldı, ta ki hepimiz görünmez kalkanı ile örtülene kadar.

Bu büyük bir çabaydı, bu yüzden ani yorgunluktan dolayı kocamın önünde dik durmak için bundan daha fazlası gerekiyordu.

Sihirli güçlere sahip olan tek kişi (bildiğim kadarıyla) ben olduğum için, bunu gören tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.

Yanılmışım.

"Sakin ol," diye kulağıma fısıldadı kocam ve bu sesle omurgamdan başka bir titreme geçti, ama bu seferki çok farklıydı. "Karım, o kapıların arkasında beklediğimizden başka bir şeyle karşılaşsak, adamlarımın yanlarındaki kılıçları ve orakları nasıl kullanacaklarını bildiklerini düşünmüyor musun?"

Önümüzde giderek yaklaşan ateş duvarına bakakaldım.

"Gemilere biniyoruz, Ha-Lah," dedi bana. "Ve bunu yaptığımızda, toplar kullanmıyoruz."

"Elbette," diye mırıldandım.

"Güvende olacaksın."

"Kendim için

endişelenmiyorum." Onun

şaşkınlığını hissettim.

Sonra kolunun karnımı daha da sıkı kavradığını hissettim ve sesinde bir hırıltı vardı: "Bizi kabul etmeyecekler, karım. Hazırlan. Bizi tuhaf bulacaklar. Uygun davranacaklar, yoksa kralının gazabına uğrayacaklar. Ama bizi birer merak konusu olarak görecekler. Başını dik tut, kraliçem, çünkü *sen* bizim güzelliğimizi, cömertliğimizi, sadakatimizi ve gücümüzü biliyorsun. Onların ne düşündüğü önemli değil. Şehirlerinden geçip saraylarına gideceğiz, bakışlarına katlanacağız ve en güçlü krallığın geçtiğini bileceğiz. Önemli olan tek şey biziz."

Kendimi zorlayarak başımı salladım.

Beni koluyla sıkıca sarıldı ve beni tanıdığından beri ilk kez sesinde mizah vardı. "Ama büyün takdir ediliyor."

Bu çok sevimliydi.

Kocamı sevimli bulmak istesem de, bunu başaramadım. Firenze'nin Ateş Duvarı yaklaşıyordu.

Bu yüzden kendimi tekrar başımı sallamaya zorladım.

Aramus, dudaklarının kulağımdan ayrıldığını hissetmeden önce bana bir kez daha sarıldı. Haklı olduğumu anladım.

Daha da yaklaştıkça, Ateş Duvarı ufukta uzanıyor ve üç kat yüksekliğe kadar yükseliyordu. Kızgın alevlerin altında parlak siyahla kaplı büyük kütüklerden yapıldığı görülebiliyordu.

Kapılardan sadece yüz metre uzaklıkta olduğumuzda, güçlü bir çığlık eşliğinde, hala alevler içindeyken kapılar açılmaya başladı.

Kocam beni iri gövdesine sıkıca sararken, atımız geçitlerden geçerken hiç tereddüt etmedi, ben de nefesimi düzenli tutmak için daha da çaba sarf ettim.

İçeri girdikten sonra, o duvarın üzerinden hiçbir şeyin geçemeyeceğini ve bunun gereksiz olduğunu anladım, ama duvar oradaydı: iç tarafında, köpüren katranla dolu üç metrelik çukurlar vardı. Ve bir varlık o duvarı atlayabilseydi (büyü ya da mancınık olmadıkça atlayamazlardı), ilk başta o katrana batmazdı. Çukurlar, uçları ölümcül sivri uçlara sahip dikmelerle kaplıydı.

Yani, yanarak ölmezseniz veya katrana batmazsanız, kendinizi kazığa oturtmuş olursunuz.

Bu surlar, savaşan bu ulusun ve bu şehrin vatandaşlarını güvende tutma çabalarının gerçek hikayesini anlatıyordu.

Tüm bunlar beni o kadar büyülemişti ki, ilk başta fark etmedim.

Ve kocamın elini yanıma koyup refleks gibi bir hareketle etimi sıkmasaydı, o anda da fark etmeyebilirdim.

O zaman insanları gördüm. Yolculuğumuz sırasında ara sıra gördüğüm insanlar, göçebeler ve çok daha fazla nüfus, geniş, sert ovalar ve kum tepeleri boyunca yeşilliklerle kaplı birçok nehir, dere ve akarsu çevresinde yaşıyordu.

Siyah saçlı, kahverengi tenli, uzun boylu, yetişkinler bolca piercing takmış, çocuklar bile kulaklarında ve burun deliklerinde piercing vardı.

Ve bize doğru koşuyorlardı. Vücudum

baştan ayağa gerildi.

Ve sonra yapraklar uçtu.

Tezahürat yükseldi.

Bazıları ayaklarımızın dibine bozuk para attı.

Ve oklarla donanmış yaylarla gelen erkekler, sırtımın alt kısmında bir karıncalanma hissetmeme neden oldu, ancak kadınlar okların uçlarına tutturulmuş paketleri yakarken, erkekler alevli okları havaya doğrultup fırlattılar.

Oklar havada küçük bir *patlama* ile patladıktan sonra, sapları zararsız bir şekilde yere düştü.

"*Salu, Prottetori dei Mari!*" diye bağırdılar.

"*Salu, La Grande Bellaza del Mar!*" diye bağırdılar.

"Ne dediklerini biliyor musun?" diye fısıldadım, bir genç çocuğun eğilip yolumuza bozuk para attığını, yanındaki kızın ise bize parlak bir gülümsemeyle kırmızı çiçek yaprakları attığını gördüğümde.

"Selam sana, Denizlerin Koruyucusu. Selam sana, Denizlerin En Büyük Güzelliği," diye tercüme etti Aramus.

Alkışlar, tezahüratlar, bozuk para ve yaprakları atmalar ve oklar fırlatmalar... Gittikçe daha fazla Firenz, Ateş Şehri'nden geçen yolu doldurmak için koşarken, Mar-el Kralı ve Kraliçesi'nin geçit törenini izlemek için toplandılar.

"Bizi kutluyorlar," dedi kocam, bu karşılama karşısında benden daha da şaşkın bir ses tonuyla.

"Evet," diye fısıldadım, küçük elinde tutabildiği kadar az sayıda çiçek yaprağı atan küçük kıza gülümseyerek baktım.

Çiçekler, kızın yüzüne geri dönmeden önce, onun önünden birkaç santim yükseldi.

Ama kız benim gülümsememi yakaladı, yüzü hayretle dondu, sonra dönüp bağırdı: "*Anne! Lei mi ha sorriso! La Grande Bellaza mi ha sorriso!*"

"Bana gülümsedi," dedi Aramus. "En Büyük Güzellik bana gülümsedi." "Artık benim sihriye ihtiyacımız yok galiba," mırıldandım.

Ve sonra yolculuğumuz sırasında sık sık duyduğum şeyi duydum, ama onu duyduğumda, bunu hak etmiş değildim.

Kocamın derin, ipeksi kahkahası.

Benim hak etmediğim zamanlarda onu sevmiştim. Benim olduğunda ise çok daha fazla sevdim. Ama bir hata yaptım.

Büyümü serbest bıraktım ve ulusumuzun gücünün kanıtı olan bir falanks olan Ateş Şehri'nden geçtik ve altın, gümüş ve kalayla parıldayan bir yolda, kırmızı yapraklarla dolu havada, Catrame Sarayı'na doğru ilerledik.

Sarayın, tozlu ve bej rengi ile başlayan, yemyeşil ve gür bir bitki örtüsüne dönüşen ve kar beyazı nehirlerin kesip geçtiği siyah bir gökyüzüne uzanan yüksek bir dağın eteklerinden çok uzak olmayan bir tepede yer aldığını gördüm.

Yemyeşil bitki örtüsünün içinden geçerek saraya yaklaşırken nefesim kesildi.

Önü her tarafı yabani bitkilerle çevriliydi, geniş, düz yapraklı, güneşe dönük, sivri yeşillikler, uçlarında narin kırmızı çiçekler bulunan, nazıkçe sallanan dallar. Buraya buraya yerleştirilmiş büyük dekoratif çömler. İnce, uzun bambularla dolu ya da yakut kırmızısı siklamenlerle dolu büyük saksılar. Parlak mozaik karolarla süslenmiş hilal ve yıldız şekilli havuzlar. Ve her yere akan küçük su akıntıları.

Ve kavisli yolun ortasında, sanatsal bir şekilde döşenmiş geniş bir pentagramın bitişiğinde, mozaiklerle süslenmiş, ortasında heybetli üç katmanlı bir çeşmenin bulunduğu, kavisler ve sivri uçlardan oluşan bir havuz vardı.

Muhteşem bir vaha gibiydi ve ondan doğan saray, bahçenin güzelliğine eşlik eden görkemli bir unsur gibi görünüyordu.

Saray yüksek değildi, sadece üç katlıydı. Ama *uzundu*.

Birinci kattaki pencereler dikdörtgen şeklindeydi ve hepsinde zarif, kıvrımlı parmaklıklar vardı.

İkinci katta ise tüm pencereler geleneksel Firenz tarzındaydı. Üst kısmında dik bir noktaya sahip, keskin bir kubbeye doğru çıkıntı yapan ve yanları bu noktadan düz bir şekilde aşağıya doğru uzanan, sıradışı ama güzel bir kemer vardı.

Üçüncüsü ise aynıydı ama daha küçüktü.

Gece yarısı karanlığında parıltıyan yakut gibi parlak, cilalı kırmızı taştan yapılmıştı.

Yüksek basamaklarında, kocamdan daha uzun, kaslı ama daha iri olmayan bir savaşı duruyordu. O, Firenz'di, vahşi ama o anda geniş ve sıcak bir gülümsemeyle karşılıyordu.

Onunla birlikte duran başka bir savaşı daha vardı, o iklimde garip bir şekilde kalın siyah deri giysiler giymişti — gömlek, pantolon, botlar. O da Firenz olabilirdi, ama diğer kadar uzun ve geniş olmasına rağmen, teni kahverengi değil zeytin rengiydi. Saçları siyahtı, ama uzun değil, kafasına kısa kesilmişti.

Ve dövmele
vardı.

Piercing yoktu.

Firenz'in Mars'ı, ilki.

Airenzianlı Cassius, ikincisi.

Durduk, Aramus indi ve sonra ellerini belime koyarak beni aşağı çekti.

Firenze Kralı en alt basamakta, ama bizden birkaç adım uzakta duruyordu.

"Kardeşim, kardeşim," dedi, iki büyük elini de uzatarak, yüzünde hala gülümsemeyle.

Ve bu gülümseme samimi görünüyordu.

Kocamın bir elini tutup sıktı, diğer elini kaldırarak Aramus'un omzuna kuvvetlice vurdu.

"Sizinle tanışmak ve sizi tanımak için uzun zamandır can atıyordum. Topraklarıma hoş geldiniz. Şehrime hoş geldiniz. Evime hoş geldiniz. Size hoş geldiniz," siyah gözleri bana döndü, "ve güzel kraliçenize."

Aramus'un elini bırakmadan önce omzuna bir kez daha vurdu, sonra beni şaşırtacak şekilde belinden eğildi, belki çok derin bir eğilme değildi, ama saygılı bir hareketti.

Bunu Aramus'a yaptı.

Ve bana.

"Aramus," diye fısıldayan bir ses duydum ve Firenz kralı kenara çekildi, Prens Cassius onun yerini aldı ve ikisi birbirlerinin sırtına sertçe vurarak kucaklaştıklarında yine şok oldum. Ayrıldılar ve Cassius, "Çok uzun zaman oldu dostum," dedi.

"Aynen öyle," diye cevapladı Aramus ve bana döndü. "Cass, Mars, karım Kraliçe Ha-Lah."

Cassius da hafifçe eğildi.

Selamlamasını yapan Kral Mars bana gülümsedi.

Sonra Mars yüksek sesle alkışladı. "Şarap!" diye bağırdı. "Yemek!" Sarayın merdivenlerini çıkmaya başladı, ama belini bize doğru çevirerek yaptı. "Sen ve gelinin için. Endişelenme. Senin gelişine hazırız. Adamların yerleştirilecek ve ihtiyaçları karşılanacak." Tekrar gülümsedi. "Oyunlar başlasın."

Cassius geri çekildi ve Aramus'un teğmenlerini selamladığını duydum. Aramus elimi tuttu ve bizi Mars'ın arkasına götürdü.

"Aramus," diye fısıldadım.

"Düşünmem gerek," diye fısıldayarak elimi sıktı. Ne demek istediğini anlamıştı.

Yaprakl

ar.

Paralar

.

Ateşli oklar.

Mar-el Kralı ve Kraliçesine selam olsun. Bizler meraklılar değildik.

Bizler aydınlatıcıydık.

Bu yüzden kocamla iletişim kurma konusunda bir hata yapmıştım.

Ve o anda, karısını dinlememekle bir hata yapmış olabileceğini düşündüğünü anladım.

Merdivenlerin tepesine vardık, serin bir giriş salonuna geçtik ve Mars'ın açıkça çok az ilgilendiği ve daha da az saygı duyduğu çeşitli insanlarla tanıştırıldık.

İki kişi hariç.

Wodell'den Prens True.

Ve bize tuhaf bir şekilde Silence adında minyon bir güzelliği tanıtarken, biraz anlamlı görünen garip bir diyalog yaşandı.

Nişanlısı.

Sessizliği inceledim, bunu o kadar yoğun bir şekilde yaptım ki, kocam Mars'ı takip ederek bizi uzaklaştırırken bile başım ona dönük kaldı.

Ve bunu o gün yaşadığım en derin şokla yaptım. Çünkü o Dellish'ti.

Ve o bir denizkızıydı.

Prenses Elena

Bir Vaha, Kumul ölü, Ateş Şehri'nin Dışında

FIRENZE

"Onları içeri davet et," dedi annem.

"Evet, saygıdeğer kardeşim," diye cevapladı Lucinda ve çadırın mercan rengi ipek kapılarına döndü.

Girmek üzere olan kişinin kim olduğunu bildiğim için, bakışlarım Firenze'nin taş ve kumunu kaplayan halıların üzerine serilmiş mercan, mor, altın ve gümüş yastıkların üzerinde karşımda oturan Melisse'ye kaydı ve ona tiksinti dolu bir bakış attım.

O da bana başını salladı.

Annem, diğer yardımcısı Julia'ya dönerek ona bazı kağıtlar uzattı.

"The Enchantments'a döndüğümüzde bunu tartışmalıyız," diye mırıldandı. "O kadar çok Airenzian'ı kabul ediyoruz ki, işler zorlaşmaya başladı. Barınma. Yemek. Zanaat eğitimi. Kardeşliğe hizmet etmelerini sağlayacak yollar bulmak. Nasıl devam edeceğimize karar verebilmek için hepinizin bir araya gelmesini istiyorum."

"Melisse, bildiğin gibi, Firenze'den sonra Elena'nın yanında kalmayı seçti," diye hatırlattı Julia anneme.

"Ayrılmadan önce onunla konuşacağım," diye cevapladı annem. "Böylece onun düşüncelerini öğrenmiş olacağız."

Kanatlar açıldı ve tüm gözler oraya çevrilirken Julia uzaklaştı.

Go'Doan'dan G'Seph içeri girdi, ardından da saman sarısı saçlı, zayıf bir adam geldi, o da Go'Doan cüppesinin tertemiz beyazını giyiyordu. İkinci adamın altın telkari kemeri, onun Go'Ar olduğunu gösteriyordu, yani misyonerlik yapan bilgili rahiplerden biri olduğunu, Seph'in aksine, o Go'En, yani baş rahipti.

"Seph," diye selamladı annem, yastıklardan kalkarak ayağa kalktı. Ağzımın sıkıştığını hissettim ve bakışlarım yine Melisse'e kaydı.

O da başını sallamaya devam etti.

Onun bilgeliğini anlıyordum. Onunla birlikte büyümüştüm. Bana çok şey öğretmişti, örneğin iki gözümüz, iki kulağımız ve sadece bir ağzımız olmasının bir nedeni olduğunu.

İzle.

Dinle.

Sonra kararını ver ya da eylemlerini gerçekleştir.

Ancak Go'Doan'da bir yıl geçirip Triton tarihini ve ileri düzey şifa yöntemlerini öğrenmiş olsam da, ve Go'Doan'da sevdiğim birçok kişi olsa da, bazılarına hala güvenmiyordum.

Özellikle Seph.

Nedenini tam olarak açıklayamazdım.

Onun halkının, başkalarını kendi inançlarına dönüştürmek için misyonerleri uzaklara göndermek zorunda olduklarını düşünmelerinden hoşlanmadığımdan ya da bunun önemini anlamadığımdan değildi.

İnanıldığınız şeye inanın, bununla ilgili tartışmalar ve hatta münazaralar genellikle keyifliydi ve bazen yeni inananlar yaratmaya da yol açıyordu, ancak başkalarını kendi inançlarınıza çekmek için gayretle çaba gösterme pratiğini ben bir muamma olarak görüyordum.

Ama bu onların yoluydu ve onlar buna inanıyordu, bu yüzden benim bu konuda bir şey söylemem uygun değildi. Onlara ideallerini anladığımı göstererek saygı duymalı, ama kendi inançlarına sadık kalmalı ve onları taptıkları şeye ve yaptıklarına bırakmalıydım.

Ayrıca, çeşitli alemlerdeki tapınaklarında haftalık ondalık talep etmeleri de sorun değildi, bunların çoğu yerel yerlerde tutulmuyor, altın kubbeli ve düzenli sokaklarıyla oldukça görkemli olan şehir devletine gönderiliyordu. Ancak bunun sadece ibadet edenlerden aldıkları vergilerden değil, öğrencilere sundukları eğitimin maliyetinden de kaynaklandığı doğrudu.

Bu da yine beni ilgilendirmiyordu. Eğer takipçileri bunu yapmak istiyorlarsa, bu onların parasıydı. Ve gerçek şu ki, Go'Doan'ın öğrenim ve şifa verme yetenekleri tüm topraklarda en iyisiydi (Dellish eğitim konusunda buna itiraz etse de) ve diploması konusundaki yetenekleri sorgulanamazdı. Birçok hizmet sunuyorlardı.

Ve her varlık yemek yemek zorundaydı.

Sorun, tanrıların eleştirel, sık sık onaylamayan ve onaylamadıkları şeyleri kötü niyetli bulmaları bile değildi. Bir takipçi kurallara uymazsa, cezaları çok ağırdı.

Üç tanrıları vardı: itaat tanrısı Go'Bedi, hizmet tanrısı Go'Vicee ve sadakat tanrısı Go'Chas.

Bana göre Go'Bedi en çok ilgiyi gören tanrıydı.

Ama yine de, eğer bu onların ilgisini çeken, hayatlarında izlemek istedikleri yolsa, bunu ben yargılayamam.

Önemli olan, şifa sanatları, diplomasi becerileri ve Go'Doan'ın altın kubbelerinin ötesinde paylaştıkları bilimsel yöntemlerinin yanı sıra, tapınaklarında güvenli liman sağladıkları ve gerektiğinde ihtiyaç duyanlara güvenli geçiş imkanı sağladıkları biliniyordu.

Ve bunların çoğu Airenzian kadınlarıydı.

Çoğunlukla, rahipleri genellikle sinir bozucu olduğu için bazılarına güvenmiyordum.

Ve annem bir kraliçeydi. Büyük bir ulusun kraliçesi. O da hastaydı, ancak inatçılığı bunu söylemesine izin vermiyordu ve saklamaya çalışıyordu.

Ama birkaç haftadır çöl kumulları ve ovaları aşarak yol alıyorduk ve ben, annemin bunu göstermeye çalışmasa da yorgun olduğunu biliyordum.

Bu nedenle, kimse için ayağa kalkmamalıydı, özellikle de bir Go'Doan için ve özellikle de onun durumunda.

Ama kalktı.

Ve o kalktığı için, Melisse ve ben de kalktık.

Bunun iyi bir yanı vardı. Serena orada değildi. O, biraz uzaktaki çadırında, kampımıza hizmet etmek için gönderilen Firenz hizmetkarlarının keyfini çıkarıyordu ve Go'Doanlara (ve aslında herkese) karşı çok daha az sabırlıydı.

"Ah, bu bir mucize, Nadirii Kardeşliği'nin güzelliği ve gücü, Ateş Şehri'nin yanan duvarlarından sadece bir saat uzaklıkta," dedi Seph, öne çıkıp annemin iki elini de benim için fazla tanıdık gelen bir şekilde tuttu. "Bunun olacağını kim düşünebilirdi ki?"

"Topraklarımızda çok şey değişiyor, Seph," diye cevapladı annem. Onu bırakıp bana baktı. "Prenses Elena'yı hatırlıyor musun?"

O bana döndü ve iki elini uzattı.

Tiksintimi gizleyerek onun elini tuttum ve keşke G'Jell gelseydi diye düşündüm. Jell'i çok severdim. Samimi, nazik ve her durumda mizahı yakalayabilen biriydi.

Annem de onun etkinlikler ve törenler için Firenze'de olduğunu söylemişti.

Ancak, muhtemelen bu saatte çoğu Go'Doan rahibinin yapması gereken şeyi yapıyordu. Dua ediyor, kardeşleriyle birlikte oluyor ya da uyuyordu.

Yarın akşam annemi göreceksen, Fire City'den bir saat uzaklığa gelip, hiçbir amaç olmadan annemi rahatsız etmek için sohbet etmeye gelmiyordu.

"Evet, elbette," dedi bana. "Güzelliğin hala eşsiz." Sanki umurumda da sanki.

"Teşekkürler, Seph," diye cevap verdim. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Sözleri gözlerine yansımadı. "Böyle düşündüğünüz için onur duydum, Ekselansları." "Ve tabii ki Melisse'i hatırlıyorsunuz," dedim.

Beni bırakıp Melisse'ye döndü.

"Büyük bir kraliçenin nazik ve bilge yardımcısı. İpek perdelerin arasından geçerken sahip olacağım ayrıcalığın tam olarak farkında değildim," dedi Seph.

Onun dalkavukluğunu fırsat bilip, yanında duran adama baktım.

Her şeyi keskin gözlerle ve ifadesiz bir şekilde izliyordu, ancak ondan başka bir yerde olmak istediği izlenimini edindim.

Onu incelerken, ensemde bir ürperme hissettim ve bunun da bir nedeni yoktu.

"Yeni G'Ar'ımı tanıtmama izin verin. Bu G'Drey, bu topraklara çok yeni geldi ve bu tarihi olaylara tanık olmak için burada olduğu için çok şanslı," dedi Seph.

G'Drey öne çıktı ve Go'Doanlar her zaman olduğu gibi, tanıtımlar sırasında her konuda uygun davrandı.

Önceki gece, çöldeki bir kampa yapılan ani akşam ziyaretleri dışında, söz konusu kampın sakinleri çok uzun bir yolculuğun ardından o kampı kurduktan sadece birkaç saat sonra büyük bir geçit töreni düzenlediler.

Annem onlara yastıklar sundu ve bir stajyere şarap, ekmek ve peynir getirmesini söyledi.

"Ateş Şehri çok hareketli, kraliçem," diye söze başladı Seph. "Ve haftalardır böyle. Buraya gelen herkese, bu topraklardan ve uzak diyarlardan gelenlere çok heyecanlanıyorlar. Çok para harcanıyor. Havada büyük bir şenlik havası var. Buna ek olarak, Mar-el Kralı ve Kraliçesi bugün büyük bir törenle geldiler. Kral korkutucu, kraliçe ise hikayelerde anlatıldığından daha da güzel. Firenz halkı, onlar ve adamları sokaklarda at sürerken üzerlerine çiçek yaprakları yağdırdı, ayaklarına para attı ve havaya yanan oklar attı."

Bunu görmek isterdim.

Mar-el Kralı ile hiç tanışmamıştım. Kral ana karaya pek gelmezdi ve Mar-el halkı da geniş adalarında çoğunlukla kendi hallerinde yaşıyordu. Ama kralın görüldüğü kadar heybetli olduğunu duymuştum.

Gerçekten de, izolasyonları nedeniyle Mar-el halkının tamamı çoğunlukla bir gizemdi. Kraliyet ailesinin bu törenlere katılması, Triton'da yüzyıllardır süregelen düzeni büyük ölçüde değiştirdi.

Kralın karısı hakkında pek bir şey duymamıştım, ama onu merak ediyordum.

"Tabii ki, Kral Gallienus ve Prens Cassius bir haftadan fazladır buradalar," diye devam etti Seph. "Bununla ilgili hiçbir tantana yok, sanki eve dönen kardeşler gibi."

Cassius ve adamları, Mars'ın teğmenleriyle birlikte hemen Fire Lake'e avlanmaya ya da balık tutmaya gittiler, ya da," elini sallayarak, "o tür adamların yaptığı her neyse onu yapmaya gittiler."

"Gerçekten," diye cevapladı annem, o tür adamların ne yaptığını umursamadan.

G'Seph bana bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar anneme verdi ve devam etti.

"Ve Kral Wilmer, Prens True ve Wilmer'in küçük yeğeniyle birlikte birkaç gün önce geldi. Çok minik. Mars'ın babasının birçok özelliğini taşıdığını söylemeliyim. Bir Firenz için çok sabırlı ve hoşgörülü." Bu son cümle, onun sakladığını sandığı ama saklayamadığı hafif bir tiksinti ile söylendi. "Ama o yetimden pek memnun olduğunu sanmıyorum. Onu, Mars'ın savaşçıları ve Dellish askerleri tarafından korunan bir şekilde şehirde dolaşırken gördüm ve onda neredeyse hiçbir şey yok."

Yine Melisse'ye baktım.

Konuşmayı takip edemiyormuş gibi kabuklarını koparıyordu, ama ben onun takip ettiğini biliyordum.

Nefes aldım ve sabırla bekledim.

"Silence'ı şahsen tanıyorum ve Mars ısrarcıysa, eşinin kesinlikle hoşuna gideceğini görecektir," dedi annem.

"Evet, elbette, her kız kardeş gibi," diye mırıldandı Seph.

"Mars'ın eşini en iyi şekilde memnun etmesi gerektiğini düşünmek gerekmez mi?" diye sordu annem.

"Bu söylemeye gerek bile yok, kraliçem," diye cevapladı Seph.

Orada ne kadar süre oturmam gerektiğini, ayrılmamın kaba kaçmayacağına karar verdim.

"Sen ve ailen yarın akşam arenaya çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu Seph.

"Evet, hazırız," diye cevapladı

annem. Kız kardeşlerim de hazırды.

Sadece yola çıkmadan önce hazırlık yapmış olmakla kalmamış, yolculuk sırasında sık sık mola verip yapacağımız alıştırmaları yapmış, çok farklı olan havaya ve sıcağa alışmış, atlarımızın da aynı şeyi yapmasına izin vermiştik.

Evet, kız kardeşlerim hazırды.

Benim için o kadar emin

değildim.

"Neden siz iki arkadaş konuşmuyorsunuz?" diye araya girdi Melisse, ayağa kalkarak. "Yarın çok yoğun olacak, o yüzden prensesimi çadırına götürüp sonra kendiminkine gideceğim."

Tanrıça adına, Melisse'i çok severdim.

"Kraliçem," diye anneme başını salladı. "Seph, her zamanki gibi, seni görmek ne güzel." "Sen de öyle, sadık teğmenim," diye cevapladı Seph.

Ayağa kalkıp vedalaştım, Seph'ten çok Drey'e daha fazla ilgi gösterdim.

Bunu yaparken, onun neden o çadırda olduğunu merak ediyordum. Ateş Şehrine atanmış olan Drey, kraliçeleri ziyaret etmek yerine, şifa verme çalışmalarına katılmalı ya da dua etmeliydi.

Melisse kolumu tutup beni çadırın girişine götürdüğünde bu konuyu daha fazla düşünmedim.

Firenz çölünün serin gece havasına ve bulutsuz yıldızlı gökyüzüne çıktık ve Melisse, annemin çadırından yeterince uzaklaşana kadar konuşmadı.

Sonra şöyle dedi: "Yapacak hiçbir şeyi yok ve dedikoducu. Muhtemelen, görevlendirildiği şehirde olan biten her şey yüzünden kendinden geçmiş durumdadır."

Bu ilginç bir noktaya değindi.

"Onun gibi bir Go'En'in neden Kubbe Şehri'nin dışına atandığını biliyor musun?" diye sordum. "Bu alışılmadık bir durum. Onun gibi yüksek rütbeli bir rahip normalde şehir devletinde kalıcı olarak ikamet eder."

"Hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil," diye cevapladı Melisse. "Go'Doan'ın entrikaları beni hiç ilgilendirmedir."

Keşke aynı fikirde olabilseydim.

Benim açımdan, onları büyüleyici buluyordum, ama bazen hoş bir şekilde değil.

Ancak, tartışılması gereken daha önemli şeyler vardı. "Annemiz hakkında konuşmalıyız."

Parmaklarının hala sarılı olduğu dirseğimi okşadı.

"Endişelenme. Seni çadırına götüreceğim, sonra geri dönüp Lucinda ve Agnes ile konuşacağım. Go'Doan'ın ziyaretini kısaltmanın bir yolunu bulmalarını sağlayacağım. Ona bir iksir vereceğim. Yarın kendine gelmiş olacak."

Durup, annemin en güvendiği yardımcısı ve hem onun hem de benim en güvendiğim arkadaşım olan akıl hocama döndüm.

"Onun tasarladığı manevralar..." diye başladım. "O

iyi olacak," diye Melisse güvence verdi.

"O sadece izliyor, ama on binlerce seyirci olacak ve o..."

Ayak parmaklarının ucuna yükseldi ve keskin ela gözleriyle gözlerimi yakaladı. "*Merak etme*, Elena. Endişelenme."

"Annem için endişelenmemek imkansız," diye mırıldandım.

Yürümeye devam ettik. "Ve bu, seni sen yapan güzelliğin sadece bir parçası."

Melisse'in, sözlerden çok eylemlerin konuşmasını tercih eden birinden gelen bu nadir iltifatın beni daha iyi hissettirmesini istedim.

Ama kendimi daha iyi hissetmedim.

Yarın, ilk kez, gelecekteki eşimle tanışacaktım.

Ama ondan önce, ben ve kız kardeşlerim (ama tekrarlamaya değer, *ben*) kraliçeler, gelecekteki kraliçeler, prensler ve krallar da dahil olmak üzere on binlerce kişiye bir gösteri sunmak zorundaydık.

Boğazımı temizledim ve "Prens Cassius hakkında çok şey biliyor musun?" diye sordum.

"Onun iyi bir stratejist olduğunu biliyorum. Babasının, annen gibi, ama annenin nedenlerinden farklı nedenlerle, oğullarını koruduğunu biliyorum. Böylece biri savaşa gittiğinde, diğeri gitmiyordu. Bunu, Serena savaşa giderken annenin yaptığı gibi oğullarını veya ailesini korumak için değil, varislerini korumak için yaptı. Annen, Serena'nın savaşmak için yaratıldığını, senin ise devriye gezmek için yaratıldığını biliyor."

Konuşmalarımız sırasında sık sık yaptığı gibi, fikrini netleştirmek için konuşmayı kesti.

Konuşmalarımız sırasında sık sık yaptığı gibi, onu ikna etmek için anladığımı belirten bir şekilde başımı salladım.

Ancak o zaman tekrar konuşmaya başladı.

"Onun adamlarının ona çok sadık olduğunu, kan kardeşleri gibi olduğunu da duydum."

Yürürken, kasıtlı olarak bana çarptı.

"Ve onun çok yakışıklı olduğunu duydum," diye bitirdi. Yanağımın içini ısırdım.

Sesi yumuşadı.

"True'ya olan duygularını unutmalısın," diye tavsiye etti.

"Bunu zaten yaptım," dedim ona, ki bu çoğunlukla doğrudu (aslında, *kısmen* doğrudu). "Bu konuyu çok düşündüm, ama şu anki durumda, basit gerçek şu ki, başka seçeneğim yok."

"Yok, kız kardeşim," diye fısıldadı. "Bunun için üzgünüm. Ama şunu söylemeliyim ki, ne kadar iyi bir erkek olursa olsun, onun sana uygun olduğunu hiç düşünmedim."

Bu sözleri beni yine durdurdu.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

O başını salladı. "O nazik. O iyi. O," küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle, "*sadık*. Ve bu yüzden, denge yok."

"Ama her konuda hemfikiriz," dedim ona.

Bunun üzerine başını salladı. "Bilmiyorum. Ben erkekleri zevk için alırım. Kızlarımı doğurmak için onları aldım. Hiçbirini eş olarak almadım. Ama özellikle senin için, her konuda aynı fikirde olduğun bir eşle günlerini geçirmek çok sıkıcı olur diye düşünüyorum."

Yürümeye devam etti ve konuşmaya devam etti.

"Sen Nadirii'sin. Sen, sadece prensesimiz olduğun için değil, *sen olduğun* için, kim ve ne olduğumuzu temsil ediyorsun. Sen bir savaşçısın. Seni tanıyorum ve bazen ayaklarını uzatıp bir kadeh şarap ve uyumun tadını çıkarmak isteyeceğini biliyorum. Ama iyi, doğru ve adil olan şey için savaşmak ve çevrendekilerin senin düşüncelerini bilip saygı duymasını sağlamak senin kanında var. Bu yüzden sonsuz bir barışın kalbini mutlulukla dolduracağını sanmıyorum."

"Ben Serena gibi değilim. Etrafımdaki herkesle çatışmaya gerek duymuyorum."

"Ama zorlu şeyler aramak konusunda Serena gibisin. True senin için asla zorlu bir şey olmayacaktır. Dellish prensi ile arkadaşlığı tutkuyla karıştırmadan korkuyorum." Bir süre durakladıktan sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Ayrıca çok yakında aradaki farkı anlayacağını düşünüyorum."

Düşünceleri son derece doğruydu. Çünkü başka seçeneğim yoktu.

"Her şey yoluna girecek, kız kardeşim," diye beni teselli etti. "Ve mutlu olacaksın."

Birkaç hafta önce çevirdiğim Unicorn kartını düşündüm. "Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordum.

Soğuk gece havasında ona baktım ve o cevap verdi: "Çünkü sen sensin, Elena. Seni tanıyorum. Bir yolunu bulacaksın."

Bu iltifat içime işledi.

Ve böylece, çadırıma kadar kalan yolu sessizce yürüdük. Yaklaştıkça hava sessiz değildi ama.

Benimkinden çok uzak olmayan bir yerde kurulu olan kız kardeşimin çadırından gelen sesler kolayca duyulabiliyordu.

Kadınısı kahkahalar. Erkeksi kahkahalar. İnemeler. Homurtular. Sızlanmalar. Ve hıçkırıklar.

Melisse'ye baktım, benim çadırıma giderken kız kardeşimin çadırını incelerken kaşlarını çatmıştı.

"Her zamanki gibi, kız kardeşin kendisine sunulan fırsatı değerlendiriyor gibi görünüyor," diye mırıldandı.

Kız kardeşim, evet. Ayrıca, duyabildiğim kadarıyla, yardımcıları Heloise ve Genia, akıl hocası Darma ve birkaç Nadirii daha vardı.

Birkaç saat önce, kamp kuracağımız alana vardığımızda, Firenze Kralı'nın bize bir hoş geldin hediyesi hazırladığını gördük.

Kırmızı çadırlarda düzinelerce banyo kurulmuştu ve Firenz erkekleri (ya da erkek çocukları, çünkü hiçbir muhtemelen on yedi yaşından küçük değildi, ama hiçbir de yirmi yaşından büyük değildi) bu banyolara bakıyordu.

Bu banyolarda temiz, ama kokulu süt rengi su, çiçek yaprakları ile doluydu ve cilt ve saç için çok sayıda kavanoz ve şişe içinde yağlar, losyonlar, tuzlar ve iksirler vardı.

Bir erkeğin, uzun bir yolculuktan sonra bir kadının isteyeceğini düşüneceği şeylerin tam da aynısı.

Bir bakıma doğruydum. Ve doğru olduğu için, banyo yaptım (saçımı yıkamak, sırtımı ovmak ve... *diğerlerini* yapmak için erkek hizmetçileri kullanmadan) ve çok iyi geldi. Kullandığım ürünler çok güzel kokuyordu, harika iş gördü ve kaslarımı gevşetip cildimdeki güneşin gerginliğini gidermeme yardımcı oldu.

Ama...

Lütfen.

"İyi geceler, kız kardeşim," dedi Melisse, dirseğimi sıkarak.

"İyi geceler, anne-arkadaşım," diye mırıldandım.

Yanaklarımızı birbirine değdirdik ve o uzaklaşmadan önce bana küçük bir gülümseme attı.

Bir an onu izledim, sonra dikkatimi Serena'nın çadırına çevirdim.

Oraya gidip, içeri girip, çadırımda sekiz yaşında bir kızım olduğunu ve hepimizin yabancı bir şehre girip, tatbikatlar ve büyüyle tüm krallıkları ele geçirmeye çalışacağımız gecenin öncesinde, onun yabancı bir ülkede dinlediği ninni bu olduğu için hiç de memnun olmadığımı hatırlatmak istedim.

Ama kardeşimi şu anda muhtemelen olduğu haliyle görmek istemiyordum.

Öfkemi kontrol edemeyeceğimi düşünüyordum.

Annem ve Melisse bana iyi öğretmişti.

Bu nedenle çadırıma gittim ve çadırın kapısını açtım, ama hemen kendi teğmenim Hera yanıma geldi.

"Keşke yarın tatbikat değil de oyun oynasaydık," diye tısladı. "Onu seçer, koltuğundan indirir ve Serena'yı Firenze, Airen, Wodell, Mar-el ve lanet Go'Doan'ın önünde küçük düşürürdüm."

"Ne kadar süredir devam ediyor?" diye fısıldayarak karşılık verdim, bakışlarım paletin üzerindeki yorganın altındaki yumruya kaydı.

"Sonsuza kadar mı?" diye sordu Hera alaycı bir cevapla.

"Üzgünüm," dedim.

"Kraliçemize baktın," dedi arkadaşım iç çekerek. "Ve o iyi. Uyuyormuş gibi yapıyor, ama Serena'nın yöntemleri ona yabancı değil."

Çoğunlukla öyle değildi. Ama belki de *bu* davranışları hariç.

"Git, sevgili dostum," diye ısrar ettim. "Uyu. Yarın görüşürüz."

Hera bana, palyasyona, Serena'nın bulunduğu çadırın duvarına sert bir bakış attı, sonra başını salladı ve ayrıldı.

Mokasenleri, kılıfları, tunikleri, kol kalkanlarını ve vücut kıyafetini çıkardıktan sonra bir çift külot ve bir gecelik giydim.

Sonra Dora ile birlikte yorganın altına girdim.

O da yuvarlanarak bana sokuldu.

"Aşkım," diye fısıldadım ve kollarımı ona doladım.

"Asla bir erkekle birlikte olmayacağım," diye fısıldadı o da. "Hera gibi olacağım ve sevecek bir kız kardeş bulacağım."

Hmm.

"Bunun bir seçim olduğundan emin değilim Dora, ama eğer öyleyse, senin adına sevineceğim ve en gerçek aşkı bulmanı ve onun da en gerçek kalbe sahip olmasını dileyeceğim," dedim.

"Tüm o homurtular. Ve çılgınlıklar," dedi.

Hasar çoktan verilmişti. Artık yapabileceğim bir şey yoktu. Yine de yarın kız kardeşimle konuşacaktım.

Theodora'nın bir sonraki sorusu tereddütlüydü. "Acıyor mu?"

"Bilmiyorum tatlım," dedim. "Jasmine bana bunun çok hoş bir his olduğunu ve zamanı geldiğinde çok derin bir deneyim olabileceğini söylüyor."

"*Bu* derin bir his gibi gelmiyor. Acı verici ve... *zorlu bir his gibi* geliyor." Bir süre dinledim.

Gerçekten de öyleydi.

İç geçirdim, bir kolumla onu kendime yaklaştırdım, diğer kolumla da yorganı başımızın üzerine çektim.

Sonra asla yapmayacağım bir şey yaptım.

Tabii Theodora için değilse.

Kraliçeme itaatsizlik ettim.

Bunu yaparken, gürültüyü bastırmak için biraz sihir kullandım.

Üstüne üstlük, önce mırıldanmaya, sonra şarkı söylemeye başladım.

"Kayıp Oğulların Şarkısı"nın hüznü notalarıyla başladım. Atalarımızın, güvenlikleri ve özgürlükleri için erkeklikle ilgili her şeyi geride bırakarak, sadece kızlarını yanlarına alarak geceye kaçtıkları Düşmüş Ustaların Gecesi'ni anlatan şarkı.

ve erkekleri geride bırakmak zorunda kaldıkları, güvenlik ve özgürlük için kızlarını yanlarına aldıkları.

Ve bu şarkı Dora'nın uykuya dalmasına yardımcı olmak için fazla melankolik geldiğinde, "Büyülerin İlahisi"ni söylemeye başladım. Bu şarkı, birçok kez büyük büyükannemin, kuzeydoğusunda Airen, güneyinde Firenze, kuzeybatısında Wodell ve en kuzeyinde Go'Doan şehir devleti ile çevrili ormanda Büyüleri yetiştirdiği hikayesini anlatıyor.

Ormanın ağaçlarının nasıl giderek daha uzun, daha geniş ve dalları daha kalın hale geldiğini, böylece onlara evlerimizi inşa edebildiğimizi anlatıyordu.

İnsanların göremediği, sadece kadınların görebildiği parıldayan bir örtüden bahsediyordu. At sırtında ya da arabada, bir erkek düz bir çizgide gidebilir ve bunun düz olmadığını, Büyülü Diyar'ın sınırında olduğunu bilemezdi, çünkü Büyülü Diyar'a giremezdi, hatta Büyülü Diyar'ın nerede başladığını bile bilemezdi. Ama bir kadın, eğer kalbi safsa ve ihtiyacı derinse, onları görebilir ve giriş, rahatlama ve özgürlük için onlara yalvarabilirdi.

Dora dördüncü kıtada uykuya daldı ve uykusunun derin olduğundan emin olduğumda, büyümü bıraktım.

Kız kardeşim ve arkadaşlarının oyunlarını bırakmaları biraz zaman aldı. Onlar oyunlarını bıraktıklarında bile, Theodora'yı sıkıca sarıldım.

Ama uyumadım.

Çünkü ertesi gün yoğun geçecekti.

Ve benim çok sorumluluğum vardı.

Son olarak, ve en çok kafamı meşgul eden şey, ertesi gün... eşimi tanıyacaktım.

13
NEDEN

Lady Silence Mattson

Giriş, Birinci Kat, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

" Sorun sen değilsin, *piccolina*," dedi Farah alçak sesle, müstakbel kayınvalidem soğuk bir iyi geceler diledikten sonra sert adımlarla uzaklaşırken.

Kraliçe Elpis, Sofia (Farah'ın sevimli (ama çok üzgün) annesi), annem ve teyzem Kraliçe Mercy ile birlikte şehre gitmiştik.

Dellish ve Firenz'den bir muhafız da bizimle birlikteydi.

Yerdeki minderlere oturarak yemek yediğimiz bir mekânda (bu ülkede oturma seçeneklerinin çoğunun bu şekilde olduğunu keşfetmişim) Farah'ın normalde giydiğinden çok daha açık giysiler giymiş kadınlar, yüzlerinin alt kısmını şeffaf peçelerle örtmüş olarak etrafımızda dans ediyorlardı. Bunu yaparken parmaklarında küçük zil çınlatıyorlardı.

Bu olağanüstü ve çok güzel bir manzaraydı, ancak beni nedenini anlayamadığım bir şekilde tedirgin etmişti.

Ve baharatlı et, aromalı kuskus, kavrulmuş sebzeler ve yoğun, keskin soslu kıyma ile doldurulmuş yassı turtalar çok lezzetliydi (bu ülkedeki tüm yemeklerin lezzetli olduğunu keşfetmişim).

Yeni arkadaşşıma döndüm (sadece biraz arkadaşışmdı, çünkü geldiğimden beri her akşam birlikte yemek yemiştik, ama onun dışında onu görmemişim).

Bu gece, sadece kadınların katıldığı ilk geceydi (davet edilen Kraliçe Ha-Lah hariç, ama kocası onun reddettiğini söyledi).

İlk gece, gelecekteki kocamla yemek yediğim tek geceydi.

Ancak o gece, annesi ve arkadaşı Prens Cassius ile birlikte benden uzakta oturdu ve beni tamamen görmezden geldi.

Dün gece ve bu gece, adamlarıyla, Prens Cassius (ve adamlarıyla), Prens True (ve adamlarıyla) ve Kral Aramus (ve adamlarıyla) yalnız başına yemek yedi.

Gerçekten de, orada bulunduğum üç gün boyunca Kral Mars'ı sadece dört kez gördüm (taht odasındaki fiyasko hariç).

İlk akşam yemeği.

Bir keresinde, sarayının *uzun* koridorlarından birinde başı eğik bir şekilde, kendisine çok benzeyen (ama

onlar kadar uzun boylu ve yakışıklı değillerdi), Prens Cassius ve Cassius'un adamlarından bazıları.

O benim orada olduğumu fark etmemişti bile.

Ama onu bir sonraki görüşüm en kötüsüydü.

Akşam yemeğinden sonra tek başıma yukarı çıkıyordum, annemi Farah, Sofia, babam, Kraliçe Mercy, Kral Wilmer ve benim için de aynı derecede uzak olan müstakbel kayınvalidemle birlikte bırakmıştım ve bu yüzden hepsinden kaçma ihtiyacı hissettim (özellikle de beni hiç sevmeyen Kral Mars'ın annesinden).

Merdivenlerin tepesine çıktığımda ve odama ve Tril'e (neyse ki beni seviyordu) gitmek için sola dönmeden önce sağa baktım.

Sadece Kral Mars'ın, bacaklarına sarılmış ve beline bağlanmış, akan çarşafardan yapılmış gibi görünen siyah ipek pantolonundan başka bir şey giymeden koridorda bana doğru yürüdüğünü gördüm...

Ve başka hiçbir şey.

Devasa, belirgin göğüs kasları ortaya çıkmıştı. (Tabii ki) son derece geniş omuzları da öyle. Aynı şekilde, kaslı kolları ve damarlı, sinirli ön kolları da.

Sadece bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Doğruydu, bizim malikanede, işçiler, çiftçiler ve babamın muhafızlarının bir günün çalışmasından sonra terli ve kirli olduklarını görmüştüm ve onlar tuniklerini veya gömleklerini çıkarıp başlarına bir fıçı su döküyorlardı.

Ama böyle *bir* şey görmemiştim.

Cildimin derinliklerinde bir şeyin yanmaya başladığını hissettiğimde, bakışlarımı göğsünden kaldırdım ve onun siyah gözlerinin beni yakıcı bir şekilde izlediğini fark ettim.

O zaman hızla odama koştum (koşuyormuş gibi görünmemeye çalışarak).

Kapıyı kapattım...

Ve sürgüsünü

çektim.

O (neyse ki, ya da belki de... *değil*, ama neden böyle düşündüğümü tam olarak bilmiyordum)) peşimden gelmemişti.

Ertesi gün, onu tekrar gördüm, ancak bu sefer bana heybetli ve otoriter Kral Aramus ve güzel Kraliçesi Ha-Lah'ı tanıtmak içindi. Bunu, bana çok kızgın olduğunu gösteren bir şekilde yaptı, ama bu mümkün değildi, çünkü onun yanında canını sıkacak bir şey yapmamıştım (belki de ondan ve onun... *göğsünden* uzaklaşmak için acele ettiğimi fark etmişti).

Ve onu son görüşüm bu oldu.

Catrame Sarayı'nda işlerin benim için iyi gitmediğini söyleyebiliriz.

Farah çok sevimliydi. Annesi de öyle (ancak, tekrarlamakta fayda var, annesi üzüldü ve bu üzüntünün birçok yönü olduğunu hissettim; bunun bir kısmı Kraliçe Elpis ile ilgiliydi ve bu üzücü durum hakkında bildiklerimden yola çıkarak, bu anlaşılabilir bir durumdu).

Annem, Mercy ve benim şehirde yaptığımız geziler sırasında tüm bunları unutabiliyordum. Şehir, harika kokular, canlı, dost canlısı insanlar ve fantastik olaylarla doluydu, büyüleyici ürünler ve eşyalar, evler, çadırlar, bahçeler, tenteler ve *her şeyden* bahsetmiyorum bile. Tüm bunlara karşı duyduğum hayranlığı gizleyemiyordum.

Ama Catrame Sarayı'na döndüğümüzde, güzel ve egzotik zenginliklerine rağmen, her şey kasvetliydi.

"Pardon?" dedim Farah'a.

"O sana soğuk davranmıyor," dedi Farah bana. "Oğlu annemi ve beni affetti. O ise bunu daha zor buluyor."

Bu kafa karıştırıcıydı.

"Sizi affetti mi?" diye sordum.

Başını yana eğdi ve tavırları temkinli hale geldi. "Sen...?" diye başladı.

Elimi kaldırdım. "Bundan bahsetmene gerek yok.

Biliyorum." Ve gerçekten biliyordum.

Annem, geldiğimiz gün şehirdeki bir çarşıda dolaşırken bana fısıldamıştı.

Şok ediciydi, ama babamın siyasetin entrikaları ve şiddeti hakkında sık sık konuştuğunu (ve bazen de bağırdığını) duymuştum.

Bu şok edici ve üzücü bir olaydı, ancak bir hükümdarı öldürmek için komplo kurulması alışılmadık bir durum değildi (Mars'ın kendisi (bunu düşünmek bile beni ürpertir) beş yıllık kısa hükümdarlığı sırasında üç kez böyle bir darbe girişimini engellemişti).

Sadece bunun gerçekleşmesi olağandışıydı.

Ve tabii ki, bu tür olaylara uzaktan bile olsa karışmış kimseyi tanımamıştım

Dahası, bu tür kişilerle tanıştığımda çok üzücüydü, onlar Farah ve Sofya, bu işe karışmamıştı, ama yine de ihanete sürüklendiler.

Elimi indirdim ve konuşmaya devam ettim.

"Ama umarım bunu söylemem kaba veya saldırganca gelmez, güzel Farah. Bunu sadece bir nevi anladığımı söylemek için yapıyorum, çünkü babamın da kralımın da aynı şekilde düşünceğini biliyorum. Bu, babamın yaptığı her şeyin benim bir uzantısı olduğu anlamına gelir, ama öyle değil. O, kendi düşünceleri ve eylemleriyle kendi varlığıdır

eylemleri ile kendi varlığıdır. Ama bunlar benim kim olduğumu yansıtmaz ve yansıtmamalıdır, çünkü bunlar bana ait değildir."

Beni uzun uzun inceledi.

Sonra güzel yüzü yumuşadı.

"True senin hakkında çok iyi konuşuyor. Seninle birlikte geçirdiğimiz zamanlarda, onun içinden geldiği gibi konuştuğunu biliyordum. Doğru. Ama görünüşe göre *çok* doğruydum." Eğilip yanağını benimkine sıkıca bastırdı. "İyi geceler, *sorellina*."

İçim içime sığmadı, çünkü *sorellina küçük kardeş* anlamına geliyordu ve o bana henüz öyle dememişti.

Piccolina'dan (küçük olan) daha çok hoşuma gitmişti, ama o da güzeldi.

Ve tabii ki *küçük maymundan* çok daha fazla hoşuma gitmişti.

O uzaklaştı.

"Elpis ile her şey yoluna girecek," diye güvence verdi. "O iyi kalpli ve çok cömert bir kadın. Ama oğlunu çok seviyor ve onu korumaya çalışıyor. Dahası, çok sevdiği kocasının yasını tutuyor ve annemle benim burada olmamız, belki de onun yaşamayı öğrendiği bir yarayı yeniden açmış olabilir, ama biz ona bunun asla tam olarak iyileşmeyeceğini hatırlatıyoruz. Zaman alacak, ama onu kazanacaksın, eminim."

Onun iyimserliğini paylaşıyordum.

Artık Elpis'in bu iki kadını, onların çok istedikleri kalplerine asla geri almayacağından endişeleniyordum, ama onlar iyi kalpli insanlardı, bu yüzden Elpis'in cömert olduğu, hepsinin eskisi gibi olabileceği kanıtlanacaktı.

Ya da onun bir versiyonu.

Yine de gülümsedim.

O da gülümsedi ve uzaklaştı.

"Sessizlik, canım, benimle yukarı çıkacak mısın?" Annem, Farah'ın annesinin koluna girip ikisini de geniş merdivene doğru götürdüğünü görünce seslendi.

"Hemen geliyorum," dedim anneme. Kaşları çatıldı.

"Aşağıda ne yapacaksın?"

"Henüz sarayı tam olarak gezmedim. Huzursuzum. Yarın yoğun bir gün olacak. Bu fırsatı değerlendirip yakında benim olacak evi gezmek istiyorum, belki gezmek beni yorar."

O anda annemin yüzü yumuşadı, yanıma yaklaşıp yanağıma dudaklarını değdirdi.

"Sorun değil, kızım," diye fısıldadı kulağıma, sonra geri çekilip gözlerime baktı. "Gezintinin tadını çıkar, ama çok uzatma. Yarın yoğun bir gün *olacak*, canım, uykuya ihtiyacın var. Kahvaltıda görüşürüz."

Başımı salladım.

Kolumu tuttu ve sevgiyle sıktıktan sonra uzaklaştı.

Kenarlarında saçaklı desenli halılarla kaplı geniş merdivende onu göremeyene kadar izledim ve o kaybolduktan sonra da uzun süre oraya bakmaya devam ettim.

Sonra dolaşmaya başladım.

Ama dolaşırken hiçbir şey

algılamadım. Zihnim çok doluydu.

Gelecekteki kocamın sadece o pantolonları giydiğini düşünmemeye çalışıyordum.

Ancak, hayatımın nasıl olabileceğine dair düşüncelerimi kafamdan atamıyordum.

Kocamın birçok adamı vardı ve onlarla konuşmak ya da kapalı kapılar ardında onlarla vakit geçirmek için çok zaman harcıyordu.

Ya da onların arkasında, Kral Gallienus ile. Ya da Prens Cassius ile. Ya da Kral Gallienus ve Prens Cassius ile. Ya da Kral Wilmer ve True ile. Ve şimdi de Kral Aramus ile.

Vb.

Bütün bunları bana anlatmışlardı. Ya da annesiyle birlikte olduğunu, ya da şehirde, açıklanmayan krallık işleriyle uğraştığını, ya da ekibiyle (ve annesiyle) birlikte, yaklaşan etkinlikleri ve törenleri denetlediğini söylemişlerdi.

Benimle değil.

True'nun dikkati Kral Mars, Kral Wilmer, babam Cassius ve True'nun muhafızlarımızın bir parçasını oluşturan yardımcıları (vb.) tarafından çekiliyordu.

Ama ara sıra Farah ile sessiz bir an geçirdiğini, onu tanıdığını gördüm ve aralarında bir yakınlık oluşmaya başladığını görmek beni sevindirdi.

Onun kalbi hala Elena'ya ait olduğundan korkuyordum, ama Farah çok sevimliydi ve Elena ruhu güçlü ve görünüşü güzel olsa da, Farah'ın yakında True'nun saygısını kazanacağından şüphem yoktu.

Aynı şey, nişanlımın benden kazanmak istediği bir şey gibi görünmüyordu.

.

Bunlar, sarayın doğu tarafındaki daha az resmi odalardan birinin penceresinin kusursuz oymalı paravanından bakarken aklıma gelen düşüncelerdi.

daha az resmi odalardan birinin penceresinin üzerindeki paravanın kusursuz oymalarını izlerken aklımdan geçenler bunlardı.

O ekranın ötesinde, kiremitli yolları, yemyeşil bitkileri, mozaik havuzları ve akan çeşmeleriyle resmi saray bahçeleri uzanıyordu.

Orada bulunduğum süre boyunca, bahçeleri biraz dolaşmışım.

Ve yarın, herkes geçit töreni ve ardından yapılacak resepsiyon için hazırlık yaparken, bahçeleri daha fazla dolaşmaya karar verdim.

Belki bir kitap da alırdım. Wodell'den ayrıldığımızdan beri okumaya vaktim olmamıştı.

Hayatımın burada Bower Malikanesi'ndekinden çok da farklı olmayacağına karar verip iç geçirdim, ancak konaklamam daha lüks ve etrafımda daha fazla insan vardı. Tabii ki, keşfedilecek büyüleyici bir şehir de olacaktı. Ve güzel saray bahçeleri.

Ama sonunda, annem gittikten sonra, Farah ve Sofia da True'nun yanında olduğu için, çok daha yalnız kalacağımı biliyordum.

Bu mutsuz düşünceyle dönüp, büyük adımlarla yürüdüm ve burnumla duvara çarptım.

Geri çekildim, elim burnuma gitti, gözlerimin arkasında bir acı çiçek açtı ve bununla birlikte şaşkınlık da, çünkü daha önce orada duvar yoktu.

Acı hızla geçti.

Ve acı geçince, belimin alt kısmında düz bir el hissettim, uyluklarıma ve karnıma sert bir şey bastırıyordu ve o anda sadece geniş, pürüzsüz kahverengi bir ciltle karşılaşan gözlerim yukarı doğru kaydı.

Nişanlımın siyah gözlerinin bana öfkeyle baktığını gördüm.

"Önce," diye homurdandı ve diğer eli (beni sırtımdan tutan el değil) bileğime uzandı, parmaklarını dolayarak onu çekip uzaklaştırdı. "Şu burnuna bir bakalım."

Ve bunu yaptı.

Bileğimi bıraktı ve parmağının kenarıyla çenemi kavradı, başımı kaldırdı, eğildi ve yüzümdeki çıkıntıyı inceledi.

Eh, bunun aşağılayıcı olduğunu söyleyebiliriz.

Ve gördüğüm deriye bakılırsa, yine sadece o pantolonu giydiği açıktı.

Ve bunun hakkında ne düşüneceğimi bilemedim, düşünmeye değmeyeceği dışında.

Bu yüzden düşünmedim.

Dikleştiğinde parmaklarını çenemde tuttu ve bana kaşlarını çatarak bakmaya devam etti.

"Sen iyisin," dedi.

"Erm," diye mırıldandım.

"Sen de benden kaçınıyorsun," dedi sinirli bir şekilde.

Ama...

Kaçmıyordum.

"Şey, um..." diye
mırıldandım. "Bunu
sevmiyorum."

Hoşuna gitmedi mi?

Akşam yemeğine çıkmadan önce, giriş salonunda toplanmışken, o akşam şehirde bize katılacağını söylemek için bize doğru yürüdüğünü görmedim.

"Ekselansları, ben tam olarak... Yani, siz oldukça..."

"Ben senin Ekselansın değilim," diye sözümü kesti. "Ben senin kocan olacağım. Beni bacaklarının arasında hissedeceksin. Ağzında. Benim altımda uyuyacaksın."

Gözlerimin büyüdüğünü
hissettim. Benim...

Ağzımda mı?

Tepkim onun gözlerini daha da öfkeliendirdi.

"Bunu bana vermeyi düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Şey... ben... benim..." Kekeledim ve patladım, "Ağzımın bununla ne ilgisi var?"

Çok yavaşça gözlerini kıptı.

Sonra çok daha yavaşça gevşedi ve parmaklarını çenemden çekip elini indirdi, böylece parmaklarını belimin yanına dolayabildi.

Ama bunu yaparken, gözlerinde içimi rahatsız eden (özellikle de *güney* bölgelerimi) bir şey parladı.

"Benim adım Mars," dedi çok daha az öfkeli bir ses tonuyla.

"Biliyorum."

"Bana Mars de," diye emretti.

"Tamam," dedim tereddütle.

"Bir daha benden kaçmayacaksın." Hay aksi.

Acele ettiğimi saklamadım.

"Eh, o zaman da şimdi olduğun gibisin. Aslında, sen... şey...
giyiniktin," diye açıkladım.

"Biliyorum Dellish, ne kadar aptalca bir sebep olursa olsun, erkekler ve kadınlar cildin her santimini örtmenin gerekli olduğunu düşünüyorlar. Firenzler öyle düşünmüyor. Ve bu yüzden, bu

evde rahat olduğumda giydiğim kıyafet."

Bu, Wodell'in büyük bir kısmında yılın birçok ayında hava oldukça soğuk olduğu, Firenze'de ise böyle olmadığı için olabilir.

Karanlık krala bunu hatırlatmadım.

"Tamam," dedim yine.

"Buna alışman gerekecek," dedi. Bunun olası olduğunu düşünmüyordum.

"Tamam," diye tekrarladım.

"Benim toprağım senin toprağın değil. Buna da alışman gerekecek," diye devam etti, hala otoriter bir tavırla.

"Bunu biliyorum," dedim.

"Ve bunu çabuk yap," diye emretti.

Aptalca bir şey söylememek için dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Yarın gece, benim yanımda bineceksin ve geçit töreni sırasında, halkım gelecekteki kraliçelerini görebilsin diye orada oturacaksın."

Bir dakika... O...

Delirmiş miydi?

Vücudumun gerildiğini hissettim. "Bunu yapamam," diye fısıldadım.

Kalın kaşları birleşti. "Neden?" "Ben... ama... orada binlerce insan olacak." "Biliyorum."

"Ve sen ilgi odağı olacaksın. Hatta, muhtemelen Nadirii tatbikat yaparken birçok kişi için."

"Bunu da biliyorum. Bu böyle. Ben onların kraliyim."

"Ve ben senin gelecekteki kraliçen olarak yanında oturacak olursam," diye devam ettim, *"beni de izleyecekler."*

"Bunu da biliyorum."

"Ama ben..." Kafamı salladım ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Ben öyle değilim, kralım, şey, Mars," diye düzelttim, çünkü yine sinirlenmeye başlamıştı. "Dikkat çekmekten hoşlanmam."

"Birkaç gün içinde benim kraliçem olacaksın."

"Biliyorum," dedim yumuşak bir sesle.

"Dikkat çekmekten *kaçınamazsın.*"

Tanrılar adına, bunu hiç düşünmemiştim.

Ve şimdi düşününce, bunun korkunç olduğunu düşündüm!

"Sen de buna alışmak zorunda kalacaksın, küçük maymun," diye ilan etti.

Dikkatim anında yeni durumumdan onun sözlerine kaydı.

"Eğer sizin için uygunsa, *kralım*," dedim, hiç bana yakışmayan sert bir tavırla, "bana 'küçük maymun' demeyin."

"Hoşuma gitmiyor," diye hemen karşılık verdi. "Çünkü sen benim küçük maymunumsun."

"Değilim," diye terslik yapmaya

devam ettim. "Öylesin," diye

karşılık verdi.

"Değilim!"

Gerçekten, sesim yükseliyordu.

Beni nazikçe salladı ve daha az nazikçe sıktı, bana ona bastırıldığımı hatırlattı (tabii ki o bir kraldı, bu yüzden ona sesimi yükseltmemeliydim) ve o tuhaf his karnıma (ve daha aşağısına) çarptı.

"Öylesin, *piccolina*, çünkü sen bir maymun kadar sevimlisin. O kadar sevimlisin ki, seni gören herkes ne kadar zeki olduğunu unutuyor."

Gözlerim yine büyüdü ve ona baktım. "Benim zeki

olduğumu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

"Babanı pek sevmiyorsun," dedi. Çenemi kaldırdım. "Babam iyi bir adamdır."

Kafasını salladı. "Sadakatine hayranım. Bu beni cesaretlendiriyor. Ama sen buna gerçekten inanmıyorsun. Onun kurnaz ve açgözlü olduğunu ve kızının yaralanmaması için okun önüne atlayacak bir adam olmadığını düşünüyorsun. O, *kızını* okun önüne atarak kendi yaralanmasını önleyecektir."

Gözlerimi kaçırdım.

"Ve haklısın," dedi.

Ona tekrar baktım ve yine fısıldayarak, "Lütfen babam hakkında böyle konuşma," dedim.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve nefesim boğazımda takıldı. Tanrım, bu kadar yakinken daha da yakışıklıydı.

Ve daha da ürkütücü.

Ama sonra söylediği şey şaşırtıcıydı. Ve itiraf etmeliyim ki, içimi ısıttı.

İlk kısmı değil.

Son kısmı.

"Onu zengin yapacağım, benim küçük maymunum. Hayal bile edemeyeceği kadar zengin. Ve bunu, kızını benim korumama bırakması ve kızlarımızı benim korumama bırakması için yapacağım. Çünkü, Silence, şüpheli olmasın, çocuğum için o yarayı almak için kendimi bir okun önüne atarım."

Gözlerini kırpmadan gözlerine baktım.

Ama kalbim deli gibi atıyordu.

"Ve onun sana karışmasına ya da seni kendi amaçları için kullanmasına izin vermeyeceğim. Bunu ona açıkça söyleyeceğim. Eğer tekrar benim krallığıma gelip masama oturursa, bunu senin baban olarak yapacak, başka bir şey olarak değil. Kendi amaçlarını gerçekleştirmek için seni bir araç olarak kullanan bir adam olarak değil."

Babamla ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyordum, çok fazla olduğunu düşünmemiştim.

Ama onu çok iyi tanımıştı.

"Annem çok sevimli biridir," dedim yumuşak bir sesle.

"O, iki güç arasında kalmış bir kadın. Ve yanlış yöne sapıyor." Dudaklarımı tekrar sıkıca kapattım.

"Yine de, o her zaman benim masamda hoş karşılanacaktır, *piccolina*," diye sessizce güvence verdi.

Bu hoştu.

Bunu hissettiğimi
söylemedim. Sadece
başımı salladım.

Bakışları benimkilerle buluştu, sonra dudaklarıma kaydı ve ruh hali o kadar ani ve güçlü bir şekilde değişti ki, sanki odadaki tüm hava onunla birlikte değişmiş gibi hissettim.

"O ağzını nasıl kullanacağını öğretmek benim görevim," diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, ama sözleri (ve ses tonu) içimde anlamadığım bazı şeyler olmasını sağladı.

Ve bu şeyler bana başka şeyler yaşattı.

Öncelikle, vücudum onun kollarında gevşedi, onun *vücuduna* doğru, bunu yavaşça yaptı.

Ve bunu durdurmak için iradem yokmuş gibi

görünüyordu. "Mars," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilere doğru kalktı.

"Yarın akşam benim yanımda at sür, Silence, ve orada otur."

Görünüşe göre bu konuda başka seçeneğim yoktu.

Bu yüzden tekrar başımı salladım.

"Ve benden kaçmayacaksın, gelinim, bir daha asla." Bu konuda da başka seçeneğim yoktu.

Yine başımı salladım.

Onun ruh halinin büyüüne kapılmıştım, kocaman eli çenemi kavradığında küçük bir sıçrama yaptım ve gözleri beni izlerken başparmağının ucu alt dudağımı okşadığında donakaldım.

Tamam.

Bu benim içimde de bir şeyler yarattı. İçim...

Eriyormuş gibi.

"Ama benim," dedi yumuşak bir sesle, sanki kendi hareketinden ya da dudaklarımdan büyülenmiş gibi. "Sadece benim."

Sonra beni aniden bırakıp uzaklaştığında sallandım.

"Yatağına git, Silence," diye emretti. "Yarın önemli bir gün ve Nadirii'nin gösterisi sırasında senin sarkık durmanı istemiyorum, çünkü Kraliçe Ophelia hakkındaki hikayeler doğruysa, bu kesinlikle önemli bir şey olacak."

Bunun üzerine, dönüp odadan çıktı, çikolata kahverengi ipek pantolonunun paçaları uzun bacaklarına çarparak.

Onun beni bıraktığı yerde durup derin nefesler alırken, delirdiğimi düşündüm.

Çünkü küçük bir maymun olmanın umurumda olmadığını fark etmeye

başlamıştım.

Farah Magos

Catrame Sarayı, Üçüncü Kat, Fire City FIRENZE

En üst kattaki arka orta pencerenin pencere kenarındaki koltukta oturduk.

Etrafımız karanlıktı.

Ay ışığıyla aydınlanan bahçelere bakıyorduk.

İkimiz de pencerelere doğru dönmüştük.

Onun uylukları koltukta yukarıdaydı, benimkiler de

öyle. Dizlerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

Ama yapmadılar.

Keşke yapsalardı.

Geçtiğimiz günlerde, sadece centilmenlik yaparken bana dokunuyordu.

Her şeye centilmen davrandığı için bu sık sık oluyordu, ama ben başka dokunuşlar da arzuladığımı fark ettim.

Ama bunları elde edemedim.

"Mars ile konuşmamı ister misin?" diye sordu.

True Axelsson'un yakışıklı yüzünün hatlarını inceledim, ay ışığında gümüş desenli süslemelerle.

Ona Kraliçe Elpis'in uzaklığını anlatmıştım. Ve o da bunu yapacaktı.

Mars ile konuş.

Benim için.

Annem için.

Çünkü onun öyle bir adam olduğunu ve bana hiçbir yük yüklemek istemediğini çok çabuk öğrenmiştim.

Çünkü o, kendisine az da olsa sevgi besleyen hiç kimseye yük olmak istemezdi.

Ah, keşke bu adam gerçekten benim olabilseydi.

Nadiri'li Elena çok özel birisi olmalı.

"Sessizlik Mars ile evlendikten sonra, Wodell'e gideceğiz, True," diye cevapladım. "Annem de bizimle geliyor ve bizimle kalacak. Kraliçe Elpis bizi tekrar kabul etse de etmese de fark etmez. O gelmeyecek ve biz Dellish topraklarında, onun gelmeyeceği bir yerde yaşayacağız."

Bana döndü. "Gelini Dellish olacak."

"Evet, ve Mars gelinini evine ziyarete götürürse, Elpis onlarla birlikte gitmeyecek."

"Senin yüzünden mi?"

Elimi uzattım ve dizine hafifçe dokundum, sonra nazikçe, "Çünkü Firenze, Wodell'e pek ilgi duymuyor." dedim.

"Tabii ki," diye mırıldandı ve ay ışığında dudaklarının kıvrıldığını görebiliyordum.

"Seni kırmak istemem," dedim içtenlikle.

Pencereden dışarıya baktı. "Babam dedemin oğlu. Dedem de onun oğlu. Ve böyle devam ediyor, Farah. Onların çok iyi yaptıkları iki şey var. Her konuda onlara tavsiyede bulunan ve bunu çok kötü yapan, yanlış seçilmiş danışmanları seçmek. Ve sonra bu tavsiyeleri alıp tam olarak uygulamak."

Dikkatini tekrar bana çevirdi, elini uzattı ve elimi tuttu, ama kısa bir süreliğine değildi.

Elimi tuttu.

O da bu konuda çok iyiydi.

"Başka bir deyişle, kırılmadım tatlım." Dün bana öyle seslenmeye başlamıştı.

Bana ilk kez böyle seslendiği anı unutmadım.

Bunu sadece sevdiğim için değil, onun da benim için böyle düşündüğünü umduğum için yaptım.

Dikkatlice sordum, "Bu danışmanlar babanıza Firenze'ye binmesini tavsiye ettiler mi?"

Elimi sıktı, bıraktı, ama dikkatini benden ayırmadı.

"Üç kez. Ve eğer büyük cadımız Rebecca, Canavar hakkında bilgi vermeseydi, başka bir kampanya daha yapılacaktı."

"Oh, doğru," diye fısıldadım.

O başını salladı. "Biz fakir bir ulus değiliz, Farah. Sizin sahip olduğunuz zenginliklere sahip değiliz. Airen'in sahip olduğu gelişmişliğe sahip değiliz. Ama halkımız açlık çekmiyor. Firenze'ye savaşmak için kullandığımız adamları Airen'in mühendislik eğitimine yönlendirirsek, evlerimizin su tesisatını, tarlalarımızın sulama sistemini ve nehirlerimizin geçişini iyileştirebiliriz. Mar-el Kralı ile ittifak kurup gemilerimizin Yeşil Deniz'e geçmesine izin verirsek, yünümüz, tahılımız ve kalayımız Lunwyn, Hawkvale, Fleuridia'ya ulaşabilir ve onlar da yakut madenleri ve safran tarlaları olmadan daha iyi bir hayat sürebilirler."

"Kral Wilmer'ın Kral Aramus ile oturmak için bu nadir fırsatı değerlendirmedini fark ettim," dedim.

Bu onu pencereden dışarı bakmaya itti. "Bu nadir bir şey değil. Benzersiz bir şey. Ve haklısın. Gemiler inşa edebilecek kadar çok odunumuz varken bu fırsatı boşa harcıyor. Eğer geçiş imkânımız olsaydı, tüccarların mallarımızı Kuzey Toprakları ve Mistikler'e ulaştırması için filolar inşa edebilirdik." Tekrar bana döndü. "Adamlarımın denizci olmak isteyip istemediklerini bilmiyorum. Bildiğim tek şey, aylarca evlerinden uzak kalacakları, ama geri dönecekleri. Ve bunu nefes alarak yapacaklar."

O *anda* elini tuttum.

"Kral Aramus ile konuşabilir *misin*?" diye sordum.

O başını salladı. "Konuşabilirim ve konuşacağım. Ama şimdi değil. İlişkimiz yeni ve onu pek tanımadığım ve onun da bunu kabul etmek için bir nedeni olmadığı için bir taviz istemek akıllıca olmaz. Adamlarına karşı sıcak davranır. Tanıdığı Cassius'a karşı da sıcak davranır. Diğer herkese karşı temkinlidir ve bunu göstermekten çekinmez."

Bunu ben de fark etmiştim.

True devam etti, "Babam ve Gallienus'un bu fırsatı, Canavar hakkında endişelenmemek için değil, diplomasi kisvesi altında müzakerelere girmek için kullandıkları açık. Onların şu gerçeği gözden kaçırdıklarını düşünemiyorum

Aramus aptal değildir. Her ne kadar öyle görünüyorsa da. Ancak, kehaneti yerine getirmek için birlikte aylarca seyahat edeceğiz. O yüzden zamanımı bulacağım. Sadece, bulmadan önce babamın çabalarımı boşa çıkarmamasını ummam gerek.

"Ayrıca Mar-el'e pek saygı göstermediğini de fark ettim," diye mırıldandım.

Elimi bıraktı, artık onun elini tutmuyordum, ama dalgın dalgın parmaklarımla oynuyordu, bu da bana çok hoş geliyordu. Kafasında önemli şeyleri sıralarken, ona dokunabileceği, tutabileceği bir şey veriyordum.

"Danışmanı, Mar-el'in çok önemli olmadığını düşünüyor, çünkü sonsuza kadar sürecektir bir yakut madeni ve safran tarlaları elde edebileceklerini düşünüyor. Bu yakutları ve safranları kime satmayı planladığını bilmiyorum, çünkü o toprakları geri alırsak, Firenz onları ambargo altına alır, Airenzian da muhtemelen aynısını yapar ve Nadirii mücevherlere pek önem vermez. Bu nedenle, onları Mystics veya Northlands'a göndermemiz gerekecek ve bunun için de geçmek için izin almamız gerekecek."

"Bu çok dar görüşlü bir yaklaşım," diye kızgın bir şekilde mırıldandım, bakışlarım birleşmiş ellerimize düştü.

Tam da True'nun benimkini oynatmayı bırakıp sıkıca tuttuğu anda.

"Ah, güzel Farah. Kısa tanışıklığımızda, itiraf ediyorum, güzelliğinin seni güzel yapan şey mi, yoksa parıldayan ve sana güzellik katan şeyin sadakatin mi olduğunu sık sık merak ettim."

Nefes alamadan ona baktım, çünkü bu, birinin bana yapabileceği en büyük iltifattı.

"Belki de ikisi de," diye fısıldadı, elimi dudaklarına götürüp kısa bir süre dokunduktan sonra tekrar sıktı, bıraktı ve koltuğundan kalktı. "Seni odana kadar geçireyim mi?"

Görünüşe göre, kısa ara vermiştik. Bu beni üzdü.

"Biraz oturacağım."

Eğilip alınma dudaklarını değdirdi, sonra doğruldu. "İyi uykular, tatlım."

"Sana da aynısını diliyorum, benim gerçek aşkım."

Ay ışığında bana gülümsemesini armağan etti. Sonra onun uzaklaşmasını izledim.

Pencereden dışarı baktım.

Yarın, bu Elena'yı görecektim ve tanışacaktım.

O zamana kadar, onu sevmeyi başarabileceğimi umuyordum, çünkü o True'nü sevdi ve ben onun kalbinde yeri olan kimseyi bırakmayacak bir adam olduğunu düşünüyordum.

Kalplerinden paylaşmak istedikleri şey, *benim* de onunla paylaşmak istediğim şey, asla gerçekleşmeyecek olsa bile.

Hiçbirimiz için.

14
HİKAYE

G'Drey

Evlilik Yatak Odası, Güvenilirlerin Kaptanı'nın Malikanesi, Ateş Şehri FIRENZE

G'Drey gerçekten doruğa ulaşmak istemiyordu.

Gerçekten
istemiyordu. Böyle
değil.

Ama o, savaşçı onu şehirde tekrar bulduktan sonra, sık sık olmasa da düzenli olarak bunu yapardı.

Bu seferki en aşağılayıcı olanıydı.

Ve bundan sonra, bir daha asla geri dönmeyeceğine yemin edeceğini biliyordu.

Ama aynı zamanda, onu çağıran kırmızı zarf geldiğinde, bu karşılaşmalara ashesh'in etkilerine bağımlı bir adam gibi takıntılı hale geldiğinde, deneyimini yaşamak için Drey'in Go'Doan tapınağından gece yarısı kaçıp onların evini bulacağını da biliyordu. Arka kapıya doğru yol alacaktı, kapı onun için açılacaktı ve sonunda, onu istedikleri gibi kullandıklarında, doruğa ulaşacaktı...

Aşağılayıcı bir şekilde.

Bu sefer çenesi yatağa dayalı, bilekleri dizlerine bağlı, dizleri açık tutulan, bir destekle bağlanmış, alnına bağlanan deri kayış başını geriye doğru eğiyor, bu kayış kışına giren copa bağlı, ağrıyan, kaya gibi sert penisi bir *kadın* tarafından emiliyor.

Tüm bunlar olurken, savaşçı kadının bacakları arasında onu sikiyor, dudakları neredeyse hiç ayrılmıyor, onun homurtuları kadının ağzıyla, kadının inlemeleri de onun ağzıyla bastırılırken, ağzına tıkmış bir eşarp -kadının eşarbi- seslerini boğuyordu.

Ve Drey, savaşçının kışının çalışmasını izledi.

Ayrıca kalın, damarlı, kaygan, sert penisinin girip çıkmasını da izledi. Ve tüm bunları izleme fırsatı için her şeyi yapardı.

Ya da savaşçının Drey'e o sopayı kullandığı zamanlar.

Ya da Drey'i bir şeyle doldurduktan sonra ona kürekle vururdu. Ya da savaşçının ona gösterdiği her türlü ilgi.

Sonunda, aynı anda, savaşçı orgazmını haykırırken ve karısı da orgazmını haykırırken, Drey onların başlarının geriye doğru savrulduğunu gördü, karısı elleriyle savaşçının kaslı vücudunu kavrarırken, tırnakları derisine batarken, uzun bacakları savaşçının azgın kalçalarına dolanmıştı.

G'Drey bunu iğrenç bulmak istedi.

Ancak kışına yapılan vahşi darbeler ve penisine yapılan yetenekli emzirme karşısında, o ağza girip çıkmaktan başka bir şey yapamadı.

Ağzını kaybetti ve savaşçı ve karısı tarafından izlenmenin utancına katlandı. Karısı, onun kışını acımasızca kullanırken, o, yatağın üzerindeki havluya eliyle sütünü sağdı ve boşuk inlemelerle yatağa tohumunu dökerken, bağlarına karşı sarsıldı ve kasılmalar geçirdi.

"Kızımıza iyi bak, sevgilim," dedi savaşçının karısı ve sonra olan oldu.

Arkasındaki kadın onun önüne getirildi, amını yüzüne dayadı ve savaşçı onu parmaklayarak orgazma ulaştırırken, kadını göğsünü okşadı ve o da arkadaşlarını okşadı.

Üçü arasında bolca öpüşme (bu sadece savaşçı ile karısı arasında ağızda oluyordu, Drey bunun kim katılırsa katılsın asla aşılmaması gereken bir sınır olduğunu öğrenmişti) ve okşama ve sarılma vardı ve Drey, kadınlar savaşçıya uzun süre ilgi gösterdikten sonra yavaşça yataktan çıkmadan önce bunları izlemek zorunda kaldı.

Odayı terk ettiler ve savaşçı Drey'in bağlarını çözdü, sonra elindeki copu kışından çıkardı ve yanındaki yatağa attı.

"Yine ihtiyacımız olduğunda seni çağırırız, *mio buco*," diye mırıldandı savaşçı. "Şimdi gidebilirsin."

Savaşçının da aynısını yapmasını bekledi, sonra Drey kafasındaki deri kayışı kopardı, eşarbını çıkardı ve cüppesine koştı.

Bunlar Go'Doan'ın cüppeleri değildi. Geceleri şehirde dolaşırken, bu iğrenç (ama heyecan verici ve lanet olasıca tatmin edici) randevular için bunları giymezdi. Firenze'nin rahipleri ve rahibelerinin giydiklerine benzer, daha koyu renkli cüppeler giyerdi.

Onları giydi, kullanılmış kışının, boşalmış testislerinin, dolmuş penisinin verdiği hissi ne kadar sevdiğini görmezden gelmeye çalıştı (ama başaramadı) ve içindeki ateşin kaynadığını hissetti.

Hepsi onun öfkesini
hissedecekti. Hepsi.

Gerçekten de hissedeceklerdi.

Eninde sonunda.

Hiç vakit kaybetmedi, gecenin karanlığında sessiz sokaklarda gölgelerin arasında ilerleyerek Go'Doan tapınağına geri döndü, ki bu gerçekten bir hakaretti.

Go'Doan şehir devleti görkemliydi. Beyaz taşlar. Mahkum edilmiş çatıların bolca yaldızlı, göz kamaştırıcı ışıkları. Şehri dolaşan dar yolların karlı kaldırım taşları. Güneşte parıldayan pencere camları, yardımcıları Go'Elia'nın sürekli bakımı altında mükemmel bir şekilde temizdi.

Burası ilham verici, büyük güzelliğe sahip bir yerdi ve her köşesi hayranlık uyandıran bir manzara sunuyordu.

Buradaki Go'Doan tapınağı paslı taştan yapılmıştı ve Go'Doan'a ait olduğunu gösteren tek şey altın kubbe, birkaç kule ve beş kat aşağıya inen derin yer altı mezarlarıydı.

İçeri gizlice girerken, gece geç saatlerde olması ve üç ülkeyi kapsayan ve üç ay sürecektir kraliyet kutlamalarının ertesi gün başlayacak olması nedeniyle herkesin yatakta olacağı için mutluydu.

Daha önce böyle düşünmüştü, ama iki adım attıktan sonra kafası duvara çarptı ve gözlerinde yıldızlar patladı.

Ne olduğunu anlamadan, düşüncelerini toparlayamadan, başının zonklaması durmadan, yıldızlar kaybolmadan, ayakları yere basmadan, birçok elin kendisini tuttuğunu hissetti ve aşağı, aşağı, aşağı çekildi.

Ve aşağı.

Sonra, birkaç hafta önce geldiğinde yaptığı kapsamlı turda bile hiç girmediği, sadece mumlarla aydınlatılmış ve yoğun paçuli kokusu olan bir odada, cüppesi çıkarıldı ve taş zemine diz çökmeye zorlandı. Ardından eğildi ve boynundan kalçalarına kadar bir taş levhaya bağlandı, kolları levhanın altına dolandı ve bileklerinden bağlandı, bacakları levhanın ayaklarına bağlandı.

Ve kıcı yine kullanıldı.

Kırbaçlanmak için.

Acı çığlıkları, kanın uyluklarından aşağı akmaya başladığını hissettiğinde, ıstırap ve yorgunluktan inlemelere dönüştü.

Ancak o zaman saçları tutuldu ve başı geriye doğru çekildi. Acı ve kafa karışıklığı içinde, etrafında rahipler olduğunu fark etti. Cüppeleri beyaz değil, siyahtı, başlıklarını çekmişlerdi, yüzleri gizliydi, ama onları tanıyordu...

Kardeşlerinin etrafında olduğunu biliyordu.

Ve tam önünde, mum ışığında başlığıyla çevrili Seph'in yüzünü görebiliyordu.

"Kıçını siktirmek için çok risk alıyorsun," diye tısladı.

"Kardeşim..." diye denedi Drey.

Kıçına bir kırbaç daha indi ve Drey'in boynu gerildi, dişlerini sıktı ve üç kırbaç daha indi.

Kırbaç durdu ve saçlarını bırakmayan Seph tekrar konuşmaya başladı.

"Bu sabah, planı kesinleştirmek için bir toplantıda değil miydin?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı Drey zayıf bir sesle. "Ama efendim..."

Daha fazla darbe indi ve daha fazla kan uyluklarından aşağı akmaya başladı.

Darbeler durduğunda, Seph devam etti.

"Son denemede, kardeşim çukurlara atıldı." Drey'in başı saçlarından daha da geriye doğru çekildi. "*Herkes* tetikte olmalı. Bu adamlar bizim emrimize girecekler ve istediğin kadar, istediğin kadar çok kişiyle sevişebileceksin. Firenze'yi ele geçireceğiz. Wodell'i ele geçireceğiz. Ve bunu yaptığımızda, Airen'in düşmekten başka seçeneği kalmayacak. Büyüleri yakıp Nadirii'yi ve büyülerini irademize boyun eğdireceğiz ve Triton *bizim* olacak. Ama şimdi, tek bir odak noktanız var. Görevinizi... *Rising'e* karşı... yerine getirin," diye ısırdı, Drey'in yüzünü levhaya çarptı ve saçını bıraktı.

G'Drey, Seph'in varlığının kendisinden ayrıldığını hissettiğinde yine yıldızları gözlerinden silkeliyordu, ama çok uzağa gitmemişti.

Seph odadaki diğerlerine konuşurken bunu biliyordu.

"Sabaha kadar onu bırakın ki, işlediği günahları düşünsün. Sonra bir acemi ona baksın. Go'Ella bunu görmesin," diye emretti. "Jell ve Liam'ın yaklaşmasına izin vermeyin. İkisi de eski muhafızlar ve 'Go'Doan Rising' demeden önce atlarına binip Go'Doan'a gidip bunu bildirecekler."

"İsteyenlerimiz gitmeden önce onun kıçını kullanabilir mi?" diye soran bir ses duydu Drey ve cevap olarak o bölgedeki kaslarını gerdiğinde yüzünü buruşturdu.

"Hayır," diye cevapladı Seph şükranla.

"Yüzünü kullanabilir miyiz?" diye sordu, yine tanıdığı başka bir ses.

"Lanet olsun, birbirinizi becerin ve bu saçmalıkla beni rahatsız etmeyi kesin," dedi Seph iç çekerek.

Drey ayak sesleri ve fısıltıların duyulduğunu, bazı mumların söndürüldüğünü duydu ve sesler neredeyse tamamen kesildiğinde, Seph'in

"Benim iznim olmadan acemiler içeri giremez."

"Evet, efendim," diye bir ses cevap verdi. Drey geç de olsa titremeye başladı. Ağır bir kapının kapandığını duydu.

Ama Seph ile yalnız kaldığını biliyordu. Efendisiyle.

En azından... orada. Floransa'da. Seph'in The Rising'in bu bölümünden sorumlu olduğu yerde.

Sessizlik vardı.

Drey titremeye devam etti. Ve bekledi.

Seph sonunda konuştu.

"Go'Doan'da bir sevgilin var, değil mi?" "E-eyet," diye cevapladı Drey.

"O The Rising'den," dedi Seph. "E-eyet. O-o beni işe aldı."

Düşünceli bir sesle, "Evet. Kardeşimiz G'Fenn. Ne yazık ki Fenn deliğini kaybedecek," dedi.

Bunu söyledikten sonra, açıkça anlaşılır bir ses duyuldu ve Drey gözlerini kapattı, sırtının derisinin çok hassas olduğu için bunu neredeyse hiç hissetmedi, sadece kendi elleriyle sağdığı Seph'in tohumu üzerine düştüğünde tuzun acısını hissetti.

"Artık sen benimsin kardeşim," diye fısıldadı Seph kalın sesiyle. "Ben savaşçı değilim, ama inan bana, seni iyi kullanacağım."

Drey hiçbir şey söylemedi, ama ağır kapının açılıp kapanmasını duyduğunda titremesi durmadı.

Ama sevgilisinin Seph'ten çok daha güçlü olduğunu düşündü. Ve Fenn, "delik"inin kullanılmasına ve kesinlikle kötüye kullanılmasına izin vermezdi.

Drey'in kışını olduğu gibi seviyordu.

Bu yüzden, Drey'in seçtiği kişi onlara katıldığında, kimin kime ait olduğunu göreceklardı.

Ve G'Drey, sonunda onun dikkatini çekecek diğer suçların yanı sıra Seph'e karşı intikam davası açtı.

Onu kendi iradesi dışında kullanmaya çalışan iki kardeşinden bahsetmeye gerek bile yok.

Ama önce, bir suikast gerçekleştirmeleri gerekiyordu.
Çünkü hiçbir şey The Rising kadar önemli değildi.

Kral Mars Laches

Veliaht Prensın Yatak Odası, İkinci Kat, Batı Koridoru, Catrame Sarayı, Ateş Şehri

FIRENZE

"Kraliçe, kralım."

Mars, belinin yanındaki bağcıkları bağlarken konuşan hizmetçi çocuğa baktı.

"Onu içeri alın," diye mırıldandı, çok yakında "kraliçe" denildiğinde başka bir kişinin kastedileceğini düşünerek.

Bir Dellish.

Akıllı, küçük maymunu, erimiş gümüşten bir ruhu vardı. Ve bu onu rahatsız etmiyordu.

Bu düşünceyle, annesi odasına taşındı ve o da dikkatini ona çevirdi.

Genç kızlık döneminden beri kendi topraklarının kremlerini, losyonlarını ve iksirlerini kullanan güzel yüzünde neredeyse hiç kırışıklık yoktu, sadece alnında birkaç tane vardı.

Ancak, babası öldüğünden beri burnunun köprüsünde iki küçük çukur oluşmuştu.

Saçları çoğunlukla siyahtı, sadece yer yer gümüş rengi teller vardı.

Gecenin etkinlikleri için, jet boncuklarla süslü uzun kollu bir choli üst giymişti, aynı boncuklar belinde ve kalçalarında da vardı, eteğinin şeffaf kısmı buradan akarak ayak bileklerine kadar uzanan taytlarla kaplı bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Ayaklarında boncuklu, düz sandaletler vardı.

Hepsi siyahtı.

Mars, tüm bu siyahlıktan kesinlikle bıkmıştı.

Boynundaki abartılı yakut kolye, Mars'ın hoşuna giden tek şeydi. Bunu annesiyle paylaşmadı.

Dikkatini tekrar annesinin yüzüne çevirdiğinde, annesinin de onu süzdüğünü gördü.

"Demek kararını verdin. Firenz üniformasını değiştirip kılıçları bırakıyorsun," dedi.

"Bunlardan bir miktar sipariş ettik," diye cevapladı. "Cassius'un elçisiyle birlikte geldiler. Şimdilik sadece adamlarım için. Sonra değerlendirme yapacağız. Ama Airen derisi tüm ülkelerdeki en iyisidir ve zaten olağanüstü olan deri zırhlarında bazı iyileştirmeler yaptılar." Yüzündeki ifadeyi fark edince, "Düşündüğün kadar sıkı değil," diye ekledi.

"Kılıçları özleyeceğim," diye mırıldandı, onun önünde durarak. Babası kılıçları takardı, tıpkı onun babası ve oğlu gibi.

Birçok yönden, eski şeylerden uzaklaşma zamanı gelmişti.

Ares ona bunu öğretmişti.

"Çok yakışıklı," dedi, elini kaldırıp göğsüne koyarak. Mars buna itiraz edemezdi.

Kolsuz, kumtaşı renginde, yakasız ve vücuduna sıkıca oturan deri bir üst giysi. Yanlardaki deri bağcıkları gevşeterek giyebiliyordu. Aynı kumaştan yapılmış pantolonun ise kasık kısmında düğmeler vardı, dolayısıyla bağcıkları yoktu.

Ancak sandaletlerini baldırlarına kadar bağlayarak giyiyordu. Botların sıcağına ve sürtünmesine henüz hazır değildi.

"Mantoyu da çok beğendim," diye devam etti annesi. O da öyle.

Ayak bileklerine kadar uzanan ağır kırmızı ipek kumaştan yapılmış pelerin, boynunda geniş, ortasında büyük bir Firenz yakutu bulunan altın bir toka ile bağlanıyordu.

Pelerin arka kısmında, başı yukarıda, yeşil gözleri uyanık, ağzı açık, çatallı dili kıvrılmış, saldırmak için dişlerini gösteren Firenz siyah engereği yükseldiği bir ateş nakışı vardı.

Aynı yılan, zümrüt gözlerle altın olarak dövülmüş ve bunlar, ön kollarına bağlanan deri kol kalkanlarına takılmıştı.

Sonuç olarak, babasının giydiği altın göğüs kalkanları, altın ve yakutlarla süslenmiş kalın deri kılıçlar ve kırmızı tüylerle süslenmiş miğferlerden çok farklıydı.

Ve çok daha hafifti.

"Yakında ayrılacağız ve diğerlerinin giriş salonunda toplandıkları söylendi," dedi Mars sessizce. "Merdivenlerden aşağıya kadar eşlik etmek için mi geldin?"

Elpis gözlerini ona çevirdi.

"Buraya kadar kalabalığın tezahüratlarını duyuyorum," diye cevapladı. "Akrobatlar ve ateş yutanlar şimdiden eğlenceye başlamışlar. Halkımızın izleyecek bir şeyi var, bu yüzden geçit töreninden önce biraz vaktimiz var. Ben de bu fırsatı değerlendirmek istiyorum."

Onlar da ayrılmadan önce Sessizlik için bir an ayırması gerekiyordu.

Ama annesine istediği her şeyi vereceği gibi bunu da verecekti.

"Öyleyse yapın," diye davet etti.

Kadın döndü ve eteğinin kıvrımlarından, geldiğinde taşıdığını fark etmediği uzun, ince bir kutu çıkardı.

Kutunun malzemesi abanozdu ve annesi onu yatağına götürdüğünde, kutunun üstünde büyük, zarif kesilmiş yakutlar ve oniks hilallerle süslü olduğunu gördü.

Bunu görünce, bakışları kadının yüzüne kaydı.

Ama kadının sol profili görünüyordu. Kadının evlilik zincirini göremiyordu.

Toka açıldığını duydu, kadının açtığı kutuya baktı ve göğsünün sıkıştığını hissetti.

Siyah saten bir yatakta, iki uzun, ince zincir duruyordu.

En üstteki: basit, minik ama parlak altın zincirler. Zincirin kulak memesine değdiği yerde kusursuz yakutlarla süslenmiş bir halka vardı.

Alt kısımda aynı halkalar vardı, ancak küpeye takılı elmasların olduğu yerde, üzerinde minik mücevherlerin sallandığı üç sıra altın halka vardı: bir sıra oniks, bir sıra elmas, bir sıra buz elmas. Aynı boyut ve türde mücevherler, kulak memesinden burun deliğine uzanan çizgiden sarkıyordu.

Annesinin düğün kolyesi. Ve babasınıninki.

"Anne," diye fısıldadı.

"Zamanı geldi," dedi kutuya, sonra kahverengi gözlerini ona çevirdi ve o anda, artık elmas ve oniks değil, sadece yakut ve birkaç zümrüitten oluşan yeni bir kolye taktığını fark etti. "Ve hizmetçilere yarın odamdan taşınmamı söyledim. Senin ve gelininin yakınında olmayan, doğu salonundaki diğer odaları alacağım. Ve benim için eski evin hazırlanması için gereken süre boyunca orada kalacağım."

Zamanı gelmişti. İkisi de bunu biliyordu.

Aslında, Mars onun taç giyme töreninde onun odalarını devralmalıydı.

Ancak, bu odalar babasıyla paylaştığı odalar olduğu için bunu yapmaya gönlü elvermedi.

Mars, onun teklifine itiraz etmedi.

Sadece başını salladı.

"Yarımdan sonraki gün, yani yarın akşamki nişan yemeğinde herhangi bir rahatsızlık hissetmemesi için, kadınları toplayıp piercing törenini gerçekleştireceğiz," dedi. "Piercinglerin temiz olduğundan ve içine zehir girmediğinden emin olmak için fazla zamanımız yok. Ama her şey çok hızlı geliyor

ve o, evlilik zincirini beklemek için on üç yaşında piercing yaptırmamıştı. En iyisini ummamız gerekecek."

"Benim düşünmediğim şeyleri senin düşünmen çok iyi," diye mırıldandı.

Annesi onun yüzünü inceledi ve fısıldadı, "O senin kalbine hitap ediyor mu?"

"Ondan uzak duruyorsun," diye cevap vermek yerine belirtti. "Ve bunun sebebi sadece Farah ve Sofia ile sık sık birlikte olması değil."

O iki kadından bahsedildiğinde, öfkeyle karışık kederin gözlerini parlatmasını izledi, sonra tekrar sordu: "O senin kalbine hitap ediyor mu, oğlum?"

"Onun ruhu gümüş gibidir," diye cevapladı.

"Gümüş esnektir," diye yanıtladı.

"Gümüş parlak ve değerlidir," diye karşılık verdi. "Babam bana esnek olmanın kaçınılması gereken bir şey olmadığını öğretti. Kaçınılması gereken şey kırılmaktır."

Annesi başını salladı.

Ares'in bu dersi verdiğini biliyordu. Ve bunu yaşadı.

Mars devam etti, "Ama ben onun zekasını keşfetmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Zekası, göğüsleri, pembe dudakları ve onun küçük vücudundaki bol kıvrımlarını, onun penisini sürerken izlemek.

Ancak son cümleyi annesiyle paylaşmadı.

"Ben pek zeka fark etmedim. Çok sessiz bir kız," dedi annesi. "Söyleyecek bir şeyi olmadıkça konuşmaz."

Başını yana eğdi. "Bunu sana o mu söyledi?"

Ona gülümsedi. "Tanışmamızdan hemen sonra. Ona bir şey söylemesini istediğimde."

O anda, gözlerinde bir anlık mizah parlaması gördüğüne sevindi.

"Öyleyse görünüşe göre, oğlum, onun da cesareti var," diye cevapladı.

Olabilir.

Ama buna ihtiyacı olmayacaktı.

En güçlü cadıları Nandra, sarsıntılar durduktan sonra bu konu hakkında tekrar sorgulandığında bile, Canavarın yükselişte olduğu konusunda ısrarcıydı.

Ama onun küçük maymunu bu sıkıntılarla ya da başka herhangi bir şeyle yüzleşmeyecekti. Gümüşünün kırılmamasını sağlayacaktı.

Kocaların yaptığı şey buydu.

Ve gümüş gözlü minik karısının kocası olarak, o da aynısını yapacaktı.

"Diğerlerine katılmamız," dedi ve her zaman yanında olan hizmetçi çocuğa seslendi.

Çocuk yanına geldi.

"Bunu en değerli eşyalarımı sakladığım yere kilitle," dedi, eliyle kutuyu işaret ederek.

Mars annesinin elini tutup göğsüne götürdüğünde ve odadan çıkmaya başladığında, çocuk başını salladı.

"Yaklaşan kutlamaları planlamaktan başka konuşacak vaktimiz olmadı Mars, ama bilmen gerekir," diye başladı. "Dellish prensinin düğününe seninle birlikte gitmeyeceğim."

Farah'ın adını bile söyleyemiyordu.

Mars içini çekerek cevap verdi: "Keşke bunu bir daha düşünsen. Farah seni özleyecek."

Ve Sofia.

"Oğlum ve kralım olarak sana verebileceğim her şeyi verirdim," diye cevapladı koridora girerken. "Ama bu benim verebileceğim bir şey değil."

"Anne..."

O direndi ve o durdu, ona bakarak ruh halinin hızla değiştiğini gördü.

"Farah, evet," diye tısladı. "O, kendi ilgi alanlarının peşinde koşan ve babası ve annesiyle evde olduğundan çok arkadaşlarıyla vakit geçiren bir yaşıydı. Ama Sofia *onun yanında* uyuyordu. *Bilmeliydi*. Ve bildiği için *bizi uyarmalıydı*."

"Bunu belirtmek istemiyorum, ama söyleyeceğim," diye başladı Mars. "O, kılıcı haince ve gerçek bir darbe indirmeden önceki gece, seninle, benimle ve *babamla* birlikte bu saraydaydı. O benim ikinci babamdı. Hayatım boyunca onunla çok zaman geçirdim. O, babamın en güvendiği yardımcısıydı ve babam da onunla çok zaman geçirirdi. O ve Sofia sık sık seninle ve babamla yatak odanızda bir araya gelirdi. Ve biz, hiçbirimiz, onun ikiye bölünmüşlüğüne anlamadık."

İnatçı bir ifadeyle yüzünü ondan çevirdi.

"Sadece düşün, anne, tek istediğim bu ve bu konuyu sadece bir kez konuşacağız."

Elpis öne doğru döndü ve mırıldandı, "Sonuncusu için memnun olacağım."

Mars tekrar iç geçirdi ve onu koridordan aşağı doğru götürdü.

Merdivenlerden inerken, giriş holünün kalabalık olduğunu fark etti.

Herkes alayı başlatmak için toplanmıştı. Ama gözleri onu aradı.

Ve onu gördüğünde penisi kendini belli etti. Tanrılar adına.

"Mars, bir dakika konuşabilir miyiz?"

Silence'dan gözlerini ayırmak zorunda kaldığında sinirli bir şekilde başını çevirdi.

Prens True.

"Katılmamız gereken bir geçit töreni var," diye prene hatırlattı.

"Bir dakika, bu önemli," diye cevapladı True, Elpis'e bir bakış attı, hafifçe gülümsedi ve hafifçe eğildi, sonra tekrar Mars'a döndü. "Ve ikinize de saygımla, şu anda yalnız kalmam gerekiyor."

"Ben atımın yanına gidip diğerlerine de gelmelerini söyleyeceğim," dedi Elpis. "Oğlum," dedi Mars'a çenesini eğerek. "Prens True," aynı hareketi tekrarladı.

Bunun üzerine, giriş salonundaki kalabalığın arasına daldı.

Mars, True'ya baktı.

"Bir dakika," dedi.

True bu anı boşa harcamadı.

"Ne Farah ne de Sofia alaya katılacak," diye duyurdu. Mars ona baktı.

True henüz bitirmemişti.

"Adamlarım, kimseye görünmeden arenayı izleyebilecekleri güvenli bir yer aramak için önceden gittiler, böylece hiçbir şeyi kaçırmayacaklar. Ama podyumda oturmayacaklar. Bundan sonra, yine kimseye görünmeden resepsiyon çadırına götürülecekler."

"Farah ve Sofia, Firenz etkinliklerini seviyorlar, doğru," dedi Mars. "Yıllardır bu etkinliklerden uzak kaldılar. Ama ayrıca, Farah senin gelinin, sen de alayın bir parçasısın ve nişanlınla birlikte podyumda oturmalısın."

"Annen onları affetmiyor, bu anlaşılabilir bir şey. Ama orada durup bana Firenze'nin tüm vatandaşlarının da affedeceğini garanti edebilir misin?"

Kahretsin, bunu düşünmemişti.

Ve bunu düşündüğünde, True'nun uyarısındaki bilgeliği anladı.

Ancak o anda, True'ya onların korunması konusunda güvenmenin akıllıca olup olmadığını değerlendirmek zorundaydı.

Gözleri birbirine kilitlendi.

"Adamların onları koruyacak mı?" diye sordu Mars.

"Babamın muhafızları, alayda Dellish temsilcileri olacak. Alfie, Wallace, Luther, Bram ve Florian geride kalarak Farah ve Sofia'yı arenaya götürecek. Onlarla birlikte kalacaklar."

Mars bu adamlarla tanışmıştı.

Onlarla birlikte oturmuştu.

Onlar True'nun tüm kişisel muhafızlarıydı.

True, Farah'ın çıkarlarını yürekten savunuyordu. Ve Sofia'nın da.

True bu konuyu açtı ama Elpis'in bu konudaki duyguları hakkında herhangi bir yargıda bulunmadı. Hoş karşılanmayacak başka yollarla vurgulamadan sadece fikrini belirtti.

İyi bir general.

İyi bir diplomat.

Belki de sadece iyi bir adamdı.

Bir Dellish için tuhaf bir durum.

Farah için bir nimet.

Mars bunu beğendi.

"Yapılacak," diye mırıldandı Mars.

"Teşekkür ederim, Ekselansları," diye cevapladı True, çenesini eğdi ve dönerek, hızla boşalan girişten Farah'a doğru ilerledi.

Sonunda Mars, tüm dikkatini Silence'a verebildi ve ona doğru yürürken bunu yaptı.

Silence, Wodell'e ait olmayan bir elbise giyiyordu. Airen'e de ait değildi. Firenze'ye bile ait değildi.

Böyle bir şey hiç görmemişti.

Pelerinle neredeyse aynı tonda bir kırmızıydı. Omuzlarından aşağıya doğru toplanarak göğüslerini örtüyordu (çoğunlukla, ortadaki şişkinliğin bir kısmı görünüyordu). Altında, kumaş, göğüslerinde ve eteğinde olduğu gibi dikey değil, yatay toplanmış aynı malzemeden yapılmış geniş bir kuşağa tutturulmuştu. Bu panel, karnına, midesine ve kalçalarının üst kısmına göre şekillenmişti ve ondan aynı ipek aşağıya doğru sarkarak yere kadar uzanıyordu.

Saçları, başının arkasını tamamen kaplayan bol miktarda gevşek bukleler halinde toplanmıştı.

Ancak ön tarafta ve buklelerin arasında, sol kulağının arkasında bir düğüm oluşturmuş gibi görünen çok sayıda altın zincir vardı. Orada, birkaç zincir birbirine dolanmış, ön tarafındaki geniş, fildişi rengi çıplak deri üzerinde, göğüslerinin arasına doğru sarkıyordu.

göğüslerinin arasına düşüyordu. Diğerleri ise sırtına düşüyordu, ancak ne kadar aşağıya indiğini bilemiyordu, çünkü kız ona dönmüştü.

Onun alışkanlığı olduğunu fark ettiğinde, basit (ya da o altın durumunda, ince ama abartılı) şeylerle kendini ifade ediyordu.

Diğer bir deyişle, başka hiçbir mücevher takmıyordu.

Soluk tenine ve parlak siyah saçlarına düğün zincirleri çok yakışıyordu.

Ama ondan önce gelen Mars, başka piercing yaptırmayacağına karar verdi. Belki göbek deliğine bir tane hariç.

Ve onun gibi, diline de bir tane.

"Küçük maymun," diye fısıldadı ona ulaştığında ve onun gözlerini devirmemek ya da karşılık vermemek için çabaladığını hissedebiliyordu.

Bu onu gülümsetti.

Elini tuttu ve onu, atına götürmeden önce önceden a y a r l adığı sıraya çevirdi.

"Adamlarımla tanışma zamanı," dedi. "Tamam,"

dedi kız yumuşak bir sesle.

Gözleri. Göğüsleri. Floransa ipeği kadar yumuşak görünen parlak saçları. Zekası. Akıllılığı.

Ve sesi.

Bütün bunları
seviyordu.

Çok.

"Lorenz, Nyx'in kocası, kimsenin babası olmayan, benim kaptanım," diye Lorenz'i tanıttı.

Kadın belinden eğildi ve elini uzattı, "Lorenz. Memnun oldum," diye mırıldandı.

Lorenz elini tuttu ve Mars, elini kalbine ve karnına bastırıp sonra bırakırken onun nefesini duydu.

Bu da önceden ayarlanmıştı.

Geleneksel olarak, bir muhafız bir kadını korumak için sadakatle sunulduğunda, kadının eli kalbe ve penise bastırılırdı.

Ancak Mars, kısa süre önce küçük kızının buna pek iyi tepki vermeyeceğini öğrenmişti.

Bunu öğrendikten sonra, küçük kızının başka bir erkeğin penisine yaklaşmasını istemedi.

"Gelecekteki kraliçem," diye gürledi
Lorenz. Kız ona titrek bir gülümseme
gösterdi. Mars onu sıraya koydu.

"Chu, kimsenin kocası olmayan, muhtemelen birçok çocuğun babası olan, ancak hiçbiri bilinmeyen, sol kanadım," diye ilan etti Mars.

"Sen Mistikler'densin," diye fısıldadı kız, derin gözleri ve bronz teninin ayçiçeği rengi alt tonuyla Chu'ya bakarak.

"Öyleyim, gelecekteki kraliçem," diye cevapladı Chu.

"Mystics'ten kimseyle tanışmadım," dedi. Chu sırtıttı.

"Artık tanıştın."

Belinden eğilerek elini ona uzattı. "Benim için bir zevk."

Chu elini tutup kalbine, sonra karnına koydu ve sonra bıraktı.

Mars onu bir sonrakine götürdü. "Guard, Zosime'nin kocası, birkaç ay içinde bir kız veya oğlan babası olacak, sağ kanadım."

"Gelecekteki kraliçem," dedi Muhafız, elini tutup kendine bastırarak.

"Tebrikler ve çocuğunuzun sağlıklı bir şekilde doğmasını dilerim," dedi. "Oğlan ya da kız olsun, sağlıklı olsun ve tanrılar onlara bolca gülsün."

"Teşekkürler, gelecekteki kraliçem," dedi Guard gülümseyerek, gözleri Mars'a kayarken, bakışları açıkça onayını gösteriyordu.

Mars, Guard'ın onayına ihtiyaç duymuyordu, bundan memnunsa, adamına başını salladı ve onu bir sonrakine geçirdi.

"Basil, evlenmek istemiyor, sonunda yetimlerin babası olacak, eğer bu onun tercihi ise, benim arka kanadım."

"Sen... evlenmek istemiyor musun?" diye tereddütle ama merakla sordu.

"Ben sadece kış alırım, gelecekteki kraliçem. Ve o da sadece erkek kışı olur," diye cevapladı Basil ve Silence nefesini tuttu.

"O Dellish, kardeşim, bunu unutma," diye uyardı Mars.

"Özür dilerim, gelecekteki kraliçem," dedi Basil. "Yine de, eklemeliyim ki, sonunda almak istediğim tek bir kış bulmak istiyorum..."

Silence, Basil'e göz kırptı. Mars
tavana baktı.

"Dellish kışını alır, sadece bundan bahsetmezler," diye mırıldandı Chu ve Mars gözlerini tavandan ayırıp ona anlamlı bir bakış attı.

Chu ona sırtıttı ama başka bir şey söylemedi.

"Şey, um, um... beğendiğin *erkeği* bulup birçok yetim evlat edinmeni dilerim," dedi Silence cesurca ve Mars gülmesini zorla bastırdı.

Yine de gururlanmaya başladığını hissetmekten kendini alıkoyamadı.

Dellish'ler tutucu olarak biliniyorlardı.

Bu, onunla tanışmadan önce bir endişe kaynağıydı, sonra da onun kıyafetleri, deneyimsizliği ve bazen tavırları yüzünden.

Mars, bu endişesinin azaldığını hissetmekten memnundu.

"O çoktan beğendiği *birçok erkek* buldu," diye mırıldandı Guard.

Silence bunu görmezden geldi ve tereddüt etmeden selam verdi ve elini uzattı. Basil elini aldı, kalbine ve karnına bastırdı.

Mars onu bir sonrakine götürdü. "Ve Kyril, kimsenin kocası olmayan, muhtemelen birçok çocuğun babası, benim diğer arka kanadım."

"Benim gelecekteki kraliçem," dedi Kyril, elini dudaklarına götürürken derin bir reverans yaptı, sonra ayağa kalkıp elini kalbine ve karnına bastırdı.

Onu bıraktığında, Mars rahat bir şekilde sordu, "Yarın da kafanın boynunda olmasını istersin, değil mi?"

Kyril ona sırtıttı.

Mars bunu görmezden geldi ve gelinini tam çizgiye çevirdi.

"Bunlar Güvenilirler," dedi ona. "Bunu anlıyor musun?"

Gümüş rengi gözlerini adamlarının sırasından ona doğru çevirdi.

"Sanırım," diye cevapladı.

Anlamıyordu.

"Onlar Güvenilirler, Silence," diye tekrarladı. "Her Firenz kralının bir tane vardır. Benim ve şimdi de senin güvenini her konuda kazanmışlardır." Elini kadının yumuşak, sıcak sırtına bastırdı (çünkü kırmızı kurdelelerin bel bandına kadar uzandığını ve önünden daha aşağıya inen bir şerit halinde tenini ortaya çıkardığını fark etmişti; altın ise omurgası boyunca sarkıyordu). "*Her* konuda, *piccolina*," diye vurguladı. "Sen benim karım olduğunda, onlar senin için canlarını feda ederler."

Gözleri hafifçe büyüdü, kısa bir süre başını salladı ve dikkatini tekrar adamlarına çevirerek elini göğsüne koydu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi.

Sözlerini, ne demek istediğini açıkça belli edecek şekilde söyledi. O anda

Güvenilirler ona derin bir reverans yaptılar.

Artık her şey bitmişti.

Bu nedenle, törenin zamanı gelmişti.

Onu kapıdan dışarı çıkarmak için hareket ederken, kadının elini göğsündeki kumaşın üzerinde kaydırıldığını fark etti. Kadının hareketlerini izleyen gözlerini fark edince elini indirdi, sanki göğsünün kıvrımlarını daha iyi örtmek için kumaşı düzeltmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Adam kadının diğer elini tuttu, göğsünün yanına kaldırdı ve onu gecenin karanlığına doğru çıkardı.

Cassius'un Caelus adlı siyah atının yanından geçerek, hepsi at sırtında oturan erkek ve kadınlardan oluşan büyük alayın önüne doğru ilerlediler.

"Bu geceye hazır mısın dostum?" diye Cassius'a sordu geçerken. "Hayır," diye homurdandı Cassius, genelde her şeye hazır görünüyordu ama şimdi sadece bir şeye hazır görünüyordu.

Bir şeyi öldürmeye.

"Belki de düşündüğün kadar kötü olmaz," dedi Mars.

Cassius'un bakışları Silence'a kaydıktan sonra tekrar Mars'a döndü, ama cevap vermedi.

Mars ona gülümsedi ve grubun önüne doğru büyük adımlarla yürüdü, ancak küçük çocuğun kısa bacaklarına uyum sağlamak için adımlarını yavaşlatıp uzun adımlarını ayarlaması gerektiğini fark etti.

Bunu yaptı.

Onun için kişisel olarak seçtiği Firenz koyuna ulaştı ve ona sunduğu atın güzelliğinden duyduğu sevinçli gizlemediğini görmekten memnun oldu.

Sonra onu yan selesine kaldırdığında, kız şaşkın bir çığlık attı, ama hemen yuttu.

Bunu yaptıktan sonra, adamları eyerlerini alırken, kendi atı Hephaestus'a bindi.

Atlara bindikten sonra, Güvenilirler yerlerini aldılar: Lorenz önde, Chu solunda, Guard Silence'ın sağında, Basil ve Kyril arkasında.

Ve alay başladı.

Sarayın önündeki çeşmenin etrafındaki virajı zar zor geçtikleri sırada, damadının gelininin kıpır kıpır olduğunu fark etti.

Ona baktığında, elinin yine göğsündeki kumaşa gittiğini gördü. "Seni örtüyor," dedi ona, sonra eklemeye karar verdi, "Ve sana yakışıyor."

"Mm," diye mırıldandı ve elini hızla indirdi.

Onu iyice inceledi ve "Atta çok iyi duruyorsun," dedi. "Ben açık havada vakit geçiren bir kadın değilim," diye cevapladı.

Bunu sevmiyordu çünkü o bir açık hava adamıydı. Ve bir kapalı mekan adamı. Ve yatak odasında bir kadınla birlikte olan bir adam.

Ve karısının da kendisi kadar çok yönlü olmasını isterdi. "Ben binmeyi severim," diye devam etti.

En azından bu vardı. "Ve bahçecilik," dedi.

Ve o bunu yapmasa da, karısının yapması iyiydi. "Ve bahçede kitap okumayı."

Bu da vardı ve bu da onun ara sıra yaptığı bir şeydi, sadece bahçede değil.

"Ve bozkırlarda, derelerde ve akarsularda uzun yürüyüşler yapmak bana ferahlık veriyor, bu yüzden bunu sık sık yapıyorum," diye devam etti.

Mars gülümsedi.

"Ve maçlar varsa, onları asla kaçırmam," diye açıkladı. "Köyler uzak olsa bile."

Mars güldü.

Kafasını ona doğru çevirdi. "Komik olan ne?"

"Dışarıda yapmaktan hoşlanmadığın şeyleri bana anlatmak daha az zaman alır, küçük maymun."

Çenesini biraz kaldırdı ve cevap verdi, "Balık tutmayı sevmem." "Ben de."

Öne doğru dönerek mırıldandı, "Eh, sanırım bu iyi bir şey." Ve eli tekrar elbisesiyle oynamaya başladı.

Dişlerini tıklattı, uyluğunu gerdi ve Hephaestus yana doğru, atına daha yakın bir yere geçti.

Kız başını tekrar ona çevirdi.

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Hiç sorun değil, Silence, bir hafta içinde Fire City'deki kadınların yarısı aynı elbiseyi giyiyor olacak."

Dudakları aralandı ve Mars, bunu yakında tamamen kendine ait olmasını dört gözle bekliyordu.

"Çok çıplakım," diye fısıldadı. Öyle değildi.

Her zamankinden çok daha çıplak olsa da. "Fark ettiğin gibi, Firenz çıplak olmayı umursamıyor."

"Evet, bunu fark ettim," diye mırıldandı.

"O elbise kimin fikriydi?" diye merakla sordu, muhtemelen babasının, kralın dikkatini çekmek için onu rahatsız eden bir şeyi yapması için zorladığını düşündü.

"Benim," diye onu şaşırttı ve önündeki yola dönerek devam etti. "Halkınızın giyim tarzını, bayraklarınızın renklerini gördüm ve uyum sağlamaya çalışmam gerektiğini düşündüm. Bu yüzden bugün dışarı çıkıp biraz kumaş aldık ve Tril ile bazı hizmetkarlarınız, benim çizdiğim tasarıma göre bu elbiseyi diktiler, böylece ben de... bunu yapabildim."

O uyum sağlayamayacaktı.

Yeni bir standart belirlemişti.

"Sessiz ol," diye seslendi ve kız başını çevirdi. O anda, kızın yüzündeki ifadeyi fark etti.

Ve o zaman, kız tekrar konuştu. "Hepsi bana bakacak, Mars."

Bunu duyunca, Mars iki kolunu uzattı ve onu atından indirip, önündeki Hephaestus'un yanına oturturken, kız yine şaşkın bir çığlık attı. Bacakları Mars'ın sağ uyluğuna sarkarken, elbisesinin eteği atın yan tarafına kadar uzanıyordu.

Onu bu kadar yakınında görünce, çok güzel koktuğunu da fark etti.

Frezya.

Muhafız hemen Silence'ın atının dizginlerini almaya koştu.

"Faith," diye fısıldadı nedense, gözlerini kocaman açarak yola bakarken, adam onu belinden sıkıca sararken ona karşı sertçe oturdu.

Ayrıca sırtını eğerek dudaklarını kadının kulağına yaklaştırdı.

"Sen korunuyorsun," dedi. "Güvenilir olanları görebilirsin, ama arenada yüzlerce savaşçım var ve podyumun çevresinde de düzinelerce savaşçım olacak, bizim güvenliğimizi sağlamak için."

"Eminim, ancak..."

"Ve o elbiseyle çok güzelsin, normalde giydiğin geniş kumaşlı elbiselerle, bu senin gerçek halin."

Bunun üzerine vücudu ve çenesi daha da gerildi. Ama cevap veremedi.

Ancak, kral ona iltifat etmişti.

Ve bir kadın, bir erkeğin iltifatını kabul etmelidir. Özellikle de o erkek bir krala.

Bu yüzden adam kadının belini sıktı ve "Sessiz ol" dedi.

"Saçlarım gerçekten güzel," dedi yola bakarak. "Ve ilginç gözlerim var. Ve güzel bir cildim, senin halkından çok daha solgun olsa da. Başka bir deyişle, biliyorum ki

Elimde olan tek şey bu, Mars. Yalan söyleme. Sanırım bu nazik bir davranış. Ama bunun yanlış olduğunu biliyorum, bu yüzden karşı karşıya kalacağım şeyle başa çıkmama yardımcı olmayacak.

Mars, gelini ona yalancı dedikten sonra zihnini sakinleştirmek için bir an durmak zorunda kaldı. O anı kullandı.

Sonra sordu, "Peki nasıl yalan söylüyorum?"

Kadın boynunu çevirip ona baktı. "Güzel olmadığımı biliyorum, bu yüzden böyle söylemenin bir faydası yok."

Gümüş rengi gözlerine bakarak zihnini sakinleştirmek için biraz daha zaman ayırdıktan sonra ona şöyle dedi: "Övgü arayan kadınlar benim hoşuma gitmez, Silence."

"Kadınlar..." Gözleri tekrar büyüdü, ama yine de sözünü bitirmedi. "Sen benim...?"

Bunun üzerine, öne doğru döndü ve başka bir şey söylemedi.

Mars onu bir kez daha sıktı ve "Silence" diye seslendi.

"Öyle düşünüyorsan," diye fısıldadı. "O zaman söylediklerinde ciddiydin."

"Söylediklerimde her zaman ciddiyim."

Çenesi yine kalktı, bu sefer ani bir hareketle.

Ama aynı zamanda titrediğini de fark etti.

"Sessiz ol," diye homurdandı.

"Teşekkür ederim, kralım, güzel sözlerin için." Titrek bir sesle konuştu. "Sanırım artık arenadaki kalabalığa karşı çok daha güçlü hissedeceğim."

O anda Mars, onların sinir bozucu konuşmalarını anladı.

O zaman eyerinde dikleşti, ama onu kendine doğru çekti ve başının üzerinden şöyle dedi: "Bütün bunlar bittiğinde, babanın benim krallığıma geri dönüp masama oturmasını istiyorsan, akıllı ve çok uzun konuşman gerekecek, benim küçük maymunum."

Kızın tekrar ona dönmek için ani bir hareket yaptığını hissetti.

"Ne? Neden?" Kızın burnunun ucundan ona baktı.

"Kızlarımız güzelliklerinin farkında olacaklar. Bundan asla şüphe duymayacaklar, Silence. Hayatlarının tek *bir* anında bile."

O pembe dudaklar tekrar açıldı ve kız ona şaşkınlıkla baktı. Sonra tekrar geri çekildi ve öne döndü.

Arenadan gelen sesler yaklaşıyordu.

Mars eyerinde pozisyonunu düzeltti ve onu kendine daha sıkı çekti, kıcını kasıklarına sıkıca yerleştirdi.

Onun halkı kumdan, ateşten, yılanlardan...

Ve atların.

Gelecekteki kraliçelerinin, kralın yanında kendi eyeri üzerinde oturarak gelmesini beklerlerdi.

Ama o anda, halkı gelecekteki kraliçelerini ilk kez bu şekilde görecekti.

Kralına sıkıca sarılmış, eyerinde rahatça oturmuş, alay arenanın kenarlarından geçerken, atlarından inip podyumdaki yerlerini almadan önce.

Ve böylece at sürdüler. Bağırışlar vardı.

Tezahüratlar.

Yapraklar ve paralar atılıyordu.

Ve gelecekteki kraliçesi, atının üzerinde dik oturuyor, ona sıkıca sarılıyor, boyu kısa ama çenesi dik, omuzları dik, tavırları asil.

Sık sık çocuklara el sallıyordu. Ve yaşlılara gülümsüyordu.

Mars, kehaneti ve evliliğinin ayarlanması gerektiğini pek düşünmemişti. Eğer onu istemiyorsa, bunun kalpten gelen bir evlilik değil, ayarlanmış bir evlilik olduğu için, ona bir varis yapıp istediğini başka yerde bulacağını biliyordu.

Ve halkı onu kabul etmezse, onu rahat olacağı bir yere gönderecek ve kendi uygun gördüğü şekilde hükümdarlığını sürdürecekti.

Ancak Mars attan indiğinde ve o muhteşem elbiseyi giyen Silence'ı attan indirdiğinde, kadının krallığı avucunun içinde tuttuğunu sezdi.

Bunu biliyordu, çünkü kralına da aynı şey oluyordu.

Prenses Elena

Nadirii Kardeşliği'nin Kolezyum'a Yürüyüşü, Ateş Şehri
FIRENZE

"Hâlâ benimle konuşmuyor **musun**?"

Konuşmuyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Tanrıça aşkına, ilk sevgilimi on dört yaşında aldım," diye tersledi Serena. "Theodora işlerin nasıl yürüdüğünü bilmeli. Benim yaptığım doğrudur."

"Şimdi bunu yapmayalım," diye mırıldandım. "Odaklanmamız gereken çok şey var ve bunların hiçbirisi senin düşüncesiz davranman değil... yine."

"Haklısın. Öyle," diye kabul etti Serena. "Konsantre olmamız gereken *çok* şey var. Mesela, Cassius'un sana bir bakışta, senin onun çok sevdiği, çok Airenzian, çok *itaatkar*, çok *kadınsı*, çok *ölü* karısına hiç benzemediğini anlayıp, seninle hiçbir şey yapmak istemeyeceği ve sonra hayatının geri kalanında gözlerini kapatıp, *sana* girerken onu hayal etmeye karar vereceği gibi."

Cevap vermemeye karar verdim.

Ne yazık ki, Serena konuşkan bir günündeydi.

"Ama muhtemelen o kadar da kötü bir şey değil, çünkü gözlerini kapatıp True'yu hayal edeceksin."

Annem ve yardımcılarının arkasında, Fire City'nin ıssız sokaklarında ilerlerken yine sessiz kaldım (gerçekten de, etrafta görünen tek varlıklar, on beş dakika önce bize giriş izni vermek için ateşli kapıları açanlar gibi görünüyordu).

Zaten görebildiğimiz ve kesinlikle duyabildiğimiz devasa, ışıklandırılmış arenaya doğru yol alıyorduk.

"True'nun niyeti ne acaba?" diye düşündü Serena, maalesef sesli olarak. "O bir Firenz. Onların çarpıcı güzellikleri tüm alemlerde ünlüdür. O yüzden eminim ki o da bir güzellik abidesi."

Nefesimi burnumdan çektim ve Melisse'nin bana sık sık söylediği, yüksek yollar ve alçak yollar hakkındaki sözleri hatırladım; seçtiğin yola bağlı olarak, günün sonunda yastığa başını koyduğunda nasıl uyuduğun hakkında.

"Ve Firenz'ler Nadirii'lerden bile cinsel açıdan daha açık oldukları biliniyor. Bu da True'nun muhtemelen onu çoktan elde ettiği anlamına geliyor."

Bunun üzerine, önümüzde Melisse ve Lucinda'nın da dahil olduğu bir sıra halinde at süren Julia ve Agnes arasında bir mercan parıltısı gördüm.

Serena'nın yüzüne, tam olarak ağzına çarptı ve gözlerim annemin bindiği alayın önüne kaydı.

Annem eyerinde bükülmüş, kolu hala atış pozisyonundaydı. Yüzü

ölümcül bir ifadeyle bakıyordu.

Serena homurdandı.

Peki o zaman.

Anlaşılan annem sohbet havasında değildi.

Bakışlarım, annemin tüm yardımcılarıyla birlikte, kraliçesinin hünerinin sonucunu görmek için eyerinde dönmüş olan Melisse'ye kaydı.

Melisse bakışlarımı yakaladı, başını yana eğdi, dudaklarının uçlarını yukarı kaldırdı ve sonra tekrar öne döndü.

Serena yine homurdandı.

"Siparişleri sen vermelisin, bu yüzden sonunda sessizliğini bozacağını düşünüyorum," diye onu iyi niyetle teselli ettim, yan gözle kız kardeşimin cinayet işler gibi baktığını gördüm.

Ama o sessiz kaldı.

İçimdeki büyüü toplamak ve odaklanmak için tek ihtiyacım olan buydu.

Çoğunlukla pas rengi taştan veya aynı renkteki kilden yapılmış alçak binalardan oluşan bir şehrin sokaklarında ilerledik. Gece çökmüştü, bu yüzden tentelerin renkleri, saksılardaki çiçekler, kapıların boyası, kemerli geçitlerdeki mozaikler, avlulardaki halılar gümüş rengi ve çoğunlukla renksizdi.

Ama ışıktaki oldukça önemli bir şey olduğunu sezmiştim.

Ancak, arenadan gelen gürültü giderek artıyordu ve arkama bakma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Hera ve Jasmine, Serena'nın yardımcılarıyla yan yana at sürüyorlardı. Arkama bakıp arkadaşlarımın gözlerine bakarak kendimi güçlendirmek istiyordum.

Theodora, geçit törenine katılmayacak olan stajyerlerle birlikte arkada at sürüyordu. Biz egzersizlerimizi yaparken o da onlarla birlikte izleyecekti.

Kendime, o anda düşman olmayan bu düşman topraklarında onun iyi olacağını söyledim, ama Airen'in müttefiki olarak geçmişte öyleydiler ve her zaman öyle olacakları anlaşılıyordu.

Ben de iyi olacaktım.

Annem de iyi olacaktı.

Melisse, Hera, Jasmine, Agnes, Lucinda, Julia ve hatta Serena bile iyi olacaktı.

Tüm kız kardeşlerim iyi olurdu.

Bunu atlatırdık.

Geçit töreninden sonra resepsiyonu atlatırdım. Ve sonra yarınla yüzleşirdim...

Yarın.

Arenaya yaklaştıkça, yüksekte, uzun bir ateş kazanı ile aydınlatıldığını fark ettim. Bu, şehrin duvarını oluşturanlar gibi uzun, katranlı direklerle destekleniyordu. Ve bu ateş, arka ve üst kısmında cilalı çelikle kaplıydı, bu da ateşin ışığını arenaya ve sahaya yönlendiriyordu.

Akıllıca ve devasa bir çaba.

Firenz'in çok sayıda seyirci eğlencesine sahip olduğu biliniyordu. O kadar çoktu ki, gün ışığı saatleriyle sınırlı kalmasını istemeyeceklerini düşündüm.

Colosseum'dan yaklaşık yarım kilometre uzaklıkta, yolun kenarlarına yerleştirilmiş ve ay ışığına yardımcı olan aralıklı ateş çukurlarıyla karşılaşmaya başladık.

Ve saat çeyrek geçe, bıçaklı deri etekler giyen, çıplak göğüslerinde çapraz kemerler, sırtlarında çift kılıçlar taşıyan iki Firenz muhafızı ile karşılaştık.

Bu durum endişe verici değildi, çünkü bu muhafızların gelmesi bekleniyordu. Bizi karşılamak, arenaya götürmek ve zamanı geldiğinde kapıları açarak içeri girmemizi sağlamak için gelmişlerdi.

Ve böylece, annemize hafifçe selam verdikten sonra atlarını döndürdüler ve bize yol gösterdiler.

Tribünlerin altından geçen aydınlatılmış tünele girdiğimizde, gürültü neredeyse kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Sahada ne olup da bu kadar büyük bir tezahürat çıktığını merak ediyordum ki, korumalar bir kapıda durdular.

Bu nedenle, konvoyumuz durdu.

Ancak o zaman kız kardeşime seslendim ve alkışlar, bağırışlar ve ayak sesleri arasında sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum.

"O hasta ve seni susturmak için sihrini kullanıyor, bu da onu yoracak. Yakında ayrılacağız, ben senden, ben ondan. Umarım, kan kardeşim, gelecekte, ya da ben öldükten sonra, ona benden daha iyi bakarsın."

Karşılığında bir homurtu duydum.

Kızgın bir homurtu.

Ama ona bakmadım ve başka bir şey söylemedim.

Gözlerimi annemin sırtından ayırmadım.

Bir süre sonra, etrafımızdaki sessizlik bozuldu. İzledikleri şey bitmişti.

Annemin sırtının daha da dikleştiğini gördüm.

Bu nedenle, dizginlerimi hafifçe değiştirdim ve mavi roan atım Diana'nın sırtını kabarttığını hissettim.

Sonra Firenz muhafızları yana çekildi, önümüzdeki kapılar açıldı, annem tiz Nadirii çılgınlığını attı ve hepimiz gibi ileri atıldı.

Ancak stadyuma girdikten sonra, Serena ve ben atlarımızı yanlara çevirdik ve kız kardeşlerin falanksı, atların hızıyla yanımızdan geçip gitti; mercan veya mor renkli pelerinleri ve her renkten uzun saçları rüzgarda dalgalanıyordu.

Kenardan, beşerli sıralar halinde, tam olarak yüz sıra halinde, tribünlerin kenarındaki sahada yarışmalarını izledim. Atlar o kadar yakındı ki, binicilerin bacakları birbirine değiyor gibi görünüyordu.

Kalabalık bu manzaraya (ve belki de sese) şaşkınlık içinde sessizliğe büründüğünde, duyduğum tek ses, beş yüz dokuz Nadirii kız kardeşinin geceye yükselen çılgınlığıydı.

Anneleri önderliğinde, tüm stadyumu dolaşp Serena ve benim beklediğimiz yeri geçtiler ve kolosiumun ovalinin bir tarafını tekrar dolaşmaya başladılar.

Ancak ön tarafta, arkasında tribün olmayan, sadece üzerinde kırmızı, altın ve siyah çizgili bir tente ve onun ötesinde büyük bir kırmızı çadırın çatısı olan bir podyum görebiliyordum (ancak binicilerin arasından podyumda kimseyi göremiyordum). Kardeşlik rotasını değiştirdi ve atlarını tarlanın ortasından geçirdi.

Ancak diğer tarafa vardıklarında, beş kişilik bir sıra halinde mercan rengi pelerinli olanlar bir yöne, beş kişilik bir sıra halinde mor pelerinli olanlar diğer yöne ayrıldılar.

Birbirlerinin karşısındaki kenarlarda yarıştılar ve diğer uçta karşılaştıklarında, birbirlerine çarpacakmış gibi göründüklerinde dudaklarımın kıvrıldığını hissettim.

Ancak her iki sıra da birbirine o kadar yakındı ki, pelerinlerin kumaşlarının birbirine çarpmasıyla havada bir çatırtı duyuldu ve kalabalık topluca nefesini tuttu.

Yine podyumun karşısındaki tribünlerin ortasında, biniciler ortadan ikiye ayrıldılar, podyumun önünde tekrar ikiye bölündüler, tribünlerin kenarlarından aşağı akıp

tribünlerin kenarından aŗađı akıp, diğer tarafta ortada tekrar bir araya geldiler ve tekrar ortadan ikiye ayrıldılar.

Bu sefer bir düzen oluŗturmak
için. Karmaŗık bir Şekilde.
Ve m kemmел bir Şekilde.

Beŗ sıra halinde, yüzücü halinde dizilmiŗ beŗ yüz at ve binici, podyuma sırtlarını d nm ŗ,  n tarafta yayılmıŗ dokuz kadına (annem, onun yardımcıları, Serena'nın ve benim yardımcılarım) karŗı durduğunda, Kardeŗlik podyuma dönük dururken, atlar yanlarda ve  nden arkaya doğru kusursuz sıralar halinde durdular.

Sıralar o kadar m kemmелdi ki, arkada,  nde veya uçta durduğunuzda, önünüzdeki at ve biniciyi görebiliyordunuz,  tesindekileri değil.

O anda annemin "*Personel!*" diye bağırdığını duydum.

Ve her Nadirii kız kardeŗi, eyerinin sağ arkasındaki kılıfından asasını çıkardı ve baŗının üzerinde havada daireler çizerek salladı.

Sonra sopalarını sağ taraflarındaki toprağa aynı anda vurdular ve her iki uçtan mercan ve mor renkli kıvılcımlar yükseldi, sopalarının ucundan havaya parıldayarak kalabalığın bir kez daha derin bir nefes almasına neden oldu.

"*Sola!*" diye emretti annem.

Asalar havaya kaldırıldı, tüm atlar bir adım sola doğru ilerledi, biniciler asalarını baŗlarının üzerinde daireler çizdikten sonra sol taraflarındaki toprağa vurarak kıvılcım yağmuru oluŗturdular.

"*Sağa!*"

Ve yine aynı hareket, bu sefer sağa doğru. "*Asalar
dinlensin, Nadirii!*" diye emretti Annem.

Tüm sopalar havaya kaldırıldı, baŗların üzerinde bulanık bir Şekilde döndürüldü, tekrar ve tekrar. Sonra, hep birlikte dirsekler büküldü ve sopalar atların arka kısımları üzerinde tekrar tekrar döndürüldü. Ve sonra hep birlikte sol tarafa getirildiler ve tekrar tekrar d nd r ld ler, ve sonunda baŗların üzerinde sağ tarafa doğru tekrarlandı.

Ve aynı anda hepsi kınlarına geri sokuldu, sopaların kınlarına girerken çıkardığı toplu ses havayı yırttı.

"*Yaylar sola!*" diye bağırdı Julia.

 ki yüz elli Nadirii'nin sol tarafındaki tüm askerler yaylarını sırtlarından çıkardılar.

"*Niŗan alın!*" diye bağırdı Julia.

Tek bir vücut gibi zamanlanmış hassas hareketlerle, Nadirii'nin sol tarafındaki her biri, yine sırtlarındaki ok kılıfından bir ok çıkardı ve

yayı gerdi.

Yaylar kaldırıldı ve sol taraftaki gökyüzüne doğrultuldu.

"Ateş!" diye bağırdı Lucinda.

Oklar havaya yükselirken, yine toplu bir hayret nidası duyuldu.

Ancak oklar, geceyi aydınlatan parlak, devasa mercan ve mor kıvılcımlar halinde patladığında, şok ve hayret çığlıkları yükseldi.

"Yayları sağa çevirin!" diye bağırdı Agnes.

Formasyonun sağ tarafı yanıt verdi. "Nişan alın!"

diye bağırdı Agnes.

Nişan aldılar.

"Ateş!" diye bağırdı Melisse.

Ve daha fazla ok gökyüzüne uçtu, ardından büyük yıldız patlamaları oluştu.

"Ateş edin!" diye bağırdı annem.

Kız kardeşler emri yerine getirdi ve gökyüzü turuncu, mercan, beyaz, altın, ametist ve menekşe rengi ışıklarla aydınlandı.

Kalabalığın haykırıışları birbirine karışmış ve Lucinda "Sola!" diye bağıırken Agnes de "Sağa!" diye bağıınca, her iki komutanın emriyle atlılar beş adım atarak düzenin ortasında bir sütun oluşturdu ve gökyüzündeki gösteri sona erdi.

Kardeşlik, yaylarını sırtlarına geri koydu. Zamanı gelmişti.

Diana hazırdu. Ben

de öyle.

Kız kardeşler topluca "Nadirii!" diye bağırdı ve bunu tiz savaş çığlıklarıyla sonlandırdı.

çığlığımızla
sonlandırdık.

Serena ve ben sıranın arkasına doğru fırladık.

Ortadaki açık sütunda döndük ve yan yana aşağı doğru sürdük.

Kimin podyumda olduğunu görme şansım olmadı, ama görseydim bile bunu kafamda tutacak durumda değildim.

Önümüzde beyaz atının üzerinde gururla oturan annemize doğru koşarken, hiçbir şey düşünmedim. Ben hiçbir şey değildim.

Sadece Kardeşlik.

Ve annemin kızı.

Ona neredeyse ulaştığımızda, dizginlerimizi kestik ve Serena sağa, ben sola döndüm.

Kolezyumun kenarından hızla geçtik.

Arkada buluşmadan birkaç saniye önce, asalarımızı çektik.

Tek kollu olarak geçerken, asalarımızı ön tarafta şiddetle birbirine vurdular, ses arenada yankılandı, sonra asalarımızı belimizin arkasına çevirdiler ve sırtlarımızda asa ile asa takas ettiler.

Diana'nın boynuna bastırdım, saçlarımdaki rüzgar onları sırtımda dalgalandırdı, uyluklarım gevşedi ve Diana'ya başını kaldırdı, ben de onu deli gibi sürdüm. Serena ve ben, annemizin önünde podyumda buluştuğumuzda, ön tarafta asalarımızı birbirine vurdum ve birbirimizin asalarını sırtımıza geri verdik.

Ve arenanın kenarında bir tur daha attık, asalarımızı kılıflarına koyduk, ama yaylarımızı çıkardık.

Ortadan dönüş yaparken Diana'yı hafifçe dizginledim ve dizginleri hızla eyer boynuzuna doladım.

Az önce yaptığım her şey, ömür boyu süren bir eğitimin ardından gerçekleştirilmişti ve nefes almak kadar doğaldı.

Bu, odaklanmayı
gerektiriyordu. Gözlerimi
kapattım.

Derin bir nefes aldım.

Gözlerimi açtığımda, sağ dizimle atıma bastırdım ve Serena'dan yarım saniye sonra dönüşü tamamlayarak ok kılıfıma uzandım.

Serena önce okunu attı, ok önümüzdeki toprağa saplandı.

Ben nişan aldım, okumu bıraktım ve okumun ucu onun okunu ortadan ikiye böldü.

Seyircilerin aynı anda haykırdıklarını belirsiz bir şekilde duydum, ama ben çoktan ok kılıfıma uzanmış, oku yaya takmış ve okumu fırlatmışım.

Serena'nın oku benim okumun
ortasından ikiye ayırdı. Ve tekrar.

Ve bir kez daha.

Dizlerimi Diana'ya dayayarak, annemiz ve Serena'dan on fit uzaklıkta atlarımızın arkasında durduk... birimiz, diğeri, sonra yine birimiz, sonra diğeri, kollarımızın hareketi bulanıklaşıyordu, nişanımız her zaman doğruydu, ok kılıflarımızdaki tüm okları, annemin hareketsiz atının bir fit önündeki toprağa üst üste sapladık.

Durduğumuzda kalabalığın sessizliğe büründüğünü fark ettim.

Yayımı sırtımdaki kancaya geri koydum ve tekrar dizginleri elime aldım. Serena da aynısını yaptı.

Sonra dişlerimin kenarlarına dilimi vurdum. Serena da öyle yaptı.

Diana, annemin önünde zarifçe diz çöküp eğilirken, görkemli boynunu eğdi.

Ben de başımı eğdim.

Serena da öyle yaptı.

Serena ve atı ilk olarak öne çıktı. Diana da

öne çıktı.

Serena "*Nadirii!*" diye bağırırken, Diana ve ben annemin önünden sola doğru atıldık, düzenin önünden, sol kanattan, arkadan, sağ kanattan...

Ama önde, ayaklarımın üzengiden çıkardım, dizginleri dişlerimin arasına aldım, sırtımdan yayımı çektim, bir elimle eyere bastırdım, dizlerimi yukarı kaldırdım, Diana'nın üzerinde dengemi buldum ve ayağa kalktım.

Serena, "*Sancağı koruyun!*" diye bağırdı.

Ve her Nadirii اساسını çekti, yüksekçe kaldırdı ve ondan beyaz meşe yaprağı işlemeli gururlu mercan veya mor sancaklar patladı.

Anneme yaklaşıırken, o da kendi ok kılıfını havaya attı.

Onu yakaladım, dizginleri dişlerimle sola çektim ve annemin ok kılıfındaki beş oku tutarken oluşumun ortasından geçtim. Onu düşürdüm, parmaklarımı okların tüylerine geçirdim, okların uçlarını yayımın ipi üzerine yerleştirdim...

Geri çekildim, yayımı yatay konuma getirdim, kaldırdım, yüksekten nişan

aldım... Dizginleri bıraktım, "*Nadirii!*" diye bağırdım ve okları fırlattım.

Beş ok havada yüksek bir yay çizerek yukarı, yukarı, yukarı...

Gözlerimi tekrar kapattım, omurgamda spazmlar gibi karıncalanmalar hissettim...

Gözlerimi açtım...

Ve stadyumun arkasındaki gökyüzü yüzlerce mercan, mor, altın ve gümüş rengi patlamayla aydınlandı.

Ben eyere geri atladığımda, yayımı sırtıma geri koyduğumda ve dizginleri tekrar elime aldığımda, haykırıışlar, çığlıklar ve sevinç çığlıkları yükseldi.

Kolonun sonunda keskin bir dönüş yaptım ve geriye doğru dörtnala koşarken gözlerimi tekrar kapattım.

Onları açtığımda, kıvılcımlar patlayarak durdu ve parlak bir çizgi halinde bir araya geldiğinde çığlıklar ve haykırıışlar daha da yükseldi.

Çizgi tribünlerin üzerinden sahaya doğru süzülerek sırtıma doğru hızla ilerledi.

Diana'nın arka toynaklarının kaymasıyla annemin önünde durduğumda, atımın asil başı, güçlü göğsü ve ön bacakları havaya kalktığıında, ben de iyice öne doğru eğildim.

Ön toynaklarıyla geceye vurdu.

Ve sırtımdan büyük bir hamle ile havaya uçan parıltılar, podyumun üzerinde uçarak, tam üzerinde patlayarak binlerce sihirli kelebeğe dönüştü ve huzurla uçarak gece gökyüzünde kayboldular.

Diana ve ben yere düştük.

Kalabalık alkışlarla coşarken hava yarıldı. Yukarı baktım.

Ve o anda, Airen tahtının varisi Prens Cassius Laird'i gördüm. Yüksek podyumda oturmuş, siyah deri giysiler giymiş, yüzünün yarısı dövme, bana karanlık bir bakışla bakıyordu.

Ve anında aşık oldum.

RESEPSİYON

Prens Cassius Laird

Coliseum'daki Kraliyet Podyumu, Fire City FIRENZE

"Bu çok saçma," diye tısladı babası.

Cassius, yüksek podyumda, başını sola çevirmiş, karmaşık oymalı baron koltuğuna oturmuştu.

Babasından uzak.

Kalabalık, Nadirii'nin performansını alkışlamaya devam ediyordu.

Ancak Kardeşlik üyeleri kolosesten çıkarken, üst kademe üyeleri podyumun o tarafında toplanıyordu.

Onların ilk yaptıkları şeyin atlarına bakmak olduğunu ve onları bu amaçla hazırlanan su varillerine götürdüklerini memnuniyetle fark etti.

Ayrıca, roan atı ıslak yere burnunu eğdiğinde, Elena yanağını atının boynuna sürterek parmaklarını yelesinin üzerinde gezdirdiğini de fark etti.

Bunu izleyen Cass, garip bir şekilde, koltuğunda kıpırdamamak için kendini zor tuttu. Elena döndüğünde de aynı şeyi yapmak zorunda kaldı.

Nadirii savaş üniformasını sık sık görmüştü. Bu üniforma, meşe yaprağı desenli deri göğüs zırhı ve deri uyluk, baldır ve kol zırhlarından oluşan bir vücut çorabıydı. Savaş sırasında herhangi bir şekilde süslenmiş gördüğü tek üniforma Serena'ninkiydi ve onun göğüs zırhında altın renginde geniş bir meşe yaprağı vardı.

Cassius onların tören üniformalarını hiç görmemişti.

Bu üniforma, baldırın üst kısmına kadar uzanan, önden bağcıklı, ince mokasenlerden oluşuyordu. Bunun üstünde, mor renge boyanmış deriden yapılmış, üst bacakta altın rengi kenarlı bir noktaya kadar uzanan çoraplar vardı. Bu çoraplar, uyluk çevresine çaprazlamasına bağlanmış gümüş şeritlerle sıkıca tutturulmuştu.

Üstte dizlere kadar uzanan gümüş bir tunik giyorlardı, ancak bu tunik her iki bacağın önünden pubis'e kadar bölünmüştü ve bacakların birleştiği yerde gümüş bir vücut çorabı ortaya çıkıyordu.

Tunik, göğüsleri kapatan ve ön kenarı kasık, yanları kalçaların üzerine gelen, sert deriden, geyik rengi, dar bir büstiyer ile tamamlanıyordu. Bu yarıklar, uylukların üstünden kalçaların iç kısmına kadar olan cildi ortaya çıkarıyordu.

Büstiyezin ön tarafında, kaburgalardan başlayıp göğüsleri çevreleyen derin altın kıvrımlar vardı ve bu, dikkatleri o bölgeye çekiyordu. Nadirii'lerin bir özelliği. Kadınsı olan her şeyi yüceltmek için her fırsatı değerlendirirlerdi.

Sonra, göbek deliğinde beyaz meşe yaprağı işlemeli altın tokalı, koyu kahverengi süet bir kemer vardı.

Göğüsten omuzlara ve üst kollara kadar uzanan Nadirii kraliyet ailesinin mercan mantosu, sırttan ayak bileklerine kadar uzanıyordu.

Elena'nın alnında, Ophelia ve Serena'nın alnında olduğu gibi (ancak diğer kız kardeşler için sadece ön tarafında meşe yaprağı baskılı bir disk bulunan süet bir banttı, teğmenler için altın, diğer savaşçılar için gümüş), ortasında ametistten yapılmış bir meşe yaprağı bulunan altın bir oval ile başlıyordu. Bu, saçlarının üzerinden başının etrafını saran daha küçük altın ovalere uzanıyordu.

Elena'nın saçları omuzlarından aşağıya kadar uzanan altın rengindeydi ve kalın buklelerin uçları göğüslerinde ve karnında bulunan altın rengi kıvrımlarla karışıyordu.

Cassius, Ophelia'nın podyuma çıkan merdivenleri tırmanışını izlerken babasının "Bu tamamen iğrenç bir gösteriydi" diye homurdandığını duydu.

Ancak Cass donakaldı, çünkü Nadirii kraliçesinin arkasında, annesini takip eden Elena'nın aniden döndüğünü gördü.

Yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlandı ve kolları genişçe açıldı, tam o sırada Elena'nın altın sarısı saçlı genç bir kız, Elena'nın ince vücuduna çarptı.

Kollarını birbirlerine doladılar ve Elena, zıplayarak Elena'nın vücudunu sarsan kıza sevgiyle baktı. Kız heyecanla hızlıca konuşuyordu.

"Kızının mı var?" diye mırıldandı ve sağ arkasında duran Mac'in ona doğru eğildiğini hissetti.

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Şu anda bir kızını kucaklıyor," diye cevapladı Cassius.

"Öğreneceğiz," diye homurdandı Otho sol omzunun üzerinden.

O anda, Ophelia'nın podyumda ilerlemesi dikkatini çekmişti.

Cass, Nadirii kraliçesinin Jell'e içten bir gülümseme attığını, ancak yanındaki Seph'e aynı içtenlikle gülümsemediğini ve gelen diğer Go'Doan, G'Liam'a meraklı bir bakış attığını fark etti.

Ophelia, True'ya ve Kraliçe Mercy'ye sıcak bir gülümsemeyle baktığında, ağzının sıkılaştığını hissetti.

Ancak Wilmer'a karşı aynı sıcaklığı göstermedi.

Kraliçe Elpis'e açıkça saygı gösterdi, hatta Mars'ın annesine başını sallarken elini kaldırıp göğsüne koydu.

Sonra Mars'ın yanında yüksek minderlerin üzerinde oturan Silence'a yine sıcak bir gülümsemeyle baktı, Nadirii kraliçesinin yüzü yumuşadı, ancak dikkatini Silence'ın yanındaki krala çevirip Mars'ı açıkça değerlendirdiğinde yüzünde bir koruma ifadesi belirdi.

Cassius'un önünde de aynı şeyi yaptı, ancak Cassius'un sürprizine, Gallienus'u gördüğünde yüzündeki tüm ifadeler bir anda kayboldu.

Sonunda, Aramus ve Ha-Lah'ı süzdüğünde yüzünde spekülatif bir ifade belirdi ve ikisine de çenesini asil bir şekilde kaldırarak selam verdi.

Bundan sonra, tek kelime etmeden Aramus'un sandalyesinin etrafından dolaştı, yardımcıları onu takip etti ve doğrudan arkaya, merdivenlerden aşağı ve bekleme çadırına doğru yürüdü.

"Kardeşim," diye bir kadın sesi duydu ve başını kaldırıp Serena'nın podyumdan ona doğru geldiğini gördü. Kahverengi gözleri asit gibi parlıyordu ve dudaklarında küstah bir gülümseme vardı.

"Kardeşim," diye homurdandı, aynı tavrı göstererek karşılık verdi ve onun alaycı sözlerine karşılık verdiğinde, bu durumdan pek hoşlanmayan Serena'nın gözlerinin öfkeyle parladığını gördü. Serena, ona bakmadan babasının önüne doğru yürüdü.

"Katil sürtük," diye tısladı Gallienus.

Ama Cass'in babası ya da Serena için vakti yoktu.

Serena'nın yardımcıları onu takip ediyordu ve Elena şimdi Silence'ın önünde durmuş, kıza bir şeyler söylüyordu.

Kızı yanında değildi.

Silence, cevap verirken açıkça dostça bir ifade takındı.

Bunu yaptığında Elena ona gülümsedi ve Cassius, onun tavrının annesininkinden veya kız kardeşininkinden tamamen farklı olduğunu fark etti. Korumasız, girişken, samimi.

Mars'a başını yana eğdi, sonra saygıyla çenesini eğdi, bu Cassius'u şaşırttı.

Nadirii eğilmedi.

Krallıklar arasında nadiren uzlaşma sağlandığında bile, prenses ya da sadece kız kardeş, kesinlikle kraliçe değil, eğilmezlerdi.

Mars'a yaptığı şey tam anlamıyla bir selam değildi.

Ama Cass'in herhangi bir Nadirii'den gördüğü en yakın şeydi. En azından bir erkeğe.

Ona doğru yaklaştı ve Cass, bakışları da ona yöneldiğinde midesinde ani bir yanma hissetti.

Tanrılar adına, gözleri... *menekşe rengiydi*.

Ve onun yüzünde dolaşan bakışları... *açgözlüydü*. Yine koltuğunda kıpırdanmamak için kendini zor tuttu.

"Prenses Elena," diye mırıldandı, onun hareketlerini izlerken, iyi bir savaşçının vücudunu kullanma şeklinin kadınsı versiyonu olan zarif hareketlerini izledi.

"Prens Cassius," diye mırıldandı kız, sesi sessizdi ama şaşırtıcı derecede melodikti, çünkü kız kardeşinin sesi daha kalındı ve her zaman çekici olmayan, sivri çelik gibi bir tınısı vardı.

Dikkatini babasına yöneltti ve gözlerinin içine bakmasına rağmen çenesini saygıyla eğmedi.

Ancak Aramus ve Ha-Lah'a saygı göstermişti.

Aramus'un sandalyesinin etrafından dolaşırken, Cassius dikkatini teğmenlerine çevirdi. İkisi de yavaşça arkasında yürüyordu ve onu geçtikten sonra Gallienus'u görmezden gelerek Cass'ı açıkça inceliyorlardı.

Bu şaşırtıcı değildi, çünkü arkasında duran tüm adamları da Elena'ya aynı şeyi yapmışlardı ve şimdi de onun muhafızlarına yapıyorlardı.

Nadirii heyeti çadırda ortadan kaybolduktan sonra, Mars hiçbir tantana yapmadan koltuğundan kalktı ve yanındaki koltuğunda oturan Silence'ı elinden tutup ayağa kaldırdı.

Onu sandalyesinin etrafından geçirdi ve çadıra geri döndü. Kraliçe

Elpis onları takip etti.

"Yaşlıları önünden geçmesine izin verebilirdi," diye şikayet etti Gallienus, koltuğundan kalkarak.

"Eğer tahtı vaktinden önce ben almış olsaydım, babası hala hayatta olsaydı ve onlar Airen'de olsaydı, Ares'in benden önce geçmesine izin vermemi ister miydin?"

Gallienus ona kızgın bir bakış attı, sonra pelerinini geriye attı ve muhafızları onu takip ederken koltuğunun etrafında dolaşmaya başladı.

Cassius ayağa kalktı ve Ha-Lah'ı çadıra götüren Aramus'a baktı, ama gözleri Cass'taydı.

Geniş bir gülümsemeyle sırtıyordu.

Cass gülümsemek istemiyordu, bu yüzden arkadaşına sadece başını salladı. Sonra koltuğunun etrafında dolaştı ve adamları onu çevreledi.

"Peki..." Mac, elbette, ilk konuşmaya başlayan oldu. "Sessiz ol," dedi

Cass sertçe.

Adamlar birbirlerine bakışlar attıklarını fark etti, sonra çadırın merdivenlerine odaklandı ve o yöne doğru ilerledi.

Kayıp karısı Liviana, büyük çaba sarf ederek düzeltmeye çalıştığı kızıl saçlara sahipti, ancak saçları yine de dağınık kalıyordu.

Kızları da aynı saçlara sahipti. Liviana ne uzun ne de kısaydı.

Ancak kızları, Cassius gibi uzun boylu olacağının tüm işaretlerini gösteriyordu.

Liviana ayrıca aşırı derecede kıvrımlı, yumuşak bir karnı, dolgun kalçaları ve uylukları vardı ve her yönüyle kadınsıydı. Dellish gibi sadık bir anneye sahip olan Liviana, sadece ayak bileğini göstererek bile kızarırdı.

Asla üst bacaklarını açıkta bırakan ve göğüslerine ve vajinasına dikkat çekmek için tasarlanmış gibi görünen giysiler giymezdi, vücuduyla tamamen rahat ve uyumluydu, onu sergilemek de dahil.

Yay kullanmayı bile bilmiyordu, at sırtında dörtnala giderken okun sapını kesmeyi ise hiç bilmiyordu.

Tanrılar adına, Cass bile bunu yapamazdı.

Gerçekten de Liv, atın üzerindeyken çekingen davranır, atını dans ettirirdi, ancak sonra kendine gelip, sadece sakın bir şekilde olsa da, binmeyi başarırdı.

Ve arenada ya da herhangi bir yerde, sanki rüzgârla yarışıyormuş gibi koşma düşüncesi bile onu bayıltırdı.

Ve kazanıyordu.

Kesinlikle.

Bu düşünceler aklını meşgul ederken, merdivenlerden aşağı indi, hizmetkarlar tarafından açık tutulan çadırın girişinden geçti ve genç çocuk hemen yanına geldiğinde, "Viski" diye homurdandı.

"*Si, ignore,*" diye mırıldandı çocuk ve koşarak uzaklaştı.

"*Cassius! Buraya gel!*" diye bağırdı babası, kalabalık çadırın ortasındaki yerinden, sanki dans eden saray görevlileri olmayan bir ülkede saray toplantısı düzenlemeye çalışıyormuş gibi.

Ve bu görevi yerine getirmeleri için hiçbir karısını yanına almamaya karar vermişti.

Bu nedenle (muhtemelen alışkanlıktan dolayı, adam bunu çok sık yapıyordu), oğlunu dans ettirmek istedi.

Adamlarının etrafında içkilerini sipariş ettiklerini duyan Cass, dinleyen herhangi birine mırıldandı, "Airen'de en son ne zaman kraliyet babası cinayeti işlendi?"

"Tarih dersleri çok geride kaldı Cass, ama hafızam beni yanıltmıyorsa, dört yüz yıldan fazla oldu," diye cevapladı Hadrian.

Çocuk viskisiyle geri döndü, Cassius onu aldı, dudaklarına götürdü, ama içmeden önce, "Bir Nadirii ile evlenerek zaten tarih yazıyorum. Bununla birlikte, Go'Doan tarih kitaplarındaki bölümümü uzatmayı düşünmeye başladım," dedi.

Sonra içkisini bir dikişte içti. Bunu yaptıktan sonra, hemen alt dudağını dişlerine dayadı ve alçak sesle ısıklık çaldı.

Koşarak uzaklaşan çocuk geri döndü. Cass bardağı ona uzattı. "Bir tane daha."

"Evet, efendim. Hemen."

Cassius, adamları içkilerini alana ve kendisi de yenisini alana kadar bekledi, sonra kararlı bir şekilde hareket ederek babasına sırtını döndü ve çadırın köşesine doğru büyük adımlarla yürüdü.

Adamları da onunla birlikte geldi.

"Onu görmezden gelseniz bile, o hala burada," dedi Severus, hepsi yerlerini alırken, adamları Cassius'un etrafında dağıldı, sırtları çadıra, Cass'ın sırtı köşeye dönüktü.

"Bunun farkındayım Rus," diye cevapladı Cassius.

Hadrian onu inceliyordu.

Cass onun ne gördüğünü biliyordu.

Ve Ian'da sıklıkla olduğu gibi, Cassius'u iyi okuduğu gerçeği de dahil olmak üzere, hiçbir şeyi paylaşmaktan çekinmedi.

"Onu hiç görmemiş olabilirsin, ama o Nadirii. Onun Liv'den çok farklı olacağını bilmen gerekirdi," dedi dikkatlice.

"Benim karım olmayan bir kadınla evleneceğimin de çok iyi farkındayım, Ian," dedi Cassius sert bir sesle ve Mars'ın hizmetkarlarının zekâsı sayesinde ilk içkisin iki katı olan içkisini bir dikişte içti.

"Şimdi konuşabilir miyiz...?" diye başladı Mac.

"Hayır," Severus, Hadrian ve Antonius aynı anda söylediler.

"Tamam," diye mırıldandı Macrinus, dudaklarına değen şarap kadehine sırtarak.

Kendini beğenmiş bir tavırla, babası da gruba katıldı ve adamlarını Cassius'un yanına gelmeleri için topladı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Senden kaçınıyorum," dedi Cass.

Gallienus gözlerini kısarak, "Konuşmalıyız," dedi.

Babası başka bir şey söylemeyince Cass kaşlarını kaldırdı.

"Affedersiniz, benden izin mi istiyorsunuz?" diye sordu ve babasının yüzünün kızarmaya başladığını izledi. "Eğer öyleyse, lütfen bir kâtip bulmamı bekleyin. Bunun kayıt altına alınması gerekiyor."

Gallienus ona doğru eğildi ve "O orospuyla evlenemezsin" diye bağırdı. Cassius çenesinin sertleştiğini ve omurgasının gerildiğini hissetti.

"O *gösteri*," diye devam etti babası, kolunu çadırın arkasına doğru uzatarak ötesindeki tarlayı işaret ederek, "*müstehcendi*."

Bu, müstehcenlikten çok uzaktı.

Cassius'un şimdiye kadar gördüğü en olağanüstü binicilik ve askeri talim gösterisiydi.

"Gökyüzündeki yıldız patlamaları çok hoşuma gitti," diye

mırıldandı Otho. "Ve eyerlerdeki sıkı kalçalar," diye ekledi Mac.

Gallienus onları görmezden geldi. "Bütün bu olay saçmalığın *ötesinde*.

Bu yüzden gidiyoruz. Yarın. Güneş doğarken. O alçak *fahişeye* evlenmeyeceksin. Bir erkeği tahrik etmek için rol yapan fahişelerin giydiği kostümler bile daha iyiydi. Her gece deprem olmadan geçtikçe, tüm bunların Ophelia'nın Airenzian topraklarına başka bir Nadirii cadısı yerleştirip halkım arasında kargaşa ve kaos yaratmak için yaptığı bir hile olduğu ortaya çıkıyor. Dahası, evlilik yoluyla bu saçma ittifakları manevra ederek, Canavarın yükselişi ve ıslak amcıkların kullanımıyla tüm krallıkları kontrol etmeyi düşünüyor. Akıllıca bir plan, ama yarın sabah biz *ayrıldığımızda* başarısız olacağı kesin.

Cassius, Ha-Lah'ın "Nadirii bile bu sarsıntılara neden olamaz" dediğini duyunca babasından uzaklaştı.

Cass, sevimli Mar-el kraliçesine baktı, sonra da onun arkasında duran Aramus'a.

Aramus, son günlerde açıkça görüldüğü gibi, Cassius'un babasının yanında pek neşeli değildi.

Gerçi pek çok kişi de öyle değildi.

"Yanında binlerce cadı olsaydı yapabilirdi, ki," Gallienus başını çadırın arkasına doğru çevirdi, "belli ki öyle."

"Bütün alemlerde, Mar-el kıyılarına kadar hissedilen o sihri yaratmak için Triton'daki tüm cadılara ihtiyaçları vardı ve böyle bir büyü yapıldıktan sonra, güçleri tükenirdi. Aylarca, hatta yıllarca başka bir büyü yapamazlardı," diye Ha-Lah sakın bir şekilde cevap verdi. "Kesinlikle iki haftada bir yapamazlardı."

"Sen cadısın, elbette onları savunursun," diye tükürdü Gallienus.

"Sen yaşlı ve kibirli birisin ve *benim* kralım değilsin. Başka bir deyişle, karıma nasıl konuştuğuna dikkat et, Airenzian kralı," diye homurdandı Aramus.

"Bu saçmalığa inanıyor olamazsın," dedi Gallienus Aramus'a. "Bence tartışmamız gereken çok daha önemli konu, Cassius'un nişanlısı, isteseydi onu Sky Bay'e kadar tekmelerek gönderebilirdi," dedi Mac, muhtemelen tartışmanın kızışmasını önlemek için alaycı bir şekilde.

"Bence daha ilginç olan, onun kendi tırnaklarını kesmekle hiç uğraşmak zorunda olmaması. Geline sor, o tırnaklarını okunun ucuyla on metre mesafeden kesebilir," diye alay etti Otho.

"Ve bence çok ilginç..."

Görkemli, kadınsı sesin duyulmasıyla Cassius'un dikkati, Otho ve Antonius'un göğüslerinin oluşturduğu duvarın ötesine kaydı. Her iki adam da, diğer tüm erkekler gibi, sese doğru döndüler ve Cassius, kızlarının yanında duran Ophelia'yı gördü.

Ophelia sinirli ama sakın görünüyordu.

Serena açıkça öfkeliydi ve aynı şekilde kontrolünü kaybetmemek için zorlanıyordu. Ağzını mı, fiziksel saldırıyı mı (ya da her ikisini birden) kontrol etmekte zorlanıyordu, Cassius bilmiyordu. Annesinin yanında olduğu sürece, bu görevde başarılı oluyordu. Zar zor.

Ama Elena...

Elena, Cass'in göğsüne bakıyordu ve görünüşe göre... Kahretsin.

Yaralı.

Duymuşlardı.

Oldukça fazla şey duymuşlardı.

Ve bunların hiçbirisi, şimdiye kadar tanık oldukları en olağanüstü binicilik ve askeri talim gösterisiyle ilgili değildi, Elena'nın bu gösteride bireysel ve olağanüstü bir rol oynadığıyla ilgiliydi.

"...Kız Kardeşlik, on yaşından itibaren at biniciliği, okçuluk ve savaşçılık eğitimi alıyor ve aynı zamanda, emirleri altında kullanılabilecek harika ve muhteşem şekillerde yeteneklerini kullanmayı öğreniyorlar. Bunu bu akşam gösterdik. Herkes şahit oldu. Yine de siz ıslak amcıklar ve yeteneklerimizi tırnak kesmek için kullanmaktan bahsediyorsunuz," diye bitirdi Ophelia.

Gerçekten de, oldukça fazla şey duymuşlardı. Siktir.

Gallienus, Nadirii kraliçesine yaklaştı.

Çeşitli nedenlerden dolayı, hiçbirisi ailevi olmayan nedenlerden dolayı, Cassius kardeşleri safları sıklaştırırken onunla birlikte hareket etti.

"Oğlum senin kızınla evlenmeyecek," dedi Gallienus.

"Bu büyük bir rahatlama olacak, çünkü hiçbir Nadirii'nin *ıslak amcığı* Airenzian'ın *sarkık sikiyle* kirlenmek istemez," diye tükürdü Serena.

Babası öfkeleni.

"Sessiz ol, kızım," diye Ophelia sessizce emretti. Ama Gallienus'a açıkça şöyle dedi: "Bu senin ve oğlunun seçimi." Başını Cassius'a doğru eğdi. "Ama Canavar yükseldiğinde, bunun sorumluluğu da senin olacak."

"Depremler nerede, Ophelia?" diye sordu babası.

"Bilemem, Gallienus," diye cevapladı Ophelia anında. "Ancak sonuncusundan sonra, her ulus onu durdurmaya yarayabilecek bir kehaneti yerine getirmek için harekete geçti. Yani belki de onu çağırınların başka işleri vardır. Mesela, belki de kehanetin gerçekleşmesini engellemek gibi. Bu da, belki de, kehanetin gerçekleşmesinden ne kadar korktuklarını ve bunun işe yarayabileceğinden ne kadar korktuklarını gösterir."

"Araya girmeme izin verin." Dome City'den G'Jell aniden topluluğa yaklaştı ve Cassius onu dikkatle izledi.

Bunun nedeni Cass'ın Go'Doan'lara güvenmemesiydi. Hiçbirine. Ve bunun nedeni babasının güvenmemesinin nedeni değildi. Gerçek şu ki, yıllar önce ve hatta bugün bazı tapınaklarda bile, kocalarının, sevgililerinin ve efendilerinin ağır baskısından kaçmak isteyen Airenzian kadınlarına güvenli bir sığınak sağlıyor ve güvenli geçişlerine yardımcı oluyorlardı.

Hayır.

Bir Go'Doan, onun sahip olmak istediğı babasını öldürmüştü. Ares.

Ve bir Go'Doan rahibinin elinde bu büyük kaybı yaşadktan sonra, Cassius hepsine güvenmemekte hiçbir sakınca görmüyordu.

Tabii ki, onların sakladıkları bir şey olduğunu düşünüyordu ve onlara eşlik eden kadın yardımcılarının nadiren görülmesi de bunu doğruluyordu.

"Go'Doanlar bile bu birleşmelerin uygun olduğunu düşünüyor," diye devam etti Jell. "Büyüleri inceleyenlerimiz, perdenin dengesizliğini hissettiler. Kehanet yüzyıllar önce kaydedildi. Ve herkes bilir ki, Canavar serbest kalma tehdidi oluştursa, tüm alemlerin iyiliğı için bu kehanet yerine getirilmelidir."

Jell, sözünü bitirmeden önce gözlerini Gallienus'a dikti.

"Ve tüm krallıklar aynı fikirde. Öyle olsa bile, Airen'in her biri fedakarlık yaparken reddetmesi durumunda nasıl hissedecekleri belirsizdir, bu reddetme herkesi tehlikeye atar."

"Mar-el fedakarlık yapmaz," diye karşılık verdi Gallienus, elini Aramus'un yönüne doğru sallayarak. "Kralı zaten evli."

"Mar-el'in ne tür bir fedakarlık yapması gerekeceği henüz belli değil," diye cevapladı Jell. "Ama Denizlerin Koruyucusu'nun botlarının anakaranın derinliklerinde, iç kesimlerde olduğunu fark edeceksin. Bir Mar-el için bu zaten büyük bir fedakarlık."

Cassius'un babası, bunun doğru olduğunu bildiği için çenesini kapattı.

G'Jell'in dikkati Cass'a kaydı.

"Prens Cassius, bu senin evliliğin, karar senin," dedi Jell sessizce. "O *benim* oğlum ve *benim* tebaam, bu yüzden karar *benim*," diye kesti Gallienus.

"Nadirii ile evleneceğim," dedi Cassius, gözleri Elena'nın üzerinde.

Elena gözlerini ona dikip sonra başka yere çevirdiğinde, Cassius gözlerinde mor bir parıltı gördü.

"Bu iyi," diye mırıldandı Jell.

"Bu *ığrenç*," diye karşılık verdi Gallienus. "Bu kaçınılmaz," diye iç geçirdi Ophelia.

"Belki, Gallienus, bir kadeh şarap eşliğinde bu konuyu daha ayrıntılı konuşabiliriz," dedi Jell, düşmanlığı yatıştırmaya devam etmek için.

"Korkarım ki hayır, saraydaki odama gitmem gerekiyor," diye reddetti Gallienus. "Bu çadırdaki arkadaşlar pek de hoş değil."

Bu zayıf cevapla, pelerinini öne doğru çekti ve Ophelia ile Serena'nın arasına hiç nazik davranmadan girdi, bu da Serena'nın saldırmak üzereymiş gibi gerilmesine ve Gallienus yanlarından geçtikten sonra Ophelia'nın kızının koluna elini koymasına neden oldu.

"Daha fazla şarap istiyorum," diye mırıldandı Mac. "Amin," diye onayladı Otho.

"Serena, kız kardeşlere bir bak," diye emretti Ophelia. "Kral Mars'ın bize kullanmamız için sunduğu, buradan çok uzak olmayan bir bahçede kamp kurdular. Yerleştiklerini bilmek istiyorum."

Kızı ona öfkeyle baktı, sonra bakışını Cass ve adamlarına çevirdi, ardından kız kardeşine yöneltti ve sonra da dönüp uzaklaştı.

Cassius koluna bir dokunuş hissetti.

Sola baktı ve Hadrian'ı gördü. Adamı Cass'e gözlerini genişçe açtı, sonra çenesini sallayarak Elena'ya döndü.

Cass nişanlısına baktı. O, annesinin yanına eğilmişti.

"Dora'yı kontrol etmeye gideceğim," dedi yumuşak, şiirsel sesiyle. "Bence, kızım..." Ophelia başladı.

Elena onun sözünü kesti. "Kampta görüşürüz."

"Sen sarayda yatacaksın, Elena," diye hatırlattı Ophelia. "Yarın sana oraya katılacağım," diye karşılık verdi Elena.

Ophelia daha fazla bir şey söyleyemeden Elena dönüp gitmek için ayrıldı.

Dört adım attı, kalabalığın arasından geçerek uzaklaştı, sonra Cassius bardağını lan'a uzattı, lan bardağı aldı ve Elena'nın peşinden gitti.

"Elena," diye seslendi.

Çok uzaklaşmamıştı, onu duyduğundan emindi, ama duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi.

"Elena," diye tekrarladı, yaklaşarak elini uzattı.

Elena'nın elini tuttu ve Elena aniden durdu, ona döndü ve başını geriye eğerek artık mor olmayan gözleriyle ona baktı.

Gözleri parlak ametist rengindeydi.

Gözlerinin parlaklığına alışması biraz zaman aldı ve bu sırada parmaklarının onun parmaklarını sıkıtlığının farkında değildi.

Bu başarıyı elde ettiği anda, "Konuşmalıyız" diye mırıldandı.

"Şu an için, babanın ve adamlarının sözlerini duymak istiyorum," diye cevapladı kadın.

"Katılmıyorum," diye karşılık verdi.

"Bu çok komik," dedi kadın, onu kasten yanlış yorumlayarak. "Babanın yanına geçip, o ve adamları konuşurken bunu açıkça belirtmediğini düşünürsek. Aslında, *tüm* konularda oldukça sessiz kaldın."

Öyleydi.

Kadın, onun yıllar içinde babasına çok fazla şey söylemenin çoğu zaman harcanan enerjiye değmediğini öğrendiğini bilmiyordu.

Ya da adamlarından birkaçı, son nefeslerini verene kadar delikanlı gibi davranmak istiyor gibi görünüyordu.

Hayır, bunun farkında değildi.

Ve görünüşe göre, elini onunkinden çekmek için uyguladığı baskı ile, ona açıklama fırsatı da vermeyecekti.

"Elena..." diye homurdandı.

Güçlü bir hareketle parmaklarını onun elinden çekip bir adım geri attı, ama sonra alaycı bir selamla çenesini boynuna gömdü ve başını kaldırdı.

"Yarına kadar, prensim," diye fısıldadı, döndü ve etrafını saran kalabalığın arasından geçip gitti.

Cassius onun gidişini izledi.

"Bu pek iyi gitmedi dostum," diye Mars'ın yanından bir ses duydu. Cass, Firenzli kardeşine döndü. "Sen kavgaya karışmadın."

Mars başını sallarken dudakları titriyordu. "Çocukluğumuzdan beri kendi savaşlarını kendi başına vermeyi tercih ettiğini açıkça belli ettin."

"Belki," diye kabul etti Cassius. "On iki yaşındayken babam beni Firenz taktikleri öğrenmem için senin babana gönderdiğinde, alaydaki tüm zorbalara Airenzian prensini alaşağı etmek istiyordu. Ve bu yüzden Firenz prensinin ona yardım etmesi, onun gerekli olan noktayı vurgulamasına yardımcı olmazdı," diye karşılık verdi Cassius. "Bu, kardeşim, tamamen başka bir mesele."

"Bunu yenemeyeceğini mi söylüyorsun?" diye sordu Mars inanmadan.

"He pimiz, büyüleyici gümüş gözlü yetimlerle ya da iyileştirebileceğimiz kederli ruhlu şehvetli güzellerle ittifak halinde değildik," diye belirtti Cassius.

Mars, "Ne yazık ki senin için bu doğru" derken eğlenmiş gibiydi.

Cassius başını çevirip Elena'nın çadırın diğer ucundaki kanatlardan birkaç metre ötede aniden durduğunu izledi.

Onu durduran şeyi görünce içini bir acı kapladı.

Prens True yakınında duruyordu, koyu renkli başını Cassius'un nişanlısına doğru eğmiş, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

"Sakin ol dostum," dedi Mars alçak sesle, True elini kaldırıp Elena'nın boynuna doladığında sesinde artık hiç mizah kalmamıştı.

Neyse ki, nişanlısı heyecanla başını salladı, elini kaldırıp True'nun bileğini sıkıca tuttu, ama aynı zamanda onu kendinden uzaklaştırdı ve sonra çadırın kapısından çıkıp kayboldu.

True onun gidişini izledi.

Cass de öyle.

"Farah'ı çok seviyor," dedi Mars, ses tonu artık uzlaşmacıydı. Cass arkadaşına döndü.

"Bu iyi," diye karşılık verdi. "Bu arada, ya sen ona söylersin ya da ben söylerim. Eğer bir daha gelecekteki karıma elini sürerse, o eli hala yerinde olacak, ama bileğinden kesilip kıcına sokulacak."

Mars'ın sakallı yanağında bir kasın seğirmesini izlemek için yeterince bekledi, Firenz kralı gülmemek için dişlerini sıkıyordu.

Ama yine de Cass bunu hiç komik bulmadı.

Bu nedenle, dönerek, çadırın diğer ucuna doğru ilerlerken, birçok kişi onun önünden çekildi ve çadırdan çıkıp, atına doğru yürüdü.

bindi ve saraya geri döndü ve lanet olası kendine bir şişe viski içebilirdi.

18
ÇÖZÜŞ

Kral Aramus Nereus

Misafir Süiti, İkinci Kat, Doğu Koridoru, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

Aramus, Ateş Şehrine yaklaşıırken başlayan erimenin ardından, evliliğindeki donmanın yeniden başladığını fark etmişti.

Hizmetçi çocuk onu ve Ha-Lah'ı Catrame Sarayı'ndaki odalarına ilk kez götürdüğü sırada, Aramus hemen Cassius ile buluşmak için yanlarından ayrılmış ve Ha-Lah'a odadan çıkmaması emrini vermişti.

Ayrıca Nissi ve Oreti'yi kapıları korumaları için bırakmıştı.
bunu sağlamak için kapıları korumaları için Nissi ve Oreti'yi bırakmıştı.

O da tam o anda, karısını odalarına götürdüğü anda resepsiyonda, geçit töreni, defile ve resepsiyon için sergilediği karı koca ittifakı maskesinin anında düştüğünü gördü.

Soğukluk geri gelmişti.

Hatta soğukluğu hissettiğini bile düşünemilirdi. "Ha-Lah..." diye iç çekerek başladı.

"Yatmaya hazırlanıyorum," dedi kadın soğuk bir sesle, iki giyinme odasının bulunduğu banyo odasına doğru ilerlerken.

Biri onun için.

Biri onun için.

Haftalardır karısıyla aynı odayı paylaşıyordu ve onu (mevcut iklimde) sinir bozucu derecede kısa olan uyku kıyafetleriyle dışarıda görmenin dışında, karısını oluşturan diğer özelliklerini hiç görmemişti.

"Sanırım konuşmamızın zamanı geldi," dedi kadının sırtına.

Kadın ona doğru rahatça döndü ve adam onun karşısına geldiğinde, kadının kaşlarının kalktığını gördü.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Elbette öyle," diye ısrar etti, onun tavırlarına sinirlenmemeye çalışarak. "Saraya geldiğimizden beri bana belki on kelime falan söyledin."

"Evet. Sanırım söylediklerin şunlardı: 'Lütfen, bu odalardan çıkmama izin ver, yoksa delireceğim.

Bu on bir kelimeydi, ama o bunu fark etmemişti. "Bunun nedenleri var ve ben sana bu nedenleri söyledim."

"Ah evet," diye başını bir kez salladı, "çiçek yaprakları ve saçılmış paralarla karşılandığımız bir ülkede ne kadar güvensizim. Endişelerinin gücünü anlıyorum, kralım. Çünkü bu odalardan çıkarsam, övgülerle öldürülürüm."

Karısının sinir bozucu olduğu zamanlarda zeki ve eğlenceli olabileceğini belirtmekten hiç hoşlanmıyordu.

"Ha-Lah..." diye dişlerini sıkı.

Ama karısı alışılmadık bir şekilde sinirlenip ona doğru eğilip "*Beni rahat bırak*" diye bağırınca konuşmayı kesti.

Bunun üzerine, ayağını döndü ve banyo odasına doğru öfkeyle yürüdü. Aramus burnundan uzun bir nefes aldı.

Bir kez daha.

Sonra odayı gözden geçirdi. Odanın ortasında, podyum üzerinde büyük bir yatak duruyordu. Yatağın direkleri mor ve kırmızı şeffaf ipeklerle örtülmüştü. Yatağın her iki yanında, podyuma kadar uzanan büyük ayı postu halılar vardı. Ayrıca sandıklar, süslü lambalar ve yaldızlı, püsküllü tabureler de vardı. Sol tarafta bir kapı vardı, arkasında Ha-Lah'ın hizmetçisi uyuyordu.

Sağda ise kapısı olmayan bir açıklık vardı, buradan siyah ve mor fayanslarla döşenmiş, kenarlarında kalın minderler bulunan dikdörtgen şeklinde bir gömme küvet görünüyordu. Küvet her zaman berrak suyla doluydu ve sanki sihirli bir şekilde mükemmel sıcaklığa ısıtılmış gibiydi.

Bakışları, karısı olmadan kullandığı banyodan, karısıyla birlikte kullandığı ama istediği şekilde kullanamadığı yatağa kaydı.

Sonra koridorun kapısına yürüdü, kapıyı açtı ve kapının iki yanında duran Xi ve Cat'e somurtarak baktı. Koridorun sonunda, doğu kanadındaki misafirlerin ihtiyaçları için her zaman hazır olan iki hizmetçiden biri olan genç hizmetçiye baktı.

"Rom," diye emretti. "*Hemen.*"

Hemen.

Çocuk koridordan merdivenlere doğru koştu.

Xi ve Cat, odasına geri dönüp kapıyı çarparak kapattığında, onun gözlerinden kaçınıyor ve gülümsememek için çaba sarf ediyorlardı.

Odaya fırlayarak, köşedeki divana kendini attı, yan yatarak en üstteki yastığa düştü ve gözlerini banyo odasına dikti.

Ha-Lah, kıcının hemen altına kadar uzanan, ince askılı, aqua rengi saten bir elbiseyle ortaya çıkması çok uzun s   rmedi.

Güzel bacakları vardı.

Dişlerini sıktı.

Karısı onun önünden geçerek doğruca yatağa gitti.

Kapı  alındı ve Aramus "Girin!" diye bağırırken, karısı yatağa eğilip ipek örtüyü geri atarken, kapının arkasında ne olduğunu en ufak bir merakla sanki bakmış gibi o yöne doğru bir bakış attı.

Oğlan içeri girdi, Aramus'u buldu, hızla ona doğru yürüdü ve taşıdığı yaldızlı tepsiyi divanın yanındaki küçük masaya koydu.

Bir saniye tereddüt e d e r e k daha fazla talimat bekledi, ancak talimat gelmeyince kapıyı kapatarak dışarı koştu.

Aramus tepsideki rom şişesinin mantarını açtı, verilen bardağa bolca rom döktü, şişeyi kenara koydu ve bardağı aldı.

Hepsini bir dikişte içti.

Birkaç saniye sonra elinde başka bir bardak daha vardı.

Ama karısı yorganın altında yatıyordu ve yatağın yanındaki lamba sönmüştü.

"Ben senin kocanım," diye yatağa seslendi. "Seni korumak her zaman benim görevimdir."

Kadın cevap vermedi.

Romunu bir dikişte içti ve kendine bir tane daha doldurdu. Elinde kadehi tutarak tekrar konuştu.

"Tehditlerin ne olduğunu, ne olmadığını, durumun belirsiz olduğu zamanlarda ve senin bu tehditlerden ve belirsizliklerden *nasıl* korunacağını belirlemek de benim görevim."

Ha-Lah kıpırdamadı ve ses çıkarmadı.

Aramus romu bir dikişte içti, bardağı kenara koydu ve ayağa kalktı.

"Bu senin kendi lanet olası iyiliğin için," dedi ona. Karısı cevap vermedi.

Yatağa öfkeyle baktı.

O ise kıpırdamadı bile.

Aramus banyo odasına doğru yürüdü.

"Hiç istemediğin halde bir odaya kilitlendiğin ve bu konuda hiçbir şey s yleyemediğin oldu mu?" diye bir ses duyunca aniden durdu.

Yatağa geri baktığında, konuşmuş olsa da hala kıpırdamadığını gördü.

"Zindanda değilsin ki," diye karşılık verdi.

"Bu önemli değil." Kız yatakta elini kaldırdı ve bakışlarını ona çevirdi. "Sarayda dolaşma özgürlüğün bile yok mu, Aramus? Kadınları ziyaret etme özgürlüğün bile yok mu? Bir muhafızla bile mi?"

Aramus, yerinde donakalmış, isyan ya da hayal kırıklığı değil, incinmişlik ifadesini taşıyan güzel yüzüne bakıyordu ve aniden onu son derece rahatsız eden bir şeyin farkına vardı.

Onun hakkında hiçbir şey
bilmiyordu. Denizkızı büyüğü
vardı.

Güzeldi.

İnatçıydı.

İnançlarında güçlüydü.

Toplum içinde onun kraliçesi olarak yanında durduğunda davranışları uygundu.

O evlenme çağına geldiğinde keşfedilmiş, Mar-el'in kuzeydoğu kıyısındaki küçük, ücra bir balıkçı köyünde bulunmuş ve gelini olması için ona getirilmişti.

Ve o, kadının giydiği elbiseleri beğenmişti, yani kadının zevki
iyiydi. Bunun dışında, kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ve bu hiçbir şey, özgürlüğünün elinden alınmasına nasıl tepki vereceği ve bu durumda zamanını en az keyifli hale getirmek için ne yapması gerektiği gibi konuları da içeriyordu.

Tabii ki, köyünden alınıp kral ile evlenmeye zorlanmasından bahsetmiyorum bile.

Mar-el'deki çoğu kadın bunu en büyük onur olarak görürdü. Ama o,
karısının kesinlikle çoğu kadın gibi olmadığını fark etmişti.

Banyo odasına geri döndü, giyinme odasına geçti ve uyumak için kısa pantolonunu giydi.

Sonra yatak odasına geri döndü, lambaları söndürmek için odada dolaştı, sonuncusu yatağın kendi tarafındaydı.

İpek çarşafların altında sırt üstü uzandı ve karanlık tavana bakakaldı.

Bunu yaparken, yedi lanet olası aydan önce yapmaya başlaması gereken şeyi nasıl yapacağına karar verdi.

Ve karar verdiği şey, onu korkutsa bile, neden bu kadar temkinli davrandığı konusunda ona gerçeği söylemekti.

"Kuzey Toprakları'ndan bir akıncı tanıyorum, adı Frey Drakkar," dedi yumuşak bir sesle. Geniş yatağın diğer tarafında karısının gerginleştiğini hissetti.

"O çok güçlü bir adam, iyi bir denizci. Mar-el dışında tanıdığım en iyi denizci. Ona çok kısa sürede saygı duymaya başladım."

Ha-Lah hiçbir şey söylemedi.

"O bir akıncı, ama soylu bir aileden geliyor. Bir prensesle evli," diye devam etti Aramus. Karısı hiçbir hareket yapmadı, ses çıkarmadı.

"Drakkar ve Buz Gelini hakkında birçok hikaye anlatılıyordu. Çok fazla hikaye vardı. Hikayeler çok uzaklara ulaşmıştı. Aşklarının eşsiz olduğu söyleniyordu. Ama evlendikten kısa bir süre sonra, tamamen onun kontrolü dışında olan bir entrika sonucu, karısı içmediği zehirli şarabı bir kenara koyduktan sonra ölümden kıl payı kurtuldu."

Ha-Lah'ın vücudunun gerildiğini hissetti.

"Başka bir kadın yanlışlıkla onu aldı," diye anlattı. "Ölümüne giden yolculuğu uzun sürmedi, ama şiddetliydi, çünkü yolculuğun tamamı boyunca kan öksürdü."

"Aramus," diye fısıldadı Ha-Lah.

O, yanına doğru döndü.

"Bu saraydaki kadınları tanımıyorum," dedi. "Bu ülkenin entrikalarını bilmiyorum. Bir fincan çay içmek için odandan uzaklaşsan, ben koridoru koşarak sana ulaşana kadar ölmüş olabilirsin."

Karısı ona dönerek yuvarlandı.

"Ama beni bir odaya kilitlemek mi?" diye sordu sessizce.

"Ağızına koyduğun her şey, sana getirilmeden önce bir hizmetçi çocuğu tarafından test ediliyor."

Kadının sesi bu konuda daha keskinleşti, "Aramus!"

"Adamlar kapının önünde. Biz ikinci katta kalıyoruz, ama onlar penceremizin altında da dolaşıyorlar."

"Kocam," diye fısıldadı, ses tonu bu konuda çok değişmişti.

"Seni güvende tutmak istiyorum, Ha-Lah. Evlenmeden önce, Drakkar karısını öldürmeye çalışan hizmetçiyle yatmıştı. Karısının böyle bir planı olacağını düşünmemişti. Ama vardı. Prensesini zehirleyen onun eli değildi, ama sana garanti ederim ki, kimin elinin olduğunu öğrendiğinde, sanki şişeyi kendisi devirmiş gibi hissetti."

"Cassius'la yakınsın," diye cevapladı. "Mars'a saygı duyuyorsun gibi görünüyor. Prens True'ya da. Cassius da sana derin bir saygı duyuyor. Sana bir saldırı, *herhangi* bir saldırı, kralım, kışkırtılırsa Cassius nasıl davranır sence?"

"Bunu öğrenmek istemem, sadece Cassius'un kılıcı intikam için benim olacağı ve bu onu tehlikeye atacağı için değil, aynı zamanda seni kaybetmiş olabileceğim anlamına gelebileceği için."

İpek kumaşın hışırtısını hissetti, onun kendisine uzanmasını bekledi, ama o uzanmadan önce yerine oturdu.

"Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Aramus emin değildi, ama bu, evlilikleri boyunca ona sorduğu en kişisel soru olabilirdi.

Ya da belki de tek sorduğu soruydu.

Ve o da gecikmeden cevap verdi.

"Yıllar önce, ben hala prensken ve çok gençken, Airen'in doğu kıyısındaki bir liman kentindeydik. Bir barda oturmuş rom içiyorduk. Cassius ve adamları da oradaydı ve viski içiyorlardı. Bir tube oyunu başladı. Onu fena halde yendim ve bunu yaparken onun ve adamlarının tavırlarına saygı gösterdim. Hiçbiri miz ayık sayılmazdık, işler kolayca kontrolden çıkabilirdi, ama onun iyi huylu yenilgisi beni etkiledi. Eğlencemizi başka bir yere taşımaya karar verdik..."

"Fahişeleri ziyaret ederek," diye mırıldandı karanlıkta, neyse ki eğlenmiş gibi geliyordu.

"Evet," diye gülümseyerek onayladı.

"Ve erkekçe uğraşlar içindeki erkekler olarak, içki, kumar ve fahişeler arasında bağlar kuruldu," diye tahmin etti, hala eğlenmiş gibi ses tonuyla.

"Öyle bir şey," diye mırıldandı ve devam etti, "O benim prens olduğumu bilmiyordu, ben de onun prens olduğunu bilmiyordum. Herkesin iyi vakit geçirdiği zamanlarda erkeklerin yaptığı gibi, bir yıl sonra aynı yerde aynı şenlikler için tekrar buluşmak üzere belirsiz planlar yaptık. Açıkçası gitmeye niyetim yoktu. Ama sonra gittim, bir şey beni tekrar onunla ve adamlarıyla vakit geçirmek için oraya çekti. Orada olmayacağını düşünerek gittim. Ama oradaydı."

Aramus bitirmeden önce bir dakika durakladı.

"O, veliaht prens olduğunu kabul etmeden önce dört kez bir araya geldik. Kendisiyle ilgili bu bilgiyi paylaşması beni çok etkiledi. Bunun onu tehlikeye atabileceğini çok iyi biliyordum. Ama o bana güvendi. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca, ikimiz de birbirimize pişmanlık duyacak bir şey yapmadık."

"Bana iyi bir adam gibi geliyor," dedi. "Öyledir."

"Mars ile yakın," dedi kadın.

Aramus, karısının onu göremediğini fark edene kadar yastıkta başını salladı, sonra durdu.

"Onlar kardeş gibidirler. Cassius genç bir adam olarak Ares'in ordularında eğitim almak için gelmişti. Mars'tan iki yaş büyüktür. On iki yaşından on beş yaşına kadar orada kaldı. O ayrıldıktan sonra Mars, askerleriyle eğitim almak için Airen'e geldi. Airen'de iki yıl kaldı. Bu sayede aralarında bir bağ oluştu, ama onlar zaten birbirlerini tanıyorlardı ve babaları iki krallık arasında iş görüşmeleri yaptıklarında çocukken birlikte oynarlardı."

"Birbirlerine o kadar benziyorlar ki, kardeş olduklarını düşünebilirsiniz. Ama kan bağı varmış gibi davranıyorlar, o yüzden sanırım öyleler," dedi.

"Öyleler," diye onayladı.

"Görünüşleri aynı olmasa da, sana çok benziyor," dedi kadın, sanki gülümsüyormuş gibi.

"Geçmişimizi bilmiyoruz, ama..." diye tereddüt etti, sonra devam etti, "karısını kaybetti ve karısının ona son hediyesi olarak verdiği bebek denize açılabilircek yaşa geldiğinde Mar-el'e geldi. Bir süre burada kaldı. Karısını hatırlatan şeylerin yanında olamıyordu. Ama bizimle birlikteyken kederinden kaçtığını hissetmedim."

"Bu çok üzücü," diye fısıldadı.

"Öyleydi," diye cevapladı.

"Mars seni kardeşi gibi karşıladı," dedi Ha-Lah. Ah.

Onun güzel, kurnaz karısı.

"Öyle yaptı," diye onayladı Aramus. "Ve bununla nereye varmak istediğini biliyorum, karım, ama onlar, pek çok oyuncunun bulunduğu bir tahtada sadece iki oyuncu. Arkadaş olanlar var, ve haklısın, bu ikisi arkadaş. Ama kibirli olanlar, sinsi olanlar, açgözlü olanlar, kurnaz olanlar, saf olanlar, tedbirsiz olanlar da var. Ben o tahtada yürüyorum, kime güvenebileceğimi ve diğerlerine güvenemeyeceğimi biliyorum. Sen o tahtada yürümezsin, Ha-Lah. Sen hiç yürümezsin."

"Anlıyorum Aramus. Gerçekten anlıyorum. Ama Floransa'da kaldığımız süre boyunca bu odada kilitli kalmaya dayanamıyorum. Ya da önümüzdeki aylarda Triton'da seyahat ederken beni korumak için beni saklamak istediğini düşünmek bile istemiyorum."

Elinin ipek kumaşın üzerinde ona doğru kaydığını duydu, ama ona dokunmadan önce durdu.

"Bunu bilemezsin, ama ben insanları iyi tanırım," dedi. "Bunu nasıl test etmemi istersin, Ha-Lah?" diye sordu.

"Bana güven," diye fısıldadı.

Aramus sessiz kaldı.

Ha-Lah sessizliği bozmadı.

Sonunda Aramus konuştu.

"Bunu yaparsam ve her şey yolunda gitmezse, kırılan senin bana olan güvenim olmayacak. Başkaları komplo kurarsa, uğrayabileceğim kayıp çok büyük olacak."

"Çünkü Canavarı bastıramadık mı?" diye sordu kadın. "Çünkü karımı kaybederdim," diye cevapladı adam.

Onun sözleri üzerine kadının hafifçe nefes aldığını duydu, ama kadın kendi sözlerini söylemek için nefesini vermedi.

"Ben Cassius değilim. Seni o şekilde tanımıyorum," dedi ona. "Ama evliliğimizin iki döneminde bana kapılarını açtığında, tanıdığım şeyi sevdim. Ve onu özlerdim."

Ve daha fazlasını istiyorum, diye düşündü, ama söylemedi. Yine de konuşmaya devam etti.

"Babamı tanımıyordun, kraliçem, ve bu yüzden hüznölüyüm. O iyi bir adamdı. Gururlu bir babaydı. Ama aynı zamanda azılı bir korsandı. Denizlerde yelken açtığı zamanlar için yaşıyordu. Bu yüzden de seni bulduğum yaştan çok daha geç bir yaşta evlendi. Annemi eş olarak aldığı benden on beş yaş büyüktü. Ama ona olan sevgisi, tüm Nereus erkekleri gibi, efsane haline geldi. Yaşı, hayatının sonuna yaklaştığını anlamasına neden olduğunda, bana, dünyasının onunla dolu olacağını bilseydi, denizdeki tüm yıllarını onun yanında geçirmek için feda edeceğini söyledi. Ve öldüğünde, sevgili annemi alan yaşlılık değildi. Onsuz bir hayatla yüzleşmekti. Bu yüzden rahiplerimize sizi aramaları için emir verdim, böylece ben de o pişmanlığı tatmayacaktım. Çünkü her iki ebeveynimde de bu acıyı tattım.

"Ah, Aramus, bu hem güzel hem de üzücü," dedi neredeyse nazik bir ses tonuyla. Aramus cevap vermedi, çünkü karısı haklıydı. Karısının derin bir nefes aldığını duydu, sonra karısı sordu: "Nasıl bir uzlaşma bulabiliriz, kocacığım?"

"Ben artık buna gerek olmadığını söyleyene kadar, gittiğin her yere bir koruma götürceksin," diye hemen cevap verdi. "Bir hizmetçinin yemeğini ve içeceğini tatmasına izin vereceksin..."

"Aramus..."

Onun sözünü kesmesine izin vermedi.

"Sana istediğini elde etmenin nasıl olacağını anlatıyorum, kraliçem. Bu bir pazarlık değil." Kadın yine sessizleşti.

"Bir hizmetçi yemeğinizi ve içeceğinizi tadar ve adamlarımdan biri izin vermedikçe ağzınıza koymazsınız. Kadınlarla vakit geçirebilirsiniz. Bu sarayda. Şehirde değil. Yapraklar ve paralar güzel ve iyidir, ama Firenze'nin her vatandaşı o sokakta değildi, Ha-Lah. Komplo kurmak olmayabilir, ama

sadece birinin söylediği bir şey seni üzecek ya da attığı bir bakış seni rahatsız edecek ve ben bunu da kabul etmem."

"Onların dilini bilmiyorum," diye hatırlattı ona.

"Senin de fark ettiğin gibi, çoğu Valerianca konuşuyor," diye cevapladı. "Ve Wodell, Airen ve Nadirii'nin tamamı uzun zaman önce bu dili benimsedi."

O cevap vermedi.

"Konuşacağız," diye devam etti. "Bu kadınları nasıl gördüğünü paylaşacaksın. Ben de aynısını yapacağım. Onlara güvenebileceğimizi hissedersen, korumaların o kadar yakınında olmaları gerekmeyecek. Ama sen kraliçesin Ha-Lah, her zaman bir koruman olacak."

"Tamam," diye kabul etti.

"Muhafızınla ilgili mi, yoksa her şeyle mi?" diye sordu.

"Hepsini, eğer bu odalardan çıkıp insanlarla tanışabilir, onları tanıyabilir, bu ülkeyi daha fazla görebilirim, bu sadece kralın sarayının odaları olsa bile. Evet. Kabul ederim. Hepsini."

Aramus gülümsedi ve "Sen bir maceracı mısın, Ha-Lah'ım?" dedi.

"Bilmiyorum. Hiç fırsatım olmadı. Ama az da olsa deneyimlediğim kadarıyla, hoşuma gittiğini biliyorum."

Fırsatı olmamıştı.

Karısı hakkında artık bildiği başka bir şey daha vardı.

"O zaman maceralarını genişletebilmen için güvenliğini sağlamaya çalışacağız, karıcığım," diye karar verdi.

"Bu çok iyi olur, kocam."

İkisi de sessizliğe büründü ve Aramus, ertesi gece yatakta olduklarında paylaşmayacağına karar verdi.

Ona sorular soracaktı.

Odanın karanlığında, sessizlik çöktüğünde, gece, rom ve anlaşmaları yerleşti ve Aramus göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti.

Karısı uykulu bir sesle "Oğullarımızı tekrar zehirlenme riskine maruz bırakma konusunu daha sonra konuşabilir miyiz?" diye fısıldadığında gözleri açıldı.

Bunun üzerine, karanlıkta geniş bir gülümsemeyle, kraliçesi hakkında başka şeyler de bildiğini fark etti.

Ve bunlar önemli şeylerdi.

Kalbi doluydu, gerekli gördüğü şeyleri korumak için kendine özgü bir eğilimi vardı ve bunu yapmak için cesareti vardı.

"Evet," diye yalan söyledi.

"Teşekkür ederim, kocacığım," diye mırıldandı kadın.

"Rica ederim, karıcığım," diye cevapladı.

Yine sessizliğe büründüler.

Ve yine Ha-Lah sessizliği bozdu.

"Ben çay içmem, Aramus." Adam
sırıttı.

Artık başka bir şeyi daha biliyordu.

"Frey ve Sjöfn Drakkar'ı da biliyorum," diye devam etti yumuşak bir sesle. "Ve senden onlar hakkında daha fazla şey duymak isterim."

Aramus derin bir nefes aldı ve bıraktı.

"Elbette, kraliçem," diye cevapladı, aynı yumuşaklıkla.

"Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk olacak," diye mırıldandı, içtenlikle.

Kadın başka bir şey söylemedi.

Aramus, nefesinin düzeldiğini duyana kadar bekledi.

Sonra kendini uykuya bıraktı.

Kraliçe Mercy Axelsson

Misafir Süiti, İkinci Kat, Doğu Koridoru, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

"Mar-el ile ilerleme kaydetmeye çalışmamız gerekmez mi?" diye sordu kocası.

"Zaman kaybı," diye cevapladı Carrington.

Wodell Kraliçesi Mercy divanda kıvrılmış oturmuş, eteğinin kıvrımlarıyla oynuyor, gözleri parmaklarının hareketlerine odaklanmış, dikkati ise kocası ve danışmanındaydı.

"Emin değilim. O anakarada. O asla anakarada olmaz. Onun dikkatini çekme fırsatımız var," diye cevapladı Wilmer. "Doğru diyor..."

Carrington onu kesintiye uğrattı.

Mercy'nin, Carrington'ın kocasını kesmesinden nefret ettiği söylenebilirdi.

"Evet, ve oğlunun hayatının aşkı bir Airenzian ile evleniyor. Ama o, oğluna deli gibi aşık. Oğlun onun üzerinde büyük bir etkiye sahip. Onun birçok..." Carrington, Mercy'ye bir bakış attı, "*varlığıyla*, Cassius üzerinde hızla etki kazanabilir."

Bu gezegende Cassius'u etkileyebilecek kimse yoktu. Liviana hariç.

Ancak o ölmüştü.

Bununla birlikte, karısı varken bir kadına değer verebileceğini gösterdiği gibi, Elena'ya karşı da böyle hissetmeye başlarsa...

Bu, Carrington'ın değerli bir şey söylediği nadir durumlardan biri olabilir.

Ama yine de, Elena True'ya aşık kalırsa, Cassius bunu gözden kaçırmazdı.

İşte böyle.

Carrington, anlamlı bir şey söylemedi.

"Ama Cassius, Gall üzerinde hiçbir etkisi yok. İkisi *hiç* anlaşıyor," dedi Wilmer.

"Gallienus zayıf. Ordusundaki askerler Cassius'u takip ediyor. Ve onun krallığında her zaman kargaşa olmuştur. Ama o, tüm öncülleri gibi, ülkesindeki tüm erkeklerin eşlerine,

kızlarını veya kız kardeşlerini birer mal gibi görmek istemediğini görmezden gelmeyi tercih ediyor. Bir yıl içinde onun sadece bir figüran olacağını tahmin ediyorum. Aslında, Cassius ondan o kadar bıkmış ki, onu naip yapmaya zorlayabilir."

"Airenzianların Nadirii ile evli bir adamı körü körüne takip edeceğini hayal edemiyorum," dedi Wilmer, bir kez olsun akıllıca bir şey söyledi. "Aslında, bu birleşme nedeniyle o ülke çok fazla çatışma yaşayacak."

O ulusta zaten çok fazla çatışma vardı ve sadece kadınlar değil, kral ve erkek nüfusun çoğunun onlara üç amaçla kullandığı bir ülkede yaşamaktan hoşnut değillerdi: onlarla yatmak, onları hizmet etmeye zorlamak ve onları ezmek.

O ülkede bu uygulamayı iğrenç bulan erkekler de vardı, hatta yüzyıllar önce, Düşmüş Ustaların Gecesi'nden önce bile, kardeşlerinin hak ettiklerini bulduklarını düşünen erkekler vardı.

Mercy, Cassius Laird'in bu erkeklerden biri olduğunu uzun zamandır şüpheleniyordu.

Ancak iktidarda olanlar, iktidarlarını korumak için her şeyi yaparlardı.

Bunu çok iyi biliyordu.

"Cassius Laird'in stratejik zekası ve gücü ile Nadirii'nin kontrolündeki büyülerin ve savaş alanındaki yeteneklerinin birleşimi bu çatışmayı bastırmayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Carrington. "Bu geceki gösterilerini gördün. Nefes kesiciydi. Ophelia'nın istediği gibi, çok anlamlıydı. Olağanüstü bir ittifak olurdu. Eğer başarılabilirse, yenilmez olur. Firenz bile yenemez."

Ah.

İşte buydu.

Mercy eteğini düzeltti.

"Cassius'un korsan kralıyla açıkça bir bağı olduğunu da unutmamak lazım," diye devam etti Carrington. "Bu, Airen, Nadirii, Mar-el ve en önemlisi *Wodell'in* hepsinin Firenze'ye karşı ittifak kurması anlamına gelir.

"Bu mantıklı," diye mırıldandı kocası. Mercy iç çekmesini bastırdı.

Cassius, Mar-el kralıyla bir bağ kurmuştu. Ama Mars'ı kardeşi gibi görüyordu.

Bu gerçeği konuşmaya dahil etmedi. Carrington kocasının dikkatini çektiğinde nadiren konuşurdu.

Özel olarak konuşmanın kendi amaçlarına daha uygun olduğunu düşünüyordu. "Odak

noktamız Gall," diye açıkladı Carrington. "Cassius. Ophelia. Elena. Hatta Serena bile, onu biraz olsun etkileyebilirsek. O Dellish erkeklerini tercih ediyor.

onun maceraları için. Orada ondan bir şekilde faydalanabileceğimiz bir yol olabilir. Belki True'nun adamlarından biri?"

Mercy gözlerini tavana doğru çevirmemek için kendini zor tuttu.

Oğlunun adamlarından hiçbiri elli çuval altın karşılığında bile Serena'ya dokunmazdı. Ve herkes biliyordu ki, Serena kullan-at tipi bir kadındı.

Yani, bir kez kullandıktan sonra terk etti.

"True'nun adamlarından birinin bunu yapması akıllıca olmaz," diye mırıldandı Wilmer. Mercy'nin dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Bunu düşüneneğim," diye cevapladı Carrington. "Ama stratejimizden vazgeçmeyeceğiz. Wodell, Nadirii ile onlarca yıldır ittifak halinde. Airen, Mar-el ile olduğu gibi Nadirii ile de ittifak kurarsa, Firenze dışlanacak. O toprakları ele geçireceğiz Wilmer ve planladığımız gibi, bunu başardığımızda güneye doğru ilerleyeceğiz."

Mercy esneme numarası yaptı.

"Karım yorgun, Carrington," dedi Wilmer. "Bu konuyu sabah görüşürüz."

"Elbette," diye mırıldandı Carrington, üzgün bir sesle. Mercy gözlerini ona çevirdi.

O ona döndüğünde, ifadesi değişti.

Mercy, düşüncelerini ve duygularını saklamanın çoğu zaman akıllıca olduğunu fark etmişti. Carrington'a karşı ise bunu yapmadı.

Carrington, kocasının sözünü dinliyordu.

Mercy onun yatağına sahipti ve ona bir varis vermişti.

O sadece esnemek zorunda kaldı ve kocası yardımcısını gönderdi.

Carrington gibi bir aptal bile o güç yapısının tepesine kimin çıktığını biliyordu.

Ve o, ona bunu hatırlatmak için fırsat kollamaktan zevk alıyordu.

Adam yağcı bir şekilde eğildi ve "Kraliçem" dedi.

"İyi geceler, Carrington."

"Kralım," dedi Wilmer'a.

"Carrington."

O da ayrıldı.

Mercy, ayak seslerinin duyulmadığı sarayın koridorlarındaki kalın halıları lanetleyerek uzun süre kapıya baktı.

Yıllar önce kendi kalesindeki koridorlardaki halıları kaldırmıştı.

Elpis'in bunu yapmaması şaşırtıcıydı, çünkü kocası kendi çalışma odasının zeminine kanını dökeli henüz bir saat olmuştu.

Wilmer yaklaştığında bakışlarını kapıdan ayırdı. "Yatmaya hazırlanmak ister misin, sevgilim?"

"True'yu kendi işlerine bırak," dedi sessizce. Kocası başını yana eğdi. "Anlamadım?"

"Stratejini sürdür, aşkım, ve True'nun istediğini yapmasına izin ver," diye açıkladı. Kocasının sırtı birden dikleşti.

Elbette, karısının bir ulusun işlerine karışmasından rahatsız olacaktı (ve sık sık rahatsız oldu, ancak karısı da sık sık bunun üstesinden geldi).

Ne yazık ki, diğer krallıklarda da durum Airen'dekinden çok farklı değildi.

Tıpkı savaş tecrübesi ve diplomatik tecrübesi olmayan, Wilmer daha gençken Go'Da'da diplomasını aldıktan sonra şarlatan şarkılarını söyleyerek onlara gelen açgözlü bir adamın saçma tavsiyelerini dinleyeceği gibi.

Elbette, bu ileri bir dereceydi.

Ancak Lunwynluların kıyılarına geldikleri kesin tarihi ve kısa sürede Firenze hariç tüm kıtayı etkisi altına alacak olan dillerini karıştırdıklarını, ayrıca bazı tanrı ve tanrıçalarını Dellish'lere bıraktıklarını bilmek. Mar-el'in muhalifleri denizlere sürgün edip Güney Toprakları'nda Maroo ulusunu kurduğunu bilmek. Sky Bay'deki su kemerlerinin tam olarak ne zaman tamamlandığını bilmek, bir kralın danışmanı olmaya yetmezdi.

"Gerçek her şeyde tacı temsil eder," dedi kocası.

"Elbette öyle," diye mırıldandı. "Ancak, sonuçlar garanti edilemediğinde, ikisi de krallığımızın yararına olmak üzere iki farklı müzakere hattı izleyen iki müzakereci, tek bir müzakereye odaklananlardan daha iyi olmaz mı sence?"

Wilmer gözlerini kırptı ve sonra sevimli bir şekilde şaşkın göründü.

Mercy bekledi.

Kafasını silkeledi ve "Bu üzerinde düşünülmesi gereken bir konu" dedi. Umutla tekrar bekledi.

Wilmer onun umutlarını suya düşürdü.

"Yarın Carrington ile bunu konuşacağım." Yine iç çekmesini bastırdı.

"Yatağa geliyor musun?" diye sordu.

"Elbette, aşkım," diye fısıldadı, kalkarken Wilmer, "Helga! Kraliçenle ilgilen!" diye bağırdı.

Hizmetçi odasının kapısı anında açıldı.

Mercy banyo odasına ve giyinme odasına doğru yürüdü. Helga onu takip etti.

Belki de her gün olduğu gibi Carrington'la kahvaltı yapmadan önce onunla bir kez daha konuşabilir.

Ya da belki de başka bir şeyin zamanı gelmişti.

Sarsıntılar durmuş olabilir, ama yer hala kayıyordu.

Ve endişe verici bir sıklıkla olduğu gibi, Wodell enkazın altında kalmıştı.

Aramus, ülkesinin en güzel kızıyla evlendi. Cassius bir prenses aldı.

Mars bir kontes aldı.

Ve oğlu True, bir hainin kanına bağlanacaktı.

Mars onu her gördüğünde derin sevgisini gösterse de (bu, True ve Wilmer'ı mutlu etmek için bir hile olmalıydı, Elpis'in zorlandığını gizlemediği gibi, o da böyle birini yanında kabul etmezdi), birincisi, *dışarıda* neredeyse çıplak dolaşan bir barbardı. İkincisi, oğlu, krallığının gelecekteki kralı için yeterince iyi olmaktan o kadar uzaktı ki, düşünmeye bile değmezdi.

Bu nedenle, her zamanki gibi, Mercy kocasını korumak zorundaydı.

Ayrıca oğlunun konumunu güçlendirmek için bir yol bulmak zorundaydı. Ve son olarak, krallığına bakmak zorundaydı.

Evet, belki de başka bir şey yapmanın zamanı gelmişti.

Cesurca bir şey.

Korkunç bir şey.

Ama gerekli bir şey.

20
PAZARLIK

Prenses Elena

Misafir Süiti, İkinci Kat, Doğu Koridoru, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

"En azından yakışıklı, sanırım." "Çok yakışıklı."

"Ve uzun
boylu."

"Çok uzun
boylu."

"Ne yazık ki, onun hakkında söyleyecek başka bir şeyim kalmadı."

"Benim yok. O devasa boylu, bu yüzden kız başını eğip onu öpmek zorunda kalmayacak. Bu önemli. Öpülürken başımı geriye eğmek çok daha doğal bir pozisyon bence."

"Ben başımı eğmeyi tercih ederim."

"Tabii ki öyle yaparsın, çünkü Rosehana senden daha kısa."

Jasmine ve Hera saraydaki odamdaki yataklarında gevezelik ederken, ben aynada kendimi inceledim. Bu, giyinmek için kullandığım paravanın arkasında gerçekleşiyordu. Ben nişan yemeği için hazırlanırken, ikisi de Dora ile yatakta uzanmışlardı.

Kendimi incelemekten vazgeçip, kendime bakmaya
başladım. Bir şeyler yolunda değildi.

Ve bu, giydiğim kanlı korsenin o kadar sıkı olması ve nefes alamamamdan kaynaklanmıyordu.

Ayrıca, yakında Prens Cassius Laird ile tekrar yüzleşmek zorunda olmam ve bunu, derimin vücudumdan yüzülmesini istediğim kadar istemem de değildi.

Daha önce hiç bu şekilde giyinmemiştim.

Melisse bu giysiyi ve tüm aksesuarlarını sipariş etmişti. Ne olduğunu açıkladığında, tereddüt etmiştim.

Bana ona güvenmemi söyledi.

Melisse'ye her konuda güvendiğim için, Floransa'ya giderken ve Floransa'da kaldığımız süre boyunca devam eden provaları sabırla bekledim (çünkü takımda bana mükemmel şekilde uyan kıyafetler dikebilen iki terzimiz vardı ve bunu da yaptılar).

Artık Melisse'ye güvenmiyordum.

Çünkü şu anda, sert siyah saten bir elbise giyiyordum. Askıları yoktu, kumaş göğüslerimin üzerinden düz bir şekilde geçiyordu (üst kısmı biraz açıkta kalıyordu) ve hepsi bu kadardı. Kumaş, alt kalçalarım kadar sarılıyor ve oradan aşağıya doğru genişliyordu (neyse ki, böylece yürüyebiliyordum). Arkada kısa bir kuyruk vardı. Kuyruğun kenarından arkaya doğru uzanan küçük, kumaş kaplı düğmeler vardı.

Melisse, boynumun etrafını beş kat küçük incilerle saran bir kolye temin etmişti. Bileğimde de benzer bir kolye vardı. Kulaklarımda da inciler vardı.

Ve nedense, koltuk altıma kadar uzanan uzun siyah eldivenler giymem gerekiyordu (bilezik eldivenlerin üzerine takılacaktı, çok tuhaftı).

Bunu da yaptım.

Ama bu sadece çok rahatsız edici değildi.

Doğru değildi.

Belimden eğilip aynaya doğru eğildim ve korsenin balenlerinin etime batmasını hissettim.

Onları görmezden geldim ve boyalı yüzüme baktım.

Jasmine bunu benim için yapmıştı çünkü bu konuda çok iyiydi.

Yanaklarımda hafif bir çilek rengi allık vardı.

Dudaklarıma ise kırmızı gül rengi sürülmüştü.

Kirpiklerimin uçlarına, yanlara doğru kanatlar oluşturan ince bir siyah sıvı boya çizgisi çekilmişti ve göz kapaklarım sedefli pudra ile gölgelendirilmişti.

Ve minik bir burgu gibi görünen bir aletle kirpiklerime siyah bir madde sürmüştü.

Ben kendim gibi
görünüyordum.

Ama yapmadım.

Saçlarım açık, göğsüme ve sırtıma dökölüyordu ve...

Jasmine'in getirdiğı kadınsı eşyaların bulunduğı tepsiye döndüm.

"Sanırım, onun muhafızlarını geçtikten sonra esmer olanla başlayacağım," dedi Jasmine, ben aynaya bakıp saçlarımı başımın arkasında toplarken tepsiye uzanmadan önce.

Tabii ki.

Jasmine ayırım yapmıyordu.

Ve böylece Airenzian cinsel fetihlerini planlıyordu.

"Kel olan hariç *hepsi* esmer," dedi Hera, ben saçımı bir toka ile tutturup bir tane daha alırken.

"Aynen öyle," dedi Jasmine, ben başka bir iğne takarken. "Kel olanla işimi bitireceğim."

"Hepsini sevemezsin, Jazzy," diye Dora sohbete katıldı.

"Onları sevmiyorum, küçük hazine," diye karşılık verdi Jasmine. "Ve bu önemli, Dora, dinle. Onları sevmek zorunda *değilim*."

"Tamam!" Ben bu konuşmayı sonlandırdım, başka bir iğne taktım ve Dora'nın kıkırdamasını duydum.

"Bilmek isteyebilirsin, on beş dakika geç kaldın!" diye cevapladı Jasmine.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, bir iğne daha taktım ve sonra kendime baktım.

Bazı bukleler yüzümün yanında ve boynum boyunca sarkıyordu ve başımı iki yana çevirdiğimde, arkada kafatasımla birleşmiş dağınık buklelerden oluşan bir yığın görünüyordu.

Ama daha fazlasını yapacak vaktim yoktu ve zaten ne yaptığımı da bilmiyordum.

En azından şimdi kolyemi ve kulaklarımdaki incileri görebiliyordunuz. Bu da işimi görürdü.

"Çık dışarı, Ellie!" diye bağırdı Dora. "Seni görmek istiyoruz!"

Kıyafetlerimi kendim iliklemiş ve bağlamıştım ve bu başarıdan sonra, Nadirii'nin hareket aralığını artırmak için yoğun esneme egzersizleri yapmasının iyi olduğunu söyleyebilirdim.

Kendi gözlerime baktım ve "Yapacak bir şey yok" diye fısıldadım.

Ve gerçekten yoktu.

Yapacak bir şey yoktu.

Memnuniyetsiz kaderin bir cilvesi olarak, suskun bir nişanlıya mahkum olmuştum. Bana bakmaya tenezzül ettiğinde, beni hafifçe merak ettiği bir numuneymişim gibi inceliyordu.

Ayrıca pisliklerle (babası) ve kaba saba adamlarla (adamları) çevrili bir erkek.

Ve bu akşam yemeğinden itibaren, bu benim kaderim olacaktı. Benim ve Dora'nın.

Ve *tamamen* açıklanamayan bir nedenden dolayı, ona o kadar derinden çekildim ki, birbirimizin yanında olduğumuzda onun ilgisizliği bıçak gibi kalbimi kesiyordu.

Önceki gece gözümü bile kırpmamıştım. Uzanıp durdum, zihnim onun yüzüyle (ve omuzlarıyla, deri ceketini dolduran vücuduyla, kısa kesilmiş siyah saçlarıyla, sakalıyla, dövmeleriyle, gök mavisi gözleriyle) doluydu.

Bah!

Erkeklerle (True hariç) fazla zaman geçirmemiştim. Beni sinirlendiriyorlardı (True ve tabii ki savaştığım erkekler hariç).

Bu yüzden hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. True için bile.

Perdenin arkasından çıktım ve yan yana yatakta yüzüstü duran üçlüye bakmak için durdum.

Hepsi bana bakıyordu.

Kollarımı iki yana açtım. "Ee?" "Kutsal tanrıça," diye fısıldadı Jasmine.

"Eğer zaten aşık olmasaydım, şimdi aşık olurdu," dedi Hera. "*Sana*."

"Prenses gibi görünüyorsun!" diye bağırdı Dora.

Kızımı bir an inceledikten sonra bakışlarım Hera'ya kaydı.

Dudaklarını büzmüştü.

Theodora'ya döndüm. "Ben zaten bir prensesim, Dora. Ve canım, bu önemli. Bir elbise prenses yapmaz."

"Evet," diye onayladı. "Ama şimdi, tek boynuzlu atla masal prensine doğru giden bir prenses gibi görünüyorsun."

Bu eğilimi durdurmak için ağzımı açtım, ama Theodora henüz bitirmemişti.

"Sen zaten herkesten daha hızlı sürüyorsun, Ellie. *Yıldırımdan* bile daha hızlı. Ve bir *seferde* beş ok takıp birdenbire fırlatabiliyorsun. *Beş* tane. Serena bile sadece üç tane yapabiliyor. Ve Kraliçe Ophelia bana prenseslerin doğuştan değil, yetiştirilmeyle oluştuğunu söyledi. Yani sen yıldız patlamaları ve keleklerle geceyi aydınlatabilir, Diana'yı ayakta sürebilir ve bir kraliçeye yakışır bir elbise giyebilirsin. Serena bunların *hiçbirini* yapamaz. Ve sen doğduğunda bunların *hiçbirini* yapamazdın. Bu yüzden prenses *oldun*. Ve şu anda ne kadar güzel olduğun bunu kanıtıyor, çünkü bu kadar sevimli görünüyorsun ve *hala* bunların hepsini yapabiliyorsun. Normal bir masal prensesi, elbise hariç, bunların *hiçbirini* yapamaz. Yani sen gerçeksin!"

Aman Tanrım.

Aniden ağlamak istedim.

Ve o zaman fark ettim ki, koşan atımın üzerinde dururken beş okla yayımı gerip okları fırlatabildiğim için, tanımadığım bir erkeğin beni takdir etmesine ihtiyacım yoktu.

Tek ihtiyacım olan, Dora'nın da böyle hissetmesiydi.

Bana açıkça katıldığını gösteren Hera, Dora'ya kolunu doladı ve onu yana doğru kucakladı.

Duygularımı kontrol etmek için çaba sarf ettikten sonra yumuşak bir sesle, "Buraya gel, sevgilim. Akşam yemeğine gitmeden önce sana sarılmak istiyorum" dedim.

Yataktan kalkmak zorunda kaldığı için sinirliymiş gibi davrandı ve bana doğru iki metre yürümek ne kadar zormuş gibi yaptı.

Ama kollarını belime doladıgında, sıkıca sarıldı. Eğildim ve saçlarına doğru,

"Seni seviyorum, Moonshine," dedim.

Kafasını geriye eğdi. "O Moonshine." Ona bakarak gözlerimi kırptım.

Konuşmaya devam etti.

"Bana başka bir isim takmalısın," diye emretti. "Onu podyumda seni izlerken gördüm. Ve o karanlık. Gece gibi. O yüzden adı Moonshine. Sen ise Sunshine'sın. Bu da onun senin masal prensin *olduğu anlamına* geliyor, çünkü ay olmadan güneş olamaz ve herkes bilir ki, masallardaki tüm kahramanlar ve kahramanlar kaderle ilgilidir. Ve güneşin aya, ayın da güneşe götürdüğü kaderden daha büyük bir kader yoktur."

Eldivenli parmağımla saçının bir tutamını döndürdüm ve sordum, "Ne zaman bu kadar zeki oldun?"

"Üç yaşındayken," diye cevapladı küstahça.

Ona gülümsedim. "Peki, akıllı kız, Hera ve Jazz için akıllı ve iyi ol. Akşam yemeğini bitir ve zamanında yat. Duydun mu beni?"

Gözlerini devirdi.

"Bu bir cevap değil, Dora," dedim ona sert bir şekilde, ama bunu yaparken gülümsemek için kendimi zor tuttum.

"Ben her zaman
usluyum." Uslu
değildi.

Ama geç kalmıştım, bu yüzden tartışamazdım.

Tekrar eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum, ama o kaçmaya çalıştı ama başaramadı. Bu, eldivenli başparmağımla silmek zorunda kaldığım pembe bir leke bıraktı, ama o da bundan kaçmaya çalıştı.

"Tamam, şimdi yirmi dakika geç kaldın," dedi Hera. Ona baktım.

Sempatik görünüyordu.

O (ve Jasmine) bu yemeğe ne kadar gitmek istemediğimi biliyordu. Ve nedenini de.

Yine de, "En iyisi oraya gitsen iyi olur, Ellie," dedi.

Başımı salladım, Dora'nın saçlarını karıştırdım (o da bundan kaçınmaya çalışıyordu), arkadaşlarıma kendinden emin ve cesur görünmesini umduğum bir gülümseme attım, iyi geceler diledim ve dışarı çıktım.

Ayaklarımın sürünmesini istedim, ama yapamadım. Geç kalmıştım (görünüşe göre, Nadirii gibi bir kadın gibi akşam yemeği hazırlamak çok zaman alıyordu — Firenz, Airenzian ve Dellish bunu nasıl yapıyordu?).

Ayrıca her saniye daha da geç kalıyordum. Daha da kötüsü, bunun nedeni bunu kaçınmak istediğim içinmiş gibi görünecekti. Daha fazla gecikirsek, bunu tamamen kaçınmak istediğim anlaşılacaktı.

Ben Nadirii'ydim.

Kaçan eşlerini (ya da sevgililerini, hizmetkarlarını vb.) arayan haydutlar, yol kesenler, büyücüler ve Airenzian ustalarıyla düzenli olarak çatışıyordum. Hepsi de kötü amaçlarla Büyüleri bozmaya çalışıyordu.

Bu tehlikeli bir durum olabilirdi.

Ve Jazz, Hera ve ben her zaman üstesinden geldik.

Bu nedenle, beni istemeyen, ama benimle evlenmek zorunda kalan bir adamla, krallar, kraliçeler, prensler ve rahipler tarafından incelenerek bir akşam yemeğine katılabilirdim.

Merdivenlerden inerken omuzlarımı dikleştirdim ve sola dönüp koridordan geçerek akşam yemeği öncesi içecekler için buluşacağımız yere vardığımda hazırımdım.

Düşük sesli konuşmaların ve aşırı kalabalığın olduğu odaya girdim ve bir anda ormanı özledim.

Nadirii'lerden epeyce vardı. Ama çok geniş bir alanımız vardı.

Her ne olursa olsun, ağacınızın tepesinde, yeşilliklerle çevriliyseniz, kendinizi dünyadaki tek kadın olarak hayal edebilirsiniz.

İçeri girdiğimde onu aramadım.

Onun yerine, benim mihenk taşıma aradım ve onu buldum.

Annem, ayak bileklerine kadar uzanan, ancak her iki yanında dizlerine kadar kesik olan altın rengi bir tunik giymişti. Kısa kollu ve kısa yakalı bu tunik, kesik yakadan kısa kollara kadar parlak mercan boncuklarla süslenmişti. Annem, Kraliçe Elpis ve Silence'ın annesi Vanka Mattson ile konuşuyordu.

Saçları da toplanmıştı.

Bu konuda doğru kararı verdiğimi bilmek güzeldi.

Odanın içine doğru ilerledim ve genç bir çocuk "*Bere, principessa?*" diye sorduğunda durdum.

"*Scintille, per favore,*" diye içecek sipariş ettim. Çocuk uzaklaştı.

Dikkatimi hissettim, dikkatlice başımı çevirdim ve odanın diğer ucunda kız kardeşim bana bakıyordu.

Dudaklarında bir kıvrım vardı.

Gözlerim onun gözlerine takıldığı anda, onun gözleri eteğimin kenarına indi, sonra tekrar yukarı çıktı ve gülümsemesi daha da derinleşti.

"Elena?"

Sesini duyunca yanıma baktım. Ve yukarı.

Doğrudan True'nun güzel yeşil gözlerine.

Ve hemen, rüyamız kül olmadan önce en azından onu öpmüş olmayı dilediğim düşüncesi aklıma geldi.

True tam bir beyefendiydi. Kendi kolunu kesmekten daha önce, ona teklif etmeyen bir kadından öpücük almazdı.

Bu yüzden, cesaretimi toplayıp ona öpücük vermeliydim. Ya da kendim çalmalıydim.

Tamam.

Belki de bu akşam yemeğini atlatamayacaktım. "True," diye fısıldadım.

"Tanrılar adına," gözleri vücudumun aşağısına doğru kayıyordu ve bunu dudaklarını kıvrımdan yapıyordu. Gözleri tekrar yüzüme döndü. "Çok güzelsin, Ellie."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, o çocuğun içkimi hazırlaması çok uzun sürer mi diye merak ederek.

Bu zor ve garip bir durumdu ve bir kadeh şampanya olmadan kesinlikle imkansızdı.

True'nun tetikte olduğunu hissettim ve o tetikte olduğunda, tekrar ona odaklandım ve omzumun üzerinden baktığını gördüm.

Aynı anda, dirseğim tutuldu. Evet.

Tutuldu. Ne

oluyor...?

Kafamı çevirip beni tutan kişinin kim olduğunu görmek istedim.

"True," diye bir homurtu duydum.

Bu sesle donakaldım.

"Cassius," diye cevapladı True, yüzü sertleşti.

Sonra, dirseğimi sıkıca tutan o el ile odadan dışarı çıkarılmaya başladım.

Koridora çıktığımda, nişanlımın taş gibi yüzüne baktım. Dövme yapılmamış tarafım vardı.

Yine de büyüleyiciydi.

Ancak, kendi isteğim dışında koridorda sürüklenirken bu konu üzerinde durmaya vaktim yoktu.

Bu nasıl oluyordu?

Ağzımı açıp konuşmak için, aynı anda kolumu onun elinden çekmeye çalıştım.

Ancak o anda bizi döndürdü, bir kapı açtı, beni içeri çekti, kapıyı kapattı (daha doğrusu, çarptı) ve beni odaya çekmeye devam etmedi.

Beni yana itti, kapının yanındaki duvara doğru, içeri girdi, böylece geri çekilmekten başka seçeneğim kalmadı - sırtım duvara çarptığı için geri çekilebileceğim bir yer yoktu - ve vücudu ve elleriyle beni her iki yanımdan duvara sıkıştırdı.

"Bu... sen... bu az önce...?" Öfkeyle boğazına doğru kekeledim. Ama gözlerimi onun öfkeli yüzüne kaldırdığımda konuşmayı bıraktım.

"Artık seni kendime ait yaptım, şimdi konuşacağız," diye gürledi.

Nefes nefeseydim ve kıtımızı kurtarmak ve tüm ulusları müttefik etmek için tasarlanmış tarihi olayları kutlayan kraliyet saraylarındaki törenler sırasında, gelecekteki kocama saldırganının ne kadar uygun olacağını merak ediyordum.

Korsesi ve uzun eteği engel olacaktı.

Ancak, bir noktaya değinme konusundaki kararlılığımın gücü bir avantaj olacaktı.

Stratejimi belirlerken, gözleri göğsüme kaydı. Ve aniden, tüm tavırları değişti.

Tamamen.

Gök mavisi gözleri, dalgalanan dekolteme bakıyordu ve öfkesi, başka bir duyguya yerini bıraktı. Bu duygu o kadar güçlüydü ki, odayı kapladı. Sanki derimin içine sızmış gibiydi. Ve korsemle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde nefes almam *daha da* zorlaştı.

Yüzü o kadar yakındı ki, dövmelelerini inceleyebiliyordum. Kalın kemerler, bukleler, çizgiler ve elmaslar.

Airenzian dövmelelerini biliyordum. Nasıl bir hikaye anlattıklarını. Nasıl eski runik sembolleri kullanarak nimet ve kayıp, çalışma ve başarı, macera ve yenilgi ve zafer hikayelerini paylaştıklarını.

Hayatında anlatacak çok hikayesi varmış gibi görünüyordu.

Sembollerin ne anlama geldiğini bile bilmeden, hepsini büyüleyici buldum.

O kadar büyüleyiciydi ki, farkında olmadan elim onun yüzüne doğru kayıyordu ve o benim göğüslerimi o kadar derinlemesine inceliyordu ki, hareketimi fark edip başını geri çekmeden önce neredeyse şakağına dokunacaktım.

Midem düğümlendi.

Elim de öyle.

O anda kapı açıldı ve ikimiz de o tarafa baktık.

Serena, boynuna kadar uzanan mercan boncuklu uzun mor tunikasını giymişti (ancak annesinin tunikasıdan farklı olarak, yan kesikleri kalçalarına kadar uzanıyordu).

Arkasından kapıyı kapattı.

"Takdire şayan, Cassius," diye mırıldandı. "Duvara iğne batırma manevrası. Genellikle oldukça etkilidir ve görünüşe göre senin için de geçerli olmuş. Belli ki çimlerin uzamasına izin vermiyorsun."

"Bu özel bir görüşme," diye cevapladı Cassius alçak sesle.

Özel bir görüşmeydi.

Ama pek konuşulmamıştı.

"Oh, tabii ki," dedi Serena, odadan çıkmak yerine daha da içeri girdi.

O anda Cassius tuhaf bir şey yaptı.

Ellerini duvardan çekti ve kız kardeşime döndü, ama bunu bana çok yakın bir mesafede, sırtını bana dönerek yaptı, sanki...

Beni koruyormuş

gibi. Bir Nadirii.

Ne garip.

"Ben ablasıyım ama bu alışkanlığımdan kurtulmak zor," diye devam etti. "Onu odadan zorla çıkardığın için, onun iyi olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı hissettiğim için beni affetmeni umuyorum."

Birincisi, kendimi iyi hissetmediğim çok az durum vardı (gerçi, doğrusu, bu da onlardan biri gibi görünüyordu) ve Serena bunu biliyordu.

İkincisi, kardeşim benim iyi olup olmadığımı hiç

umursamadı. "Gördüğün gibi, o iyi," diye cevapladı

Cassius. Beni görmek için hafifçe yana eğildi.

"Çok iyisin," diye mırıldandı. "Yüzüne çok yakışan bir kızarıklık, kardeşim."

"Serena..." Prensın yanına geçmek için hareket ettim.

Ama kolunu önüme uzatıp karnımı sardığında, elini kalçama dolayarak beni durdurduğunda durdum.

O da koruyucuydu.

Ve yine nefesimi kesen bir şey.

Serena'nın bakışları onun koluna takıldı ve gözlerinin arkasında sertlik oluştuğunu gördüm, sonra tekrar Cassius'a döndü.

"Peki, bu tam olarak nasıl olacak?" diye sordu. Başını yana eğdi ve alaycı bir şekilde sözlerini bitirdi. "Dul ve bakire mi?"

Nefesimi tuttum.

Cassius'un parmakları kalçama daha da derinlemesine gömüldü.

Öyleyse, o garip konuşma artık gerekmiyordu. Müstakbel kocam artık benim deneyimsiz olduğumu biliyordu.

Harika.

"Ailelerin karışması," diye devam etti. "Onun kızı." Bana baktı. "Senin kızın." Dikkatini tekrar prene çevirdi. "Tabii ki, onun öz kızı değil."

"Sakıncası yoksa, Elena ve benim birbirimize söyleyeceklerimiz var," dedi Cassius sert bir sesle.

"Theodora'yı tanıyor musun?" diye sordu, sahte bir merakla başını eğerek.

"Gelecekteki eşim hakkında daha fazla bilgiyi *gelecekteki eşimden* almak istediğimi biliyorum," diye cevapladı Cassius kısa ve öz bir şekilde.
gelecekteki karımdan öğrenmek isterim," diye cevapladı Cassius kısaca.

"Serena, gerçekten, en iyisi..." diye başladım. Kız kardeşim sözümü kesti.

"Tatlı kız. Çok üzücü. Annesi Airen'e karşı savaşta hayatını kaybetti." Gözlerimi kapattım.

Cassius'un kolu düştü.

Gözlerimi açtığımda, bana dokunmayı bırakıp önümde daha iyi bir pozisyon aldığını gördüm.

"Gidebilirsin, yoksa biz gideriz," dedi kız kardeşime.

"Hangisiydi?" diye tuhaf bir şekilde sordu. "Elbette, herkesin bildiği gibi, kardeşinin senin... şeyine ne kadar imrendiğini biliyorum." Elini onun yönüne doğru salladı. "Seninle ilgili hemen hemen her şeye."

"Gerçekten mi?" Tekrar denedim, prensin arkasından çıkmak için hareket ettim ama o beni engellemek için yer değiştirdi.

"Sahadaki yeteneğin," diye konuşmaya devam etti. "Ölen karının tatlılığı ve güzelliği."

Tanrım.

Durması gerekiyordu.

Ama ben bir şey yapamadan, acımasızca devam etti. "Ve muhafızınla paylaştığın yakınlık."

Cassius bana dönerek, "Bu kadar yeter," diye mırıldandı. Ben de kesinlikle aynı fikirdeydim.

Onunla birlikte hareket etmek için yer değiştirdim.

"Nero'ydu, değil mi?" diye sordu ve Cassius'un başı, beni donduracak şekilde ona doğru döndü. "Trajan, muhafızlarını o kadar çok istiyordu ki, babasına onları kendisine atmasını emretti. Ve bir nevi istediğini elde etti. Bu nevi, babanın işleri halletme şekliydi. Ona sadece bir tane verdi. Senin seçeceğin bir tane."

Omuz silkti, odanın içine bir adım daha attı ve sonra bize döndü. bize döndü.

"Kolay değil, sanırım. Duyduğuma göre, *sizin* tarzınızda, onlara onlara izin verdiğin söyleniyor. Aralarında karar verdiler. Kura çektiler, öyle mi?"

"Görünüşe göre fikrini belirtmen ve bunu yapmaya niyetli olduğun açık," dedi Cassius pes ederek. "O halde oyunu bırak ve bunu yap."

Serena tereddüt etmedi.

"Tiana'ya ölümcül darbeyi Nero vurdu," d i y e açıkladı. Tanrım, hayır.

Hayır.

Boğazım düğümlendi ve bir adım geri attım.

Cassius bana karanlık bir bakış attıktan sonra, gözlerini kısarak Serena'ya odaklanmaya devam etti.

"Ah evet, Tiana'nın kim olduğunu bilmiyorsun," diye yardımsever bir şekilde Serena söze başladı. "Ya da *kim olduğunu*. Elena'nın en yakın arkadaşıydı. İkisi çok sıkı fıkıydılar, Melisse'nin yanında birlikte akıl hocalığı yapıyorlardı. Tiana aynı zamanda Theodora'nın annesiydi."

O anda Cassius'un tüm vücudunun donduğunu gördüm.

"Biz bunu yaparız," dedi Serena. "Kızı olan ve savaşa gidenler. Ölürsen diye önlemler alırız. O öldü. Nero'nun kılıcıyla. Neyse ki Elena, kızını kendi kızı gibi yetiştirmeye yemin etmişti. Şu anda talihsiz bir durum, çünkü kız burada. Dora. Bu sarayda. Şu anda. Tanıyacağı tek annesiyle birlikte. Ve burada, kanını döken adamla birlikte."

Konuşmasını bitirdiğinde dudaklarında hasta bir gülümseme belirdi.

"Ben kardeşine ölümcül darbeyi indirdim, senin kanından olmayan kardeşin ise benim kız kardeşimin kanından olmasını istediği kız kardeşe ölümcül darbeyi indirdi. Ben buradayım. Ve

Nero da burada. Zaten ilginç olan bu ittifak, şimdi daha da ilginç hale geldi. Sence de öyle değil mi?"

"Bitirdin mi?" Cassius dişlerini gıcırdatarak sordu.

Düşünüyormuş gibi yaptı ve sonra, "Sanırım bittim," dedi.

"O zaman gitmene bir sakınca yok," dedi Cassius karanlık bir sesle.

"Sanırım öyle yapacağım," diye cevapladı neşeyle. "Akşam yemeği vakti yaklaşıyor ve ben *açlıktan* ölüyorum."

Cassius'a memnun bir gülümseme attıktan sonra, gülümsemesini bana çevirdi ve kapıya doğru yavaşça yürüdü.

Kapı arkasından kapandığında, Cassius bana döndü. "Elena..."

Onun gözlerinin içine baktım ve "Bir oğlumuz olacak" dedim. Ağzını kapattı ve sakallı çenesi boynuna doğru çekildi.

"Sana bunu vereceğim," dedim ona. "Ve sen bana bir kız vereceksin."

Bana doğru bir adım attığında **s e s i** çok değişmişti, daha alçak, daha yumuşaktı. "Elena," dedi.

Ben yana doğru bir adım

attım. O durdu.

Ben de öyle yaptım.

"Gözlerini kapatıp başka birini hayal etmek zorunda kalırsan, sorun değil. Ben dayanırım," dedim.

Kapatması gereken gözleri tekrar kısıldı, kalın kaşları birbirine yaklaştı ve sonra sinir bozucu bir şekilde fısıldadı: "*Katlanmak mı?*"

Birçok kişinin bu ifadeyi (ve onun sinir bozucu fısıltısını) çok korkutucu bulduğunu tahmin edebiliyordum.

Ancak ben, pek çok şeyi korkutucu bulmamak için eğitilmiştim.

Ve ne olursa olsun, o anda, söylemem gerekenleri bitirmeli, bir şekilde onun yanında oturarak akşam yemeğini atlatmalı ve sonra ertesi günü, ondan sonraki günü ve ondan sonraki günü atlatmanın bir yolunu bulmalıydım.

Oğlunu alana kadar.

Benim kızım oldu.

Ve işimiz bitti.

"Anlaşmamız şöyle olacak, Airen Prensi Cassius," dedim. "Ben senin prensesin olacağım ve zamanı geldiğinde kraliçen olarak görevlerimi yerine getireceğim. Sana bir varis vereceğim, sen de bana bir kız vereceksin. İkisini de tüm kalbimle seveceğim ve büyüteceğim, umarım sen de öyle yaparsın. Ama ayrı hayatlar yaşayacağız

, her şeyde ayrı olacağız, ailemizle ilgili olanlar hariç."

Düşüncelerimi ifade ettiğimi hissederek, ayrılmak için harekete geçtim, ama o anda onun sözleri geldi. "Bu anlaşmayı kabul etmiyorum."

"Seçme şansın yok," diye karşılık verdim, kapıya döndüm, ama yine dirseğim tutuldu, vücudum kendi iradesiyle hareket etmiyordu, sırtım kapıya dayalıydı ve Cassius'un yüzü tek görebildiğim şeydi.

Tüm kanlı olaylar arasında...

Bütün erkekler böyle mi davranıyordu? Sorma fırsatım olmadı.

"Bana bir oğul vereceksin," diye homurdandı. "Ben de sana bir kız vereceğim. Sen annesiz kızımın annesi olacaksın, ben de babasız kızının babası olacağım. Sonra bana *daha fazla* oğul vereceksin, ben de sana *daha fazla* kız vereceğim, nasıl olursa olsun. Ben hüküm sürerken sen benim yanımda oturacaksın. Ben uyurken sen benim yanımda *uyuyacaksın*. Ailemizi kurarken sen benim emrimde hareket edeceksin. Ve bunu yaptığında ben..." yüzü yaklaştı, "*gözlerimi...* kapatmayacağım."

Aman Tanrım.

Henüz bitirmemişti.

Daha da yaklaştı ve bana fısıldadığı sözler farklı bir tür kötülük içeriyordu.

"Ayrıca bunu yaptığında, Elena, dayanamayacaksın. Her saniyesinden zevk almanı sağlayacağım. *lanet* olası saniyesinden zevk almanı sağlayacağım."

Aman Tanrım.

Ve yine de, henüz bitirmemişti.

Ama neyse ki, bir sonraki sözünü söylemek için uzaklaştı. Yani, *çok az* uzaklaştı...

"Birlikte, gündüz olsa bile gecenin kasvetli karanlığını o kasvetli yerden kovacağız ve bunu çocuklarımızın kahkahalarıyla yankılanan salonlarda yapacağız. Ayrı hayatlar yaşamayacağız, Elena. Prens ve prenses, sonra kral ve kraliçe olacağız. Ve olabileceğimiz *her* şekilde karı koca olacağız. Bu bizim anlaşmamız. Ve bu konuda, *senin* başka seçeneğin yok."

"Ben..." Boğazımda çarpan kalbimin güm güm sesleri arasında o tek kelimeyi zorla çıkardım.

Daha fazlasını söyleyemedim.

"Şimdi, yemeğimizi yiyelim," diye bitirdi.

Sonra beni kapıdan çekip aldı, elimi tuttu ve parmaklarımı dirseğine doladı.

Kapıyı açtı, elini kolumun üzerine koyarak benim elimi orada tuttu ve beni koridora çıkardı.

En azından haysiyetim için, onunla yürümekten başka seçeneğim olmadığı için, gururumu kurtarmak için çenemi kaldırdım ve "Bunu daha sonra konuşuruz" diye tısladım.

"Konuşmayacağız," diye karşılık verdi.

"Sen bizim için karar veremezsin," dedim.

"Ben yapmadım. Kader yaptı. Ve çok uzun zamandır ilk kez, kız kardeşinin benim kız kardeşim olması dışında, ve bu da kardeşimi yaraladığı için değil, son derece hoş olmayan biri olduğu için, kaderlerin benden nefret etmediğini düşünmeye başlıyorum."

Bu açıklama beni susturdu. Çünkü...

Bu ne anlama geliyordu?

Bir sonraki sözlerini dikkatli bir zamanlamayla söylediğini tahmin ediyordum.

Bu, beni sürükleyerek çıktığı odaya dönmeden hemen önceydi.

"Ve şunu unutma Elena, ben yanında olmadığımda True sana tekrar yaklaşırsa, üniforma giyiyor olsan da, ya da şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbiseyi giyiyor olsan da, bu beni mutlu etmeyecek."

Tamam.

Öyleyse.

Artık benim bakire olduğumu biliyordu.

Ve onun adamının en sevdiğim arkadaşımı öldürdüğünü biliyordum.

Ve belki de Melisse'in bu elbiseyi giymem için ısrar etmesinin nedenini sonunda anlamıştım.

O da kız kardeşimin ne kadar hoş olmayan biri olabileceğini biliyordu (ama sanırım bunu sadece kız kardeşimin şöhretinden biliyordu, onun kardeşinin ölümüne yol açan darbeyi vurduğundan bahsetmiyorum bile).

Ayrıca True ve benim birbirimize karşı hisler beslediğimizi de biliyordu.

Sonuç olarak, önceki gece ilişkilerimizin pek iyi başlamadığını düşünüyorsam, şimdi bu konuda çok daha karamsar düşüncelerim vardı.

Görünüşe göre yanılmışım, o da bana tamamen ilgisiz değildi

.

Ve görünüşe göre, elbisemi beğenmişti.

Ancak, elimi sıkıca tutup dirseğini bana yakın tuttuğu için yanına sıkıca tuttuğunda, yani onun yanına yakın olmak zorunda kaldığımda, bizi doğrudan Kral Mars ve Silence'ın yanına götürdüğünde, bunun bir lütuf olup olmadığını merak ediyordum.

Ya da kader *benim için* kötü müydü?

AKŞAM YEMEĞİ

Rahip

*Resmi Yemek Odası, Birinci Kat, Batı Koridoru, Devlet Kanadı, Catrame Sarayı, Ateş Şehri
FIRENZE*

Catrame Sarayı'nın resmi yemek odasına en son gelenler, Airen Prensi Cassius Laird ve Nadirii Prensisi Elena idi.

İkisi de eşiği aşar aşmaz, o bunu hissetti. Ve hissettiği anda, bunu not aldı.

Ophelia da bunu hissetti, başını salladı ve gözleri kızının gözlerini aradı. Elena başını salladı ve gözleri annesinin gözlerini aradı.

Ha-Lah'ın bukleleri sallandı ve rahatlatıcı bir hareketle elini karnına koydu.

Silence'ın gözleri şaşkınlıkla kısıldı.

Son olarak, Farah'ın dudakları açıldı ve yere baktı.

Rahip ise dudaklarının bir an için inceldiğini hissetti, sonra onları düzeltti ve kendisine ayrılan koltuğa doğru ilerledi.

Koltuğunu bulduğunda, önemsiz kişilerin oturduğu masaya gönderildiğini gördü.

Bu, eskisi gibi onu kızdırmadı. Onlar da

öğreneceklerdi.

Otururken, bu ittifakların kurulmasının bir sıkıntı olduğunu ve bunun nedenini düşündü.

Şimdi ise endişelendiği için *daha* çok bir rahatsızlık kaynağıydı.

Sihir perdesindeki o titreşim, güçlenme, hepsi bir arada olmadan, ama hepsi *bir arada* olarak gerçekleşti.

Bir araya geldiklerinde ne olacaktı? Yapacak bir şey yoktu.

Canavarı yenmek için alemlerin nasıl hizalandığının olası tehlikesini değerlendirebilmek için ritüelleri durdurmak zorunda kalmıştı.

Şimdi, rahip bu ittifakların meyve vermemesi için yakınlarda kalmak zorundaydı.

Can sıkıcı bir durum.

Ve sinir bozucu bir durum.

Ancak, onun anladığı kadarıyla, sadece birini seçmesi gerekiyordu ve o zaman her şey (onlar için) kaybedilmiş olacaktı.

Bunu bu gece yapacaktı.

Şarap kadehini dolduran çocuğa başını eğdi, yemeğe katılan arkadaşlarını selamladı ve odanın önündeki uzun masaya, çiftlerin sıralı olarak oturduğu yere baktı.

Elpis aptal değildi.

Her çiftin arasında bir koltuk kadar boşluk vardı. Mahremiyet.

Birçok kişinin paylaştığı masada, insanlarla dolu bir odada birbirlerini tanıma zamanı.

Cassius ve Elena solda. Mars ve Silence onların yanında. Ha-Lah ve Aramus sonra. Son olarak True ve Farah.

Rahip değerlendirmelerini yaptı ve en olası olmayan çiftle

Bunu içine çekip **o d a k** lanarak, alt karnında hissettiği duygunun büyüdüğünü hissetti ve sonra onu kullandı, Mars ve Silence'a odaklandı ve büyüsunü kullanarak, normalde duyamayacağı bir mesafeden onların sözlerini duydu.

"Ne oldu?" Mars alçak sesle sordu.

"Bilmiyorum." Sessizlik rahatsız ediciydi. "Bir sarsıntı mı?" diye sordu Mars.

"Hayır."

"Bir esinti mi?" diye devam etti.

"Hayır. Evet. Demek istediğim, bir sarsıntıydı, ama sarsıntı *değildi*," diye açıkladı Silence. "Bir... *bir titreşim*. Ve bir esinti değildi. Daha çok bir rüzgâr gibiydi. Hafif bir esinti değil, *rüzgâr*. Hissetmedin mi?"

O, perdenin güçlenmesinden bahsediyordu. Ne olduğunu tam olarak tanımlayamasa da.

Bir lütuf.

"Hiçbir şey hissetmedim, *mia piccolina*." *Benim küçüğüm*.

Evet, onlar en olası olmayan çiftti. Zaten birbirlerine çok çekici geliyorlardı.

Ve Mars, yeni gelinini, Firenz madeninin derinliklerinden çıkarılmış ve parlak mükemmelliğe ulaştırılmış değerli, paha biçilmez bir yakutmuş gibi halkının önünde sergilemişti.

Rahip, ona zarar verilirse Mars'ın beş alemdeki her taşı kaldırıp suçluyu bulup intikamını alacağını hissetmişti.

Mars'a zarar verilirse, bu yetim kızın çok fazla büyüü vardı. Henüz onu nasıl kullanacağını bilmiyordu belki, ama rahip, kızın duygularıyla bu gücü kullanıp, onu kontrol etmeyi bilmeden ne yapacağını düşünmek istemiyordu.

Ve tabii ki rahip hayatta kalmalıydı. Sadece Canavarı ortaya çıkarmak için değil, onu kontrol etmek için de. Bir barbar tarafından avlanamaz ya da başka bir aleme (ya da benzeri bir yere) büyüyle gönderilemezdi.

Hayır, bu olmazdı.

"Nandra, bildiğin gibi, bu gece burada," dedi Mars. "Akşam yemeğinden sonra onu yanıma getirtip bu konuyu soracağım."

"Bunun kötü bir şey olduğundan emin değilim, kralım." "Bunu kesinleştireceğiz, gelinim."

Evet, en olası olmayan çift.

"Artık bunu düşünme. Cevapları bulacağım," dedi Mars ve konuyu değiştirdi. "Şimdi söyle bana, yarınki tören için endişeleniyor musun?"

Dinleyen kişi gerildi. Ne töreni?

"Bilmiyorum, acıtıyor mu?" diye sordu Silence.

"Bu, bedeninin delinmesidir, Silence," dedi Mars nazikçe. Öyleyse.

Her zaman ki gibi, üç gece sonra gerçekleşecek olan Firenz düğünü için onu hazırlıyorlardı.

O, onların iğrenç delme törenine katlanacaktı.

Elbette.

"Demek acıtıyor," diye mırıldandı Silence.

"Buz, eti uyuşturmak için kullanılır. O anda çoğunlukla ağrısızdır," diye Mars güvence verdi. "Ancak sonrasında biraz rahatsızlık hissedilebilir."

"Burada herkes piercing yaptırıyor, o kadar da kötü olamaz," dedi Silence cesurca.

Mars'ın yavaşça gülümsemesi, onayladığını gizleyemedi.

Rahip, onların konuşmasından sıkılmış, çiftleri incelemiş ve dikkatini, özellikle korsan kralının şu anki tavrını göz önünde bulundurarak, en az olası çift olarak gördüğü çifte çevirmişti.

Bu kişi, koltuğuna yaslanmış, iri vücutunu karısına doğru kaydırması, uzun kolunu karısının koltuğunun arkasına uzatmıştı.

"Tabii ki öyle düşünürsün," diyordu Kraliçe Ha-Lah, ama sesi eğleniyor gibiydi. "Sen bir erkeksin."

"Öyleyim." Kral Aramus da eğlenmiş gibiydi. "Ama aynı fikirde değilim," dedi kraliçe.

"Erkek olduğumu mu?" diye alay etti kral, kaşlarını kaldırarak.

Kraliçesi ona küçük bir gülümseme ve abartılı bir göz devirmeyle cevap verdi, sözsüz bir şekilde onun alayına karşılık verdi.

"Onu koluna takarak odaya geri döndüler," dedi Aramus, konuşmaya geri dönerek. Prens Cassius, Prenses Elena ve daha önceki şakaları tartışıyorlardı.

Gerçekten.

Bu Airenzian erkekleri. Hiç öğrenmeyecekler mi?

Bu Cassius için iyi sonuçlanmayacaktı.

Ama rahip için iyi sonuçlanabilirdi.

"Öyle oldu, ama o öfkeli görünüyordu ve kız da Nadirii esasını doğrudan onun kafasına saplamak istiyor gibi görünüyordu," diye karşılık verdi Ha-Lah.

Aramus güldü ve tekrar etti, "Evet, karım, ama onu koluna takıp *yanına yaklaştırmak* odaya getirdi."

"Bunun Cassius hakkında sana bir şeyler ifade ettiğini görüyorum," dedi, kocasını dikkatle izleyerek.

Aramus'un yüzü ciddileşti. "Bu bağılılıklar konusunda en çok onun için endişeleniyordum. Karısını çok seviyordu."

"Ve?" Aramus devam etmediğinde Ha-Lah sordu.

"Cassius onurlu bir adamdır. Babası ve kaybettiğı kardeşi savaşı severdi, babası ise hala sever, ister kan dökülsün, ister görünmeyen yaralar açılsın. Güç. Kontrol. Güç gösterisi. Üstünlüğü belirlemek için çatışmalar. Bu, onlar için bir bağımlılık. Cass barışçı bir adam. Savaşmak için yüreğı olmasa da, savaşta başarılıdır. Ama yine de Laird kanı taşıyor."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Ha-Lah.

"Bu, onun sadece tahammül edebileceğı değil, aynı zamanda zevk alacağı türden bir çatışma bulmuş olabileceğı anlamına geliyor."

"Ah," diye mırıldandı, önüne konulan yemek tabağına gülümseyerek.

Aramus, kızın saçından bir bukle yakaladı ve parmağına doladı.

Kraliçesi bu hareketten bir an için rahatsız olmuş gibi göründü, sonra bunu gizledi ve şarap kadehine uzanarak, ne kadar az da olsa, onun dokunuşuna duyduğu sevgiyi sakladı.

"Daha fazlası var, karıcığım," diye dalgın dalgın mırıldandı.

Konuşuyordu ama karısının saçlarını parmaklarıyla çevirmeye dalmıştı. Bir yudum aldıktan sonra, sesi kısık bir şekilde sordu: "Daha mı var?"

"Arkadaşım, o kaybolmuş bir adam."

Ha-Lah bardağını kenara koydu ve başını ona doğru çevirdi, bu hareketle kocasının parmaklarından saçlarını çekti.

Ve ikisi de sanki bir şey kaybetmiş gibi görünüyorlardı.

Aramus ilk toparlanan oldu. "Bu gece, müstakbel geliniyle içeri girdiğinde, gözleri ateşle doluydu. Altı yıldır arkadaşımda bunu hiç görmemiştim." Karısına doğru eğildi. "Bu benim kalbimi sevindiriyor, Ha-Lah. Çünkü bu, onun kendini bulabileceği anlamına geliyor."

"O zaman benim kalbimi de sevindirdi, Aramus," diye fısıldadı.

Gözleri karısının ağzına indi ve gülümsedi.

Belli bir gerginlikle, karısı öne doğru döndü.

Sözleri dostane olsa da, henüz tam bir anlaşmaya varmış değillerdi. Ama varacaklardı.

Kadının emrinde deniz canavarları vardı. Adamın ise gizli bir silahı.

Hayır, ikisinden birini hedef almak akıllıca olmazdı.

Gözlemci dikkatini masanın sol ucuna çevirdi.

"Kızım burada değil," diyordu Cassius. "Wodell'de bizimle buluşacak. Bu kadar uzun süre derslerinden uzak kalmasını istemedim."

Elena cevap vermedi.

Bunun yerine, önündeki tabağa öfkeyle baktı. "Ama kızınla tanışacağım," dedi Cassius.

"Birkaç gün sonra," diye mırıldandı Elena, çatalını ve bıçağını eline alarak. "Yarın," diye karşılık verdi Cassius.

Kafasını ona doğru çevirdi ve yanakları kızardı, allıkla değil, öfkeyle. "Yarın çok erken."

"Erken değil. Erken olan şey, bir aile olacağımız," diye cevapladı.

"Evet, ve senin adamın onun annesini öldürdü. Belki bana, bilmiyorum, bununla başa çıkmam için *bir saat* verirsin," diye karşılık verdi.

Adamlarından biri, onun himayesindeki kızın annesini mi öldürdü? İlginç.

Cassius Elena'ya başını eğdi ve Elena, geri çekilmek istemese de, geri çekilmenin zayıflık göstergesi olacağını düşünerek, aynı anda hem geri çekilmek hem de duruşunu korumak için çabaladı.

"O bir savaştı, Elena, ve ben koşulları bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ya o ya da o kadındı. Ve onun olması tarifsiz bir talihsizlik. Onun olması da tarifsiz bir talihsizlik olurdu."

Bilgece bir cevap.

Rahip, Elena dikkatini tekrar tabağına çevirdiğinde, çatal bıçaklarını bıraktığında ve ince, ışıltılı kadehine uzandığında bunu anladı.

Buna karşı bir cevabı yoktu.

"Önemli değil. Yarın için bir toplantı ayarlayamayız," dedi ve bardağı dudaklarına götürdü. "Delme töreni yarın."

Bunun üzerine bir yudum aldı.

"Anladığım kadarıyla bir saatten az sürüyor," diye cevapladı Cassius.

Ona bir bakış atarak, "Anladığım kadarıyla, ondan sonra çok fazla bağlanma oluyor," diye karşılık verdi.

Sonra şarabının son yudumunu içti.

Cassius hemen alt dudağını dişlerine bastırdı ve düşük bir ısıklık çaldı. Bir hizmetçi çocuk öne çıktı.

"Nişanlıma bir bardak daha şampanya getir," diye emretti. Çocuk başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

Ve bu sırada Cassius, nişanlısının tüm dikkatini yeniden üzerine çekmişti.

"Az önce hizmetçiye ısıklık mı çaldın?" diye sordu Elena sertçe.

Cassius ona baktı. "Söylesene, şu anda seni memnun edecek bir şey yapabilir miyim? Tabii ki senin yanından ayrılmak dışında."

"Yapabileceğiniz şey, hizmetçilere köpeklermiş gibi ısıklık çalmak ya da şarabımı yenilemelerini emretmek değil. Şarabımı kendim sipariş edebilirim."

"Partnerinin ihtiyaçlarını, o ihtiyaç duyduğunu fark etmeden önce gören kişi centilmenlik yapar," diye öğretti.

"Ben centilmen bir erkeğe ihtiyacım yok," diye cevapladı kadın. "Hizmetçilere ısıklık çalmayan bir yemek arkadaşına ihtiyacım var."

Cassius içini çekti, arkalarına yaslandı ve kendi şarabını aldı, dudaklarına götürdü ve kadehin kenarına fısıldadı, "Keşke bu viski olsaydı."

"Bir hizmetçiye ısıklık çalarak bunu senin için getirmemi ister misin?" diye sordu Elena alaycı bir şekilde.

Bunun üzerine Cassius, içmeden bardağını bir kenara koydu ve gövdesini tamamen ona doğru çevirerek eğildi.

O, kadından çok daha iriydi ve bu şekilde yaklaşarak, anında bir tehdit oluştuyordu.

Kadın yine geri çekilmedi.

Bu sefer, bu bir hata olurdu.

"Gerçekten ne yapmak istediğimi bilmek istemezsin," dedi alçak sesle.

"Evet, istiyorum. Sen benim nişanlımsın. Elbette, seninle ilgili *her şeyi* bilmek en büyük arzum," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"İnan bana, bunu bilmek istemezsin," diye uyardı.

"Ben çiçeksi bir kız değilim, prensim," dedi akılsızca. "Daha önce açıkça belirtmediysem, beni hiçbir şeyden korumana gerek yok. Seyahat ettim. Go'Da'da okudum. Büyüleri koruyorum. Tanıdığın tüm kadınlardan daha dünyevi olduğumu düşünüyorum."

"Bunun doğru olmadığına kesinlikle eminim," diye mırıldandı. "Beni sınayın," diye meydan okudu, yine akıllıca olmayan bir şekilde.

"Pekala, savaşçım," diye gürledi, ona daha da yaklaşarak. "Yapmak istediğim şey, seni bu odadan sürükleyip karanlık bir yere götürmek, nefesin kesilene kadar öpmek, ayrıca, daha da önemlisi, *dilin tutulana* kadar ve aynı derecede önemli olarak, *sırılsıklam olana kadar öpmek*. Sonra, durmam için yalvarana ve kanlı kafalı olduğum için özür dileyeceksin kadar seni şaplaklayacağım."

Kaşları tam bir hakaretle yukarı kalktı. "Popomu mu tokatlayacaksın?" "Poponu tokatlayacağım," diye homurdandı.

Gözleri çarpıştığında ve bu uzun bir süre (çok uzun) devam ettiğinde, kızgınlığı azaldı, kafa karışıklığıyla mücadele ediyor gibi görünüyordu ve (sonunda) bir sonraki adımının akıllıcılığını düşünüyordu.

Yanlış kararı verdi. "Sırılsıklam mı?"

O kadar yaklaştı ki, dudaklarını kulağına değdirmek için başını çevirmek zorunda kaldı

kulaklarına

dudaklarını

değdirmek için

başını çevirmek

zorunda kaldı.

"Benim için," diye mırıldandı. "Bacaklarının arasında."

O, geç kalmış bir şekilde geri çekildi ve aceleyle mutfak aletlerini tekrar eline aldı.

Cassius ondan biraz uzaklaştı ama bunu onun profilini inceleyerek yaptı.

"Anlıyorum. *Çok* dünyevi, müstakbel karım," diye mırıldandı, düşünceli, memnun, eğlenmiş ve tahrik olmuş bir ses tonuyla.

"Artık konuşmayı kesebilirsin," dedi kadın, tabağındaki bir şeyi şişle delerek.

"Sanmıyorum."

"O zaman ben seninle konuşmayı keseceğim," dedi ve çatalını ağzına soktu.

Cassius, hizmetçi çocuk Elena'nın yanına yeni bir bardak koyup eskisini alırken kendi tabağına döndü.

O, mutfak eşyalarını eline alırken, "Eğer anlaşıyorsak, en azından sana bakmaktan rahatsızlık duymayacağım. Tabii ki, hayat sıkıcı olmaktan uzak olacak. Özellikle yatakta." diye mırıldandı.

Elena'nın yanakları yine kızardı.

Rahip bu durumu düşündü.

Kesin olarak söyleyebiliriz ki, aralarında *hiçbir* uyum yoktu.

Ancak Cassius, kontrol edemediği güçler yüzünden bir eşini kaybetmişti, bu yüzden intikam alamazdı.

Nadirii'yi arzuluyordu.

Cassius Laird, sadece yatmak istediği bir kadın için öfkesini serbest bırakır mıydı?

Dinleyen kişi, bunu denemek istemediğini düşündü.

Dikkatini son çifte çevirdi, kulaklarıyla duymadan önce gözleriyle onları buldu.

Fakat Firenze'den Farah'ın kendisine baktığını gördü.

Kendi tabağına baktı.

"Siz bizimle misiniz?"

Bakışları, Dellish kralının danışmanı olan ve onunla yuvarlak masayı paylaşan beş kişiden biri olan Carrington'a yöneldi.

"Aklın başka yerdeydi," dedi Carrington, onun dikkatini çekince. "Özür dilerim," diye cevapladı. "Çok şey oluyor. Aklımda çok şey var." "Elbette," diye mırıldandı Carrington, şarabına uzanırken.

Rahip de aynısını yaptı.

Bunu yaparken, birinin bakışlarını hissetti ve dikkatini o duyguya çevirdi.

Kraliçenin yardımcısı Melisse onu inceliyordu. "İyi misin?"

diye sordu sessizce.

Onun iyi olup olmadığını umursamıyordu.

O, onun büyü kullandığını hissetmiş olabilirdi. Kendi halkının yanında bile bunu gizleme alışkanlığı vardı. Ama Nadiri'lerin yanında bunu pek kullanmazdı.

Belki de akıllıca davranmayan oydu. "Oldukça iyi, dostum," diye mırıldandı.

Kız başını ona doğru eğdi ve tabağına eğildi.

O birkaç lokma yedi, birkaç yudum içti, biraz sohbet etti. Ve ancak o zaman True'ya... ve Farah'a baktı.

Farah prensine dönmüştü.

"Ona güvenmiyorum," diye fısıldadı.

"Go'Doanlar zararsızdır, tatlım," diye cevapladı True. "En azından o öyle." "Babamın Go'Doan olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdi.

"Kendini o duruma sokma, Farah," dedi nazikçe. "Onların hepsi senin baban değil."

"Ben de daha önce hissettiğim şeyi hissettim, True," dedi. "Sence bu bir tesadüf mü, ondan gelen şeyi hissetmem ve daha önce hissettiğim şey?"

"Bu odada çok güçlü cadılar var, ayrıca kehaneti yerine getirenler de," dedi. "Bu bir açıklama olabilir, değil mi?"

"Belki," diye mırıldandı.

"Duygular yoğunlaşıyor. Çok şey oluyor. Buna tepki verdiğini düşünmek tuhaf olmaz," diye güvence verdi True.

"Sanırım." Farah ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Bunu daha sonra konuşuruz." "O etrafta yokken mi?" True alaycı bir ses tonuyla konuştu.

Farah ona gülümsedi. "Aynen

öyle." True de gülümsedi.

Farah dikkatini yeniden topladı ve rahip, dikkatinin kendisine geri döndüğünü hissetti.

Böylece dikkatini akşam yemeği arkadaşlarına geri verdi.

O bunu bir karar vererek yaptı.

O gece astral düzlemde seyahat edecek ve sevgilisine, bir süreliğine onun katılımı olmadan ritüellere devam etmesini söyleyecekti. Rahip, bu tehdit ortadan kalktığı anda olabildiğince çabuk ormandaki işlerine geri dönecekti.

Tehdide gelince.

Onlar olacaktı.

Farah ve True.

Ya da daha spesifik

olarak... Farah.

Şarabını aldı, Sessizliğin babası Johan Mattson'a sıcak bir gülümsemeyle baktı, bir yudum aldı ve yemeğine odaklanmak için memnuniyetle kenara koydu.

Açlıktan ölüyordu.

22
İNTİKAM

Prenses Serena

Misafir Süiti, İkinci Kat, Doğu Koridoru, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

Mistik, kadın orgazm olmadan önce ağzını bacaklarının arasından çekti.

Serena bundan

hoşlanmadı. Hiç

hoşlanmadı.

O, aşağıda yetenekliydi. Olağanüstü
derecede.

Ve o daha fazlasını istiyordu.

"Henüz bitirmedim," diye bağırdı, adam bacaklarının arasında dizlerinin üzerine
çökünce.

"Ben bittim," diye mırıldandı, yaptığı şeyi kast ederek. Şu anda
yaptıkları şeyi değil.

Adam ona uzandığında bunu anladı.

O da ona uzandı, ama amacı farklıydı.

Böylece, onun sert penisini sıkıca kavradı ve onun acı dolu inlemesini duyduğuna
sevindi.

Onu tutmaya devam ederek, kendi dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü onun yüzüne bir
santim uzaklıkta tuttu.

Penisini sertçe çekti, bir homurtu daha duydu ve alışılmadık şekilde eğik siyah gözlerine
bakarak, "Başladığın işi bitireceksin" dedi.

"Evet," diye cevapladı. "Bitireceğim."

Sonra bileği yakalandı ve kalçalarını çekerek kendini onun tutuşundan kurtardı. Diğer
elini sırtına koyarak onu aşağı itti ve yana doğru yöneldi.

Elini kadının bileğine dolayarak onu arkasına çevirdi ve yukarı doğru çekti.

Sertçe.

Adam kendi dizleriyle kadının dizlerini ayırırken, kadın yüzüne gelen yatağın üzerindeki
ipeklere acı içinde inledi.

Kadın yanlış tahmin etmişti.

Adam, kolayca boyun eğdirilip itaatkar hale getirilebilen bir Dellish köylüsü değildi.

Aynı zamanda, onun emirlerine doğal olarak itaat edecek bir Firenz hizmetkârı da değildi.

O, kendi ihtiyaçlarının karşılanması isteyen güçlü bir kadına karşı kafası karışmış ve ona "zarar vermemek" için ona karşı dikkatli davranan bir adam değildi.

O, Mars'ın Güvenilir Adamlarından biriydi. Tüm topraklarda efsanevi olan Firenz kralının muhafızıydı.

Diğer bir deyişle, o, krallığındaki en iyi savaşçılardan biriydi. Tıpkı kadın gibi.

Adam, kadının bileğini sırtına doğru çekerek omzuna acı verirken, kadın hatasını fark etti.

Serbest eliyle yukarı itmeye çalıştı, ama bu çok daha fazla acıya neden oldu. Bu nedenle, onu tek eliyle tutarak, tam kontrolü ele geçirdi.

Ve onun penisinin ucu ıslaklığını hissettiğinde, birdenbire umursamadı.

Adam içini sertçe doldurdu.

Kafası geriye doğru savrulurken saçları dağıldı. Sonra onu kullandı.

Tanrıça adına.

Onu kullandı.

"Zirveye ulaşmak ister misin?" diye sordu adam, içinden girerken.

"E-evet," diye fısıldadı, onun itişlerine karşılık olarak geriye doğru eğildi, kolu hala arkasında sıkışmış, meme uçları sertleşmiş, acı veren noktalar, onun penisi içinde vururken duvarları sıkılaşıyordu.

Adam çekildi, kadının bileğini bıraktı, onu sırt üstü çevirdi ve ayak bileklerini sıkıca kavradı, kadının kızı yataktan kalkacak şekilde yüksekçe kaldırdı.

Sonra ayak bileklerini genişçe açtı.

Omzuna bir elini koyarak aralarına elini soktu, uzun penisi tekrar içine girdi ve onu geri kazanmanın mutluluğuyla dişlerini sıktı.

Serbest bıraktığı ayak bileğini tuttu ve kız, onun içine girip çıkarken kendini kaybetti.

Dellish köylülerinin hiçbirinin o göğüsleri yoktu. O omuzları yoktu.

Hoş Firenz hizmetçileri bile onun ihtişamına sahip değildi.

Ve yüzü...

"Kendine dokun," diye emretti.

O...

Onun için...

Ona mı?

"Sen," diye emri geri verdi, ancak nefes nefese olduğu için pek emir gibi gelmedi.

Adam kadının ayak bileğini bıraktı, aralarına uzandı ve klitorisini acımasızca çimdikledi.

Kadının vücudunun alt kısmı spazm geçirdi ve gözleri zevkten geriye devrildi.

Elini tekrar ayak bileğine götürdü ve homurdandı, "*Sen.*"

Serena yine gözlerini ona devirdi. "Hayır," diye
meydan okudu, "*Sen.*"

Adam çekildi, ayak bileklerini bıraktı ve ona uzandığında, onu boğazından kaldırdı, bacaklarını çevirerek yatağın kenarına oturdu ve tutuşunu boynunun arkasına ayarladı.

Sonra yüzü yatağa doğru itildi, vücudunun alt kısmı onun uyluklarının üzerindeydi.

Eli indi ve kışına attığı şaplak odayı çınlattı.

"*Aman Tanrım,*" diye fısıldadı, titreyerek aynı anda boynundaki
"Beni bırak," diye talep etti.

Adam onu tekrar vurdu.

"Beni bırak" diye tekrarlarlarken sesi kalınlaşmıştı. Adam onu tekrar
dövdü.

Ve yine.

Ve bir kez
daha.

Daha sonra Serena, ıslaklığının onun uyluklarına damladığını hissederek, hevesli bir
davetle bacaklarını yavaşça ayırdı.

"Lütfen," diye yalvardı.

Ne için yalvardığını bilmiyordu, ama adam ne isterse, ona vereceğini biliyordu.

O anda kendini yerde dizlerinin üzerinde buldu, Mystic ise bacaklarını genişçe
açmış, penisini ağzına sokuyordu.

Parmaklarını onun kışına doladı ve sersemlemiş bir halde gözleri onun yakışıklı yüzüne
kaydı.

Adam saçlarını tuttu ve "*Yutacaksın*" diye homurdandı.

Kız başını salladı, çaresizce emmeye devam etti ve onun heykel gibi kışını sıkıca
kavradı.

Onun ağzını kullanırken gözlerini ondan ayırmadı ve boğazını tohumlarıyla doldurmadan hemen önce gözlerini kapattı.

Kadın açgözlülükle yuttu.

Adam çekildi, kolunun altından onu kaldırdı ve belinden rahatça tutarken elini bacaklarının arasına soktu ve orgazm olana kadar klitorisini öylesine okşadı.

Muhteşem bir şekilde.

Ona sarılarak, zevkini haykırarak, dizleri titreyerek. En iyisi.

Zevk.

O, onu yatağa atmadan önce tam olarak bitirmemişti. Yere dağılmış deri giysilerine doğru yürüdü.

Kız bacaklarının arasına elini soktu ve onun kendisine verdiği şeyi kendine saklamak için oraya avucunu koydu.

"Seni tekrar alacağım," diye fısıldadı, hayatında hiçbir erkeğe söylemediği sözleri.

"Belki." Gözleri ona döndü. "Göreceğiz."

Giyinmeyi bitirdi ve sandaletlerini eline alarak odadan çıktı arkasına bakmadan odadan çıktı.

Kıçında yanma hissetti, klitorisinde titreme, bacaklarının arasında ıslaklık, damarlarında hala kanının şarkı söylediğini, göz kapaklarının ağırlaştığını, zihninin bulanıklaştığını hissetti.

Onu tekrar elde edecekti.

Ya da onunla tekrar yatmasına izin verecekti. Yapacaktı.

Ve bunun için ne gerekiyorsa yapacaktı. Çünkü...

Bunu yapmak zorundaydı.

Kral Mars Laches

Kralın Çalışma Odası, Birinci Kat, Doğu Koridoru, Catrame Sarayı

FIRENZE

MARS, çalışma odasında masasının karşısında oturan Cassius'tan Chu'nun sandaletlerini taşıyarak içeri girerken kapıya baktı.

Mars gülümsedi.

Chu, Cassius'un yanındaki koltuğa oturdu, sandaletlerini ayaklarının arasına yere attı ve "O benim" dedi, sonra eğilip sandaletlerinin bağcıklarını bağladı

Mars, Cassius'a baktı. Cassius,
Chu'yu inceliyordu.

"Sadece bir kez mi?" diye şüpheyle sordu Cass.

Chu, başını çevirip boynunu bükerek Cass'e bakarken bağcıklarını düzeltmedi.
Cass'e bakmak için boynunu
çevirdi. "Evet."

Bundan sonra, dikkatini ayaklarının dibinde yaptığı şeye geri verdi.

Cass arkasına yaslandı ve "Güçlü Serena, bir kez penis tattı ve yenildi" diye mırıldandı.

"Gerçekten de bir kez penis tattı ve o sırada benim tohumumu yuttu."

Cass'in kaşları havaya kalktı.

Mars gülmekten kendini zor
tuttu.

"Amcığına iki kez sikmiş olsam da, kıcı o kadar sert bir şekilde sikildi ki, ben yüzüne boşaldığımda," Chu bağcıklarını bağladıktan sonra oturdu, "benim spermimi yutmak için para öderdi."

"Nadirii'den Serena'yı dövdün," dedi Cass. "Evet," diye onayladı Chu.

"Nadirii'li Serena'yı dövdün," diye tekrarladı Cass.

Kardeşi cevap verdiği için, bunu tekrar yapmadı. O anda, Cassius için tutuklanan Mars gülmeye başladı. Yüksek sesli ya da gürültülü bir gülüş değildi.

Ama gerçek bir kahkahaydı ve Mars altı yıldır arkadaşında böyle bir şey görmemişti.

Cass ciddileşti ve "Lütfen bana onun yatakta iyi olmadığını söyle" dedi. "O açgözlü ve bencildi. Ta ki ben onu ikisinden de arındırıncaya kadar," diye cevapladı Chu. Mars sırttı.

Cass da sırttı.

Mars, bir süredir görmediği başka bir şey daha gördü: samimiyet.

"Sonunda, idare eder hale geldi," diye bitirdi Chu.

"Ona tekrar gitmeni isteyeceğiz," dedi Mars, Güvenilirine.

"O açgözlü bir orospu, aynı zamanda açgözlü bir ağız da var." Chu omuz silkti. "Bu zor olmayacak."

Chu dikkatini Cassius'a çevirdi.

"Sana karşı işlenen bu suç," diye başladı. "Ne kadar derin?" "Bana karşı değil," diye cevapladı Cass. "Kız kardeşi aleyhineydi."

"Kardeşini öldüren yarayı onun açtığı herkes tarafından biliniyor," dedi Chu.

"Trajan'ın bu savaşı planladığı da yaygın olarak bilinmektedir. Airen'de zengin erkeklerin sevgilisi veya hizmetçisi olan beş kadının dönüşü reddedildikten sonra, büyüleri bozmak için büyük bir masrafla ülkedeki en güçlü on büyücüyü tuttu. Bu kadınlar Nadirii'ye sığınmak için gitmişlerdi. Kaçırılıp rehin alınmış değillerdi. Kendilerini güvende hissetmek için kaçmışlardı. Bu durumu olduğu gibi bırakmak kolay olabilirdi. O bunu yapmadı. Saldırdı. Böylece kendi kaderini mühürledi. Birçok yönden."

"Yani, neredeyse hiç tanımadığın bir gelin için intikam mı almak istiyorsun?" Chu şüpheyle sordu.

Cassius, konuşmadan önce Chu'ya dikkatle baktı.

"Bir eş bulmak benim kaderim değil. Kaderim, önceden belirlenmiş bir aile kurarken bir eş bulmak. Yatağımı paylaşacak, bana çocuk verecek ve kızımın annesi olacak kadına birkaç kelime bile söylemeden, Serena aramıza nifak sokmak için harekete geçti. Onun zehri bana yönelikti, belki de kız kardeşi, onun kardeşine duyduğu kıskançlığın boyutunu fark etmesin diye. Bunu gözden kaçırmadım. Onun saldırısı Elena'ya yönelikti. Bana yönelik bir saldırıyı görmezden gelip, hiç düşünmeden yoluma devam edebilirdim. Ama benim olan şeye, aileme saldırırsan, intikamımı çekersin. Bu hızlı olacaktır. Yaratıcı olacaktır," diye başını Chu'ya doğru salladı, "gerekirse. Ve son olarak, *kapsamlı* olacaktır."

"Onu benim sikimin kölesi yaptıktan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Chu.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Cassius. "Mars seni ve yeteneklerini önerdi. Serena gibi biri için iyi bir öneri gibi görünüyordu. Bunu asla tahmin edemezdi. Ama ben henüz o kadar ileriye düşünmedim."

Chu sandalyesinden kalkarak, "Öğrendiğinde bana söyle. Şimdi gidip bağlarımı deneyeceğim," dedi.

Mars güldü.

Cassius, dizine dayadığı ayak bileği ile yukarıda duran baldırına sırttı. Bunun üzerine Mars'ın adamı dışarı çıktı.

Cassius dikkatini Mars'a verdi.

"Bunun işe yarayacağını nereden bildin?" diye sordu.

Mars arkasına yaslandı. "Bilmiyordum. Ama her madalyonun iki yüzü vardır. Madalyonu attığında ne çıkacağını bilemezsin. Ama denemenin bir zararı yoktu

. Neyse ki, para bizim lehimize döndü." Cassius başını salladı, sonra yüzü sertleşti. "Elena'dan vazgeçmeyecek," dedi.

"Tabii ki yapmaz," diye onayladı Mars. "Kıskançlığı onu tüketiyor. Elena tek başına at sürerken bunu fark ettim. Serena, annesinin diğer kızına nişan almaması için yayını kontrol etme ihtiyacını gizleyemeden onu izliyordu."

Mars, Cassius'un ağzının sıkılaştığını gördü. O bunu fark etmemişti. Elena'yı izlemekle çok meşguldü.

"Annesinin en sevdiği kızın kim olduğunu biliyor, Cass," diye devam etti Mars. "Kuşkusuz, kehanetin gerçekleşmesi gerekmeseydi, Serena'nın general rütbesine indirileceğini ve Elena'nın kraliçe rolünü üstleneceğini biliyor. Nadirii tarihinde daha önce de böyle bir şey olmuştu. Kraliyet soyunun tahta çıkması için kaderin belirlediği kaprislere bağlı değiller."

"Bunu ben de biliyorum, tabii ki," diye mırıldandı Cass. Biliyordur.

Herkesin bildiği bir şeydi.

Ancak Cass'in bilmediği bir şey olabilir.

"Bu gece onu da izledim, Cassius. Kız kardeşi senden kazanacak parayı kıskanıyor. Ve bunun nedeninin, hayatında en azından *bazı* şeyleri kontrol edebilecek bir erkek istediği için olduğunu sanmıyorum."

Cass başını salladı. "Bu saçma."

"O iyi bir hükümdar olmaz. İyi bir kız kardeş değil. Ya da belki iyi bir kız. Ama iyi bir general. Tıpkı senin gibi."

"Yani sence bu onu bana çekiyor mu?" Cass inanamadan sordu.

"Akşam yemeğinde Elena ile seni izlediğini fark ettim ve bunu sık sık yaptım. Silence beni gördü ve kendisi de fark etti. Elena ile bir ilişkin vardı. Ama bunu fark eden sadece biz değildik. Ophelia pek bir şeyi kaçırmaz. Bunu da kaçırmadı."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Cass.

"Belki de Serena, hayatında erkek, anne veya kız kardeş gibi önemli biriyle asla ilişki kuramayacağını biliyor. İçinde çok fazla nefret var. Erkekler için, Nadirii uzun zamandır sevgililer, partnerler, hatta kocalar edinmeye başlamış olsa da. Annesi için, onu kız kardeşi kadar sevmediği için. Ve o kız kardeşi için, annesinin sevgisini kazandığı için. Ve şimdi, belki de seni uzaktan hayranlıkla izliyor ve seni elde edemeyeceği kaçınılmaz, ama kız kardeşi elde edecek."

"Harika," diye iç geçirdi Cass.

"Kardeşim, senin hayatında da nişanlınla aynı huzursuzlukları paylaştığını fark etmedim değil," diye sessizce başladı Mars.

"Trajan," dedi Cassius.

"Evet," diye onayladı Mars. "Baban bir oğluna olan tercihini göstermedi, muhtemelen Ophelia da göstermiyor. Ama bu tercihler güçlü ise, çocuk tarafından hissedilir."

"Katılıyorum."

"Farah ve True'nun da zayıf babaları var," dedi Mars.

"Bunu fark ettim," dedi Cassius. "Peki, küçük Silence ile neyi paylaşıyorsun?" Mars

başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Babam iyiydi. Onun babası değil. Annem iyi biridir. Onun annesi ise kararsız. Benim kardeşim yok, onun da yok. Ama bu, Elena ile senin, True ile Farah'ın sahip olduğu gibi, güçlü bir bağ, birbirini anlama, anlamlı bir şey inşa etmenin temeli olamaz."

"Sanırım bunu öğrenmekten keyif alacaksın."

Mars, küçük maymuncuktan oldukça keyif alıyordu.

Gelini düşününce ciddileşti. "Bu gece, peçede huzursuzluk hissetti."

"Tüm adaylar toplandı, Mars. Ve bu gece, ilk kez, uzun bir süre boyunca birbirimize çok yakındık. Anladığım kadarıyla olması gereken de bu."

"Nandra böyle diyor."

Cassius kaşlarını kaldırdı. "Sen aynı fikirde değil misin?" "Bu benim Sessizliğimi bozdu," diye homurdandı.

Cass bir an hareketsiz oturdu.

Sonra yine kahkahası duyuldu.

Cassius, onu harcadıktan sonra şöyle dedi: "Hiç düşünmemiştim. Düşünseydim, seni Firenz'in bereketli güzelliğiyle hayal ederdim. Mar-el gibi, ülkedeki en zarif kadını bulup onu karın olarak alırdın. Ama şimdi görüyorum ki, başka bir ülkeden başka türde bir güzellik buldun ve bundan memnunsun. Ben de senin adına memnunum."

"O bakire," dedi Mars. "Benimki de öyle."

Bunun üzerine Mars kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Kız kardeşi onu küçük düşürmek için bunu paylaştı. O da yalanlamadı. Ve yalanlamadı çünkü doğru."

Mars onu dikkatle izleyerek, "Demek True ona sahip olmadı," dedi.

"Olmadı."

Birbirlerine baktılar.

"O seni kendine çekiyor," diye fısıldadı Mars.

"Bu gece şaplak hak eden başka bir Nadirii prensesi daha var diyelim ve keşke o şaplağı o yeseydi," diye cevapladı Cassius. "Ama o zaman sonumuz Chu'nunkinden çok farklı olurdu."

Mars sırttı.

Ama gülümsemesi kayboldu ve yüzünde bambaşka bir ifade belirdi. "Senin için de sevindim."

"Kader bana pek iyi davranmadı." "O zaman senin zamanın geldi."

Cassius'un yüzünde yine başka bir ifade belirdi ve "Babanı bu odada öldürülmüş buldun, Mars. Kader sana da pek nazik davranmadı" dedi.

"O halde benim de zamanım geldi."

"Bu kadınlarla birlikte Canavara karşı savaşağız," dedi Cassius sessizce. "Onların büyüleriyle gücümüz artacak. Bir cadı savaşta savaşmaz. Biz savaşırız. Onlar savaşın yakınında bile olmayacaklar."

"Bir savaşçı ile evlenmeyen adam böyle diyor," diye mırıldandı Cassius.

"Kız kardeşi her zamanki gibi huysuz davranıyordu ve sen Chu'yu gönderdin. Sonunda o tarafından aşağılanacak. Chu onların oyunlarından zevk alacak, ama Serena gibi bir kadınla bağ kurmayacak. Ve Chu onunla işinin bittiğine karar verdiğinde, Elena kaybolacak. Tüm bunlar, tek bir kin dolu konuşmanın ardından olacak. Elena'yı korumak için bir yol bulacaksın. Ve onun senin korumanı kabul etmesini sağlayacak bir yol bulacaksın."

"Belki de kehanet bize mucizeler yaratma gücü de verir," diye şaka yaptı Cassius.

"Belki de öyle olur."

Adamlar birbirlerinin gözlerine baktılar.

Mars, viski istemek için bakışlarını ayırdı.

TAHTINDAN EDİLEN

Prens True Axelsson

*Diplomatik Masa, Birinci Kat, Batı Koridoru, Devlet Kanadı, Catrame Sarayı, Ateş Şehri
FIRENZE*

"Bence, bu eşi görülmemiş dönüm noktasında, tüm krallıklar bir araya gelmişken, topraklarımızı evlilik ötesi bir şekilde birleştirecek pek çok şey hakkında çok konuştuk, ancak önemli bir konu henüz ele alınmadı," diye başladı Gallienus pompalı bir şekilde. "Bu konu, Triton'da bağların kaldırılmasıdır."

Lanet olası tanrılar adına.

True koltuğunda kıpırdadı ve Gallienus'un açıklamasının ardından bakışları anında Aramus'a kaydı.

Aramus rahat bir şekilde koltuğunun arkasına kolunu atmış, bakışlarını Airenzian kralına sabitleyerek ifadesiz bir yüzle duruyordu.

"Elbette bu vicdansızca," diye devam etti Gallienus. Ve kral elbette haklıydı.

Ama bu, bu konuda bir şeyler yapmak için doğru yol değildi.

True, babasının masadaki köşesinde oturan Cassius'a dikkatini çevirdi.

Airenzian prensi koltuğuna o kadar derin bir şekilde gömülmüştü ki, başı koltuğun arkasına yaslanmış, elleri karnının üzerinde üst üste duruyordu ve uyukluyor gibi görünüyordu.

Cassius Laird, o anda en sevdiği kişi değildi. Ve bu, aniden gergin bir toplantıya dönüşmüştü.

Ama onu bu halde görünce, True gülümsemek için kendini zor tuttu.

"Mar-el hariç tüm krallıklar, *iki yüzyıl önce* bağlamayı yasakladı," diye devam etti Gallienus.

True, gömleğinin önünü yeleğine gergin bir şekilde düzelterken babasına baktı.

Bu durum patlamaya neden olabilirdi.

Ama orada yardım edecek kimse yoktu.

Bakışlarını masanın başındaki Mars'a çevirdi.

Karanlık kral, masanın üzerinde ritim tutan parmaklarına dalgın dalgın bakıyordu.

O anda savaş çok kolay bir şekilde patlak verebilirdi, ancak True (bir şekilde) Mars'ın endişesini anlıyordu.

Bir saat sonra başlayacak olan delme töreni için sessizlik hazırlanıyordu.

True, Mars'ı bir savaşçı olarak her zaman takdir etmişti. Mars'ın babasının sivil ilerlemelerini ve krallığının modernizasyonunu üstlendiğini duyduğunda, True bunu da takdir etmişti.

Yine de Mars'ın Silence için iyi bir koca olacağını düşünmüyordu.

Barbarın içindeki barbarlığı ortadan kaldırmak için bir nesilden fazla zaman gerekecekti.

O yanılıyordu.

Görünüşe göre, kadınlar erkeklerin piercing törenlerine katılmıyordu.

Erkekler de kızların törenlerine katılmıyordu.

Sessizlik bir kız değildi.

Ama gelenekler sürdürülmeliydi.

Mars, onun için endişelendiği için kara kara düşünüyordu. Silence, kendi dünyasında hiç kimsenin (kulak memeleri hariç, Silence'ın piercingi yoktu) yapmadığı bir ritüele katlanmak üzereydi ve bu ritüel acı da içeriyordu.

True o sabah Silence'ı ziyaret ettiğinde, Silence buna boyun eğmiş gibi görünmüyordu. Korkmuş da görünmüyordu. Belki de istekli değildi, ama meraklıydı, çünkü aktif bir zihni vardı ve meraklıydı.

Ayrıca Mars için bir şeyler yapmak istiyordu. İkisi birbirlerine çok yakışıyorlardı.

Şaşırtıcı.

Ama memnuniyet verici.

Ve Ophelia buradaydı, bu yüzden diplomatik masada değildi.

Törene katılacak.

Ancak sadece gözlemci olacağı ve törenin başlamasına daha zaman olduğu için, şu anda orada olmamak için bir mazereti yoktu.

Böylece True, başka bir şeyin onu uzak tuttuğunu hissetti.

"Peki, kimse *bir şey söylemeyecek* mi?" Gallienus, True'nun babasına daralmış gözlerle bakarak sordu.

True, çenesinin gerildiğini

hissetti. Buna inanamıyordu.

Gallienus, Wilmer ile bir anlaşma yapmıştı.

Ve babası, neyi anlaştıklarını True ile paylaşmamıştı.

Bu, anlaşmazlığa yol açacak güçlü bir kral ile doğrudan bir çatışmaydı.

Carrington kulağına fısıldamadan ve Gallienus'un açıklamasını destekleyen başka kimse olmadığı için belirsizlik karşısında, babası sessiz kalıyordu.

Diplomasiyi ortaya çıkarmak için masaya bir meydan okuma atılmıştı. Ve bunu Gallienus'un yapmış olması şaşırtıcı değildi.

Bilinmeyen şey, bunun sonucunda ne olacaktı. Ve

True bu konuda iyi hissetmiyordu.

"Aramus'un büyük büyükbabası Hizmet Kişileri Yasası'nı yürürlüğe koydu, biliyorsun," dedi Cassius, gözleri hala kapalıyken tavana bakarak.

"*Hizmet Kişileri*," diye alaycı bir şekilde Gallienus. "Bu bir şaka mı?"

"Hayır," diye cevapladı Cassius, gözlerini açtı ve koltuğunun arkasına dönerek masanın ucunda oturan babasına baktı. "Yasa nispeten her şeyi kapsıyor."

"Bağlayıcı olan bağlayıcıdır," diye ısırdı Gallienus.

"Örneğin," Cassius babası konuşmamış gibi devam etti. "Öfke, ceza, intikam veya başka herhangi bir nedenle, bağlı olduğunuz kişiye elinizi, yumruğunuzu, kırbacınızı, küreklerinizi, kamçınızı veya başka bir şeyi kullanamazsınız. Bunu yaparsanız, cezası mülk sahibine hapis cezası olacaktır."

"Tekrar ediyorum, bağlayıcı olan bağlayıcıdır," diye hükmetti Gallienus.

"Ayrıca, erkek ya da kadın, bağlı olduğun erkek ya da kadın olsun, onlara niyetini zorla kabul ettiremezsin. Eğer bunu yaparsan, hapis ceza çok daha fazla artar. Ve eğer bu bir çocuksa, idam cezasına çarptırılırsın," dedi Cassius.

True, Aramus'a baktı.

O, sandalyesinin arkasına asılı olan koluna bağlı elin tırnaklarını inceliyordu.

Cassius bakışlarını tekrar tavana çevirdi ve gözlerini kapattı. "Ve bir bağımlı, sahibine on beş yıl hizmet ederse, özgürlük için dilekçe verebilir ve bu dilekçe kabul edilmelidir. Daha sonra, topladıkları tüm eşyaları, yeni bir takım elbise, botlar, bir at ve bir çanta gümüş verilir. Ya da ücretli hizmetçi olarak hizmet etmeye devam etmek için dilekçe verebilirler. Ve bir sahip, bir bağımlıyı satamaz veya takas edemez. Bağımlılarını tutamıyorlarsa, onları özgür bırakmak zorundadırlar."

"Belki de buradaki Mar-el bounden'e sormalıyız, evlat, o da adil muamele gördüğüne dair tanıklık edebilir," dedi Gallienus alaycı bir şekilde.

Cassius tekrar başını çevirdi ve "Sen 'o' dedin" diye fısıldadığında odadaki hava değişti.

Aramus kıkırdadı.

Gallienus koltuğunda heyecanla kıpırdanmaya başladı. Cassius konuşmaya devam etti.

"Yasa ayrıca gıda, ilaç, giysi ve barınma konusunda da katı hükümler içeriyor. Boundenler istedikleri zaman evlenebilirler. Eşler, kendi istekleri dışında hiçbir nedenle ayrılmayacaklardır. Ve doğan tüm çocukları özgür doğacaktır."

"Yani Kuzey Toprakları, Güney Toprakları, Mistikler veya *Triton'dan* gelen herhangi bir geminin *Mar-el* sularında seyretmesi, gemiye çıkılması ve masum insanların *on beş yıl* boyunca hizmet için zorla çalıştırılması senin için sorun değil mi?" diye sordu Gallienus.

"Mar-el'in" kelimesini vurgulaması anlamlıydı.

Gallienus'u kızdıran şey, bu suların Mar-el'e ait olmasıydı. Bağlı olanlara hiç aldırmıyordu.

O denizleri istiyordu.

Ancak, onları yöneten adamı kızdırarak onları nasıl ele geçireceğini veya onlara nasıl erişeceğini düşündüğünü True hayal bile edemiyordu.

"Denizin tehlikeleri bilinmeyen bir şey değil, baba."

"Peki ya bu?" Aramus kolunu koltuğun arkasından çekti ve masaya doğru döndü. "Airenzianlar kadınlara mülk sahibi olma hakkı tanır. Herhangi biri kadına fiziksel zarar verirse, tecavüz ederse veya herhangi bir şekilde taciz ederse, kadınlar suç duyurusunda bulunabilir ve adil bir şekilde yargılanabilir. Ve hepsi, kocalarının çoraplarını onarmak, kraldan yetimhanelere daha fazla destek vermesi için dilekçe vermek v e y a *herhangi bir nedenle* bir araya gelmek istediklerinde barışçıl toplanma hakkına sahiptir. Karşılığında, beş yıl hizmet ettikten sonra Mar-el'in tüm bağımlılarına özgürlük vereceğim."

"Kadınların toplanma hakkı tanındığı bir dönemde, onlar bu hakkı komplo kurmak ve gizli anlaşmalar yapmak için kullandılar ve binlerce erkek öldü," diye hatırlattı Gallienus Mar-el kralına.

"Öyle oldu," diye onayladı Aramus.

"Dahası, bizim kadınlarımız bağlı değildir," diye tükürdü Gallienus. "Öyle değil mi?" diye sordu Aramus.

"Bir Airenzian kadını kocasıyla evlenmek zorunda değildir. Yemek pişirip evi temizlediği için onun parasını almak zorunda değildir," diye karşılık verdi Gallienus. "O bunu kendi isteğiyle yapar ve bizim geleneğimizde erkek evini istediği gibi yönetir."

"Öyle mi? Seçmek, yani," diye sordu Aramus.

"Elbette!" diye cevapladı Gallienus.

"Ben kimsenin evini temizlemeyi seçmezdim," dedi Aramus. "Bunu sadece yemek yemek için yapmak zorunda kalsam yapardım."

"Onun seçenekleri var," dedi Gallienus burnunu çekerek.

"Evet," Aramus onayladı. "Anladığım kadarıyla, sizin krallığınızda kızlar on iki yaşında eğitimlerini bırakıyorlar. Bunu kraliyet kararnamesiyle yapıyorlar. Dolayısıyla doktor, ebe, avukat, öğretmen veya tüccar olmalarına izin verilmiyor. Yani seçenekleri var. Hizmetçi. Ya da fahişe, orospu, metresi. Ya da eş, ki bu da kocasının biraz parası, çok parası ya da denizci olup olmadığına bağlı olarak hemen hemen aynı şey."

Cassius ve Mars ikisi de güldü. True dişlerini sıktı.

"Bunu eğlenceli mi buluyorsun, oğlum?" diye sordu Gallienus.

Gözlerini kapatmış ve yine tavana bakmakta olan Cassius, başını babasına doğru çevirdi. "Hangi kısmı? Mar-el'den tüm bağımlıları serbest bırakmasını istemen mi? Yoksa Aramus'un onları kullanan erkeklerle göre çalışan kızların farklı türlerini tanımlaması mı?"

"Kadınlarımız, aslında tüm halkımız, hizmet ettikleri için *para* alırlar," dedi Gallienus.

"Zar zor," diye mırıldandı Cassius. "Özellikle kadınlar."

"Ve şunu da belirtmek isterim ki, karılarımın hiçbirisi *fahişe* değildir," diye tükürdü Gallienus. Bunun üzerine Cassius sandalyesinde dikleşti.

Kahretsin.

Cassius'un bu konuşmaya tamamen dahil olması iyiye işaret değildi.

"Tüm karıların fahişe," diye cevapladı.

Doğruydu.

Bu iyiye işaret değildi.

"Annen için mi böyle söylüyorsun?" diye sordu Gallienus.

"Annem öldü. Ve bunun için ona minnettarım. Tamamen," diye cevapladı Cassius.

Gallienus'un yüzü kızarıyordu. True tekrar babasına baktı. Babası kucağını inceliyordu. Yapacak bir şey yoktu.

"Beyler," dedi True.

Herkes ona baktı.

O da Kral Aramus'a baktı.

"İyi bir şekilde sunulmadı, ama üzerinde düşünülmesi gereken bir konu. Güney topraklarında herkes onlarca yıl önce bunu uygulamayı bıraktığından, Mar-el hariç, bu dünyada hiçbir ülke zorla köleliği sürdürmüyor. Büyükbaban cesur ve asil bir şey yaptı. Aynı zamanda akıllıca bir şeydi. İyiye doğru bir değişiklik, ama bir ulusu bölünmeye sürükleyecek kadar büyük bir değişiklik değil. Belki de başka bir değişiklik için zaman gelmiştir."

Aramus bir an gözlerini dikip baktıktan sonra yavaşça başını eğdi.

True dikkatini masadaki diğerlerine çevirdi ve konuşmaya devam etti.

"Ancak, şu anda endişelenmemiz gereken çok şey var. Canavar uyandığında yaşam tarzımızı değiştirmek ve krallığımızda çatışmalar çıkarmak akıllıca olmaz."

Kral Gallienus'a baktı.

"Ancak, tüm krallıkları yok edebilecek bir tehlike karşısında, fırtına öncesi sükunet içinde bu fırsatı değerlendirerek, fırtınayı atlattıktan sonra halkımızın geleceğini nasıl daha iyi hale getirebileceğimizi düşünmeliyiz. Tüm halkımızın. Canavarın tehdidini bir uyarı olarak alabiliriz. Ve şu anki durumumuzu sadece bir tesadüf olarak değil, bir ders olarak alabiliriz. On yıllardır değişim yaşayan bir krallıkta yaşıyoruz. Ve bununla birlikte, on yıllardır refah içindeyiz."

"Mars da tahta çıktığı ilk iki yılda üç darbe girişimiyle karşı karşıya kaldı. Ve babası *suikasta kurban* gitti," diye karşılık verdi Gallienus. "Bununla yüzleşmek istemiyorum." Elini Cassius'a doğru salladı ve devam etti, "Ya da oğlumun aynı şeyi yaşamasını."

"Bu senin krallığın, Gallienus, bana düşmez," diye mırıldandı True. "Hayır, düşmez," diye onayladı Gallienus.

"Ancak, son kez senin soyundan biri, halkın huzursuzken, bilgece tavsiyeleri dinlemeyip diğer topraklarda yaşanan değişiklikleri dikkate almadığında, on üç bin erkeğin boğazı kesildi," diye bitirdi True.

"Evet! Soğukkanlılıkla öldürüldüler!" diye bağırdı Gallienus.

"Hayal bile edemiyorum," dedi True başını sallayarak, "kendi hayatımı yaşayabilir kılmak için birinin canını almak zorunda kalmak."

Bunu söyledikten sonra, Aramus, Mars ve Cassius'un dikkatinin arttığını hissetti.

"Oğlum," babası babası katıldı konuşmaya konuşmaya katıldı konuşarak tek tek heceyi titrek bir sesle söyleyerek.

"Airen'e ihanet ediyorsun," diye uyardı Gallienus.

"Haydi ama baba. O sadece gerçeği söylüyor," diye iç geçirdi Cassius.

Gallienus oğluna sert bir bakış attı. "Yani, benim tahtımı aldığında Airen'i onlarca yıllık bir değişime maruz bırakacağını mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

Lanet olsun.

"Ne?" Gallienus fısıldadı.

"Kesinlikle," diye Cassius çok daha yavaş bir şekilde tekrarladı.

Mars ve Aramus kıkırdadılar.

Ama True aynı şeyi yapmak istemediğini hissetti. Bu elbette iyiydi.

İdeal olarak.

Ancak, bu gerçekleşirse, Airen iç savaşa sürüklenecek ve hangi tarafın kazanacağı belli olmazdı.

Airen'in soyluları kendi ordularına sahiptiler. Gallienus onları sadece soylu kökenleri ve vergilendirebileceği servetleri nedeniyle değil, aynı zamanda onları kızdırırsa ittifak kurup onu tahttan indirebilecekleri için de kayırıyordu.

Zorla.

Bu da, Cassius bu ordular dağıtılmadan önce değişiklikler yaparsa, Cassius'a karşı ittifak kurup savaş açabilecekleri anlamına geliyordu. Gallienus veya atalarından biri bunu yıllar önce yapmalıydı. Soylularını zayıflatmak için. Ama hiçbirini bunu yapacak cesarete sahip değildi.

Diğer bir deyişle, bir tarafın parası, adamları ve tahtın gücü vardı.

Diğer tarafta ise, askerleri taraf tuttuğu için kargaşa içinde olabilecek bir kraliyet ordusunu komuta eden taktiksel bir deha vardı.

"Biliyorsun, kız kardeşimin bir oğlu var," diye Gallienus Cassius'u tehdit etti.

"Lütfen, yalvarırım, sana altın dolu çuvalar vereceğim, tacı kuzenime ver," diye cevapladı Cassius. "O zayıf ve zar zor ata binebiliyor, evinden çıkınca üşütüp üç hafta yataklara düşüyor ve hayvanların avlanmasını hoş bulmadığı için et yemiyor. Bence o mükemmel bir kral olur."

Gallienus ayağa kalkarak, "Sanırım diplomatik ilişkiler az önce bozuldu," diye duyurdu.

"Bu imkansız, çünkü tüm uluslar büyük ölçüde hemfikir, sadece sen inatçılık ediyorsun çünkü koruduğun adamlar zenginlik ve milis güçlerine sahip, sen de onların zenginliklerinden vergi alıyorsun ve ordularından korkuyorsun, onları kızdırmak istemiyorsun. Dahası, eşlerin hakları olsaydı, bu bir skandal olurdu, krallığın kralı suçlanacaktı," dedi Cassius alaycı bir şekilde.

"Oğlumun Nadirii ile ittifak kurarak gücünün arttığını hissettiğini görüyorum," dedi Gallienus yumuşak bir sesle. "Dikkatli ol, Cassius. Bu masada taşıdığın ağırlık Sky Bay'de aynı şekilde yansıtılmayacak."

"Neden eve döndüğümüzde bunu denemiyoruz? Ben Nadirii'nin yanında Sky Bay'e girerken, onların savaşçılarının gücü arkamda toplanmış olacak ve

yoksulların oğulları artık kan dökme arzusuna ve zenginlerin kaprislerine kapılmayacaklarını gösterir. Ne dersin, baba? Yapalım mı?" diye sordu Cassius.

"Bana karşı gelmek istemezsin," diye cevapladı Gallienus ve Cassius'un kaşları havaya kalktı.

"Beni tanıyor musun?" diye sordu.

True dudağını ısırды ve gözlerini tavana kaldırdı. Mars

ve Aramus dudaklarını ısırmadılar.

Onların eğlencesi işitseldi.

"Korkarım düğününüzü izleyemeyeceğim Kral Mars, çünkü yakında Airen'e gideceğim," dedi Gallienus.

"Eğer ayrılmayı düşünüyorsan," diye başladı Cassius sessizce, "ve eve dönüp veliaht prense karşı destek toplamayı planlıyorsan, tüm tanrılara yemin ederim ki, baba, son bir savaş planlayacağım. Tahtını ele geçirmek için."

"Sen onu hiç istemedin," diye karşılık verdi Gallienus.

"O zamandan beri, muhteşem güzellikteki gelinimden bir varis vereceğine dair söz aldım. Bu yüzden fikrimi değiştirdim," diye karşılık verdi Cassius. "Sen burada kalacaksın ve benim naip olmamı tartışacağız."

Gallienus'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Odadaki hava gerginleşti.

True, babasının koltuğunda dikleştiğini fark etti.

"Nadirii'den sarhoş mu oldun?" Gallienus alaycı bir şekilde sordu. "Şimdiden mi?"

"Senin saçmalıklarından bıktım," diye karşılık verdi Cassius. "Uzun zaman önce. Şimdi otur. Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Nereye istersem oraya giderim," diye karşılık verdi Gallienus. "Muhafızlarım, oğlum, seninkilerin beş katı."

"Benimki daha da büyük," dedi Mars yavaşça, ve Gallienus'un gözleri karanlık krala çevrildi.

Aramus tekrar tırnaklarını incelemeye başladı, ama bunu yaparken, "Benimki de öyle," dedi.

"Nadirii'ye dönmeyi düşünme," diye tavsiye etti Cassius.

"Bunu sen mi planladın?" diye sordu Gallienus oğluna.

Cassius başını salladı. "Hayır. Ama ayıyı kışkırtırsanız, kralım, pençelerine maruz kalırsınız."

"Sen ayı değilsin," diye tükürdü Gallienus.

"Haklısın. Ama ben Kral Mars'ın diplomatik masasına saygısızlık etmedim ve Kral Aramus'a meydan okumadım. Bunu yapan sensin. Ama sana hatırlatayım, kralım, beni öldüremezsin

beni öldüremezsin, yoksa sadece Canavar ile yüzleşmekle kalmaz, *senin* yüzünden Canavar ile yüzleşmek zorunda kalacaklarını bilen dört ulusla da yüzleşirsin. Benim gücüm burada yatıyor. Bunu unutmadan *senin* yararına olur."

"Ve bir hevesle, sen naip mi oldun?" Gallienus inanamayan bir şekilde sordu. "Öyle görünüyor," diye mırıldandı Cassius.

"Bu saçmalık," diye homurdandı Gallienus.

"Peki, onu neredeyse hiç tanımadan, Denizlerin Koruyucusu'ndan taleplerde bulunarak onu kızdırdığın için, ülkemizdekiler *senin* hakkında ne düşünecekler sence?" diye sordu Cassius. "Aramus dost değildi. En azından *senin* dostun değildi," diye vurguladı Cassius, fikrini çok net bir şekilde ifade ederek. "O aynı zamanda düşman da değildi. Sen onu düşman haline getirmek istedin. Hiçbir ülke düşmana ihtiyaç duymaz. Özellikle de güçlü bir düşmana. Bizim donanmamız onunkine kıyasla çok küçük. O sadece kıyılarımıza dizilip toplara ateş emri versin, limanlarımız yok olur. Depolar. Evler. *İnsanlar*. Ve şunu da belirtmeliyim ki, baba, aynı tür bir talep sana yapıldığında, sen orada öfkeyle bağırıp çağırıyorsun."

Gallienus Aramus'a baktı, "Eğer bağımlılarına bu kadar ihtiyacın varsa, al onları."

"İzniniz için minnettarım, ama bence çoktan o aşamayı geçtik, yaşlı kral," diye mırıldandı Aramus.

Gallienus'un yüzü daha da kızarıyordu. Ve

True'nun babası hiçbir şey yapmıyordu.

"Burada duralım," diye önerdi True. "Bir dakika ara verin. Öğle yemeği için mola verin. Soğukkanlı olun. Burada tek bir tartışma ile çözülebilecek çok daha fazla şey var. Ama öfkeyle hiçbir şey iyi çözülemez."

"Bunu anlamak için kafamı soğutmam gerekmez..." diye başladı Gallienus.

True kralın gözlerinin içine bakarak sessizce ve basitçe, "Gallienus" dedi.

Adam ağzını kapattı.

"Öğleden sonra tekrar toplanabiliriz," diye devam etti True.

"Ben rahatsız olacağım," dedi Gallienus.

"Cassius'u vekiliniz olarak kabul edelim mi?" diye sordu Mars.

"Burada olacağım," dedi Gallienus dişlerini sıkarak.

"Mükemmel," diye mırıldandı Mars.

Gallienus masanın etrafından dolaşarak odadan çıktı. True'nun babası ayağa kalktı.

"Oğlum, konuşmamız gerek," dedi. True de onun gözlerine baktı.

"Konuşmalıyız," diye kabul etti. "Ama şimdi değil."

"Konuşmamız..."

"*Şimdi* değil," dedi True kararlı bir şekilde. Babası onun gözlerine baktı.

Bu uzun sürmedi ve babası "Beyler" diyerek masanın etrafından dolaşıp odadan çıktı.

King Wilmer kapıyı kapattıktan sonra Cassius, "Ben de o yeteneğe sahip olmak isterdim. Babamın adını söyleyip, onun çenesini kapatıp odadan çıkmasını sağlamak," diye espri yaptı.

Mars sessizce "Cassius. Regent?" dediğinde kimse bu espriye gülmedi.

Cassius iç geçirdi, kalktı, kapıya gitti, kapıyı açtı, koridora baktı ve çenesini kaldırdı.

Adamlarından Macrinus içeri girip kapıyı kapattı.

"Babamı ve onun kişisel muhafızlarını takip et. Eğer bir kuş gönderirse, onu gökyüzünden vur. Eğer adamlar gönderirse, onları pusuya düşür," diye emretti.

"Neden bu konuda içimde iyi bir his yok?" diye sordu Macrinus. "Çünkü az önce babamın beni naip ilan ettiğini söyledim."

"*Lanet olsun*," diye tısladı Macrinus.

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Cassius. Ancak emir verirken mırıldanmadı: "Mac, adamları Aelia'ya gönder. Şehri terk et, bir kuş gönder, her zaman güvенеbileceğimiz muhafızların onunla birlikte olduğundan emin ol. Adamlarım ona ulaştığında, yolculuğumuzun hangi aşamasında olursak olalım, onu bana getirmelerini söyle. Ama benim kişisel muhafızlarım olmadan seyahat etmesini istemiyorum." Bir süre durakladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "O adamlardan birini Nero yap. Gerektiğinde, o zaten onun muhafızı gibi davranıyor. Bu görevi reddetmez."

"Aelia? Sence o...?" Macrinus söze başladı. Cassius onu keserek, "Bu riski göze alamam," dedi. Macrinus başını sallayarak, "Yapmamız gereken..." dedi.

"Sonra konuşuruz," dedi Cassius alçak sesle.

Macrinus tekrar başını salladı ve odadan çıktı. Cassius koltuğuna geri dönüp oturdu.

O bunu yaparken, True, "Kılıçlarımızı alacaksın," dedi. Cassius yavaşça başını True'ya çevirdi. "Anlamadım?" "Wodell'in kılıçlarını alacaksın," dedi True.

Cassius, True'nun babasının boşalttığı sandalyeye baktı ve tekrar True'ya döndü. "Bu iddiada bulunabilir misin?" diye sordu.

"Adamlarım, herkesin aptalca olduğunu bildiği bir savaşa değil, doğru bir savaşa yürürlerse rahatlayacaklarını düşünüyorum," diye cevapladı True.

Cassius bir an düşündü ve sonra sessizce sordu: "Onlar *senin* adamların mı Adamların mı, True?"

"Onlar o alemde sahip olduğum tek şey, Cassius. Babam, ama daha çok onun danışmanı, öyle olmadıklarını iddia edebilir. Ama bunu yaparsa, sonuçtan hoşlanmayacaktır," diye cevapladı True. "Babam genç yaşta tahta çıktı. Hiç at binip savaşa gitmedi. Ama atları ve üzerlerindeki adamları bunu yapmak için göndermekten çekinmiyor. Kılıcım defalarca kanla lekелendi. Bunun bir asker için ne anlama geldiğini biliyorsun."

Cassius'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, biliyordu. "Bu iş çirkinleşecek," diye uyardı

Cassius.

"Zaten öyle," diye yanıtladı True. "Bunu düzeltelim mi?"

Cassius yavaşça gülümsedi.

"Donanmamı alacaksın."

Aramus bu şaşırtıcı açıklamayı yaptığında, iki adam da ona döndü. Mar-el, anakaranın siyasetine asla karışmazdı.

Ama Aramus, True'ya bakıyordu. "Ve sen de beş yılını alacaksın, Orman Prensi."

Tanrılar adına.

True ona baktı.

Aramus mırıldandı, "Zamanı geldi." Ve sonradan ekledi, "Ve sanırım bu karımı memnun edecek."

O sabah o masada ilk kez True gülümsedi. "Atlarımı alabilirsiniz,

Cass," diye ekledi Mars.

Ama Cassius başını salladı.

"Onlara ve onlara bağlı adamlara ihtiyacın olacak. Senin hükümdarlığın güvende değil, kardeşim," dedi Cassius. "Sen ona aşıksın ve o da başkentini büyülemiş olabilir, ama sen bir Dellish ile evleniyorsun. Halkımızdan hiçbiri Canavarın dirildiğini bilmiyor. Ortaya çıkabilecek panik, işleri kolaylaştırmayacaktır. Ancak haberler krallığının dört bir yanına ulaştığında, neden Firenze dışından bir kadınla evlenen ve bununla da çatıştığın bir ulustan bir kadınla evlenen ilk Firenz kralı olduğunu anlamayanlar, bu durumu hoş karşılamayabilir. Ve sen, Firenz'in hoş karşılanmayan bir durum karşısında harekete geçmekten çekinmediğini herkesten iyi bilirsin."

"Bir ulusun halkını savaştan daha fazla birleştiren bir şey yoktur, Cass," diye cevapladı Mars. Ne yazık ki, True, bunun doğru olduğunu düşündü.

"Söylemeye gerek yok, Nadirii'nin asaları, yayları ve kılıçları da olacak," dedi True.

"Nadirii ile ilgili hiçbir şeyin açık olduğunu söyleyemem," diye yanıtladı Cassius. "Özellikle Airen söz konusu olduğunda. Ancak Ophelia savaşçıları göndermezse, bana engel olmayacağına şüphe yok."

True başını salladı.

"Adamlarınla konuş, Nadirii kraliçesiyle görüş, stratejini planla, kuşlarını gönder," dedi Aramus Cassius'a. "Ve bunu yaparken, Triton'un tüm uluslarının yeni Airenzian Regent'i desteklediğini duyur."

Adamlar masada sessizce otururken Cassius onları tek tek süzdü. Sonunda,

"Tamamdır," dedi.

Gerçekten de öyleydi.

Tarih, birçok yönden, kesinlikle yazılıyordu.

Ve True, adaletsiz bir kralın tahttan indirilmesi sırasında masada oturmaktan onur duyuyordu.

Adamlar birbirlerine bakışırken başını çevirdi ve iyi bir arkadaş grubunun içinde olduğunu anladı.

DELME TÖRENİ

Lady Silence Mattson

Kraliyet Sarayı Bahçeleri, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

Hoş kokulu bir banyo yapmak, saçımı parlaklaşana kadar yıkayıp taramak ve bir omzuma bağlanan, kenarları kırmızı renkte olan turuncu ipek bir örtü giymek hiç de fena değildi (ve neyse ki, altına hiçbir şey giymediğim için yan tarafına iğneyle tutturulmuştu!).

Bunu, saray bahçelerinde çıplak ayakla, yeşilliklerle ve çiçeklerle dolu saksılarla dolu, arka tarafta bulunan samimi bir köşeye doğru ilerlerken düşündüm.

O köşede, yerden yaklaşık 60 cm yüksekliğinde dikdörtgen bir kaide vardı.

Kırmızı ipekle kaplıydı ve kenarları turuncu renkteydi. Üstünde zümrüt yeşili küçük bir yastık da vardı. Kaidenin tamamını kaplayan ve zemindeki mozaik karoları da saran ipek kumaşın üzerine kırmızı, turuncu ve kayısı rengi çiçek yaprakları serpilmişti.

Kadınlar bunu ben gelmeden önce yapmışlardı. Bana söylendiğine göre, bu törenin bir parçasıymış.

Hayır, bu kadar da kötü değildi.

En üstte, içinde bir kase buz, birkaç iğne bulunan berrak bir sıvı ve bir dizi parlak beyaz bandaj bulunan alçak, yaldızlı masayı gördüğümde gerginleşmeye başladım.

Kraliçe Elpis, kaidenin başındaki bir minder üzerinde oturuyordu ve yanında, o sabah tanıştığım Lorenz'in karısı Nyx, bir Firenz kadını vardı.

Masanın arkasında, yine o sabah tanıştığım Guard'ın karısı Zosime kendi minderine oturmuştu.

Kaidenin etrafında ise, hepsi minderlere oturmuş olarak, annem Kraliçe Mercy, Farah, Sofia, Ophelia, Elena, Ha-Lah ve Elena'nın erken gelişmiş vesayeti Dora vardı.

Dora'nın orada olmaması gerektiğini düşündüm, ama o benim velinim değildi, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Bana söylendiği gibi, kaidenin ucuna doğru yürüdüm ve Zosime ile Nyx de benimle birlikte ayağa kalktılar.

Orada bana katıldılar ve ellerimi tutup kaideye çıkmama, dönmeme yardım ettiler, sonra tüm kadınlar bana yardım etmek için uzandılar ve ben de popomu kaideye doğru çevirdim.

Ayaklarım yere değdiğinde, geriye doğru uzandım.

Görünüşe göre, uzandığım yer taşıdı. Bunu biliyordum çünkü sert ve pek rahat değildi, tüm o ipek ve yapraklar olmasına rağmen.

Ama yastık güzeldi.

Nyx ve Zosime kaidenin başına geçerken, Elpis saçlarımı kaidenin kenarına yerleştirdi ve iki kadın oturduğu anda Kraliçe Elpis konuşmaya başladı

"Dellish'in Sessizliği, Arbor Kontesi, tüm Firenze'nin Kralı'nın nişanlısı, bugün hayatında vereceğin en kutsal yemini etmeye hazırlanıyorsun. Babana ettiğin yeminden daha kutsal. Annena ettiğin yeminden daha kutsal. Çocuklarına ettiğin yeminden daha kutsal. Ülken için ettiğin yeminden daha kutsal. Bunlar, kocanla birleşirken edeceğin yeminler."

Dudaklarımı sıkıştırdım ve gözlerimi sağa kaydırarak annemin bakışlarını yakaladım.

Bana gergin bir gülümseme attı.

Derin bir nefes aldım.

"Bu soğuk olacak, *mia figlia*," diye mırıldandı Elpis.

O bunu söyledikten sonra, kulağımın boyunca buzun soğuğunu hissettim.

"Sonuç olarak," diye devam etti Elpis, "kocanın yanında duruyorsun. Sonuç olarak, ona kulak veriyorsun. Sonuç olarak," başka bir elin (Nyx'in) yüzüme doğru geldiğini gördüm ve buzun burnuma tutulduğunu hissettim, "ona düşüncelerini veriyorsun. Sonuç olarak," başka bir el daha eklendi (Zosime'nin) ve buz dudağıma tutuldu, "ona dürüstlüğü veriyorsun."

Peki öyleyse.

Bu oldukça derin bir anlam

ifade ediyordu. Güzel olması

da cabası.

"Güçlü bir evliliğin sırrının bu olduğunu hatırlatmak için," dedi Elpis, "düğün zincirini takarsın. Her gün takarsın. Kocanın seninle her şeyi paylaşabileceğini ve senin onu dinleyeceğini görebilmesi için takarsın. Uzaklarda olabilir, ama senin düşüncelerinde olacaktır. Ve sana karşı dürüst olacağına güvenebilir, böylece senin ne düşündüğünü bilebilir."

Evet.

Bu oldukça güzeldi.

"Buna karşılık," diye devam etti Elpis, "o da sana dinleyeceğine, seni düşüncelerinde tutacağına ve ruhunu paylaşacağına dair yemini olarak zincirini takacak."

Aman Tanrım.

Çok güzel.

O kadar ki, ağlayabilirim bile.

"Düğününüzde oğlumun zincirini alacaksınız ve ona değer vereceksiniz. O da düğününde sizin zincirinizi alacak ve ona kutsal değer verecek. Son nefesinizi verene kadar, bu zincir onu görenlere sizin birliğinizi değil, birbirinize olan yakınlığınızı sembolize edecek. O sadece sizin olacak, siz de sadece onun olacaksınız, kalben, zihnen, sözde, sonsuza dek."

Tamam, evet.

Ağlayabilirim.

Bana bunun nasıl olacağını söylemişlerdi (tabii ki bu kelimelerle değil). Ama duygularımı gösterebilir miyim diye sormamıştım.

Bu yüzden gözyaşlarımı tuttum.

"Bunu anlıyor musun, Arbor'un Sessizliği?" diye sordu Elpis.

"Anlıyorum," diye cevapladım, sesim boğuk çıkıyordu.

O anda Elpis bana doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı. Düşünceleri her zaman ustaca gizlenmişti.

Ve o anda da öyleydi.

Ta ki öyle olmadıkları ana kadar, ve ben şefkatin içimi kapladığını gördüm.

"Mutluyum, *mia figlia*," diye fısıldadı. "Şimdi delineceksin. Hazır mısın?"

Bana tutturulan buzun yerinden çıkmaması için dikkatlice, ki itiraf etmeliyim ki o kadar soğuktu ki rahatsız olmaya başlamıştı, başımı salladım.

"Öyleyse başlayalım," dedi Elpis. "Dördünü de. Aynı anda. Böylece çabuk biter."

Yine başımı salladım.

O zaman, ilk kez, müstakbel kayınvalidemin gözlerinin bana gülümsediğini gördüm.

Onlar kayboldu.

Buz kayboldu.

Sıvının şapırtı sesini duydum.

Sonra kulak memesesi, kulak kepçesi, burun deliği ve dudağımın üst kısmında iğnelerin uçlarını hissettim.

İnanç.

Sakin kaldım.

"*Lei è coraggiosa.*" Bu, Nyx'ten gelen bir fısıltıydı, sanırım.

O cesur.

Ne kadar güzel.

İğneler etimi deldiğinde nefesimi tuttum.

Hızla çıkarıldılar ve halkaların deliklere kayarak girdiğini hissettim, kulak mememdeki sonuncu oldu, çünkü Elpis kulağımdaydı, Nyx burun deliğimdeydi ve Zosime dudağımdaydı ve Elpis ikisini aynı anda yapamıyordu.

Kısa bir süre sonra, her biri acı veren bir şeyle yıkandı. Zehri uzak tutmak için bir ruh.

Bundan sonra, buz geri geldi, bezle kaplandı ve piercinglere tutuldu.

Neredeyse hiçbir şey hissetmedim.

Sadece hafif bir acı ve sonra bir batma hissi. Evet.

Hiç de fena değildi.

"Bitti," dedi Elpis. "Arbor'un Sessizliği, bir Firenz ile evlenmeye hazır. İyi bir eş olmaya hazır. İyi bir kocanın ne olduğunu anlıyor. Ve birbirlerine güven ve anlayışla ömür boyu hizmet edecekler. Kutsamaları övün."

"Kutsamaları övün," diye mırıldandılar etrafımdaki kadınlar. "Evlilik yemini övün," diye ilahi söyledi Elpis.

"Evlilik yemini övülsün," diye tekrarladılar. "Anlayış övülsün," dedi Elpis.

"Anlayış övün," diye tekrarladılar. "Uyum'u övün," diye bitirdi Elpis.

"Uyumun şükredin."

"Sen de bunları övüyor musun, *mia figlia*?" diye sordu Elpis.

"Evet," diye cevapladım.

"*Bello*," diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle, "Kralın hediyesini getirin." Kralın hediyesi mi?

Ne hediyesi?

Ona bir hediye almalı mıyım? Oh hayır.

Buz kaldırıldı.

"Otur," dedi Elpis. "Gerektiğinde yerine koyarız. Ve ağrını dindirmek için sana küçük bir içki veririz. Ve tabii ki, oğlumun hediyesini aldıktan sonra, sigara içeriz."

Sigara mı?

Kimse sigara içmekten
bahsetmemişti. Soramadım.

O t urdum ve oturduğumda, Zosime'nin küçük bir kafes gibi görünen bir şeyle
geldiğini gördüm.

Onu Elpis'e uzattı, Elpis almadı, kapıyı açtı.

Ve tüylü yüzlü, çizgili kuyruklu minik bir maymun Elpis'in eline atladığında sevinçle
nefesimi tuttum.

O küçük değerli şeyi bana uzattı. Hemen uzandım ve
onu aldım.

O, yaklaşık kendi boyu kadar olan parmağıma sarıldı.

"Bu bir bebek ve senin elinden daha büyük olmayacak, hatta *senin* elinden bile daha
büyük olmayacak, Silence," dedi Elpis. "Mars'tan, senin için. Onun hediyesi, sen ona düşün
zincirini taşıman karşılığında verdiğin hediyein ardından."

Tanrılar adına.

Tanrılar adına.

Evet, şimdi ağlıyordum.

Kraliçeye baktım.

"Ona bir isim vermelisin, *tesoro*," dedi Elpis ve onun gözlerinin de yaşlarla parladığını
fark ettim.

"Piccolo," dedim.

"Bu bir kız," diye mırıldandı Elpis.

Islak gözlerle ona gülümsedim. "*Piccola*,"
diye düzelttim.

O da bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Dikkatimi yeni sevgilime verdim ve onu yüzüme yaklaştırdım. "Merhaba,
minik hazinem," diye fısıldadım.

Küçük elini burnuma uzattı.

Gülmeye başladım ve anında aşık oldum. Küçük
bir maymuna.

Ve belki de... Bir

krala.

HERKES KIKIRDADI.

"Bu komik değil," dedi Elena.

Sarayın bahçesinin *en* arkasında bulunan kraliyet hamamındaydık. Hamam, bir şekilde açık havaya açıktı (tavanı yoktu, sadece baş ve son kısmı duvarla çevriliydi, geri kalanı güneş ışığı ve çiçekli sarmaşıkların bulunduğu çalılar ve bazı kalın sütunlarla çevriliydi). Hamam, şeftali ve yeşil renkli küçük karelerden oluşan fayanslarla döşenmişti. Ve hamama bakan sekiz adet dinlenme salonu vardı.

Yanımda süslü *fumaria'mla* (üstünde abartılı bir tıpa ve dudaklarınızı koyduğunuz cam bir uzantısı olan şişeye benzeyen cam bir alet) bir salonda oturuyordum.

Duman çok hoştu.

Küçük Piccola'mın dışında içtiğim sigara, *dünyadaki* en sevdiğim şey olmuştu.

Elena banyodaydı, vücut çorabını giymiş, esnek ve bronzlaşmış görünüyordu ve ince, uzun, atletik vücuduyla Firenz'in bütün bir alayını yere serebilecekmiş gibi görünüyordu.

Şaşkınlığımla, Zosime, Nyx ve Farah da banyodaydılar ve çıplaktılar (Zosime bile, o da hamileydi!).

Mar-el kraliçesi Ha-Lah da oradaydı ve o da çıplaktı!

Ve muhafızı da çok uzak değildi. Eğer muhafız bakmış olsaydı (ben kontrol ettim, bakmamıştı), kraliçesini *çıplak* görebilirdi!

Bu durum, elbette, annem ve Mercy teyzemin oradan ayrılmasına neden oldu.

Ama Elpis oradaydı.

Gövdesini ve kalçalarını saran kısa bir sarong giymişti ve ayakları küvette, kendi *fumaria'sı* yanında, gülerek küvetin kenarında oturuyordu.

Sofia, Elpis'in diğer tarafında, kendi saronguyla oturuyordu. Elinde bir *fumaria* vardı ve onu kullanıyordu, ama gülmüyordu, konuşmuyordu, sadece bizimle birlikteydi... ve sigara içiyordu.

Dora Ophelia ile gitmişti, ama Elena'nın yardımcıları şimdi bizimle birlikteydi ve onlardan biri, Jasmine, vücut çorabını giymemişti (diğeri, Hera ise giymişti).

Herkesin kişisel *fumaria'sı* vardı (Zosime hariç, bana hamileyken sigara içemeyeceğini söylemişti).

Ve görünüşe göre hepimiz onu seviyorduk.

"Bu *çok* komik," dedi Jasmine, prensesinin sözlerini yalanlayarak. "O bir kaba adam," dedi Elena.

"Yakışıklı birisi," dedi Zosime.

"Lorenz'im olmasaydı ya da o bizim onun gibi biriyle oynamamıza izin verseydi, bu kaba herifin beni duvara yapıştırıp, *sırılsıklam* olana kadar beni öpmek istediğini söylemesi umurumda olmazdı," diye ekledi Nyx.

Hala turuncu giysilerimi giymiş olarak uzandığım yerden tekrar kıkırdadım, ancak bayanların kıkırdadıkları bu "sırılsıklam" meselesini tam olarak anlamamıştım.

Bacaklarımın görünmemesi için ipek örtüyü çekmiştim.

Annem buna çok kızardı.

Ama bacaklarımdaki güneşin hissi *harikaydı*.

Benim kıkırdamam üzerine, Kraliçe Elpis bakışlarını bana çevirdi ve bana sevgi dolu bir bakış attı.

Tanrılar adına.

Bu doğruydı.

Benden hoşlanıyordu!

"Onu asla öpmezsin," dedi Zosime, sanki dehşete kapılmış gibi.

"Öpmezdim," diye Nyx de aynı fikirde olduğunu belirtti. "Ama onun beni bununla tehdit etmesine aldırılmazdım." Elpis başını geriye attı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Sonra *fumaria*'yı dudaklarına götürdü, içine çekti ve sonunda üstündeki gösterişli tıpayı çıkarıp dumanı içine çekti.

O bunu yaptığında, ben de aynısını yapmaya karar verdim.

Su çekerken, sıvının dibindeki kabarcıkların sesini dinlemeyi çok *seviyordum*.

.

"O piercingler çok hoş, Silence," dedi Hera, *fumaria*'mı bir kenara koyduktan sonra.

. "Ben de yaptırmayı düşünüyorum."

"Oh, yaptırmalısın," dedim, aynaya bakıp kulağımdaki, burnumdaki ve dudağımdaki küçük altın halkaları gördüğümde, ve müstakbel kocamın da aynısından (ve daha fazlasından!) olduğu için, onları *çok sevmiştim*. "Çok güzeller."

Bunun üzerine, müstakbel kayıinvalidemden yine sevgi dolu bir bakış aldım.

.

Salonuma yerleştim ve oldukça mutluydum. Ama maymunumu benden almışlardı.

Piccola olsaydı, daha mutlu olurdu.

Ve Mars yakın olsaydı ve ona yeni altınımı gösterebilseydim, daha mutlu olurdu.

Ve o da yakın olsaydı ve ona maymunumu ne kadar sevdiğimi de söyleyebilseydim, en mutlu kişi ben olurdu!

Jasmine, Farah'a özenle sordu: "True sana bir düğün zinciri verecek mi?"

Elena'ya bakmamaya özen gösterir gibi görünüyordu ve "Bilmiyorum. Bu onun kararı olacak" diye cevap verdi.

"Bence ondan sana bir tane vermesini istemelisin," dedi Elena sessizce.

Elena çok sevimliydi.

Farah Elena'ya baktı.

"Katılıyorum," dedi Ha-Lah.

Ha-Lah da çok sevimliydi. Davranışları asil ama nazikti. Ve cildi, hayatımda gördüğüm en güzel cildi. Onun kıvrıcık buklelerini kıskanıyordum. Ve belki biraz da, çıplak olarak suya girme cesaretini kıskanıyordum.

Çünkü bunu yaptığında, sanki eve dönüyormuş gibi yüzünde tuhaf, çekici bir ifade belirliyordu.

Ben de sudayken öyle hissederdim. Banyoyu çok severdim.

Ama vücut çorabım yoktu ve çıplak girecek kadar cesur değildim, bu yüzden güneşin altında şezlongumda uzanıyordum.

Ama sigaram vardı. Bu yüzden benim için sorun yoktu.

Belki başka bir zaman. Evlendikten sonra, ben de Firenz ve Dellish oldum.

"Kendisi takmayabilir," diye devam etti Elena, Farah'a şefkatle bakarak. "Ama sana bir tane vermeli, çünkü tüm bunları senden aldığını bilmeli ve takmasa bile, karşılığında sen onu almalısın."

Evet.

Elena çok sevimliydi.

Prens Cassius ile açıkça anlaşamıyordu (ona bir maymun vermesi gerekirdi!), ama True konusunda Farah'a çok nazikti.

"Onunla konuşacağım," diye mırıldandı Farah ve Elena gülümsedi.

"Ve o zaman sana bir tane verecektir. Bu doğrudur. Eğer verecek bir şeyi varsa, verecektir. Ama isteyen kişiyi önemsiyorsa, sana vermek için gökleri, yeri ve denizi yerinden oynatacaktır."

Tereddüt ve umut dolu bir ifadeyle Farah, Elena'ya gülümsedi.

"Anladığım kadarıyla, hepiniz şanslısınız," dedi Nyx. "Tabii ki, Yükselen Canavar hariç. Ama *ben* Lorenz'imi kazanmak zorundaydım ve o bunu kolaylaştırmadı. Sizler, hiçbir çaba sarf etmeden, krallıklarınızın en iyi savaşçılarını *aldınız*." Geniş bir gülümsemeyle ekledi: "Eğer sonunda Lorenz'imi kazanamayasaydım, çok kıskanç olurum."

"Kıskanılacak bir şey yok," dedi Elena. "Daha önce de söylediğim gibi, benimki bir *hödük*."

Herkes yine kıkırdadı.

"Son günlerde bize katılmaya karar verdiğiniz için çok mutluyum, Kraliçe Ha-Lah," diye seslendim, gülmeyi bitirince, ve kraliçe güzel yüzünü bana çevirdi. "Birlikte geçireceğimiz çok zamanımız var, ve sizi tanımak çok güzel."

"Çok nazıksın, Silence," diye cevapladı olağanüstü sesiyle. "Seni tanımak da çok güzel."

"Ama kocan beni korkutuyor," dedim. O zaman gülmeye başladı.

Nedenini bilmesem de ben de ona eşlik ettim. "Göründüğü kadar kaba biri değildir," dedi bana.

"O çok iri," dedim ona.

Başını yana eğdi ve tepesine tutturduğu bukleler o yöne doğru sallandı. "Senin Mars'ın öyle değil mi? Ama görünüşe göre kralını korkutucu bulmuyorsun."

Bunu düşündüm ve kıkırdamaya başladım.

"Doğru!" diye bağırdım.

Herkes benimle birlikte güldü.

Eğlencemiz bittiğinde, "*Biz çok şanslıyız*" dedim. "Birçok yönden. Evde, babamın evinde, Tril'den başka kimsem yoktu. Bazen annem de vardı. Ve şimdi." Kollarımı açtım. "Bak!" diye bağırdım. "Arkadaşlarımla çevriliyim."

Gülümsedim ama karşılığında aynı gülümsemeyi almadım.

"Evinde o kadar yalnız mıydın, *mia figlia*?" diye sordu Elpis. Ben şiddetle başımı salladım. "O kadar da kötü değil. Yalnız kalmayı seviyorum."

"Hepimiz öyle, Silence," diye cevapladı yumuşak bir sesle. "Ta ki bunu istemeyene kadar. Ve bunu istemeyince," bakışları Sofia'dan kayıp bana döndü, "arkadaşlarımıza ihtiyacımız olur."

"Ve şimdi onlara sahiptin," dedi Farah. "Arkadaşlara değil. *Sorelle*'ye. Biz buyuz. *Sorelle della Bestia*."

Canavarın Kız Kardeşleri.

"Bravo, bravo," diye bağırdı Elpis, *fumaria*'sını kaldırarak.

"Yaşasın!" diye bağırdı Jasmine, banyonun kenarına doğru uzanarak kendi süslü piposunu aldı.

Ben de kendiminkini aldım.

"Bizim için!" Daha önce hiç bu kadar yüksek sesle bağırmaıştım, *fumaria*'mı kaldırarak. "Canavarın Kız Kardeşleri!"

"Canavarın Kız Kardeşleri!" diye bağırdılar kadınlar.

Hepimiz sigara içtik (sadece gülümseyen Zosime hariç).

Sonra hepimiz kıkırdadık.

Çılgınca.

Ve böylece, bunu yaparken, havuzun sularını, altındaki toprağı fark etmedik...
Dalgalandığını.

Lord Johan Mattson

Doğu Koridoru, Birinci Kat, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

Gerçekten.

Adam aşağılıktı.

Johan koridorda yürürken ve müstakbel damadı ona doğru yaklaşıırken böyle düşünüyordu.

Ayakkabı giymemişti.

Ve yine geçit töreninde giydiği kolsuz deri kıyafetini giymişti.

Sanki vücuduna göre özel olarak yapılmış gibiydi. Bu çok müstehcen bir durumdu.

Ve uzun saçları...

Piercingleri... Yara izleri...

Johan bu hayvana bakmaya dayanamıyordu.

Tanrılar adına, kızı tarih kitaplarında kendi adını yazdırmaya mahkum olmasa bile (ve o adamın Silence'a o kadar aşık olduğunu düşündüğü için, Johan, Silence'a bunu istemesini söylediği anda o saçma sapan çeyizi on katıyla geri alacaktı), o kaba adam gözünü kırpmadan önce atlarına binip bu iğrenç şehirden çıkacaklardı.

Yaklaştıklarında Johan durdu ve "Bir şey söyleyeceğim, Mars" dedi. Kral da durdu ve kaşlarını kaldırdı.

"Mars mı?"

Johan soruyu anlamadı, çünkü ikizi olmadığı sürece o Mars'tı.

Adam, Johan'ın sormadığı soruyu cevaplamakta tereddüt etmedi. "Sana benim adımı kullanma izni vermeyi unuttum mu?"

"İki gün sonra kızım ile evleneceksin," dedi Johan sinirli bir şekilde. "Evet," diye onayladı Mars.

Bu saçmalığı görmezden geldi ve "Konuşmamız gerek" dedi.

İri adam (çıplak) topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve (kocaman) göğsünde kollarını kavuşturdu.

"Bana ne söylemek istiyorsun, Johan?" diye sordu Mars. "*Lord Johan*," diye düzeltti adam.

Bir saniye sonra, gördüğü şey karşısında geri çekilmekten kendini alamayınca, kendini kolayca düzeltmiş hissetmedi...

Bu doğru olabilir miydi?

Kralın gözlerinde gerçek kırmızı *alev* ışığı patlaması.

Lanet olası *tanrılar* adına.

"Bırakalım," diye homurdandı Mars. "Zor bir gün geçirdim. Gelinimle akşam yemeğini kaçırdım. Saat geç oldu. Yarından sonra evleniyorum ve hala yapılacak çok iş var. Konuşmak istiyorsan, konuş," diye emretti.

Johan çenesini kaldırdı.

"Silence'ın çeyizinin geri kalanının teslim edilmesi için haber gönderdim," dedi Johan.

"Bunu biliyorum," diye cevapladı Mars.

"Sana bu saygıyı gösterdim," dedi Johan. Mars hiçbir şey söylemedi.

"Kızım yirmi üç yaşında," dedi Johan.

"Çok ilginç," diye mırıldandı Mars, bakışları karardı ve Johan, kralın artık onun orada olduğunun farkında bile olmadığını izlenimini edindi.

Devin yüzüne bağırmamak için kendini zor tuttu ve bunun yerine sesini yükselterek, "Yani o genç ve çok korunaklı bir ortamda büyümüş," dedi.

Mars, sadece görsel olarak, sesli olarak değil, konuşmaya geri döndü. "Bugün senin piercinglerini yaptırdı," diye hatırlattı Johan.

"Yatağıma giderken beni durdurup, bildiğim birçok şeyi ve bilmediğim tek bir şeyi söylemek için mi durdurdun?" diye sordu Mars.

Johan sabrını yitiriyordu.

"O da sana saygı gösteriyor," dedi keskin bir sesle. "Bu bizim geleneğimizdir."

"Bu bizim geleneğimiz değil."

"Ve bu yüzden, *Lord Johan*, bunun bana verdiği bir hediye olduğunu biliyorum. O. Çünkü benim zincirimle dolduracağım evlilik halkalarını taşıyan onun derisi. Anlamadığım şey, neden koridorda sizinle bunu tartışıyor olduğum."

"O zaman açıklayayım. Sizden saygı bekliyorum, benim *korunaklı*, *genç* kızımın, o iğrenç dumanla uğraşırken

"Bu da benim halkımın bir parçası," diye cevapladı

Mars. "Sessizlik..."

"Yeter," diye fısıldadı Mars, ve alev yoktu, ama ses tonu, bakışı ve hem boyunda hem de genişliğinde birkaç santim büyümüş olan vücudunun garip görünümü, Johan'ın birkaç adım geri çekilmesine neden oldu. "Sana istediğini vereceğim, Lord Johan."

"Benim istediğim tek şey..."

"Bir küçük sandık Firenz zümrüdü." Johan
nefesini tuttu.

Bu...

Eh, bu tüm çeyizden ve hatta daha fazlasından değerdı.

"Bir büyük sandık Airenzian altını," diye devam etti Mars, Johan'ın şokuna, çünkü bu çeyiz bedelinin on katından fazlasıydı. "Ve bir kese Firenz yakutu."

Johan birdenbire müstakbel damadına karşı çok daha cömert hissetmeye başladı.

"Ben... bu çok cömert... bu..." Johan kekeledi.

"Cömert değil, ama bir servet," diye açıkladı Mars. "Ama kızınızın değerine yaklaşamaz bile, ki ben o servetle onu satın alacağım."

Bunun üzerine Johan şaşkına döndü.

"O zaten senin," diye hatırlattı Johan.

"Kehanetteki herkes evlendikten sonra, o ve ben Floransa'ya geri dönüp hayatlarımıza devam ettiğimizde, ben izin vermedikçe onu göremeyeceksin. Annesi, Silence'ın emriyle benim gözetimim altında gelecek. Ama sen ona bakmayacaksın. Anladın mı?"

Ve bununla birlikte, artık müstakbel damadına karşı iyiliksever hissetmiyordu. Hayır.

Öfkelenmişti.

"Sen... sen... beni kızımın hayatından... kesip atmak mı istiyorsun?" diye kekeledi Johan.

"Eğer kızım seni bir daha görmezse, bu beni rahatsız etmez. Eğer seni tekrar görmek isterse, bunu düşünebilirim. Ama ona zarar vermeyeceğine emin olmadıkça, buna izin vermeyeceğim. Şimdi anladın mı?"

"Kızıma asla zarar vermem," diye bağırdı Johan.

"Kendi güzelliğinin farkında değil. Annem bu akşam benimle konuştu ve Silence'ın senin ülkende hiç arkadaşı olmadığını söyledi.

Sadece, bana söylendiğine göre hanımefendisinin hizmetçisi olan bir kadına yakınmış. Silence'ın zekası ve cazibesine sahip bir kadının hayatında, hanımefendisinin hizmetçisinden daha fazlası olmalı."

"O tuhaf biridir."

Mars, "O *tuhaf biri* değil..." diye homurdandığında, Johan tüm vücuduna sıcak bir rüzgar estiğini hissetti. "O *tuhaf biri* değil."

"O bizim ülkemizde tuhaf biridir," diye aceleyle açıkladı Johan.

"Peki bu nasıl oluyor?"

"Okuyor." Mars

gözlerini kırptı.

"Dans etmeyi sevmiyor," diye devam etti Johan.

"Ben de dans etmeyi sevmiyorum, ama ben bir ucube değilim," dedi Mars.

"Sen kadın değilsin. Kadınlar bu tür şeylerden hoşlanır. Güzel kıyafetler. Süslü şeyler. Saraydaki iltifatlar. Flörtler. Bilmiyorum," Johan elini salladı, "kedicikler."

Bu, kralı endişelendirmiş gibi görünüyordu, çünkü "Gelinim kedicikleri sevmez mi?" diye sordu.

"Evet, elbette sever, ama odasına dağılmış kedi figürlerini sevmez."

Mars derin bir nefes almadan önce bir süre bekledi. Sonra

şöyle dedi: "Onu anlamıyorsun."

"O diğer kızlar gibi değil," diye cevapladı Johan.

"Hayır, o senin kızın gibi. Ve annesi dışında, babasından daha iyi onu anlayabilecek kimse yok. Yirmi üç yıllık hayatında, öğrenecek çok şey olduğunu tahmin ediyorum. Bildiğim kadarıyla, sadece birkaç gün içinde bunun doğru olduğunu öğrendim."

Johan hareketsiz kaldı.

"Okumayı sever misin?" diye sordu Mars.

Johan içini bir soğukluk kapladığını hissetti.

"Evet," diye mırıldandı.

"Binmeyi sever misin?"

"Tabii ki."

"Kızın binmeyi sever."

"Kızlar, at arabası dışında hiçbir şeye binmeyi sevmemeli."

"İşte ona böyle zarar veriyorsunuz, Lord Johan. Çünkü kızınızın da hoşlandığı, sizin de hoşlandığınız iki şey biliyorum, ama bunları onunla paylaşıyorsunuz."

Johan başını salladı. "Bilmelisiniz ki, her aristokrat kızın görevi, unvanını ilerletmektir ve o, olduğu haliyle evlenemezdi."

"Artık öyle değil, çünkü bir kral ile evleniyor. Ve sen buradan sandıklar dolusu zenginliklerle ayrılacaksın," diye cevapladı Mars. "Ve buradan da görebileceğiniz gibi, Lord Johan, o evlenemez biri değildi. Sadece siz onun sunduğu her şeye değer vermediniz, bunu ona açıkça gösterdiniz, ama kızınız için şanslı ki, kader onu değer veren birine yönlendirdi."

"Bunu düşünmeliyim," diye mırıldandı Johan.

"Sakıncası yoksa, sizi yalnız bırakayım," diye mırıldandı Mars, kollarını indirdi ve uzaklaşmaya başladı.

"Kral Mars," diye seslendi Johan.

Mars bir kez daha iç çekerek geri döndü.

"Bir sandık altın karşılığında kızımı görme hakkımdan vazgeçeceğimi düşünmüyorsunuz herhalde."

"Ve daha fazla hazine için takas yapmanın akıllıca olduğunu düşünemezsiniz, çünkü bu bir teklif değil, bir kralın emrine itaat edenlere verdiği bir hediye."

Emir mi?

O, bu kralın emirlerine tabi değildi.

Tanrılar adına, kendi kralının emrine itaat etmeden önce bir an durup düşünürdü.

Johan yine sinirlenmeye başlamıştı.

"Onun için bana bu kadar çok şey vereceksen, neden bu kadar büyük bir çeyiz talep ettin?"

"O bir takastı," diye açıkladı Mars. "Ve kralın bu konuda pek iyi değil." Veda sözlerini söyledikten sonra Mars uzaklaştı.

Johan onun arkasından baktı.

Bunu yaparken, birkaç gün sonra kraliçe olacak bir kadının babası olduğunu fark etti ve geçit töreninde podyuma değil, tribüne gönderilmişti.

Nişan yemeğinde ise, Kraliçe Ophelia, Prenses Serena ve kendi kralı ve kraliçesiyle aynı masada *değil*, bir Go'Doan, bir Nadirii teğmen ve kralının danışmanı ile oturmak zorunda kalmıştı. Ama lanet olası *bir hainin* karısı onlarla birlikte oturmuştu.

Dahası, kızı vücuduna piercing yaptırmış ve bütün öğleden sonra tembellik ederek kafasını *dumanla* bulandırmıştı.

Ve kendisine, yabancı bir kralın izni dışında kızını bir daha asla görmemesi için bir ödeme teklif edilmişti.

Ayrıca, kanlı bir baba bile olmayan bir adamdan, nasıl kanlı bir *baba* olamadığına dair bir nutuk dinlemişti.

O, Arbor'un lorduydu. O, bir aristokrattı. Damarlarında kraliyet kanı akıyordu. Ve bir *kralın* kızıyla evliydi.

Evet, Johan öfkeliydi.

Ve Sessizliğı ve onun canavarı Cassius, savaşçısı zavallı True ve evlenmek zorunda kaldığı o sürtük, Deniz Kralı ve gelini Canavarı bastırabilirlerdi.

Çünkü bunu yaptıktan sonra, Johan bir kralı *yalvartacaktı*. Ve bunu yapmak için kızını kullanacaktı.

Ancak Johan, kralın gittiğı yönde, merdivenlere doğru koridorda koşarken, Canavarın yenilgisini beklemeyeceğini düşündü.

Kral Mars, kızına aşık oluyordu. Ve bu, Johan'a güç verdi.

Ve o bu gücü kullanacaktı.

KRALIN YATAK ODASI

Lady Silence Mattson

Kralın Yatak Odası, İkinci Kat, Batı Koridoru, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

Akşam yemeğinden sonra, merdivenleri çıkıp en üste vardığımda, odama gitmek için sola dönmedim.

Durup sağa baktım.

Mars'ın odaları o koridorun en sonunda bulunuyordu.

Ya da benim bildiğim kadarıyla Mars'ın odalarıydı, çünkü kraliçe koridorun bizim tarafına taşındığında hizmetçilerin tüm gürültüsünü fark etmiştim.

Ve nihayet sarayı oldukça ayrıntılı bir şekilde gezmiş ve orada günlerce kalmış olmama rağmen, onun odalarını hiç görmemiştim.

Ve yarından sonraki gün evlenecektik.

O, kapalı kapılar ardında toplantı odasında, görünüşe göre önemli (ve zaman alan) bir şey oluyordu, bu yüzden ne o, ne de krallar, prensler veya Kraliçe Ophelia akşam yemeğine katılmamıştı.

Aklımdan geçen şeyi yapmamalıydım.

Ve bunu yapmayı düşünürken, bunun sigaranın etkisinden kaynaklandığını söyleyemezdim. Etkisi bir süre önce geçmişti.

O akşam yemekte her zamankinden bir kadeh fazla şarap içmiştim ama.

Ama o da değildi. Mesele

benim maymunumdu.

Ve yarın gecesi evleneceğim gerçeği.

Sola, sonra tekrar sağa baktım ve konuklar yatmaya giderken, hizmetçi çocukların yatma vaktindeki ihtiyaçları karşılamakla meşgul olduklarını (yani salonda olmadıklarını) fark ettim.

Bu durumda, hızla salondan geçtim, arka arkaya omzumun üzerinden bakarak.

Onun odasının kapalı kapısına vardığımda, (her ihtimale karşı) sessizce (kimsenin duymasını istemediğim için) kapıyı çaldım.

Kapıdan içeri girmemi söyleyen sesi gelmedi. Yine de içeri girdim.

Ve bir an için, hareketsiz kaldım.

Onun açık yatak odasının kapısında durduğumu fark ettikten sonra, kapıyı arkamdan kapattım ve orada durup bakakaldım.

Odalarımın yanında küçük bir yüzme havuzu vardı. Ama önümdeki bu...

Bu küçük değildi.

İçine tüm hanımlar sığabilirdi, hem de üç katı kadar!

Havuzun içi ve *zeminin tamamı* siyah ve zümrüt rengi fayanslarla döşenmişti. Etrafındaki duvarlar ise sıcak bir şeftali rengindeydi. Yanlarda, daha çok çift kişilik *divanlara* benzeyen dört adet koltuk vardı. Ayrıca, içinden gerçek *ağaçların* çıktığı dört adet saksı da vardı (küçük ve ustaca budanmış olsalar da, yine de *ağaçlardı*). Yere yastıklar dağılmıştı. Taze çiçeklerin çıktığı güzel seramik vazolar vardı.

Büyüleyiciydi.

Ancak, Mars'ın banyo havuzuna, yakında *benim* banyo havuzum olacak havuza bakarak duramadım.

Acele etmeli, bakmalı ve gitmeliydim.

Her an gelebilir ve gölgemi çağırarak kendimi saklayabilirdim, ama yakalanma ihtimalini göze almak istemedim.

Bu yüzden içeri girdim, kemerin soluna baktım ve o yöne doğru yürürken ağzımın açık kaldığını hissettim.

Zenginlik.

Daha fazla şeftali rengi duvarlar. Yumuşak divanlar. Minderler. Buraya buraya dağılmış masalar. Dağınık lambalar. Karmaşık sarkıt avizeler. İpekler, kadifeler, zengin kürkler ve dalgalı boncuklu püsküller.

Oturup kitap okuyabileceğiniz birçok yer vardı.

Kocayla karı arasında yüzlerce, binlerce (daha fazla!) sohbet etmek için daha fazla yer vardı.

Ya da belki Nyx ve Zosime'den bana eşlik etmelerini ister ve yeni kız arkadaşlarımla orada vakit geçirirdim.

Odanın köşesinde, dışarıya bakan bir masa vardı. Mars'ın çalışma odasındaki masa kadar büyük değildi. Ama yine de büyük, süslü oymalı ve kral gibi görünüyordu.

Okuyarken onun çalışabileceğini düşünerek masaya doğru ilerledim ve işimiz bittiğinde birlikte...

Daha fazlasını düşünmeden durdum ve onun gerçekten de burada çalıştığını gördüm. Masada parşömenler ve el yazmaları vardı, ayrıca üzerine bazı desenler oyulmuş iki gümüş kalem vardı, hepsi masanın üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu. Üç mürekkep hokkası. Ve dört

farklı renkte mühür mumu vardı, biri siyah, biri kırmızı, biri yeşil ve biri altın rengi. Ayrıca iki farklı damga vardı.

Birini kaldırıp altına baktım. Bir yılan vardı. Diğerini ise bir alev dilimi.

Her bir damganın ne için kullanıldığını ve her bir mum renginin ne anlama geldiğini merak ettim, yoksa bunları sadece kendi zevkine göre mi kullanıyordu?

Bir gün
sorardım.

Bir gün.

Ve o da cevap verecekti.

Çünkü onun karısı olacaktım ve bu tür şeyleri bilmem gerekiyordu.

Ve bu düşüncenin beni garip bir şekilde *heyecan*landırıldığını inkar edemezdim.

Ancak o anda, başımın dönmesine izin veremezdim. Mars'ın odaları batı kanadının tüm ucunu kapladığı için keşfedilecek başka bir oda daha vardı.

Odanın diğer tarafına koştum ve daha önce görmediğim bir şey fark ettim: havuza açılan kemerin iki yanındaki duvarlarda kitap rafları vardı ve raflar kitaplarla doluydu.

Daha sonra bu kitapları inceleyebileceğimi düşünerek içimden gülümsedim ve banyo odasının karo zemininde koşarak, siyah tül perdelerin arasından geçtim...

Ve yatak odasına girdim. "*Faith*,"
diye fısıldadım.

Üç basamaklı bir podyumun üzerinde devasa bir yatak. Bu basamaklar kar beyazı kürkle kaplıydı. Yatağın tavandan sarkan kısmı siyah ve kırmızı renklere boyanmış ve altın rengi vurgularla süslenmişti. Sarkan kısmın köşelerinden siyah tül perdeler sarkıyordu ve yatak direklerinin yarısından biraz daha fazla bir mesafede bir araya toplanarak çiçek açıyorlardı. Kayısı rengi kadife yastıklı bir başlık. Baş kısmında düzinelerce yastık. Lüks kürkler örtü olarak kullanılmıştı.

Zemin siyah mermerdi ve o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki, aşağıya baktığımda yüzümün yansıdığını hayal ettim.

Tüylü tabureler. Daha fazla divan. Aynalı sandıklar. Taze çiçeklerle dolu vazolar. Bu zenginlik değildi.

Savurganlık da değildi.

Bu *ihtişamdı*.

Hızla doğruya bakan duvardaki iki kemere doğru ilerledim ve birini kapatan siyah perdeleri kenara ittim.

Daha da ihtişamlıydı.

Bir giyinme odası. Kadife kaplı divan. Halı yerine kürkler. Giysiler, botlar, sandaletlerle dolu raflar. Yaldızlı aynalar. Hepsi siyah, altın ve kırmızı vurgularla.

Diğer kemere geçtim. Burası benim olacaktı.

Aynıydı, ama çok daha kadınsıydı, kayısı rengine, kırmızı ve altın rengi vurgularla. Arkada bir kapı vardı.

Muhtemelen Tril'in olacağı yerdı (umarım, birbirimizden uzak kalmayı sevmezdik).

Odaya geri döndüm. Bana bir maymun verdi. Ve bana bir saray verdi.

Ve bana ilgisini verdi. Ve beni güzel buldu.

Canavarı alt etmek için benim rolümün ne olacağını bilmiyordum.

Sadece, Firenze Kralı'nın yanında, her şeyi yapabilecek cesareti bulacağımı düşünmeye başlamıştım.

Bu düşünceyle, odanın kapısının açıldığını duydum.

"*Kahretsın*," diye fısıldadım, sırtımda bir ürperti hissettim, kolumu uzattım ve gölgemi etrafıma topladım, Mars içeri girip deri gömleğini başının üzerinden çıkarırken büyük odayı aceleyle geçtim.

Onun göğsünü görünce adımlarım kesildi.

Gömleğini yere attı, *bana doğru baktı*, aniden durdu ve "Sessizlik?" dedi.

Erm.

Ne?

Havanın dalgalandığını fark ettim. Gölge ortaya çıkmıştı.

Orada olduğumu nasıl anladı?

"Sessizlik," diye homurdandı, uzun bacaklarıyla bana doğru büyük adımlarla yaklaştı, üç adımda *yanımda* olmuştu.

Büyük elleri omuzlarıma düştü ve sonra bana doğru eğilirken boynumun yanlarına doğru kayd.

"Her şey yolunda mı?"

Yaraları ve piercingleriyle yakışıklı yüzü endişeyle doluydu. "Beni görebiliyor musun?" diye fısıldadım.

"Evet, *piccolina*, tam burada duruyorsun," diye cevapladı ve boynumu hafifçe sıktı.

Gölgeyi bıraktım, ama bunu yaptığımda Mars'ın kaşları birbirine yaklaştı ve başı sanki gölgenin gittiğini görmüş ama ne olduğunu anlamamış gibi seğirdi.

Sadece *ben* onun gittiğini
görebiliyordum. O nasıl
görebilirdi?

"Mars," diye seslendim ve o tekrar bana odaklandı.

"Piercinglerin acıtıyor mu?" diye sordu. "Erm... hayır."

"Annen sana bir ilaç verdi mi?"

Başımı salladım.

"Ve bu gece de rahatsızlık duymadan uyuyabilmen için bir tane daha mı?" diye sordu. Tekrar başımı salladım.

"Çemberleri takılı bırakmalısın, Silence," diye emretti. "Ve sırt üstü ya da sol tarafına yat, böylece yastıklara takılıp sana acı vermesinler."

Ve yine başımı salladım.

"Baban seni üzdü mü?" diye sordu. Kafam
karışmış bir şekilde başımı salladım.

"Hayır," diye cevapladım. "Neden öyle bir şey yapsın ki?"

"Onu az önce koridorda gördüm. Sinir bozucu
davranıyordu." Oh hayır.

Babam Mars'a sinir bozucu
davranıyordu. "Ne yaptı?" diye sordum.

"Önemli değil. Şimdi, benim yatak odamda ne yapıyorsun?" Eee...

Bunu nasıl açıklayabilirim?

"Sessiz ol," dedi.

"Görmek istedim," diye patladım.

Şimdi kafası karışan oydu. Ve gerçekten...

Nasıl oldu da şaşkınlığı yakışıklı ve erkeksi gösterebildi? "Neyi görmek istediniz?" diye sordu.

"Nerede, şey... uyuyacağımı."

"Ah," diye mırıldandı, ellerini benden kaldırmadan kaldırdı.

Sonra beni şefkat, endişe ve benim anlamadığım bir duygu karışımıyla inceledi.

Bunun beni garip hissettirdiğini fark edince, onu durdurmak için, "Piercinglerim hakkında ne düşündüğünü söylemedin," dedim.

"Çok güzeller," dedi ve elini çeneme koyarak başparmağıyla dudaklarımdaki halkayı nazikçe dokundu. "Ve benim zincirimle daha da güzelleşecekler."

Umarım öyle düşünüyordur.

"Haklıydın. Acı vermedi. Sadece hafif bir sızı hissettim," dedim ona. "Mm," diye mırıldandı, sesini karnımda hissettim.

"Tören beni neredeyse ağlatacaktı," dedim.

Bunun üzerine şaşkın bir ifadeyle baktı, sonra yüzündeki her şey kayboldu. Şefkat hariç her şey.

"Bu beni cesaretlendiriyor," dedi yumuşak bir sesle.

"Piccola da harika," diye devam ettim. "Piccola mı?"

"Benim küçük maymunum."

Gözleri ve ağzı yumuşadı. Ve bu onu daha da yakışıklı yaptı. Belki de en yakışıklı haliydi.

"Memnun musun?" diye sordu.

Başımı salladım ama itiraf ettim, "Sana bir şey almadım."

"Bana bunu verdin." Başparmağıyla yine benim küpeme dokundu.

"Evet, biliyorum. Ama düşünümüz için."

Kaşları kalktı. "Sizin ülkenizde gelin düğünde kocasına hediye mi veriyor?"

"Hayır, yani evet. İkisi de verir. Gelin ve damat." "Ne garip," diye mırıldandı.

Yüzüm aydınlandı.

"Yani bana bir şey almadın, yarın sana özel bir şey bulmak için pazara koşmam gerekmeyecek mi?"

Yine bana doğru eğildi, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Sessizliğim, hediyelerimizi çoktan değiş tokuş ettiğimizi söyleyebilir miyiz? Sen benim zincirimi alacaksın. Ben de sana Piccola'yı verdim."

"Bence bu... bu..." Yüzü bu kadar yakın, vücudu bu kadar yakın, elleri üzerimde... onun yatak odasında... Aklımdan bir düşünce geçiremedim.

"Ne olurdu...?" diye sordu, ben onun gözlerinin ne kadar siyah olduğuna dalmışken. Gözleri sıvı gibiydi.

"İyi," diye zorla çıkardım.

"Mm," diye tekrar mırıldandı, başını kaldırdı, dudaklarını alnıma değdirdi, sakalının gıdıklamasını, yumuşak dudaklarını hissettim ve donakaldım.

True alnımı öptü.

Nadiren babamın onayladığı bir şey yaptığımda (bu hayatımda toplamda iki kez oldu), babam alnımı öperdi.

Daha genç ve daha kısa boylu olduğum zamanlarda, annem alnımı öperdi.

Mars'ın alnımı öpmesinden hoşlanmıyordum.

"Sizi yatak odanıza kadar geçireyim," dedi. Yatak odama gitmek istemiyordum.

İstiyordum...

Bilmiyordum.

"Babam seni nasıl kızdırdı?" diye göğsünün derisine sordum.

Elini çenemden boynuma kaydırdı, ama başparmağı hala hareket ediyordu, bu sefer çenemi okşamak için.

"Önemli değil," diye mırıldandı.

Gözlerim karnına düştü ve orada kutuları gördüm. Onları nasıl aldı?

Çok fazla erkek göğsü gördüğümü söyleyemem.

Ama bunları hiç görmemiştim.

"Babamın seni kızdırmasından hoşlanmıyorum," diye mırıldandım.

"Beni kızdıran sen değildin, tekrar paylaşacağım, *mia bellezza*, önemli değil.

Onun güzelliği.

Ve o benim güzelliğim olacaktı.

Ben istemeden, bir şekilde onun bedeninin büyüüne kapılarak, elimi kaldırdım ve karnındaki çukurlarından birine dokundum.

Nefesini içine çekti.

Ben fark etmedim.

"Ama yatak odanı çok beğendim," diye mırıldandım.

"Sevindim," dedi garip bir sesle, daha derin, daha kalın bir sesle.

Parmağımın ucunu en derin olan orta oluktan aşağı kaydırdım. "Sessiz ol," diye fısıldadı.

"Karnını nasıl bu hale getiriyorsun?" diye fısıldayarak karşılık verdim ve parmağımı şişkinliğin altındaki yan çukura doğru kaydırdım.

"Sessizlik."

Bu kalın bir ses
değildi, kısık bir
sesdi.

Sesini duyunca başımı geriye eğdim.

Ve ona bir bakış attığımda, vücudum alev aldı. "Mars,"
diye fısıldadım.

"Seni öpmek isterdim," diye mırıldandı, ağzıma sabit bir şekilde bakarak.

"Beni öpmeni istiyorum," diye fısıldadım, kaçınılmaz bir şekilde vücuduna doğru yönelerek.

Parmağını çenemin altına koyarak beni durdurdu, başımı daha da geriye eğdi, başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Sonra geri çekildi.

Diğer talipler gibi, bir öpücük çaldıktan sonra geri
çekildi. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Sonra gittiler.

"Oh," diye mırıldandım.

"Oh?" diye sordu.

Onun gözlerine baktım. "Şey, evet. Teşekkürler. Çok hoştu." "*Hoş mu?*"

Oh, hayır.

Mutlu görünmüyordu.

"Oyun oynar mısın?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım ve cevap verdim. "Hayır."

Gözleri bir an yüzümda dolaştıktan sonra başka bir soru sordu. "Gerçekten öpücüğümü istiyor musun?"

Onun ifadesini görünce, emin olamadım. "Buraya gel,
piccolina," diye emretti.

"Buradayım, Mars."

Eğildi, kolunu belime doladı ve beni kendine çekti.

"*Oh*," diye nefes aldım.

"Evet," diye onayladı. "*Oh*."

Bana karşı sertleştiğini
hissettim.

Sadece vücudu değil (ki o da sertti), vücudunun belirli bir kısmı da (ki o *da sertti* ve bana baskı yapıyordu).

"Senin dokunuşun bana bunu yapıyor, Silence," dedi.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Bu seni korkutuyor mu?" diye sordu.

"Evet," diye itiraf ettim sessizce.

"Bunu düzelteceğim."

Bunun mümkün olup olmadığını

bilmiyordum. "Tamam," diye

tekrarladım.

"Şimdi seni öpeceğim. *Hoş* olmayan bir öpücük." Eep!

"Tamam."

Elini boynuma koyup başımı çok, *çok geriye doğru* eğdiğinde beni parmak uçlarımda dik durmaya zorladı.

geriye doğru eğdi.

Ve başı aşağı indi.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve bunu sertçe yaptı.

Dudakları güçlüydü, ama yumuşaktı. Dudaklarının hissini sevdim. Sakalının diken dikenliğini. Etrafımı saran kokusunu. Uzun, güçlü vücudunun benimkine dokunuşunu. Cildinin sıcaklığını. Piercingimin acımasını bile.

Ona karşı gevşedim ve kollarımı kaldırıp ellerimi omuzlarına koydum. Dilinin ucuyla dudaklarıma dokundu.

Vücudum sarsıldı ve başım geriye doğru gitti.

Eli saçlarımin arasına girip başımın arkasını kavradı ve beni sabit tuttu.

Ve dudakları tekrar benim dudaklarıma değdi.

"Ağzını aç," diye fısıldadı. "N-neden?" diye sordum gergin bir şekilde.

"Çünkü dilimi alacaksın." Alacak mıyım?

Günler önce beni yakalayıp, ondan kaçmamı sevmediğini söylediğinde kastettiği bu muydu?

Onun dilini ağzıma alacak mıydım?

"Hayır, Sessizliğim," diye fısıldadı, düşüncelerimi okuyarak. "Dilimi ağzına alacaksın ve benim diğer parçalarımı da oraya alacaksın."

Kollarını bana dolayarak beni kendisine daha sıkı sarıldı, yani vücudunun belirli bir kısmını, ne demek istediğini belli ederek, ve ben onun gözlerine bakarken dudaklarımin açıldığını hissettim.

"Bu ayrılık benim için geçerli değil," diye mırıldandı, bakışları yine dudaklarıma çevrilmişti. "Ama kabul edeceğim."

Sonra başını eğdi, dudaklarını benimkilere bastırdı ve dili içime girdi.

Oh, oh, oh... Ama

tadı... *Cennet*

gibiydi.

İnledim ve ona eridim, sırtımı kavisledim, parmaklarımı yukarı doğru kaydırıp kalın saçlarına daldırdım.

Boğazıma doğru homurdandı, başımı daha da eğdi, daha da öne doğru eğildi, beni koluna doğru eğdi, beni ayak parmaklarımin ucuna kadar götürdü ve dilini benimkiyle dolaştırdı.

Onunki...

Çiviliydi.

O da oraya piercing yaptırmıştı.

İnledim ve ona bastırdım.

Elini hafifçe saçlarıma geçirdi, dilini benimkinin altına çekti ve sonra benimkini ağzına çekti.

Aman *Tanrım.*

Karnım düştü, bacaklarım titriyordu ve aralarında bir şey oluyordu.

Karıncalanan, titremeye neden olan, sıcak ve *hoş* bir şey.

Sihirim gibi.

Ama *daha iyisi.*

Çok *daha iyiydi.*

Beni emdi ve sonra dili benim dilimi dışarı itti, böylece ağzıma girebildi ve ben de onu emdim.

Ve bunu yaparken ellerim dolaşmaya başladı. Eğimli boynu. Kaslı omuzları. Kalın kolları.

Çok seksi.

Çok
pürüzsüz.

Çok sert.

Her yeri.

Eli saçlarımdan ayrıldı ve kalçama yapıştı, yukarı doğru iterek beni kalçalarına sıkıca yapıştırdı.

Ve bu daha da *iyiydi.*

"Mars," diye fısıldadım ağzına.

"Tanrılar," diye cevap verdi, dudaklarını yanağımda gezdirip yüzünü boynuma gömdü.

"Mars?" diye titrek bir sesle seslendim.

Elini popomdan kalçama kaydırды, belimden geçip omurgamın içine ve yukarısına doğru ilerledi, sonra boynumun arkasına dolandı.

Ama yine de beni kendine doğru
çekiyordu. Yine de.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum.

"Hayır," diye inledi. "Hayır, tabii ki hayır."

"Tamam o zaman..." Yutkundum. "Neden artık öpüşmüyoruz?"

Koca vücudu sert bir kahkaha ile titredi, sonra başını kaldırıp bana mizah, arzu (artık ne olduğunu biliyordum, *inanç*, ama biliyordum) ve tatlılıkla dolu gözlerle baktı.

"Artık öpüşmüyoruz, gümüş ruhlu ve şeker gibi ağızlı gelinim, çünkü şimdi durmazsak, önümüzdeki iki hafta boyunca bizi bu odalara kilitleyeceğim için düşün olmayacak."

"Oh," diye fısıldadım.

O sırtıttı. "Evet, benim Sessizliğim, *oh*."

"Benim ülkemde... bir kadının... bu... hiç duyulmamış bir şey değil... ama ben hiç... uh

"Sakin ol, Silence.

Biliyorum." O biliyordu

Benim bakire olduğumu
biliyor muydu?

Nasıl biliyordu?

Konuşmaya devam etti.

"Ve bu yüzden, çok fazla zamanımız olmasa da, birbirimizi bu şekilde tanımak için biraz zaman ayıracağız. Yarın akşam, akşam yemeğinden sonra odama gel, sana biraz daha bilgi vereceğim, böylece ertesi gece her şeyi paylaşacağımız zaman daha hazırlıklı olursun."

"Daha fazla öpüşmek mi?" diye sordum.

Dudakları seğirdi. "Evet, diğer şeylerin yanı sıra."

Ona gülümsedim. "Bu hoşuma gider."

Bana gülümsedi. "Bunu saklamadın, *mia bellezza*."

Gülümsemem kayboldu. "Küstah mıydım?" Bunu nasıl sorabilirdim ki? Tamamen küstahça davranmıştım. "Oh hayır!" diye bağırdım. "Küstahça davrandım."

Başını geriye attı ve kahkahalarla güldü, beni kendine doğru çekerek, hatta daha da yaklaştırdı.

Başını tekrar eğdi ve gülerek, "Evet, küstah davrandın. Ve bu hoşuma gitti. Hem de çok." dedi.

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve "Oh" diye mırıldandım.

"Ve bu 'oh' hissini, onun ağzında hissetmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı, bakışları yüzümün her yerini dolaşıyordu (ama çoğunlukla, söylemek gerekirse, dudaklarım ve yanaklarım).

"Sanırım şimdi yatak odama gitmeliyim," dedim ona, geç de olsa ihtiyatlı bir şekilde.

"Bence bu akıllıca," diye cevapladı, siyah gözleri parılayarak.

Ama beni bırakmadı.

Yine bana doğru eğildi, dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı, sonra doğruldu ve ancak o zaman beni bıraktı (ki bu hoşuma gitmedi).

Elimi tuttu (bu hoşuma gitti).

Ve sonra bizi banyoya doğru yürüttü.

Yerdeki deri gömleğinin yanından geçtik ve ona, beni çok uzun koridorundan geçerek diğer ucundaki odama götürmeden önce onu giymesini önermek dilimin ucundaydı.

Ama bunu
yapmadım.

Burası onun eviydi.

Onun sarayı.

Ve artık benim evimdi. Benim
sarayım.

Ve o, evinde olmak istediği gibi olmalıydı. Bana, sadece
kendim olmamın sorun olmadığını gösterdiği gibi. "Piccola
nerede?" diye sordu, salona girdikten sonra.

"Tril onunla birlikte. Ona geceleri benim yastığımın yanında uyumasını öğreteceğim."

"Sessizliğim, sen *benim* yastığımın yanında uyuyacağın için, bunu konuşmamız
gerekmez mi?"

Onun yastığının yanında uyuyacaktım. Bu da
beni yine heyecanlandırdı.

"Bunu düşünmemiştim," mırıldandım.

O gülerek, "Onu sevdiğine çok sevindim" dedi.

El ele yürürken ona baktım. "Onu *seviyorum*."

Bana sıcak bir gülümsemeyle baktı ve elimi sıktı. "Ama onu kafeste görmek hoşuma gitmiyor," dedim.

"O da annesi gibi çok zeki. Yakında sana yakın durmayı öğrenecek." Bunun üzerine çekinerek *onun* elini sıktım.

Çekingen olmama gerek yoktu.

O bana yine sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Odama giden kapıya vardık, ama ben kapı koluna uzanamadan, beni kollarına çekti.

"Şimdi iyi geceler diyoruz," dedi.

Somurtmamaya çalıştım.

Başaramamış olmalıyım ki, yine kahkahalarla gülmeye başladı. Ben de ona gülümsedim.

Ciddiyetini geri kazandığında, çenesini bana doğru eğdi.

"Yarın yoğun bir gün olacak, ama seninle akşam yemeğini yine kaçırmayacağım," diye söz verdi.

"Sevindim," dedim ona.

"Ve akşam yemeğinden sonra zamanımız olacak."

Bu sözler beni titretti, dudaklarımı sıkıca kapattım. Sonra dudaklarımı açarak, "Sabırsızlıkla bekliyorum," dedim.

Parmakları saç çizgim boyunca kayarken nazikçe, "Ve ertesi gece evleneceğiz." dedi.

"Onu da sabırsızlıkla bekliyorum," diye fısıldadım.

Bana yine gülümsedi, bu seferki yumuşak ve tatlı bir gülümsemeydi, sonra tekrar eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Yarına kadar, benim Sessizliğim," diye fısıldadı dudaklarıma. "O zamana kadar, benim kralım."

O, dikleşip sakallı çenesini kapıma doğru çevirmeden önce, gözleriyle bana bir kez daha gülümsedi.

Kapıyı açıp içeri koştum ve arkamdan kapıyı kapatmaya başladım, kralıma (bana hoşgörülü bir şekilde bakan) küçük bir gülümsemeyle veda ettim.

Mandalı kilitlediğim anda Tril odasından çıktı. "Duyduğum ses kralın sesi miydi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim rüya gibi. Yüzümü inceledi.

Sonra, "Seni öptü" dedi.

"Evet," diye tekrarladım, daha da hayalperest bir şekilde.

Yatağa zıplayıp dönmek istedim.

Bunun yerine orada süzülerek ona döndüm ve geriye doğru üzerine düştüm. Onun çöktüğünü hissettim ve sonra Tril'in yüzünü üstümde gördüm.

Burun deliklerime kaşlarını çatmış bakıyordu. "O altın acıtıyor mu?" Gözlerine baktım.

"Hayır. Cennet gibi hissettiriyor." Bakışları benimkilere geldi.

Ve o anda Tril bana gülümsedi.

KARTLAR

Prenses Elena

Misafir Süiti, İkinci Kat, Doğu Koridoru, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

Güneş ufukta bir şerit halinde, yeni günle birlikte gökyüzüne dokunurken odamdan çıktım.

Bunu, ince askılı ve kalçalarda yüksek kesimli mor renkli vücut çorabımı giydikten sonra yaptım. Üzerine, V yakası ve etek ucu altın yaldızlı mercan süslemeli lavanta rengi tunikımı giydim.

Bunu altın kemerimle bağladım.

Ayrıca halımı ve kartlarımı da aldım.

Çıplak ayakla saraydan geçerek, hala karanlık ama giderek aydınlanan bahçelere doğru yürüdüm ve önceki gün gözetlediğim doğu tarafındaki noktaya doğru ilerledim.

Bahçe duvarına sabitlenmiş çeşmenin bulunduğu küçük açıklıkta durdum. Çeşme, üst kısmındaki yılan başından birbiri ardına beslenen, kademeli, oyulmuş, paslanmış taş kaselerden oluşan bir şelaleydi.

Yılanın ağzı açıktı, dişleri görünür durumdaydı, su içinden akıp kaselere doluyor ve sonunda yerdeki küçük bir havuza dalıyordu.

Kartlarımı bir kenara koydum, halıyı açtım ve çeşmeye karşı çapraz bacaklı oturdum.

Suyun huzurlu akışına rağmen, zihnimi boşaltıp biraz huzur bulamadığım için şaşırmadım.

Gergindim, iyi uyuyamıyordum ve kafam düşünceler ve endişelerle doluydu.

Annem, diplomatik toplantıya katılmak yerine önceki sabah dinlenmişti.

Bu iyi olmuştu, çünkü daha solgun görünüyordu, daha çabuk yoruluyordu ve iyi yemek yemiyordu. Ağzı da acıdan büzülmüş gibi görünmeye başlamıştı.

Bu endişe vericiydi.

Bir süredir endişe vericiydi. Ama giderek

daha endişe verici hale geliyordu.

Ancak, delme töreninden sonra, diğerleriyle birlikte toplantı odalarına çağrılmış ve gece geç saatlere kadar orada kalmıştı.

Onun için çok fazlaydı.

Tüm bunlar onun için çok fazlaydı.

Ve yakında tekrar seyahate çıkacaktık, Silence ve Mars'ın Floransa'da sadece birkaç gün evlilik mutluluğunun tadını çıkaracakları (ve benim için sürpriz, ama Silence için geçici bir sevinç kaynağı olan, durumun böyle olacağına benziyordu) ve sonra tekrar atlarımıza binip Wodell'e doğru yola çıkacaktık.

Annemin oturup, bazı ritüelleri yerine getirmesi ve bazı şifa uygulamalarına izin vermesi gerekiyordu.

Bunu yapmıyordu. Bu da endişe vericiydi.

Sonra Serena vardı, Cassius'a ve bana normalden çok daha kötü davranmıştı.

Bunu anlamıyordum. Bu da bir endişe kaynağıydı.

Sonra tabii ki Dora vardı.

Annesini öldüren adam tam da o saraydaydı.

Kızıma bunu söylemeye niyetim yoktu. Bunu konuşmaya gerek yoktu.

Asla.

Ama Serena'nın bu haliyle, bunu yapmak zorunda kalabilirim.

Bu bilgiyi Serena'nın bir şekilde öğrenmesindense, benden duyması daha iyiydi.

Sonra Cassius vardı...

Cassius'u düşünmek istemiyordum.

O da diplomatik görüşmelerle meşguldü, hatta önceki geceki akşam yemeğinde bile, bu yüzden dün onunla ilgilenmek zorunda kalmadım ve nişan yemeğinde tehdit ettiği gibi onu Dora'yla tanıştırmak zorunda da kalmadım.

Ama bugün başka bir gündü ve ne olursa olsun bununla başa çıkmak için iç huzurumu bulmam gerekiyordu.

Meditasyona devam etmemeye karar verdikten sonra, kemerimi çözüp bir kenara koydum ve tunikamı çıkardım.

Sonra omurgamı daha da düzelttim ve çenemi boynuma doğru indirdim, gerginliği derinleştirmek için ellerimi başımın arkasında birbiri üzerine koydum. Başımı her iki yana eğdiğimde de aynısını yaptım.

Sonra bir kolumu kaldırdım, karşı kolum halıya değecek şekilde yana doğru eğildim ve başımın üzerine uzandım.

Ve diğer tarafa.

Bundan sonra, vücudumu ısıtmak için hızlı bir şekilde birkaç esneme hareketi yaptım — oturarak, ayakta ve bükülerek — ve sonra bunları tekrar yaptım, bu sefer daha uzun süre pozisyonda kaldım. Ayrıca kaslarımı uzatmak ve omurgamdaki, bacaklarımın arkasındaki, uyluklarımın önündeki, omuzlarımdaki, kollarımdaki ve boynumdaki gerginliği gidermek için daha fazla hareket ekledim.

Bunu başardıktan sonra (canlanmış hissediyordum ama endişem azalmamıştı), tekrar bağdaş kurup oturdum, tunikamı giydim, kemerimi bağladım ve kartlarıma uzandım.

Bunu endişeyle yaptım.

Onu çevirdiğimden beri, sabah kartım bir daha Unicorn olmamıştı.

Ama ne elde ettiğim, zihnim karışık olsa da, kartların uygun şekilde düştüğü inkar edilemezdi.

Sessiz takımdan Besom kartı (tabii ki seyahat ediyordum ve bunu festivaller ve törenler için yapıyordum, bu da Besom'un, yani süpürge­nin göstergesiydi).

Orta takımdan Warrior kartı (bu mantıklıydı, çünkü güçlenmem, kendimi hazırlamam ve gelecek olana hazırlıklı olmam gerekiyordu).

Sessiz Wand kartı (tabii ki, geçit töreni için çok fazla sihre ihtiyacım vardı).

Pentacle'ın bir başka gizli kartı (bu kartı anlayabiliyordum, ancak yine de meditasyon yapmakta zorlanıyordum, ancak zorunlu olarak içimdeki büyüü çekmek için birçok ritüel gerçekleştirmiştim).

Diğer sessiz kartlar, Asa (şaşırtıcı değildi, kendimi ve ailemi korumaya özen göstermem gerektiğini biliyordum) ve Kılıç (düşman prens ve kız kardeşim şeklinde hayatıma kesinlikle çekişme girdiğini söyleyebiliriz).

Ama aynı zamanda sık sık Eros'un orta dereceli kartlarını da çekiyordum (ve bu beni endişelendiriyordu, çünkü romantik bir ilişki, cinsel ihtiyaç ve bir sevgili arama talimatını öngörüyordu ve bu, Unicorn gibi, daha önce hiç çekmediğim bir karttı), Aşıklar (bunu anlamadım, çünkü birleşme, denge ve uyumu simgeliyordu) ve Ejderha (bunu anladım, ateş, sonlar, *güç* - *kesinlikle* anladım).

Ve iki yüksek kart çekmiştim.

Umut ve hayalleri simgeleyen Yıldız, ancak ben bunu bir rüya yorumu yapma ihtiyacı olarak algıladım. Ancak, iyi uyuyamadığım için rüya görmüyordum.

Ve Siren. Bir

kehanet kartı.

Deste içinde sadece iki tane var ve bunları asla çevirmek istemezsiniz.

Ben de hiç çevirmemiştim.

Tehlike.

İhanet.

Sahtekarlık.

Tüm bunları aklımda tutarak elimdeki kartları hareket ettirdim. Geçtiğimiz haftalarda, eskiden yaptığım gibi, doğru okumayı sağlamak için içimden kartlara doğru bir yol açmak için zihnimi boşaltmaya çalışmadım, çünkü bu günlerde bu imkansızdı.

Artık zihnim açıldığında, sadece bir saniye olsa bile, herhangi bir anda bir kart çekiyordum.

Ben de öyle yaptım.

Kart destesini bir kenara
koydum.

Sonra seçtiğim kartı çevirdim ve önümdeki halının üzerine düşmesine izin verdim.

Ve kalbim durdu.

Banshee.

Diğer kehanet kartı.

Sevdiğiniz, değer verdiğiniz veya kalbinizde yer eden birinin ölümü. Bildiğiniz
hayatınızda büyük bir değişiklik.

Onu da hiç çevirmemiştim.

"Tanrım," diye mırıldandım, ona bakarak. Bu
olamazdı.

Çünkü buna katlanamazdım. "Anne,"
diye fısıldadım.

Mozaiklerin üzerinde onun botlarının sesini duydum ve onun olduğunu anladım.

Hızla Banshee'yi çevirdim, sonra ellerimi birleştirdim ve kucağımda bırakarak
sallandırımdı.

Belki meditasyon yaptığımı düşünür ve beni rahat bırakırdı.

Fayansların üzerinde topuklarının sesi gittikçe yaklaşıyordu.

Ta ki tam arkamda durana kadar. Derin
sesi bana doğru gürledi.

"Benim prensesim olduğunda, bu pozisyonları savaşçılara öğretmelisin.
Bunların güç, esneklik ve dengeyi nasıl artıracağını görüyorum," dedi.

Beni esnediğimi
görmüştü.

Nasıl?

Tanrım, bahçeye bakan odalar olması gerekiyordu. Belki de burası düşündüğüm kadar özel bir yer değildi. "Meditasyon yapıyorum, git buradan," dedim ona.

"Kartları okuyorsun," dedi bana.

Kahretsin!

Kartları kığımın altına sıkıştırmalıyım. "Okumam üzerine meditasyon yapıyorum," diye yalan söyledim.

"Benimle konuşmamak için yalan söylüyorsun."

Dişlerimi gıcırdattım.

Yaklaştığını hissettim ama halının etrafından dolaşıp önüme gelmek için ayaklarının fayanslara çarptığını duymadım.

Bunun nedeninin, halımın üzerine gelip durması olduğunu anladım.

Ve bunu, yanımda, arkamda, ama yanımda çömelmeden hemen önce yaptı, yani uzun, kalın uylukları bana o kadar yakındı ki, deri giysileri neredeyse kolumun derisine değiyordu.

Bu, kolumu tuhaf (ama hiç de hoş olmayan) bir şekilde karıncalandırdı.

Bu, onun derin sesinin de daha yakın olduğu anlamına geliyordu. "Ne okuyorsun?" diye sessizce sordu. "Özel bir şey."

Benim öğrendiğim kadarıyla Cassius Laird, benim sözlerime aldırış etmeden, önümde duran karta doğru kolunu uzattı.

Ben de uzandım.

Onun elini tokatlamak için. O güldü.

Kıkırdadı!

Tanrıça beni kurtarsın.

Ama elini geri çekti.

"Benim falıma bakmak ister misin?" diye sordu. "Kesinlikle hayır."

"Benim falıma bakmanı istiyorum."

"Gerek yok. Sen seçmeden önce hangi kartı seçeceğini söyleyebilirim.

"

"Peki hangi kartı seçeceğim?" diye sordu.

"Simpleton."

Yine kıkırdadı.

Ben iç geçirdim.

"Bu ne anlama geliyor, yoksa sormam mı gerekiyor?" diye sordu.

"Dikkatsizlik, düşüncesizlik, dürtüsellik, düşüncesizlik demek." "Hepsi mi?"

"Ayrıca saflık ve tedbirsizlik."

"Hmm," diye mırıldandı. "Bir bakalım."

O anda, geldiğinden beri ilk kez başımı çevirip onun hala yanımda çömeldiğini gördüm, ama şimdi kartlarıma uzanıyordu.

"Onlara dokunma," diye emrettim, tam da uzun parmaklarıyla kartları aldığı anda.

Elinde damarlar ve belirgin nasırlar olduğunu gördüm. O, nazik bir prens değildi.

"Onları bırak," diye emrettim.

Kartlar büyük olmasına rağmen, tek eliyle ustaca karıştırdı; kartları kullanmaya yabancı bir adam olmadığı belliydi.

Onun düzenli olarak kumar oynadığından emindim. Sadece kaybetmesini umuyordum.

"Bu nasıl?" diye sordu, ustaca başparmağını destenin üstüne vurdu ve bir kart havada uçarak, çektiğim kartın üstüne düştü.

Kartta, gür yeleli, ağzı açık, ejderha kanatları ve akrep kuyruğu olan görkemli bir aslan resmedilmişti.

Bu mantikordur.

Tabii ki.

"Çok vahşi görünüyor," dedi Cassius.

"Mantikor," dedim zorlanarak.

"Ve anlamı ne?" diye sordu Cassius.

Bir şeyler uydurmak mümkündü. Korkunç bir şey. Ya da garip bir şey. Ama yapmadım.

"Güç. Savaş. Çatışma." Tereddüt ettim. "Zafer."

Karta bakıyordum, ama onun gülümsediğini *hissettiğime* yemin edebilirim. Bir tane daha fırlattı ve kart önüme düştü.

"Sadece bir tane alabilirsin," diye tersledim, başımı çevirip ona baktım.

Çok yakındaydı.

"Öyle mi?" diye mırıldandı, gözleri yüzümde dolaşıyordu.

Bunu yapma şekilleri beni tedirgin etti.

Bu yüzden, dikkatimi onun çevirdiği karta verdim. Kartın çoğu mavi, gümüş, gri ve siyahtı.

Mavi taşlar ve vurgularla süslenmiş karmaşık savaş zırhı giymiş bir savaşçı, siyah bir uçurumun üzerinde yer alan geniş, heybetli, sarp siyah bir kalenin önünde duruyordu. Sağında çorak bir ağaç vardı ve üzerinde bir karga oturuyordu. Karga, kendi kartı olan, ikinci görüş yeteneğini, düşünme ihtiyacını, sihri ve gizemi simgeleyen bir varlıktı.

Savaşçının başı eğikti, çelik eldivenli elleri yanlarında duruyordu, ancak omuzlarının genişliği, belinin inceliği, duruşu... Gücü inkar edilemezdi ve hiç şüphe yoktu ki, başı eğik olsa da bu bir yenilgi pozuydu.

Başka bir deyişle, bu Savaşçı kartıydı.

"Ve o da çok vahşi," dedi Cassius, ses tonu o kadar tüyler ürperticiydi ki, boynumda bir ürperti hissettim.

"Savaşçı," diye homurdandım ve o soru sormadan önce açıkladım: "Güç. Hazırlık."

"Hmm," diye mırıldandı ve başka bir kart attı.

Altın, sarı ve turuncu ışınların parladığı, mücevherlerle süslü muhteşem bir kılıcın kabzası ve kılıcı.

"Kılıç," dedim. "Bu, çekişme anlamına geliyor."

"Eh, bu hiç de şaşırtıcı değil," diye cevapladı ve başka bir kart attı. Tanrım.

"Cassius," dedim yumuşak bir sesle.

"O ne, Elena?" diye sordu. Yüksek bir karttı.

Karanlık bir gecede, gölgeli bir manzara üzerinde dolunay vardı ve kırmızı bir nehir kıvrılarak akıyordu.

Kan.

"Bu yüksek bir kart," dedim ona. "Kan. Doğurganlık." Yutkundum ve bitirdim, "Aile."

"Ah," diye mırıldandı ve eğer kendime itiraf etmeme izin verseydim (ki etmedim), başka bir kart atmadan önce bu konuda fazla durmaması nazikti.

Gözlerimi kapattım.

Sesi kulağımda ipek gibi yankılandı. "Peki o nedir, prensesim?"

Gözlerimi açtım.

Kartta havada uçan bir adam vardı. Bileklerinden omuzlarına kadar beyaz eldivenler giymişti ve bu eldivenler kanatlar gibi omuzlarından dışarı doğru uzanıyordu. Uyluklarında ve kasıklarında zırh vardı. Beyaz zırhlı çizmeleri dışında vücudunun geri kalanı çıplaktı. Kalbinin üzerinde ayrıntılı bir yay ve ok dövmesi vardı. Bir elinde abartılı beyaz bir yay, diğer elinde ok tutuyordu.

Onun altında, yerde, bir kadın dik duruyordu ama dizleri genişçe açılmıştı. Kadın çıplaktı. Güzeldi. Arkasında, siyah saçlı, iri yarı bir adam diz çökmüş, başını kadının boynuna eğmiş, kollarını kadının etrafına dolamış, bir eliyle kadının cinsel organını okşuyor, diğer eliyle çıplak göğsünü okşuyordu.

Yüzü kadının boynuna gömülmüştü.

Ama kadının yüzünde ecstasy ifadesi vardı.

"Eros," diye fısıldadım.

"Eski çağların tanrısı," diye fısıldadı Cassius. "Okumaya gerek yok Elena. Her şey ortada."

"Bitirdin mi?" diye sordum.

Bitmemişti, çünkü başka bir kart daha attı.

Nefesimi tutamadım. "Saf güzellik," diye mırıldandı.

Öyleydi.

Tek Boynuzlu At.

"Ve onun anlamı nedir?" diye sordu Cassius.

"Neşe," dedim yumuşak bir sesle. "Huzur. Tatmin. Değişim."

Buna hiçbir şey söylemedi, ama söylemesine de gerek yoktu. Ondan gelen bir duygu hissettim, ama ne olduğunu söyleyemedim.

"Artık bitirebilir miyiz?" diye sordum.

Görünüşe göre, bunu yapamadık çünkü o desteyi bir kenara koyduktan sonra öne uzanıp düşen kartları aldı ve benim kartım yukarı bakacak şekilde çevirdi.

Mor, siyah, beyaz ve koyu mavi renklerden oluşan bir kart. Uzun, geniş, siyah etekli ve önü süslü mor önlüklü bir kadının arkasında, tehditkar bir şekilde dalgalanan ve mavi şimşeklerle süslenmiş bir yıkım ve tahribat manzarası. Ön kollarında siyah eldivenler, ellerinde de eldivenler vardı, dirsekleri geriye çekilmiş, parmakları pençe şeklindeydi.

Parlak beyaz saçları yukarı ve dışarı doğru akıyordu, öne eğilmişti, gözleri kindardı, ağzı genişçe açılmıştı, öfkeli ifadesi korkunçtu.

Banshee.

"Lanet olsun, bu da ne?" diye sordu Cassius.

"Bir alamet. Banshee. Sevdiğin birinin ölümü. Bildiğin hayatının tamamen değişmesi," dedim sessizce. Tekrar ona döndüm. "Artık durabilir miyiz?"

Bana doğru baktı. "Nero'yu gönderdim."

Gözlerimi kııptım.

"Bu, sorunlu bir soruna geçici bir çözüm," diye devam etti. "Ama senin ve benim zamana ihtiyacımız var. Theodora'nın bizimle zamana ihtiyacı var. Çok şey oluyor. Çok fazla değişiklik." Gök mavisi bakışları karta kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Beni ve adamlarımı tanırsa, güven oluşacaktır. Onlar iyi adamlar, Elena. Hepsi benim kızımın babaları gibi. Aelia'ya büyük sevgi ve şefkat gösteriyorlar. Senin Theodora'na da aynısını yapacaklar."

"Bu iyi bir plan, Cassius. Ama önce, Nero'nun kim olduğu ona açıklanırsa bu güven yok olur, ve o senin adamlarına, ve muhtemelen ona değer vermeye başlamadan önce bu bilgi onunla paylaşılmamıştı. Ama bu konuyu düşündüm ve onun bunu hiç bilmesini istemiyorum. Ancak, korkarım ki Serena bu seçeneği benden alacaktır."

"Serena'yı ben hallederim."

Gözlerine bakarak sordum, "Peki bunu nasıl yapacaksın?" "Bana bırak," dedi.

Onun orada olmasını hiç istemiyordum, kesinlikle o kadar yakınında olmasını, kesinlikle kartlarını okumasını (ki bunlar çok anlamlı ve utanç vericiydi) ve kesinlikle onunla konuşmasını istemiyordum.

Ancak, uzaklaşmak için harekete geçtiğinde, gömleğinin derisini yakaladım ve yumruğumla sıktım.

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordum. "Kız kardeşin hallediliyor." Şu anda mı?

Gözlerimi kısarak "Nasıl?" diye sordum.

"Bilmemen daha iyi olabilir." "Bunu ben karar vereceğim," dedim ona.

Eğlenmiş görünüyordu (keşke öyle görünmeseydi, çünkü bu ona çok yakışıyordu). "Eğer bilersen ve sonra bilmediğini dilerse, kararını sen veremezsin."

"Ona zarar vermeyi mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Yüzü yumuşadı (keşke yumuşamasa diye düşündüm, çünkü sert yüz ifadesiyle daha yakışıyordu). "Bedensel olarak mı? Hayır. Gururuna mı? Kesinlikle."

Aman Tanrım.

"Onu küçük düşürmek mi istiyorsun?" diye fısıldadım.

"Evet, ama bunu bilen tek kişi o olacak. O, Mars ve ona bağımlı hale getirecek şekilde zevk veren adam. Ve tabii ki, şimdi sen de."

Gözlerimi kırdım.

"Söz veriyorum, ona zarar verilmeyecek, ama Elena, onun bunu hak ettiğini kabul etmelisin. Nero'nun Tiana'nın ölümündeki rolünü kimse bilmek zorunda değildi. Bunu bilen herkes bu bilgiyle birlikte öldü. Serena ise öyle yapmadı. O, bu bilgiyi sadece kin ve fitne çıkarmak için kullandı. Bu amaçla, Theodora'yı ve seni korumak için, o onu elinde tuttuğu sürece onun dediklerini yapacak ve sen ve Theodora ondan güvende olacaksınız."

"*Bir adam* tarafından kontrol edilmek mi?" diye sordum.

"Eğer kadınlarla seks yapmaktan hoşlansaydı, bir kadın gönderirdik. Kampta ona hizmet eden hizmetçilerin bildirdiğine göre, kendi hedonizm anlayışını yaşarken kadınların yanında olmasını umursamıyordu, ama hiçbirini kabul etmedi. Bu nedenle, sadece bu amaçla, zorunlu olarak, bir erkek olacak."

"Kız kardeşimi seks kölesi yapmayı mı planlıyorsun?"

"Evet."

"Kız kardeşim mi? Bizimle kendi sosyallik anlayışını paylaşan kız kardeşim mi? Gece. Nadirii Prensesi Serena.

Dudakları kıvrıldı ve tekrar etti: "Evet." "Bunun imkansız olduğunu biliyorsun," dedim.

"Bunu bilmiyorum, çünkü o onu bir kez aldı, önceki gece, ve o zamandan beri, o ona beş kez yaklaştı ve onunla görüşmesini talep eden iki not gönderdi."

"Tanrıça adına," diye fısıldadım, şoktan gözlerim bulanıklaştı.

"Evet," diye onayladı, sesinde eğlence dolu bir ton vardı, bu yüzden ona odaklanıp gülümsediğini gördüm.

"Bir günde *yedi* istek mi?" diye sordum.

"Eğer henüz uyanmadıysa, bu sabah kapısını yumruklayan sesiyle uyanma ihtimali yüksek."

Hayatımda gördüğüm en güzel gözlere baktım, sadece rengi değil, şekli, kalınlığı ve uzun kirpikleri de olağanüstüydü.

Sonra başımı geriye attım ve kahkahalarla gülmeye başladım.

Hala gülmeye devam ederken, başımı dikleştirdim, gömleğini bıraktım ve gülmekten düşmemek için dengemi sağlamak için bir anlığına kaslı boynunu tuttum. Bunu başardıktan sonra, konuşmaya devam ederken elimi göğsüne, kalbinin üzerine bastırdım.

Ya da kekelemeye.

Ama aslında, gevezelik ediyordum.

"Yapmamalıyım... bu çok kaba... o benim kardeşim... sadakatimi ona gstermeliyim... ama kendimi tutamıyorum." Derin bir nefes aldım ve hala gülerek nefesimi bıraktım. "O çok sinir bozucu olabiliyor. Dora'nın duyabileceği bir yerde, kampta çok *gürültülü* hedonistik faaliyetlerde bulunduğunda ona çok kızmıştım. Dora da bu durumdan rahatsız olmuştu. Ve sonra, geçit töreninden önce..."

Sözlerim kesildi.

Yine gözlerine odaklandım. Ve yutkundum.

Kendi hatalarımdan başka hiçbir şeyden korkmamam öğretilmişti, çünkü hatalarımı yapmadan önce kafamı kullanırsam, onları önleyebilir ya da en azından bir daha asla yapmamayı ğrenebilirdim.

Ama o anda gördüğüm şeyden korktum. Ona çekilse de.

Kaçınılmaz olarak.

Gözleri artık gök mavisi değildi. Gece yarısı rengindeydiler.

Ve gözlerinin merkezinde, siyah bir göz bebeği yerine, *yıldızlar* gibi *parılıyorlardı*.

Ve konuştuğunda, sesi...

Hayvani.

"O, Theodora'nın yakınında... bu faaliyetlerde mi bulunuyordu?"

"E-evet," diye fısıldadım.

"Ve Theodora duydu."

Elimin altında kalbinin güçlü bir şekilde attığını hissettim ve umarım yatıştırıcı bir şekilde oraya bastırdım.

"Onunla konuştum," diye söz verdim. "İkisiyle de. Ve Dora şimdi iyi. Ben varım, ama aynı zamanda çok destekçisi var. Annem ona açıkça düşkün. Melisse ona bayılıyor. Hera ve Jasmine ona hayran teyzeler gibi."

Gözleri değişmediğinde, ona daha yakın eğildim ve konuşmaya devam ettim.

"Cassius, o güçlü bir kız. Akıllı. Çok zeki. Ve sevildiğini biliyor. O iyi."

"Sevildiğini biliyor." "Hem de çok."

"Senin kanından değil."

Onun sözleri üzerine konuşmayı kestim.

Cassius'un gece yarısı yıldızlı gözleri ağzıma indi. Her şey bittikten sonra uzun uzun düşünürdüm.

Ama bunu yaptığımda bile, ağzımı kapatanın o olup olmadığını asla anlayamayacağımı biliyordum.

Ya da onun ağzını kapatanın ben olduğumu.

Çünkü bir an için, ağızlarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı, ben bacak bacak üstüne atmış, o da yanımda çömelmiş durumdaydı.

Ve bir sonraki anda, ağızlarımız birbirine kilittendi, dili benim dilimin içindeydi, talepkar, *emir* verircesine talepkar ve ben ona doğru itiyordum, elim onun kalbindeyken boynunun arkasına kayıyordu, diğer elim ise başının arkasını kavrayarak onu bana doğru çekiyordu.

Bir sonraki anda sırt üstü yatıyordum, ağırlığı üzerimdeydi, elleri vücudumun her yerine sıcaklık yayıyordu.

İnkâr edilemez bir ihtiyaçla, *onun* sıcaklığını keşfetme ihtiyacıyla, deri gömleğini pantolonundan kopardım ve ellerimi içine soktum, sırtındaki ateşli, gergin ipeği hissettim, tırnaklarımı batırdım.

Boğazıma doğru homurdandı.

Ben de ona karşılık verdim ve onun boğazına doğru inledim.

Eli tunikimin üzerinden göğsümü kavradı, başparmağı sertleşmiş meme ucumu sertçe ovuşturdu, beni ağzımı açmaya ve zevkten inlemeye zorladı, boynum gerildi.

Sonra, başparmağını geri çekerken, sakalının büyüleyici karıncalanmasını, boğazımda, boynumda sert dudaklarını hissettim.

Çenemi eğdim ve yalvarır gibi, "*Cassius*" dedim.

O benim yalvarışımı dinledi, başını kaldırdı ve tekrar ağzımı öptü.

Tırnaklarımı sırtında gezdirdim.

Eli göğsümden ayrıldı ve tunikimin altına girdi.

Parmaklarının benim sıcaklığımın üzerinde titrediğini hissettim ve tüm vücudum onun altında titredi.

Öpüşmeyi kesip dudaklarıma "Sırılsıklam" diye inledi, sonra tekrar ağzımı öptü, dili talepkar, benimki ise boyun eğiciydi.

Parmakları vücut çorabımın kasık kısmına daldı, klitorisimin üzerinde gezdirdi ve bu o kadar zevkliydi ki, diline karşı inleyerek kendimi ona doğru ittim.

O ovuşturdu.

Onun parmağına karşı
sallandım. Karnım gerildi.

Rahmim zonkladı.

Tırnaklarım sırtına gömüldü.

Ve sonunda dudaklarımızı ayırdım, vücudum onun vücuduna doğru eğildi.

"Elena," diye mırıldandı.

Dudaklarım açıldı, gözlerim kapandı, kollarım onu sarmaladı ve ben yıldızların patlamasına karışıp, onun gözlerinde gördüğüm gece yarısında sürüklendim.

Bu ihtişamdan kurtulduğumda, artık onun ağırlığını taşımıyordum.

O benim yanıma düşmüştü ve eli bacaklarımın arasında değildi. Bunun yerine, kolunu bana dolamış, beni kendisine doğru çevirmiş ve beni kendine sıkıca sarıyordu.

Diğer kolu başımı yastık gibi destekliyordu, ama eğik bir şekilde, böylece yüzümü boğazına da tutabiliyordu.

Onun kaslı boynuna gözlerimi kırptım.

Tanrıçanın merhameti sayesinde, az önce ne yapmıştım
ben? Gerildim ve titrek bir sesle, "Gitmeliyim," diye
fısıldadım.

O da gerginleşti, ağır bacağını benim bacaklarımın üzerine attı ve sert bir sesle,
"Kalmalısın," diye cevap verdi.

"Bu olmamalıydı," dedim boğazına.

"Belki saraydakilerin bizi görebileceği bahçede olmamalıydı, ama seni sakladım,
böylece sadece sarılan bir çift görünecekti. Bunun dışında, bu olacaktı çünkü eninde
sonunda olacaktı. Kesinlikle."

Tanrıça merhamet göstermedi çünkü ben bunu düşünmemiştim.

İnsanların görmesi.

Lanet olsun.

Geç de olsa kollarımın da onu sardığını fark ettim. Kollarımı aramızdan çekip ellerimi
göğsüne bastırdım.

"Gitmeliyim."

"Elena."

"Theodora'yı görmem gerek."

Sesi ikna edici bir tona dönüştü. "Sence de bu iyi bir şey değil mi, savaşçım?"

"Hayır."

"Ben çok keyif aldım," dedi. Hareketsiz kaldım ve boğazına baktım.

"Bin yıl konuşsan da, bundan benim kadar zevk almadığını bana inandıramazsın." Tanrıça adına, bu *çok utanç* vericiydi.

"Gitmek istiyorum."

"Sana daha da çok zevk alacağın başka şeyler de yapacağım." Bu beni duraksattı, çünkü bu imkansızdı.

"Evet, Elena," diye saçlarıma fısıldadı ve kollarını sıkarak, "*Çok* daha fazla," diye bitirdi.

"Bu çok utanç vericiydi," diye patladım.

"Neden utanç verici olduğunu anlayamıyorum.

Harikaydın." Öyle miydin?

Ona bunu tekrarlamasını ya da açıklammasını istemedim.

Ama ben bir şey söylemeden, o tekrar konuştu ve neyse ki konuyu değiştirdi, ama ne yazık ki daha hassas bir konuya.

"Theodora'yı birlikte görmeye gidelim mi?"

"Hayır."

"Benimle görüşmesi gerekiyor Elena, ve ben günün geri kalanında toplantılarda olacağım." "Uyandığında pek iyi durumda olmaz," dedim.

Kafamın arkasındaki kolu gevşedi ama beni tuttuğu yerden sadece o kadarını bıraktı.

En azından başımı geriye eğip ona bakabiliyordum, başım hala onun şişkin kolunun üzerinde yatıyordu.

Yastık gibi yumuşak değildi.

Ama yine de rahattı. Kahretsin.

Yukarı baktığımda, onun aşağıya baktığını gördüm.

Gözleri yine gök mavisiydi.

Onları bu şekilde mi yoksa gece yarısı renginde mi tercih ettiğimi söyleyemezdim.

Gece mavisi rengi endişe vericiydi, ama onun derin duygular içindeyken ortaya çıktığını bildiğinizde öyle değildi.

Ve Dora'nın üzüldüğünü derinden hissediyordu. Henüz tanışmadığı bir kız.

"Eğer yapabilseydi, bütün gün uyurdu," diye bilgilendirdim onu.

"Çocuklar böyle yapar," dedi. "Benim krallığımdaki bir doktor, bunun nedeninin çok hızlı büyümeleri olduğunu söylüyor. Vücutları çok çalışıyor. Bu yüzden uykuya ihtiyaçları var."

"Mantıklı," diye mırıldandım.

"Yine de Aelia'nın bütün gün uyumasını istemiyorum." "Öyle yapmalısın."

Gözleri yüzümde dolaştı ve sesi alçaldı: "Sen ve ben bir anlaşmaya vardık mı?"

Öyle denilebilirdi. Ama öyle

değildi. "Kısmen," diye cevap verdim.

"Kızın Elena ile tanışmayı çok isterim," diye fısıldadı. Tanrım.

Bunun için hiçbir şey yoktu ve sadece gerçekten olmadığı kısım da değildi. Onu tanımak için açıkça onunla tanışmak istediği kısım.

"Toplantıların olmadığı zamanlarda," diye karar verdim. "Ve biz de kraliyet düşünlerine katılmadığımız zamanlarda. Senin ona zaman ayırabileceğin ve benim de onu görebileceğim ve seninle görüştüğün sonra onun ne hissettiğini değerlendirebileceğim zamanlarda."

"Düşünden sonraki gün. Mars meşgul olacak. Hiçbir toplantı olmayacak."

Bunu düşündüm.

Beni salladı.

"Elena? Yine bir anlaşma mı yapıyoruz?"

Bundan kaçamazdım.

Dora'yı da bundan koruyamazdım.

Ancak, kız kardeşimin yetişkinlerin yaptıklarını dinleyen bir çocuk gibi ona tepki vermesi nedeniyle, bunu yapmam gerekip gerekmediğini merak etmeye başlamıştım.

"Bir anlaşmamız var," diye kabul ettim.

"Güzel," diye mırıldandı, eğildi ve dudaklarını kaşlarımdan birine değdirdi (bu çok sıcak bir his verdi).

Ardından ikimizi de hareket ettirdi, beni halımın üzerine oturtup kendi ayaklarını çekti.

Bana baktı. "Umarım birlikte yemek yiyebiliriz, ama önemli meseleler var, bu yüzden bu mümkün olmayabilir."

Meseleler ağır mıydı?

Meseleler nasıl ağır olabilirdi?

Canavar yükseliyordu.

Bu ağırdı, en ağır şeydi, ama herkes bunu biliyordu. Hepimiz Canavarı bastırmak için bir araya geliyorduk.

Bu yüzden ittifaklar kuruluyordu. Tarih yazılıyordu.

Bu, akşam yemeğini kaçırarak kadar önemli bir şey miydi? Yine.

Dün gece onu özlemediğimden değil. Ama onun yokluğu, tüm prensler ve krallar gibi dikkat çekmişti.

Oh, kimi kandırıyordum ki?

Sarayın bahçesindeki bir halının üzerinde onun için orgazm olmuşum. İlk kez, kendim tarafından değil, *başka biri* tarafından orgazm *olmuştum*.

Özlem değildi, ama... bir şeydi.

O, düşüncelerime daldı ve o anda yanaklarımın kızardığını hissettim.

"En azından, seni düğüne götürürken görüşeceğiz. Ama umarım daha önce görüşürüz."

Ona başımı salladım.

"Gününün tadını çıkar, prensesim."

"Teşekkürler," mırıldandım.

Ağzı gülümsemese de gözleri gülümsüyordu (yanaklarımın kızardığını fark etmişti) ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Üç adım attığında, "Cassius" diye seslendim. Bana dönerek kaşlarını kaldırdı.

"Serena'ya çok sert davranma."

Başını yana eğdi, beni bir an düşündü ve sonra "Göreceğiz" diye cevap verdi.

Ve bununla birlikte, prensim uzaklaştı.

BAŞKANLIK

Kraliçe Ha-Lah Nereus

Misafir Süiti, İkinci Kat, Doğu Koridoru, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

Kocam odada dolaşırken **ben** yatakta bağdaş kurup oturdum.

Sinirlenmişim.

Ama bunu ona hiç söylemedim, çünkü o konuşuyordu ve söyledikleri beni sinirlendirmemeli, aksine endişelendirmeli, rahatlatmalı ve kısmen de sevindirmeliydi.

Sorun şu ki, kocam bana kur yapmaya başlamıştı. Ve bu çok güzeldi.

Aslında, olağanüstüydü.

Bunu yapma şeklinin çok tatlı olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Ama artık iyi anlaşıyorduk.

İletişim
kuruyorduk.

Çok fazla.

Benim geldiğim balıkçı köyü hakkında her şeyi biliyordu.

Annemin ben on üç yaşındayken üşütüp çok hızlı bir şekilde vefat ettiğini biliyordu.

Babamın denizci olduğu için çoğu zaman evde olmadığı, bu yüzden beni sevdiğim ve ikinci annem olarak gördüğüm teyzemin, yani babamın kız kardeşinin büyüttüğü.

Babamın, bana çok benzeyen sevgili karısının kaybından asla tam olarak kurtulamadığını ve bu yüzden karaya çıktığında bile benimle pek vakit geçirmediğini.

Ona dedemin kaçakçı olduğunu, faaliyet gösterdiği bölgenin Mystics ve bazen de Northlands olduğunu da anlatmışım. Dedem bu faaliyetler sırasında Mystics'te bir yerde hayatını kaybetmişti. Yıllar sonra, denizcilerinden biri eve dönerek bu hikayeyi anlatmıştı.

Ve ona büyükannemin annem gibi çok güzel bir kadın olduğunu da anlatmışım. Öyle ki, büyükbabam onu saklamış ve onunla evlenmeden önce gemisine almış, böylece kralın dikkatini çekmemesini sağlamıştı.

Aramus, teyzemin çok iyi balık ağıları yaptığını biliyordu.

Ayrıca sabahları çaya kahveyi tercih ettiğimi de biliyordu. Yemek yemiyorsam birayı şaraba tercih ederdim, çünkü o zaman şarabı tercih ederdim.

Ve büyükbabamın geride bıraktığı iki sandık kaçak romum hala duruyordu. Giysilerim ve diğer bazı kişisel eşyalarım dışında, çünkü büyükannem bunları sevgili kocasının eşyaları olduğu için saklamıştı ve annem de sevgili babasının eşyaları olduğu için saklamıştı, şimdilik onun kalesine getirdiğim tek şeyler bunlardı, ben de onları saklıyordum.

Cassius ve Elena arasında olanları da uzun uzun tartışmıştık. Mars ve Silence. Ve True ile Farah arasında olanları da (aslında olanlar vardı, ama sadece dostça bir ilişkiydi, ikisi tam olarak aşk evliliği değildi).

Piercing törenini ona ayrıntılı olarak anlatmıştım.

Gerçekten de, kocam saatlerce yanımda yatıp bana sorular sorabilir ve beni dinleyebilirdi (ve öyle de yaptı).

Bana dokunmadı, beni tutmadı, kucaklamadı ya da sirenler lanet olsun *öpmedi*.

Öpüşmenin olmadığı bir kur yapma hikayesi duyan var mı? El ele tutuşmak bile yoktu.

Ben duymadım.

Ve ben de bundan hoşlanmadığımı fark ettim.

Ama dün gece, Cassius'un Firenze Kralı'nın diplomatik masasında beklenmedik, kasıtsız ve kansız bir darbe başlattığına dair hikayelerle odamıza geldi, bu yüzden tüm öğleden sonrayı ve akşamın büyük bir kısmını bunu müzakere ederek geçirdiler.

Hatta iki Go'Doan'ı da çağırmışlardı, ikisini de nişan yemeğinde tanışmıştım (G'Seph adındaki kişiyle birlikte).

G'Jell ve G'Liam diplomasi sanatında deneyimliydiler ve Aramus, genç olan Liam'ın usta bir müzakereci olduğunu söyledi. Ancak Gallienus'un kralca öfkesini en iyi kontrol edebilen kişinin True olduğunu söyledi.

Ancak tüm Go'Doanlar gibi Aramus da Liam'a güvenmiyordu.

Bunun nedeni, Go'Doan'dan, Mar-el'e girip tapınaklar (tabii ki Go'Doan tanrılarına adanmış), çocuklarımızı eğitmek için okullar ve pratik yapmak için hastaneler inşa etmelerine izin vermesi için sinir bozucu sıklıkta talepler almasıydı.

Ancak herkes, onların aynı zamanda tanrılarına olan inancı yaymak için çalıştıklarını ve Mar-el'in denizlerin ve fırtınaların tanrılarına ve tanrıçalarına sadık bir bağlılığı olduğunu biliyordu

ve bunu istemeyeceklerdi. Bu
yüzden Aramus reddetmişti.

Şimdi, o günün geri kalanını, o andan itibaren on dakika sonra muhtemelen benim tekrar yatmaya kadar, asi ama yenilmiş yeni naibi Kral Gallienus'la, bu görevi ya da kral olmayı hiç istememiş bir prensle ve Airen'in geleceği ve iç savaşa sürüklenmesini nasıl önleyeceği ile uğraşarak geçirecekti.

Bu arada, Floransa'dan ayrılmadan önce, kocam hizmet süresini on beş yıldan beş yıla indirmek için bir bildiri imzaladı (ya da her bir krallık için birer tane olmak üzere altı tane, ayrıca Go'Doan'da kayıt altına alınacak bir tane daha, sözünü tutması için, ki tutmayacağı anlamına gelmez).

Bu, bariz nedenlerden dolayı beni mutlu eden kısımdı.

Elbette, herkes Mar-el'in izni olmadan Mar-el sularında yelken açılmayacağını biliyordu. Ayrıca, bunu yaparsanız başınıza neler gelebileceğini de biliyorlardı.

Ancak.

Kocam diplomatik masada bu tavizi verdiği için ve bu taviz çok büyük ve asil bir taviz olduğundan dolayı sevinçliydim (ve bu yüzden de rahatlamıştım). Bu taviz sadece onurlu olmakla kalmayıp, ileri görüşlülüğü ve uzlaşma yeteneğini de gösteriyordu.

Ve en azından, insanlık da.

Ve tabii ki, benim için önemli olan şeyleri dinleyip bunlara göre hareket edeceği için, tüm bunlara ihtiyacı olacaktı.

Ayrıca, halkımızın onun yapmayı planladığı değişime nasıl tepki vereceğini bilmediğim için endişeliydim.

Açıktığı, bağımlı olanlar ve onları tutacak kadar zengin olmayanlar ya da korsan olmayanlar, bu uygulamayı (oldukça şiddetle) küçümsedikleri için, bunu içtenlikle hoş görecektlerdi.

Ancak, zengin toprak sahipleri ve korsanlar muhtemelen hoş görmeyeceklerdi.

Bununla birlikte, onun büyük büyükbabası daha da köklü değişiklikler yaptığı için, bir süre huzursuzluk yaşansa da, köleliğe karşı çıkanların sayısı ve kölelerin gördüğü muamele nedeniyle bu huzursuzluk kısa sürede bastırıldı ve sonunda toprak sahipleri onları kışkırtmamak için akıllıca davrandılar.

Ancak, birçok bağımlı da gemilerle evlerine dönmek yerine onlara hizmet etmeye devam etti (bu ücretli bir hizmetti ve kral, onlara ödenecek ücret konusunda katı bir kural koymuştu, bu yüzden emeklerinin karşılığında adil ve eşit bir ücret alıyorlardı).

Diğerleri ise kalmayı, gemilerde hizmet etmeye, iş yerleri, tavernalar ve restoranlar açmaya, kendi aralarında veya Mar-el halkıyla evlenmeye karar verdiler, çünkü

Mar-el çok güzel bir ülkeydi, denizler bol bereketliydi ve çoğunlukla neşeli, eğlenceyi seven, dost canlısı insanlardık.

"Eve dönene kadar bildiriği yayınlamayacağız," diyordu Aramus, giyinirken ve hizmetçi çocuğun getirdiği kahvaltıyı hızla yiyerek. "Ama adamlarımı gönderiyorum. Gemilere gidecekler. Birini seç. Eve dön. Sorun çıkarabilecek toprak sahiplerini kontrol altına almak için gerekli önlemleri al."

"Kralın iradesi yerine getirilsin," diye her çocuğun öğrendiği ve her yetişkinin uyguladığı sözleri tekrarlardım.

Ve Kralın İradesi yerine getirildi, deniz tanrımız Triton ve aynı tanrıça Medusa tarafından ilan edildiği gibi, çünkü efsaneye göre ikisi de ilk kralımızı taç giydirmiş ve böylece kral tanrıların iradesiyle hüküm sürmüştü.

Ve kimse Triton ve Medusa'yı kızdıracak bir şey yapmazdı.

"Evet, kraliçem. Bununla ilgili bir sorun olur mu sence?" diye sordu ve ben bu soruya şaşkınlıkla başımı salladım.

"Anlamadım?" diye sordum.

Marmelat sürülmüş üçgen şeklinde bir tost ağızına götürmeyi bırakıp bana baktı.

"Ben deniz kaptanı ve kralım. Kalemde olduğumdan daha çok gemimdeyim. Karaya çıktığımda ise halkımla birlikte olmaktan çok danışmanlarımla kalemdeyim. Sen küçük bir köyden geliyorsun. Ben yokken yaptığın faaliyetlerle ilgili raporlardan anladığım kadarıyla, sık sık şehirde dolaşıyor, hastanelerde hastalara bakıyor, okullarda çocukları ziyaret ediyorsun. Başka bir deyişle, sık sık halkın arasındasın. Daha önce onların düşüncelerini ve endişelerini dile getirdin. Sence bu durumun sonucu ne olacak?"

O soruyordu...

Ben mi?

"Şey... şey..."

Sessiz

kaldım.

Tostu ağızına attı ve başka bir üçgene marmelat sürmeye başladı, ağzı dolu halde konuşuyordu.

"Umarım bu tavizleri uygun bulurlar. Sadece hepimizin köleliği uygulayan son halk olduğumuzu bildiğimiz için değil. Aynı zamanda, Mar-el çevresinde halkımızın Airenzianların kadınlara yönelik uygulamalarını saçma ve iğrenç bulduğu da iyi bilinmektedir. Bununla birlikte, halkımın Airenzian kadınlarının yüklerinden kurtulmasını yeterince önemseyeceğinden emin değilim, çünkü bu yükler ömür boyu sürer ve bizim topraklarımızdaki kölelikten çok daha korkunçtur. Ama sizin de belirttiğiniz gibi, anakaradaki insanlardan uzak kalmaya devam etmemiz endişe vericidir."

Benim söylediğim gibi mi?

Beni dinlemiş miydi?

"Ama ben zaten Firenze ile ticaretin serbestleştirilmesi için görüşmeler yapmış ve Firenz'in ticaret gemilerinin sadece bize değil, Kuzey Toprakları, Güney Toprakları ve Mistikler'e de geçişine izin vermiştim," dedi.

Ağzım açık kaldı. Öyle mi

yapmıştı?

Dün gece bundan bahsetmemişti.

Konuşmaya devam etti.

"Az miktarda. Gallienus'un öfkesini biraz hafifletmek ve belki de aristokrasisine vurulacak darbeyi yumuşatmak için aynı şeyi ayarladım. Ve bunun Cassius tarafından müzakere edildiği bilinecek, böylece onun naibi daha iyi kabul görecektir. Dellish kralı ilgisiz görünüyor. Ama True ile özel olarak konuştum ve eğer kralı harekete geçerse, ben de Wodell için aynısını yapacağım. Her iki yönde de daha fazla mal, her iki yönde de daha fazla para harcanacak. Huzursuzluğa neden olabilecek şeylerden dikkatleri başka yöne çekmek için yeterli."

"Sen..." Boğazımı temizledim. "Korsanların daha fazla bağlanmasını yasaklayacak mısın?" diye sordum.

"Denizcilere ne yapacaklarını söylemeyeceğim,"

diye homurdandı. Elbette söylemez.

O da bir denizciydi.

"Bu Cassius için iyi olacak mı?" diye sordum.

İkinci üçgen tostunun yarısını ağzına attı, bir parça ısırды, kalanını tepsiye bıraktı ve çiğnerken bana baktı.

Yuttu.

Sonra "Hayır" dedi.

"Bu, başka bir ülkenin sorunları yüzünden başka bir ülkeyle savaşa gireceğimiz anlamına geliyor, kralım," dedim yumuşak bir sesle.

"Donanmama söz verdim," diye

cevapladı. "Biliyorum."

"Bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorsun," dedi, bana yakından bakarak.

"Canavar uyanıyor," diye hatırlattım ona.

"Tahminimce, sarsıntılar durduğu için zamanımız var." Ben aynı şeyi düşünmüyordum.

Onu çağıranların neyin peşinde olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Bu, halkımızın anlaması ve alışması için oldukça zor olacak," dedim ona. "Ama senin büyük büyükbaban da

O da büyük bir değişim yaratmıştı. Bu, daha önce görülmemiş bir şey değil. Ayrıca çok da uzun zaman önce olmadı. Ana karayla pek bir ilişkimiz olmayabilir, ama oradan haberler alıyoruz. Bu nedenle, Ares'in ve Mars'ın kendi ülkelerinde de benzer şeyler yaptığını biliyoruz. Tüm bunlarda çatışmalar ve şiddet vardı. Ama her iki ülke de bu sayede daha da güçlendi."

Çenesini eğdi.

"Ve ticaretin açılmasından memnun olacaklar." Ona gülümsedim. "Az miktarda olsa bile."

"İyi," diye homurdandı ve bol, dalgalı kollu gömleğini belindeki kuşağın altına daha sıkı bir şekilde soktu, ardından çift düğmeli yeleğine uzandı, onu omuzlarının arkasına attı ve omuzlarını silkti.

En alttaki dört düğmeyi ilikledi (düğmeler boğazının dibine kadar uzanıyordu, ama nadiren o kadar ilikleyerek giyerdi) ve geniş, çivili kemerini alıp belindeki kuşağın üzerine geçirdi, sonra dikkatini bana çevirdi.

"Bu kadınlarla bağ kuruyorsun," dedi, kemerini bağlarken.

Ben başımı salladım. "Evet, sessizlik çok tatlıdır. Farah, Elena'nın yanında daha sessiz ve daha ölçülüdür, çünkü True'nun Nadirii'ye olan duygularını bilir. Ama Elena bu konuda onu rahatlatıyor. Ve Elena, Cassius hakkında konuşmadığınız sürece çok neşeli biridir."

"Cassius onu kazanacak," dedi Aramus kendinden emin bir şekilde. Belki.

Ancak, diğer herkes hakkında konuşmaktan yoruldum. Diğer *her şey hakkında*. Ama bizden.

"Eminim," diye mırıldandım ve devam ettim, "Elpis çok sevimli, Ophelia da öyle, ama daha mesafeli bir şekilde. Elena'nın yardımcıları birbirinden çok farklı, Hera çok zeki ve ciddi, Jasmine çok komik. Sofia beni melankolik yapıyor. Yapmadığı şeyler için çok suçluluk duyuyor ve sık sık aynı odada olsalar bile arkadaşını çok özleyiyor. Hiçbirinin bana zarar vermek isteyeceğini hayal edemiyorum."

"Sarayda yine de bir koruman olacak." Bir iç çekerek tekrar başımı salladım.

"Mercy ve Vanka'dan bahsetmedin," dedi.

Gözlerine baktım. "Vanka sessiz biri, bu yüzden onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum, çünkü her şey hakkında ne düşüneceğini bilmediğini hissediyorum. Mercy hakkında ne hissettiğimden de emin değilim. Dikkatli ve soğuk görünüyor. Özellikle Firenz'e karşı. En özellikle de Farah'a karşı."

Kafasını bir kez, kararlı bir şekilde salladı.

"Muhafızların kalacak. Dellish kralı zayıf ve bunun çoğu onun pek zeki olmamasıyla ilgili. Öyle ki, isyan çıkmadan tahtında kalabilmesi için birisi onun iplerini çekiyor. Ve danışmanın tek kukla ustası olduğundan emin değilim. Sadece oğlunu dinlemediğini hissediyorum, ki o da şu ana kadar tanıştığım tek Dellish ve kralın kulak vermesi gereken tek kişi."

"O Dellish'e karşı bir yakınlık geliştirmiş gibisin."

"True gerçek biridir. Zekidir. Babasından bıkmıştır, ki bu şaşırtıcı değildir. Herkesin iyiliğini istiyor gibi görünüyor. Ve naziktir. Ondan anladığım kadarıyla, eğer bunlardan herhangi biri yanlırsa, en hızlı gemimi veririm."

"Yani True, ismine yakışır birisi."

Bana gülümsedi. "Öyle görünüyor."

Gülümsemesinin beni sarmasına izin verdim. Kocam yakışıklıydı.

Mar-el kıyafetleri, korsan giysileri içinde çok yakışıklı görünüyordu. Ama odanın diğer ucundaydı.

"Gitmeliyim, Ha-Lah."

"Elbette," diye mırıldandım.

Kapıya doğru yürüdü, tereddüt etti, durdu ve bana döndü. Kalbim bir an durdu.

"Bugün ne yapacaksın?" diye sordu. O anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Tabii ki, onun sorduğu için memnun oldum. Daha önce hiç umursamamıştı (ama belki de umursamıştı, çünkü yokluğunda benim faaliyetlerim hakkında raporlar aldığını söylemişti, sadece bana hiç sormamıştı).

Yani bu bir ilerlemeydi.

İyi bir gelişme.

Sadece benim özlediğim türden bir ilerleme değildi. Ama ağzım cevap verdi.

"Silence gelinlik konusunda fikrini değiştirdi. Bir tane getirdi ama giymeyecek. Dün yeni gelinliğini dikmeye başladılar. Bugün provasını bitirecekler. Ben ona eşlik ediyorum." Mırıldanarak bitirdim, "Öğleden sonra muhtemelen yüzmeye gideceğiz. Jasmine'den bir mayo ödünç alacak. Yüzmeye çok heyecanlı. Dün yüzemedi."

"Bu seni memnun etmiyor mu?" diye sordu.

"Sorun yok," diye cevapladım.

"Mars'tan sana kütüphanesini açmasını isteyebilirim," diye önerdi.

"Silence'ın arkadaşlığını tercih ederim. Farah da sık sık ona katılır. Birbirimizi daha iyi tanıyacağız."

"Adamlarımı gemilere gönderiyorum, teyzene ve babana mektup yazmak istersen, onlar mektuplarını ailene ulaştırır," diye teklif etti.

Bu çok hoştu.

Ancak teyzeme ve babama mektup yazmak muhtemelen yarım saat sürerdi, günü keyifle doldurmazdı.

Ve o hala odanın diğer ucundaydı.

"Öyle yapacağım," dedim ona.

Bir anlığına (odanın diğer ucundan) bana bakmaya devam etti, sonra tekrar konuştu.

"Eğer sorun olmazsa..." Bu cümle yarım kalmış gibi görünüyordu.

Yatağa oturdum.

O odanın diğer ucunda duruyordu. *Gel*

ve beni öp, diye düşündüm. *Öp beni.*

Öp beni, öp beni, öp beni.

"Akşam yemeğinde ya da öğle yemeği molasında görüşmek dileğiyle," dedi.

Beni öpmeyecekti.

"Ben de öyle umuyorum, Aramus," diye

cevap verdim. "Görüşmek üzere,

kraliçem."

"Elbette, kralım." O odadan

çıktı.

Kapattığı kapıya baktım.

O gün hangi muhafızın bana eşlik edeceğini merak ettim, ama pek umursamadım.

Kralımla düşünüm muhteşem bir gösteri olmuştu. Muhteşem bir gelinlik. Muhteşem bir tören. Muhteşem bir geçit töreni. Muhteşem bir ziyafet.

Tüm bunlar sırasında, birbirimize muhtemelen yirmi kelime söyledik ve ne yazık ki, bunların on beşi benim için "Bu adamı kocam ve kralım olarak kabul ediyorum ve onun iradesi yerine gelsin" şeklindeydi.

Sonra evlilik yatağımızın önünde büyük bir tartışma yaşadık. O odadan çıkıp rom içmeye, gürültü yapmaya ve sonunda başka bir yerde uyumaya gittikten sonra, ben yatakta tek başıma uyudum.

Reçete edildiği gibi, sadece bir gün önce tanışmıştık. Leuthea'nın kutsal deniz tanrıçası, sıkıntılı denizcilerin sığınağında.

Orada, sunakta diz çöküp ona düşüncelerimizi aktardık ve birbirimize tek kelime etmedik.

İki saat boyunca.

Ama onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmişim.

Ve onu incelemek için uygun zamanları bulmuştum.

Mar-el Kralı'nın kraliçesiyle bu şekilde evlenmesi geleneksel bir şeydi.

Ve şimdi, aylar sonra, o zamanlar yaşamam gereken kur yapma sürecini yaşıyordum.

Ama çoğu zaman sevimli olsa da...

Kocam bu konuda pek de iyi değildi.

İç geçirdim, yataktan kalktım ve banyoya geçtim. Suyun içinde olmak beni neşelendirecekti.

Deniz suyu olmadığı için dönüşmeyecektim, ama kendimi iyi hissedecek ve yenilenecektim.

Ve sonra kocam olmadan günümü, onunla ama yine de onsuz gecemi geçirecektim.

Bu düşünceyle ona biraz zaman tanımaya karar verdim.

O bir erkekti, çok erkeksi bir erkekti ve belki de karısının bu tür yaklaşımlarını hoş karşılamayacaktı.

Çok erkeksi erkekler bu tür teklifleri kendileri yapmayı tercih ederlerdi.

Ama yarın, Silence Mars ile evlenecekti ve birbirlerinin yanında sergiledikleri tavırlara bakılırsa, koridorda, yedi aydan fazla süredir evli olduğum kocamla benim henüz yapmadığımız şeyi yapıyor olacaktı.

Yeterince zamanı doğru iletişim kurmayarak boşa harcamıştık. Ve iletişim kurmanın çeşitli yolları vardı.

O delici tören bana iyi bir ders verdi.

Aramus benim kulağımı, zihnimi ve dürüstlüğümlü kazanacaktı.

Aynı zamanda bedenimi de kazanacaktı.

Bunu ona zorla vermek zorunda kalsam bile.

G'Drey

Ateş Şehri Sokakları

FIRENZE

G 'Drey, öğrettiği okula doğru şehirde (zorlukla) yürüdü.

Görünüşte (çünkü bu alemdeki gerçek amacı bu değildi), Go'Doan okulunda sekiz, dokuz ve on yaşlarında elli altı Firenz çocuğuna bakıyordu.

Onlara Triton tarihi, biraz matematik, okuma, Vale dili ve çizim ve resim yapmayı öğretiyordu.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, bunu yapmaktan keyif aldığını fark etti.

Başlangıç kolay olmamıştı. Deneyimsiz bir öğretmendi ve çocuklar sinir bozucu derecede yaramaz ve dikkatsizdi.

Ancak, birkaç gün sonra, ölçülemeyecek kadar sinirlenen öğretmen, sert davranmaya başladı.

Ve bir şekilde, o andan itibaren düzen sağlanmıştı (gerçi, büyük olanlara karşı başka durumlarda sert davranmak zorunda kalmıştı, ama çoğu zaman, onlarla konuştuktan sonra, sözünü dinliyorlardı).

Ve biri resminden gurur duyduğunda ya da Valerianca'nın zor bir çekimini öğrendikten sonra yüzünde parlak bir ifade belirdiğinde, Drey göğsünde hoş olmayan ama ilginç bir şey hissediyordu.

Çocuklar hakkında hiç fazla düşünmemişti ve doğrusu, savaşçısı hakkında, Drey'i, memleketinde seçtiği kişiyi, Yükseliş'i ve bunda oynadığı rolü düşündüğünde, şimdi de onlar hakkında pek fazla düşünmüyordu.

Tabii öğrencileriyle birlikte olmadığı sürece.

Onlarla birlikteyken, onların masumiyetleri, aptalca şeylere duydukları heyecan veya ona olan koşulsuz güvenleri (ki bu da aptalcaydı, ama onlar bunun farkında değildi) oldukça çekiciydi, bunu itiraf etmek zorundaydı.

Bu, Drey'in G'Liam ile görüşmek istemesine neden olmuştu. G'Liam, törenlere katılmak ve becerilerine ihtiyaç duyulabilecek diplomatik görüşmelerde hazır bulunmak için Jell ile birlikte Go'Doan'dan gelmişti.

Liam ayrıca, çoğunlukla posta ve kuşlarla, ama bazen de ziyaretlerle, krallıklar genelindeki okulları denetliyordu.

Drey, Liam'a sınıfının birincisi çok kalabalık, ikincisi yaş aralığının çok geniş olduğunu bildirmişti.

Ardından, on yaşındaki çocukların kendi sınıflarına alınmasını önerdi, çünkü onlar derslerde ileri seviyedeydiler ve Drey daha küçük çocuklarla ilgilenip onlara ders verirken kolayca sıkılıyorlardı.

Drey, sıkılan bir çocuğun etrafında olmak isteyeceğiniz bir çocuk olmadığını çabucak öğrenmişti.

Bunu paylaştıktan sonra, Liam onu bir süre uzun uzun inceledi.

Bunu yaptıktan sonra şöyle dedi: "Öğrencilerinize bu kadar ilgi göstermenize sevindim. Hem de onlarla geçirdiğiniz bu kadar kısa sürede. Bu sizin hakkınızda çok şey söylüyor. Ve söyledikleriniz mantıklı. Bunun üzerinde düşüneneğim."

Drey, bu sözlerle garip bir gurur duymuştu, çünkü Liam yüksek mevkili bir kişi olarak biliniyordu ve çoğu kişi tarafından, hatta The Rising rahipleri tarafından bile saygı görüyordu.

Ancak G'Drey, Liam'ı Go'Doan'da sadece geçerken görmüştü, ancak çoğu kişi gibi onu elbette tanıyordu.

Bunun nedeni, Liam'ın sorumluluk düzeyine göre çok genç olmasıydı.

Ayrıca, nasıl çalıştıklarını anlamak için cesetleri incelemek gibi alışılmadık bir hobisi vardı. Yaraların veya hastalıkların onları nasıl etkilediğini ve görünmeyen nedenlerle ortaya çıkan rahatsızlıkları, cesetlerde bulduklarını kullanarak, ölümden önce bildirilen semptomlarla eşleştirerek nasıl tanımlayabileceğini araştırıyordu.

Ayrıca, bitki ve minerallerden iksir ve iksir hazırlamak ve bunları yaralanmalar, lezyonlar ve hastalıkların tedavisinde test etmek gibi bir hobisi de vardı.

Ayrıca, Jell gibi Liam da zamanının çoğunu hizmet tanrısı Go'Vicee'ye tapınarak geçiriyordu. Diğer rahiplerin çoğunun yaptığı gibi itaat ve sadakat tanrıları Go'Bedi ve Go'Chas'a değil.

Ancak Drey, Liam'ın yüksek rahiplere heyecan verici bir konferans verdiğini ve bu konferansın Go'Doan'da Go'Chas'ın gerçekte tanrılara sadakat değil, iffetle ilgili olduğu konusunda çok tartışma yarattığını duymuştu.

O, Go'Chas'ın çoğu kişinin düşündüğü gibi dine sarsılmaz bir bağlılık değil, eşler arasında sadakat ve evli olmayanların cinsel perhizini istediğini savundu.

Ve böylece (Drey'in duyduğuna göre), Liam, Go'Ella'nın daha basit kullanımlarından vazgeçmeleri ve sadece eş almaları veya kendilerini kocalarına bağlamaları gerektiğini savunmuştu.

Bu arada, kimse ona sormamasına rağmen, Drey onun bu konuda yanıldığını düşünüyordu. Ve bu konuda yalnız değildi, çünkü sözlerinin yol açtığı öfke bir süre devam etmişti.

Ancak Drey, kubbe şeklindeki şehri terk etmeden önce, bu teoriye destek verenlerin sayısının arttığını duymuştu.

Son olarak, Drey, Liam'ın da Jell'in de The Rising'e üye olmadığını biliyordu.

Hiçbir toplantıya katılmamışlardı. Ve sevgilisi de onlardan hiç bahsetmemişti.

Drey, Liam ile konuştuktan sonra ondan etkilenmediğini söyleyemezdi.

Drey, katakomplarda geçirdiği sürenin ardından işe döndüğü ilk gündü.

Seph'in yaralarını temizlemesi için ruhlara emir vermiş olması onun için bir şans olmuştu (o böyle düşünmese de, en temel anlamıyla bu doğrudu). Bu işlem hiç hoş değildi, özellikle de o kadar uzun süre o masaya bağlı kaldığı için tüm vücudu donmuş gibi hissederken, yaralarına ruhların dökülmesi hiç hoş değildi.

G'Seph ayrıca merhem sürülmesini emretmişti. Drey, merhemlerin (çünkü hissetmişti) acıyı biraz dindirdiğini ve iyileşmeyi hızlandırdığını biliyordu.

Seph ona bu merhemden bir çömlek vermiş ve kendi kendine uygulamasını söylemişti.

Ancak Drey'in yardımcılarını yanından uzaklaştırmış ve iyileşene kadar onlarsız kalmasını emretmişti.

Onlar onun yaralarını görmemeliydi.

Diriliş'i ve onun cezasını bilmeyeceklerdi.

Şimdi sınıfında geçireceği bir gün, Seph'in bir başka emriyle karşı karşıyaydı.

Diğerlerine, Drey'in üşüttüğü söylenmişti (bu sıcak ülkede kimsenin nasıl üşüyeceğini anlayamıyordu, ama Seph sahte yüzünü takmakta yetenekliydi). Bu yüzden yatakta dinleniyordu.

Ama şimdi devam etmek zorundaydı, böylece diğerleri onu görmek istemeyecek veya durumunu merak etmeyecekti.

Acıyla nasıl ders vereceğini hiç bilmiyordu. Merhem yardımcı oluyordu, ama yatarken ve ayakta durmadığında daha iyi geliyordu. Merhemle bile, yaraları tamamen kabuk bağlayıp büyük bir acı çekmeden hareket edebilmesi için en az bir hafta geçmesi gerekecekti.

Kesinlikle oturamazdı. Bu nedenle,
ayakta durmak zorundaydı. Bütün
gün.

Acı içinde.

Okula yürüyerek gitmek zorunda
olduğu için. Acı içinde.

Ve böylece, cezası verildikten sonra da uzun süre azarlamaya maruz kaldı.

"Cezasını" aldıktan sonra, içinde bulunduğu zor durumu çok düşündü. Aslında, tek düşündüğü şey buydu.

İlk başta, sevgilisi Fenn'e bir kuş ya da mektup göndererek (mektup uzun sürerdi ve o intikamının daha hızlı olmasını istiyordu) başına gelenleri anlatmayı düşünmüştü.

Seçtiği kişi, bir Firenz savaşıyla oynadığı (ya da o savaşının kendisiyle oynamasına izin verdiği) için kızgın olabilirdi.

Ama Drey'in istismara uğramasına daha çok kızardı.

G'Drey, kendisi için bir günah olarak görmediği bir günahın cezasının ağırlığı hakkında da çok düşünmüştü.

Go'Doan düzenli olarak sevgililer edinirdi. Çoğu, yardımcılarının yararlanırdı. Diğerleri, rahip arkadaşları arasından sevgililer edinirdi. Diğerleri ise sık sık ve açıkça, görev yaptıkları topraklarda randevularını bulurdu.

Erkekler.

Kadınlar.

Her ikisi.

Bir savaşçı, karısı ve onların oyun arkadaşı tarafından kullanılmasına izin vermesinin, komployu nasıl tehlikeye atabileceğini hayal bile edemiyordu.

Ve eğer öyleyse, Seph ona bir kenara çekilip bunu söyleyebilirdi.

Ona kafa atıp, kanlar içinde bırakıp, aşağılayıp, *saatlerce* bir levhaya bağlı bırakmamalıydı.

O, The Rising'in bir askeri idi.

Go'Doan ile bir bütün olarak, özellikle Wodell'de, ama aynı zamanda Firenze'de de özenle topladıkları askerleri ve yine özenle topladıkları silahları kullanarak ayaklanıp bu toprakları ele geçirmek, Airen'i fethetmek, Nadirii'yi köleleştirmek ve herkesi gerçek tanrılara tapmaya zorlamak için çalışıyordu.

Tabii ki, Go'Doan şehir devletindeki tapınaklara söz ve para ile saygı göstermeyi de unutmamak gerekir.

Ama o *bununla* bir bütün değildi.

Bu öfkeli düşünceyle, yolundan koparıldı, bir sokağa çekildi ve başına bir başlık geçirildi.

Ani karanlıkta, ağzını açıp bağırarak istedi, ama bağırmadan önce, "Sadece gürültü yaparsan, pişman olursun."

Savaşçısı.

Ağzını kapattı ve büyük, ağır bir battaniye gibi bir şeyin onu sardığını hissetti. Sonra omuzlara kaldırıldı, kısa bir mesafe yürüdü ve bir atın üzerine yüzüstü atıldı.

O anda bağırmaktan kendini alamadı, çünkü sırtındaki acı o kadar şiddetliydi ki bastıramıyordu.

Eyerin boynuzunun battığı karnındaki acıdan bahsetmeye gerek bile yoktu.

"*Debole*," savaşçı tiksintiyle homurdandı ve Drey onun ata çıktığını hissetti.

O zayıf değildi.

Ve kullanılmaktan bıkmıştı. Ve

istismar edilmekten.

Fenn'i diğer tanrılarından daha çok tapıyordu.

Ama bu bağlılığın tüm *bunlara* değip değmediğini merak ediyordu.

Çok sert ve çok hızlı sürüyorlardı. Kısa yolculukları boyunca acı dayanılmaz hale geldiğinde, Drey savaşçının evine gittiklerini anladı.

Savaşçının onu arkaya götürdüğünü de biliyordu, çünkü dizginleri çekip attan inmeden önce, yanında muhteşem bir şekilde büyüyen hanımeli kokusunu almıştı. Savaşçı, Drey'i atından sertçe indirip içeri taşıdı.

Firenz yürüdü ve Drey, onu adamın yatak odasına götürdüğünü biliyordu (çünkü kendisi de bu yolu birçok kez yürümüştü), sonra da bir çuval gibi karo zemine atıldı.

G'Drey acı çığlığını bastırdı, ama o kadar güçlüydü ki, çığlık olarak çıkmayabilir, ama güçlü bir inilti olarak çıktı.

Başlığı çıkarıldı ve Drey, yüzündeki saçlarını silkeledi, üzerindeki battaniyeyi attı ve adama isyankar bir şekilde baktı.

"Bir mektup gönderdim," dedi adam. "Dün. Ve çağrıldığında, gelirsin."

Karısı yanında duruyordu, ama Drey ona bakmadı. "Benim elimde mektup yok," diye karşılık verdi.

"Yalan söyleme," diye uyardı savaşçı.

Drey öne eğildi ve "Ben... mektup... almadım" diye tükürdü.

Ve muhtemelen Seph tarafından el konulduğu için almamıştı. Bunu savaşçıya söylemedi.

Onu (şu anda) işkence eden kişi konuşmak için ağzını açtı, ama karısı önce konuştu.

"*Sanguina*," diye fısıldadı.

Kanıyor, dedi.

Savaşçı baktı ve Drey gözünü kırpmadan önce, onu yatağın üzerine yüzüstü yatırdı ve cüppesini kıcının üzerine attı.

Kadının şok olmuş nefesini duydu.

Ve savaşçının şaşkın homurtusunu.

Ama konuşan oydu.

"Bunu sana kim yaptı?" diye onun dilinde sordu.

G'Drey kalkmaya çalışmaya başladı. "Bu seni ilgilendirmez."

Savaşçı sırtının ortasına elini koyarak onu yerde tuttuğu için ayağa kalkamadı.

G'Drey, yatağın yan tarafının çöktüğünü ve yüzündeki saçlarını çeken daha hafif bir dokunuş hissetti.

G'Drey hareketsiz kaldı.

Seçtiği kişi hariç, ve seçtiği kişi bile o kadar hafifçe okşayamıyordu, hayatında hiç o şekilde dokunulmamıştı.

Karısı onunla birlikte yataktaydı.

"Bunu sana kim yaptı, *mio piccolo buco*?" diye fısıldadı. G'Drey ipeklere bakakaldı.

Ona "*benim küçük deliğim*" demişti.

Ve ona bu şekilde hitap etme şekli, midesinde bir şeylerin gevşemesine neden oldu.

Bu nedenle, gözlerini ona kaldırıp cevap verdiğinde ses tonu çok değişmişti: "Söyleyemem."

Kafasını yana çevirip geriye eğdi. "Onu nerede buldun?" diye kocasına sordu. "Okula giderken," diye cevapladı kocası. "At sürerken mi?" diye sordu, dehşete kapılmış bir sesle.

"Yürümek," dedi savaşçı.

"Bu da pek iyi sayılmaz," diye tersledi kadın.

Ve onun bu tavrıyla, savaşçının midesinde bir şey daha gevşedi. "Onu serbest bırak," diye emretti.

"*Amore*," diye mırıldandı savaşçı.

"Onu bırak. Ona acı veriyor olabilirsin," diye emretti. El, sırtından çekildi.

Drey yana yuvarlandı, yarası tekrar hissedilince dişlerini sıktı.

"Kıpırdama, rahip," dedi kadın nazik bir sesle. "Neden yatmıyorsun?" "Bu konularda konuşamam," dedi adam.

"Dinlenmelisin," diye cevapladı kadın.

Adam başını salladı.

"Dinlenmen gerektiğini bilmelisin," diye ısrar etti kadın.

"Bana... izin verilmiyor," itiraf etti adam.

Kahverengi gözleri onu inceledi, sonra ağzı sıkılaştı ve savaşıncısına baktı.

"Onu burada tutacağız," diye karar verdi ve Drey'in gözleri büyüdü, ağzını açarak itiraz etmek istedi. Ancak, henüz sözünü bitirmemişti: "Ben ona bakacağım, sen de tapınağına bir mektup göndererek bu konuyla ilgili bir soruşturma başlatılacağı konusunda onları uyar."

Drey buna tepki göstererek, "*Hayır!*" diye bağırdı.

Kadın ona döndü ve zarif, kavisli kaşlarını kaldırdı. "Neden hayır, *piccolo buco*?"

"Yapamazsın," dedi.

"Neden yapamayız?" diye ısrar etti.

"Yapamazsın, o kadar," diye cevapladı.

Bunu düşünmüş gibi görünüyordu.

Sonra bakışları onun vücudunu taradı ve tekrar yüzüne döndü.

Ve sorduğunda sesi yine nazikti: "Bizimle geçirdiğin zamanlardan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye dişlerini sıkarak cevapladı.

"Bunu biliyoruz, yoksa seni bu şekilde kullanmazdık," dedi kadın. Adam dişlerini sıkı.

"Bize çok zevk veriyorsun," diye fısıldadı kadın.

Bunun üzerine adamın çenesi gevşedi.

"Bunun bizim için bir anlamı var. Bunu bilmelisin," dedi kadın. "Bir Firenz, anlamı olmayan birini yatağına almaz. Eğer anlamın olmasaydı, kocam seni *bir osteria'nın* arka odasında ya da bir sokakta, ben izlerken duvara dayayıp becerirdi. Senin zevkini düşünmezdik. Ve o, senden damlayan tohumuyla, sana bir daha bakmadan uzaklaşırdı."

Drey'in...

Onlar için *bir anlamı mı vardı?*

"Firenz'in eşleri, ancak eşlerinin isteği üzerine, ikisinin de arzusu doğrultusunda ve eşlerinin huzurunda başkalarını yataklarına alırlar," diye açıkladı. "Ancak, ağızlarını kendilerinden başkasına açmazlar. Bu nedenle ne o ne de ben seni emzirecek ya da öpecek değiliz."

"Bunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

Bir bakıma biliyordu.

Nedenini anlamamıştı ama. Ona küçük bir gülümseme attı ve bu...

Çekiciydi.

"Artık biliyorsun," dedi sessizce. "Öyleyse, en azından, bize başına gelenleri anlatamıyorsan, ki bu senin kararın, biz de ısrar etmeyeceğiz, bize sana bakmamıza izin ver."

Adam başını salladı. "Okulda öğrencilerimle ilgilenmem emredildi."

"Ve bize bakmamak için," dedi savaşçı konuşmaya katılarak ve Drey ona baktı.

Yüzü her zamanki gibi sert görünüyordu, ama gözlerinde huzursuzluk ve ağzında öfke vardı.

Öfke.

Drey'e olanlara.

Ve savaşçı, mektubunun nereye kaybolduğunu biliyordu.

Şaşkınlığına rağmen, Drey ona başını salladı.

"Go'Doan'ların kendi halkına böyle davrandıkları bilinmiyor," dedi savaşçı.

"Öyle değil... en kötüsü için..." Onlara yalan söylemek zorundaydı ve açıklanamayan bir nedenden dolayı bunu yapmakta zorlanıyordu. "En kötü günahlar için."

"Başka Go'Doan'lar da oldu," dedi savaşçı. "Karım beyaz cüppeleri, teninin solgunluğunu ve onu delen penisimle olan kontrastı seviyor."

Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama sertleşmeye başlamıştı.

"Go'Doan olsun ya da olmasın, hiç kullanmadık ama seni kullandık ve seni kullanma şeklimiz ikimizin de uzun zamandır istediği bir şeydi," diye devam etti.

Bu neden onu...

Özel hissettirdi?

"Ama hiçbirisi bu şekilde kötü muamele görmedi," diye devam etti savaşçı, sakallı çenesini Drey'e doğru sallayarak.

G'Drey dudaklarını ısırarak mücadele etti.

"Ayrıca, seni nasıl kullandığımızı bilemezler, yani bu da olamaz," dedi savaşçı. "Tabii sen onlara söylemediysen."

"Onlara söylemedim," dedi sessizce.

Savaşçı başını kaldırdı. "Öyleyse bu suç, bana bir şey söyle, her ne ise, suçlu m u s un?"

Drey bunu kesinlikle kabul etmezdi.

"Hayır," diye sertçe açıkladı.

Savaşçının yüzü taş gibi sertleşti.

Bunu görünce, Drey dudaklarını ısirmaktan kendini alamadı.

O anda savaşçının sesi yumuşadı, ancak bunu biraz zorlukla başardığı belliydi ve Drey bunu penisinde, hatta istismara uğramış kıkırında, ama başka yerlerinde de hissetti.

"Karımın sana şefkat göstermesine izin ver," diye ısrar etti. "Go'Doan'la ben ilgileneceğim. Sana izin verilecek. Kimse gerçek nedenini veya nerede olduğunu bilmeyecek. Ama bizimle birlikte burada güvende olacaksın."

Bunu

yapmamalıydı.

Bunu biliyordu.

Bu dersi öğrenmişti. Ama yine de

yaptı.

Ve bunun nedenini de bilmiyordu. "Buna izin vereceğim."

Bu sözleri söylediği anda, savaşçı karısına döndü. "Persephone'yi çağır. O onu emzirecek. Orgazm onu rahatlatacak. Sonra temizlenip merhem sürülecek ve uyku ilacı verilecek."

Drey hiçbirinin adını bilmiyordu. Hiçbir zaman adlarını söylememişlerdi. Tutkunun en yoğun olduğu anlarda bile.

Ama artık oyun arkadaşlarının adının Persephone olduğunu biliyordu.

"Persephone değil," diye patladı Drey.

Savaşçı bir anlığına ona baktı, sonra dikkatini karısına geri çevirdi.

"Saturn," diye homurdandı ve sonra tekrar Drey'e baktı. "O bir asker. Genç. Güçlü. Karım başkalarının oyunlarını izlemek ya da benim bir savaşçının kıkırını siktiğimi görmek istediğinde onu kullanırız. O delik ve amcık sever, sikilmeyi sever. Seni memnuniyetle emip yalar, *amico*. Ve iyileştiğinde, kıkırına bir sik ve sikine bir elin süt sağması gerektiğinde, o da sana bunu verecektir."

"Benim adım G'Drey," diye fısıldadı.

"Öyle değil," diye cevapladı savaşçı. "Gerçek adın ne?"

Drey, yıllardır söylemediği, duymadığı ve düşünmediği bir ismi fısıldayarak söyledi: "Tedrey. Ben Dellish'li Tedrey Swensson."

Savaşçı başını salladı. "Ben Lorenz Chronis'im ve bu da sevgilim Nyx, bildiğin gibi Firenz'den. Artık sadece yatağımızın değil, evimizin de bir parçasısın, yani benim korumam altındasın. Bu da kimse sana bir daha zarar veremeyeceği anlamına geliyor."

Ve bununla birlikte, savaşçı öfkeyle dışarı çıktı.

Drey onun bu hareketini izledi, yürüyüşünün sertliğini gördü, bu da öfkesini kontrol ettiğini gösteriyordu.

Öfkeliydi.

Drey için.

"Onun aşırı koruyucu olduğunu göreceksin, *caro*," dedi eşi Nyx. "Bu bazen sorunlara neden olsa da, çoğu zaman oldukça çekici bir özellik."

Ona baktı.

"Endişelerim var," diye itiraf etti, sesi titremeye başlamıştı.

Kadın elini kaldırıp hafifçe onun yüzüne koydu, gözleri ısındı. "Onları düşünme, *mio piccolo buco*. Lorenz kurnazdır ve titizdir. Sen güvendesin. Sana iyi bakılacak." Güzel bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ve artık sen gerçekten bizimlisin, bu yüzden ikimiz de sana iyi bakacağız."

Elini indirdi ve garip bir şekilde, Drey elini indirdiğinde onu özledi. Sonra yataktan kaydı ve ona sert bir şekilde baktı.

"Şimdilik burada dinlen. Cüppenini üstüne örtme, çünkü yaraları daha da kötüleştirir. Saturn'ü çağırayım. Ona sana bakmasını söyle. Faunus'u da getirmesini iste. Onlar buraya gelirken, ben de yaralarına bakayım. Uyuşma etkisi olan özel bir merhemim var. Sana biraz rahatlama sağlar."

Aniden, onun alışık olduğu ama hiç sevmeydiği bir gülümsemeyle sırtıttı. Şimdiye kadar.

"Saturn seni emzirirken çok tahrik olacak ve bu yüzden kendi penisine ihtiyaç duyacak, muhtemelen arkadan. Lorenz'den izin alacağım. Normalde bana izin vermezdi, ama senin durumun göz önüne alındığında, cömert davranacağını düşünüyorum. Böylece, Saturn senin tohumunu yuttuktan sonra, uyku ilacı etkisini gösterirken, birlikte onların oyunlarını izleyeceğiz. Bu sana güzel rüyalar getirecektir."

Onları *birlikte* mi izleyecekler? Yani...

Arkadaşlar gibi mi?

Kız, gözlerinde kötücül bir bakışla ona doğru eğildi, ki bu da onun oldukça çekici bulduğu bir şeydi.

"Faunus çok sert, *caro*, ve Saturn neredeyse kocam kadar büyük. Güçlü ve derin bir sevişmeyi çok sevdiği için izlemesi oldukça keyifli. Ve boşaldığında, tohumları," ecstasy içinde gözlerini devirdi, sadece onun dans ettiklerini görmesi için geriye doğru devirdi, "o kadar çok ki, hiç durmayacağını düşüneceksin. Ya da en azından öyle umacaksın. Eğer istersen, sana acı vermeyecekse, onu ağzına boşaltmasını sağlayabiliriz."

"İsterim," diye fısıldadı Drey ateşli bir şekilde. Oh, ne kadar da istiyordu.

Acı verip vermemesi umurunda değildi.

Ona hoşgörölü bir gülümseme attı.

"Öyle olsun. Böylece tatlı rüyalar göreceksin, Tedrey'im." Bununla birlikte, dışarı çıktı.

G'Drey yumuşak yataklarının üzerinde, pürüzsüz ipek çarşafların üzerinde yatıyordu, hareket etmediği için kışında acı yoktu ve kadının çıktığı kapıya bakarak, Firenz'in kocası ve karısı tarafından sahiplenildiğini fark etti.

O artık onların malıydı.

Kullanmak için.

Eğlendirmek için.

Korunmak için.

Ve bakmak için.

Hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Hatta, Drey'in seçtiği kişiden bile, çünkü Drey oradaydı ve kesinlikle korunmasızdı.

Bu nedenle, babası ahırda çiftçi çocuğun sikini yalarken yakalayıp bu yeteneği ondan alıp, bir daha geri dönmemesi emriyle onu evden kovduğundan beri ilk kez, Drey ağlamaya başladı.

BİR SÜRE sonra, sırt üstü yatmış, kıcı yumuşak yastıkların üzerinde, başı da öyle, ağzı kalın bir sikle dolu, kendi sikini önceki orgazmdan sonra tekrar sertleştirmiş ve şimdi başka bir ateşli emişe maruz kalıyordu.

Gözleri, kahverengi tenli bir kıcın iki heykel gibi kalçası arasında sertçe ileri geri giden devasa bir penisi izliyordu.

Drey denedi, ama artık kendini tutamayacağını anladı.

Böylece Drey, tohumunu yutan sıcak ağza boşalırken isteksizce gözlerini kapattı.

Zirveye ulaşip penisi boşaldıktan sonra, emdiği savaştının testislerine karşı şiddetli homurtular hissetti. Savaşçı dört ayak üzerinde dururken, şimdi diz çökmüş, kıcını yukarı kaldırmış ve sakallı yanağını Drey'in uyluğuna dayamıştı.

Bu, Drey'in testisleri ıslak, sıcak bir tutuşla yakalanıp savaştının ağzına çekilmeden önceydi ve Drey, boğazını dolduran tuzlu, sıcak meniye memnuniyetle yutarken, savaşçı uzun ve muhteşem bir inilti çıkardı.

Aniden testislerinin serbest bırakıldığını ve göğsünün karnına bastırıldığını hissetti, üstündeki savaşı büyük vücudunu kavisleyip "*Siktir!*" diye bağırdı, tam da Drey'in üstündeki savaşı kendini içine gömüp kendi doruğuna ulaştığı anda.

Şaşırtıcı.

Hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Ve bunu tekrar yaşamayı umuyordu.

Belki de bu sefer dizlerinin üzerinde olanla. G'Drey ağzındaki penisi emmeye devam etti.

O bunu yaparken, Saturn, Drey'in yumuşayan penisini ve boşalmış testislerini dönüşümlü olarak yalarken ve nazikçe itişler yaparken mırıldandı.

Faunus sonunda ondan çekildi ve Saturn, Drey'in dudaklarının arasından sikini çıkardı ve Drey'in üzerine dizlerinin üzerine çöktü.

O kaslı kığın sikini almasını izlemek daha iyiydi.

Yine de, onun muhteşemliğinin üzerinde durduğunu görmek, Drey'in şikayet edeceği bir şey değildi.

"Faunus'u ondan yalamak ister misin?" diye Nyx'in teklif ettiğini duydu.

Drey bu teklif karşısında heyecanlandı, ama ne yazık ki, iki kez orgazm olduktan ve uyku ilacı aldıktan sonra, bunu yapamadı.

"Çok uykum var," diye mırıldandı.

"Yazık," dedi Saturn derin sesiyle eğlenerek.

Sonra güçlü bacağını Drey'in başının üzerinden geçirdi, yatakta yerini değiştirdi, Drey'in üzerine eğildi ve büyük ama nazik eliyle onun penisini ve testislerini avuçladı.

"İyi dinlen ve çabuk iyileş, rahip. Bana borçlusun," dedi Saturn alaycı bir şekilde, gözlerindeki bakış sözlerinin ciddi olduğunu söylese de.

G'Drey onun çarpıcı yüz hatlarına bakarak uykulu bir gülümseme attı. "Tamam."

Saturn de kurt gibi bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra, yüzü kayboldu, ne yazık ki eli de kayboldu ve Faunus'un çekici yüzü onun yerini aldı.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, yine de seni sikiyorum," dedi, dolgun dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle.

Drey'in zihni Faunus'un devasa penisıyla doldu. "Tamam," diye cevapladı.

"Çok yakışıklısın," diye mırıldandı Faunus, bakışları Drey'in yüzünde dolaşırken, Drey ona göz kırptı. "Seni günlerce benimle dolu tutabilirim. Ben derinlerde hareket ederken, sen önümde güzelce boşalacaksın."

Ve Drey'in midesi daha da gevşedi.

Sevgilisi bile ona bu kadar hayranlık ve sevgi dolu sözler söylememişti.

"Sana bunu vermekten memnuniyet duyarım," diye mırıldandı, içki etkisini sürdürürken.

"Bunu almaktan memnuniyet duyarım," diye mırıldandı Faunus karşılık olarak. "O zamana kadar," dedi ve Drey'in dudaklarına dokundu (*dudaklarına dokundu*). Geri çekilip sözünü bitirirken şakacı tavırları geri dönmüştü, "Ya da Saturn'ü tekrar kullanma ihtiyacı hissedene kadar. Belki bir gün veririm," dedi ve neşeli bir göz kırpmasıyla uzaklaştı.

Sadece Nyx oradaydı.

"Yuvarlan, *mio buco*," diye sessizce emretti. "Dinlenme vaktin geldi."

Emredildiği gibi, doymuş bir halde, Drey öne doğru yuvarlandı.

Yatağın ipek örtüsünü dikkatlice omuzlarına kadar çekti (daha önce onu şefkatli elleriyle sırtını ovmadan önce götürdüğü, oldukça güzel bir başka yatak odasındaki yatak).

Sonra yanına oturdu ve saçlarını okşadı. "Uyu, Tedrey," diye fısıldadı.

"Evet," diye mırıldandı.

"Güvendesin," dedi, hala saçlarını okşayarak. "Evet," diye tekrarladı.

"Evindesin, *caro*," diye fısıldadı.

Drey gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Ama uykuya dalariken, burnunun köprüsünden bir damla daha gözyaşı süzüldü. Çünkü tam da öyle hissediyordu.

Hayatında ilk kez. Tedrey evindeydi.

Nyx Chronis

Konuk Odası, Lorenz Malikanesi, Güvenilirlerin Kaptanı, Ateş Şehri FIRENZE

NYX GÖZYAŞININ DÜŞMESİNİ İZLEDİ.

Ve daha önce Saturn ve Faunus'u çağırarak için bir hizmetçiyi gönderip ona döndüğünde, onun kızarmış gözlerini hatırladı.

Ayrıca, ıslak yanaklarını görmemesi için yüzünü çevirdiği anı da hatırladı.

Bu rahibin ona olan yararı ve kocasına olan farklı yararı hakkında bilgi verilmişti.

Böyle bir aldatmacaya girmeyi pek umursamamıştı, ama Lorenz ve krallığı için her şeyi yapardı.

Dahası, o çok zevkli biriydi. Ama

şimdi, göğsü yanıyordu.

Kafası çok doluydu.

Ve kocasının da aynı şekilde hissettiğini biliyordu.

Böyle hissetmesine rağmen, oyuncağının ipeksi, altın sarısı saçlarını okşadı, uyurken yumuşak ve yakışıklı yüzüne baktı ve ancak uykusunun derinleştiğini anladığında yataktan kalkıp odadan çıktı.

Kocasını sarayda meşguldü. Ama onun

çağrısına gelecekti.

Sonra onu şiddetle alıp, öfkesinin bir kısmını (ve az önce tanık olduğu şeye duyduğu heyecanı) dışarı vurmasını sağlayacaktı.

Bundan sonra, onun sözlerini dinlerdi. Ve o,

onun da aynı fikirde olacağından emindi.

Persephone'nin kendi amaçları vardı.

Saturn ve Faunus'un da olduğu gibi.

Ama bu seferki beyaz cüppesini çıkaracaktı. Çünkü bu

seferki, kalacaktı.

Lady Silence Mattson

İkinci Kat, Doğu Koridoru, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

Ben Jasmine'in vücut çorabının üzerine bornozumu sıkıca sararak koridorda koştum.

Gelinliğimin provası tamamlandı ve sonuçlardan çok memnun kaldım. Son birkaç dokunuş kalmıştı, ama Mars'ın hizmetkarları, sevgili kralı ve müstakbel kraliçesi için böylesine önemli bir projede Tril'e yardım etmekten büyük onur duyuyorlardı. Günün geri kalanı ve ertesi günün büyük bir kısmı vardı ve sayıları da fazlaydı, bu yüzden zamanında biteceğini biliyordum.

Ve mükemmel olacaktı.

Son halini görmek için sabırsızlanıyordum.

Dahası, kırmızı elbiseme verdiği tepkiyi düşününce, Mars onu gördüğünde giymek için sabırsızlanıyordum.

Şimdilik başka bir şey bekleyemezdim.

Bu, Farah ve Ha-Lah ile bahçedeki havuzda yüzmekti.

Elena, Hera ve Jasmine daha sonra bizimle orada buluşacaklarını söylediler. Müstakbel kayınvalidem de bize katılmaya çalışacağını söyledi, ancak düğün hazırlıkları ve gelen misafirler nedeniyle oldukça meşguldü, bu yüzden bu pek olası görünmüyordu.

Sofia, yaşlı bir huysuzun etrafta olmadan genç kızların birlikte vakit geçirmelerini istediğini söyleyerek izin istedi (ama "huysuz" kelimesini kullanmadı).

Ben buna katılmadım. O her zaman bizimle birlikte olabilirdi. Ama zaman geçtikçe ve Elpis uzak kaldıkça giderek daha somurtkan hale gelen tavırları nedeniyle ben hiçbir şey söylemedim.

Bu konuda yapabileceğim hiçbir

şey yoktu. Ama bu beni üzdü.

Koridorda koşarken aklımda gelinliğim, Mars'ın buna vereceği tepki, yaklaşan düğünüm ve yeni arkadaşarımla güneşin altında havuzda geçireceğim güzel bir öğleden sonra vardı, bu yüzden kral ve kraliçenin yatak odasının dışında şunu duyduğumda başka hiçbir şey düşünmüyordum:

"Bu kabul edilemez. Oğlunuz vatana *ihanet* ediyor."

Bunu söyleyen, amcamın danışmanı Carrington'dı.

Bu sözleri duyduğumda, True hakkında söylendiğini düşündüğüm, hiçbir şekilde doğru olamayacak bu sözleri duyduğumda, aşırı şok ve tam bir dehşet içinde, anında gölgemi üzerime çektim ve duvara doğru ilerledim, böylece gelen veya giden kimse bana çarpmayacaktı.

O anda, koridorun ortasında ne yaptığımı fark ettim ve bakışlarım, sarayın misafirleriyle ilgilenen bir (veya iki) hizmetçi çocuğun sık sık bulunduğu koridorun sonuna kaydı.

Sarayın misafirlerinin sayısı giderek artıyordu. Floransa'nın önemli şahsiyetleri, yarın akşamüstü gerçekleşecek olan kralın düğün törenine katılmak için gelmeye başlamıştı. Yarın sabah da kralına (ve benim, gelecekteki kraliçelerine) düğün hediyelerini sunacaklardı.

Hatta, o gece bazılarıyla akşam yemeği yiyecektik.

Bu da Mars'ın toplantıda olmayacağı anlamına geliyordu umarım. Onun yanında böyle bir şey yapmak çok daha kolay olurdu.

Orada bir çocuk vardı, ama eğilmiş, sandaletinin kayışını bağlıyordu, bu yüzden gölgemi görmedi.

Salonun diğer ucuna baktım ve hiçbir hizmetçi görmedim.

Rahat bir nefes aldım ama Carrington devam edince nefesim kesildi: "Cassius'un babasının tahtını ele geçirmesine izin verilirse, True'nun da aynı şeyi yapmayacağını düşünmeyin, kralım."

Cassius, Gallienus'un tahtını mı gasp etti? Bu ne zaman oldu?

Nasıl oldu bu?

Hizaya gelen hizmetçiye bakmaya devam ettim, koridora baktığımı görmekten memnun oldum, ama beni görmediği belliydi.

Gölge dün geceki gibi kusurlu değildi.

Belki de Mars'ın odasında yakalanmanın verdiği heyecan yüzünden gölge beni terk etmişti.

"Prensimiz, Cassius'un kışkırttığı bu çılgınlıkta ordularınızı kullanmayı çoktan vaat etti," diye devam etti Carrington.

Çılgınlık mı?

Cassius ne tür bir çılgınlık kışkırtıyor olabilir ki? O,

"çılgınlık" türünde birine benzemiyordu.

"Ve bunu sizin rızanız olmadan yaptı. Sizinle tartışmadan bile. Ve bu vatana ihanettir," diye bitirdi Carrington.

"Bu vatana ihanet sayılmaz," diye mırıldandığını duydum Mercy Teyze. "Belki de tartışmanın içinde kaybolduğu için yanlış yönlendirilmiştir. Ama vatana ihanet değildir."

"*Kralının* ordularını başka bir ülkeye vaat ederek, kesin olarak iç savaşa karışmak, basit bir yanlış yönlendirmeden çok daha öte bir şey bence," diye tükürdü Carrington.

"Karımı küçük düşürme," dedi Wilmer amca, daha önce hiç duymadığım keskin bir sesle.

Ama karısını savunmak için, bu hoşuma gitti.

Ya da, aslında, onun bir omurgası olduğunu göstermesini sevdim.

"Korkarım kendimde değilim, Ekselansları, olan bitenler beni çok endişelendiriyor," diye sertçe karşılık verdi Carrington.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Wilmer Amca iç çekmiş gibi bir sesle, "True ile konuşacağım," dedi.

"Nasıl olacak bu? Şu anda bildirileri hazırlıyorlar ve siz de imzalamayı kabul ettiniz," diye karşılık verdi Carrington.

"Belki de bu iç savaş çıkmayacak," dedi Wilmer. Carrington'ın alaycı bir şekilde burnundan hava çıkardığını duydum.

"Airen'in soylularının, yeni *naiblerinin* milislerini dağıtmalarını talep etmelerine bir saniye bile tahammül edeceklerini mi sanıyorsun? O ulusun erkeklerinin, kadınlara mülk sahibi olma hakkı verilmesine karşı çıkacakları da kesin. Eğitim ve mesleklerindeki sınırlamaların kaldırılması. Emeklerinin karşılığında aldıkları ücretin, şu anda aldıklarından çok daha yüksek bir asgari ücretin belirlenmesi. Ve en kötüsü, onlara meclis kurma ayrıcalığı verilmesi," dedi Carrington tiksintiyle.

Cassius tüm bunları yapmayı mı planlıyordu?

Ve bunu yapmak için iktidarı ele geçirip naip mi olacaktı? Aman

Tanrım...

"Kocam geçmişte bu cinsiyet meselelerinde tarafsız kalmıştı Carrington, ama biz her zaman Airen ile ittifak halindeydik," dedi Mercy Teyze. "Halkımız, hükümdarlarının isteklerine destek verdiğimizizi hiç şaşkırtıcı bulmayacaktır."

"Evet, öyle. *Gallienus'un* yönetimine karşı tarafsızız," diye yanıtladı Carrington. "Bu amaçla, kadınlarından biri sığınmak için topraklarımıza girdiğinde ve onlar onun iadesini talep ettiğinde, biz de bunu kabul ediyoruz. Başka bir deyişle, bu tarafsızlık değil. Bu tam tersi bir tutum."

"Ve Wodell'de *kralın* bu politikasını beğenmeyen birçok kişi var," diye cevapladı Mercy Teyze, "*kralın*" kelimesini, bunun kralın politikası olmadığını belirten bir şekilde vurgulayarak.

Ve bunun doğru olduğunu biliyordum. True bana söylemişti. Mülteci kadınları Airen'e geri göndermek, ülkenin kralı ile oğlu arasında çetrefilli bir konuydu. True, babasına sığınma hakkı vermesini tavsiye etti. Carrington ise Kral Gallienus'u veya ordunun komutasını elinde tutan soyluları kızdırmanın iyi olmayacağını söyledi.

"Oğullarının bunun için ölmesine razı olmaları yeterli mi?" diye karşılık verdi Carrington.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Mercy. "Ancak, *krallığına* ve *kralına* hizmet eden, kralın ordularını yöneten ve kralın adamlarının düşüncelerini bilen *benim oğlum* olsaydı, hangisini tercih edeceklerini merak ederdim. Krallığında adil değişiklikler yapan yeni bir hükümdara yardım etmek için mi, yoksa kralının hazinesini doldurmak için aptalca bir maceraya atılmak için mi?"

"Mercy," diye uyarıcı bir şekilde mırıldandı Wilmer amca.

"Üzgünüm, kocam," dedi, üzgün değilmiş gibi. "Ama sessizce oturup kimsenin oğluma hain demesine izin vermeyeceğim."

"Kralınızın hazinesi aynı zamanda sizin de hazinenizdir, kraliçem, ve giderek azalıyor," dedi Carrington, sanki teyzem konuşmamış gibi.

"Neden öyle, Carrington?" diye sessizce sordu.

Bunun nedeninin Firenze'ye karşı yürütülen kampanyalar olduğunu biliyordum.

Sessizlik oldu ve ben diken üstünde beklerken, kalbim deli gibi atıyordu, koridorda bir kapının açıldığını duyduğumda tüm vücudumla birlikte kalbim de sıçradı.

O yöne döndüm.

Ve ağızım açık kaldı.

Nadirii'den Serena koridorda koşarak geliyordu.

Ve o, bir kadın Firenz'in giysilerini giyyordu.

Sarı, kırmızı ve somon rengi boncuklarla süslenmiş turuncu bir sütyen, bacaklarını gösteren şeffaf turuncu etekler ve kalçalarının üzerinden geçen, boncuklarla süslenmiş, sarkan ve püsküllü bir bel bandı.

Acele etmiyordu.

Koşuyordu, gözleri bir o yana bir bu yana bakıyordu, sanki birinin onu göreceğinden korkuyormuş gibi (ve neyse ki, bunu yaparken *beni* görmedi).

Ve ben de öyle olduğunu düşünürdüm, çünkü onu böyle bir kıyafetle göreceğimi *asla* hayal edemezdim.

Ne oluyor?

Dünya tersine mi dönmüştü?

"Bu durumu kurtarabiliriz, Ekselansları," Carrington tekrar konuşmaya başladı, sanki kendini sakinleştirmiş gibi görünüyordu.

Serena köşeyi dönüp merdivenlere doğru koştu ve onu gözden kaybettim.

Ama Serena'nın oyunlarına aldırış etmeden, kral ve kraliçenin odasında olanlara dikkatimi geri verirdim.

Çünkü ben de teyzem gibi, kuzenime hain diyenlere hiç hoşgörü göstermezdim. "Aramus

söz söz verdi kendidonanmasını söz söz haçlı

seferine Carrington

devam etti. "Ophelia şu anda Nadirii'ye silah sağlamak için bağlayıcı bir söz vermeyecek, ama bildiğiniz gibi, Cassius'un niyet ettiği şey gerçekleşirse, o da elbette destek verecek ve gerekirse savaşçıların yaylarını ve sopalarını da sunacaktır. En önemlisi, *Firenze* Cassius'un haçlı seferine atlarını vereceğine söz verdi."

True'nun Dellish ordusunu sunmasıyla, bu, Triton'un tamamının Cassius'u destekleyeceği anlamına geliyordu.

Bu beni içten içe mutlu etti.

Özellikle de Mars da kendi sıcaklığını sunmuştu.

"Ancak," diye devam etti Carrington, "Airen kaosa sürüklendiğinde, ki bu kaçınılmazdır, ve Mar-el donanması kıyılarına yelken açtığında, Nadirii savaşçıları Airenzian gaspçısının prensesi olacak prenseslerinin arkasında saf tutacak ve Firenz atları yardıma koşacak, *biz* de ordularımızı Firenze'ye göndereceğiz. Firenze savaşçıları kuzeydoğu sınırında meşgulken, aslında *herkes* başka yerlerde meşgulken, Firenze'nin bizden kolayca çaldığı güneybatı sınırimızı geri alacağız. Ve bunu yaptığımızda, *güneye doğru ilerlemeye devam edeceğiz*."

Nefesimi tuttum, sonra yanaklarımın içini ısırdım ve hizmetçiyi tekrar inceledim.

Ama o koridorun ilerisindeydi ve b e n i m kadar iyi işitme yeteneği yoktu, bu yüzden beni duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi.

"Yani, Wilmer Kralı'nın bir yakut madeni ve safran tarlası elde etmek için tüm krallıklara verdiği sözü bozmak mı istiyorsun?" Mercy Teyze alaycı bir şekilde sordu.

"Prens True'nun verdiği sözü," diye düzeltti Carrington.

"Parşömen üzerinde True'nun adı yazmayacak, Carrington," diye karşılık verdi Mercy Teyze.

"O zaman evet. Yakutlar. Safran. Ve *güneydeki* zenginlikler," dedi Carrington kendinden emin bir şekilde. "Mars bunu duyduğu anda savaşçılarını batıya göndereceğini düşünmüyor musun?"

"Amcam sordu.

"Evet, öyle düşünüyorum. Ama o harekete geçtiğinde, planladığım şey gerçekleşirse, artık çok geç olacak," diye cevapladı Carrington. "Bu nedenle, izninizle, bir kuzgun göndereceğim ve onun peşine bir atlı göndereceğim. Hemen askere almaya başlayacağız.

Sayılarımızı artırın. Eğitime başlayın. Seferimize hazırlanın. Bu sefer onları gücümüzle ezip geçeceğiz. Ve planlamak için aylarca vaktimiz olduğu için hazır olacağız."

"Peki bu yeni askerlere ödemeyi neyle yapacağız, Carrington? Kralımızın sandıklarındaki tozla mı?" Mercy Teyze sordu.

"Onlar, hak ettiğimiz şeyi geri aldığımızda bu sandıkların çok daha zengin olacağını bilecekler," dedi Carrington burnunu çekerek.

"Yani onlara ödemeyi... daha sonra yapacağımıza söz mü vereceğiz?" Mercy Teyze alaycı bir şekilde sordu. "Buna razı olacak kadar aptal olanlar olursa, onları nasıl silahlandıracağız, zırh ve yiyecekleri nasıl sağlayacağız?"

"Verimli topraklarımızda bize kredi verecek insanlar var," diye önerdi Carrington.

"Ah evet, aristokrasiye ve tüccarlara borçlu olalım. Yine sonuçsuz kalacak bir arayışta, vatandaşlarımızdan vergi toplayıp, ezilmiş, mağlup olmuş oğullarına ödeme yapıp borçlarımızı ödeyeceğiz. Bu harika bir fikir," diye mırıldandı Mercy Teyze.

"Zenginlik ve kürklerle donatıldığında, planıma daha fazla güveneceksin, buna hiç şüphem yok," diye cevapladı Carrington.

Bundan emin değildim. Mercy Teyze zenginlik ve kürklerle dolu bir kadın değildi.

Bunu Carrington'a açıkça belirtmişti.

"Carrington, senin o kadar çok istediğin o toprakların beş yüzyıl önce ilk olarak Firenze'ye ait olduğunu biliyorsundur. Biz onlardan zorla aldık. Onlar da *yedi nesil önce* geri aldılar. Artık bunu unutmanın ve Wodell'in güçlü yönlerine odaklanmanın, ayrıca tarihte ilk kez kralı burada ve diplomatik masada otururken Mar-el ile ticaret ve güvenli deniz geçişi konusunda müzakere etmenin zamanı gelmedi mi sence?"

"Benim *bildiğim*, Dellish'lerin servetlerini geri istedikleri," diye cevapladı Carrington. "Katılmıyorum," diye karşılık verdi Mercy teyze.

"Kesin şunu," dedi amcam yorgun bir sesle. "İkiniz de. Başımı ağrıtlıyorsunuz."

"Bunu düşünmelisiniz, kralım," diye ısrar etti Carrington. "Acilen." "Günlerdir düşünmekten başka bir şey yapmadım," diye şikayet etti Wilmer Amca.

"Hızlı hareket etmeliyiz. Bir kuş gönderip..."

Amcam danışmanını keserek sözünü bitirdi. "Bunu düşüneceğim, Carrington. Yeter. Öğleden sonra konuşuruz."

"Majesteleri..."

"Öğleden sonra."

Sessizlik oldu, ardından derin bir iç çekiş, fısıltıyla vedalaşmalar duyuldu ve yatak odasının kapısı açılıp Carrington'ın gizlice dışarı çıktığını görünce, sebepsiz yere karnımı içime çektim.

Arkasından kapıyı kapattı ve merdivenlere doğru fırladı. Bir süre dinledikten sonra Mercy teyzem konuştu.

"Oğlun hain değil, Wilmer."

"Doğru, benimle konuşmadan ordularımı vaat etmemeliydi." "Oğlun hain *değil*."

Mercy teyzemin bu iddiasını tekrarlararken kullandığı ses tonuna dudaklarımı sıkıca kapattım.

Yine de ona hak vermem gerekiyordu. Tüm hayal kırıklıklarına rağmen, True'nun babasından, kralından ayrılmak için birçok fırsatı vardı.

Ama bunu hiç yapmadı.

Ve şimdi, tüm krallıklar olumlu bir değişim için bir araya gelirken, Wodell'in tüm krallıkları kızdıracak bir şey yapmayı seçmesi bana aptalca geldi.

Ama kesinlikle anakaradaki en zengin ve en güçlü olanı.

"Carrington ile tekrar konuşmadan önce, oğlunla, yani kocamla konuşmanı ve *onu dinlemen*i rica ediyorum," dedi teyzem.

"Gözlerimi kapatıp kafamı boşaltmak için biraz zamana ihtiyacım var," diye mırıldandı Wilmer Amca.

"Önce istediğimi yapacağına söz ver," diye ısrar etti Mercy

Teyze. "Sadece yarım saat."

"Wilmer."

Wilmer amca "Yarım saat, kadın!" diye bağırınca irkildim.

Bir an sessizlik oldu, sonra Mercy Teyze yumuşak bir sesle, "Tabii ki, kocacığım," dedi.

Kısa bir süre sonra onun dışarı çıktığını gördüm.

Ve o çıkarken yüzündeki soğuk öfkeyi görünce dudaklarımı daha da sıkı kapattım.

Teyzemle pek tanışık değildim.

Onun yanında birçok kez bulunmuştum. O,

tanınabilir bir kişi değildi.

Aceleyle kapıma koştum, kapıyı açtım, gölgeyi bıraktım ve sanki başından beri oradaymışım gibi dışarı çıktım.

Beni merakla inceleyen hizmetçi çocuğa gülümsedim, çünkü muhtemelen birkaç dakika önce koridorda yürüdüğümü görmüş ve geri döndüğümü görünce şaşırmişti.

Bunu kafama takamazdım.

Biriyle konuşmam gerekiyordu.

Sadece kiminle olduğunu
bilmiyordum.

Babamın ve annemin seçenek olmadığını biliyordum.

Ancak, aklıma, bilge, Wodell ve Firenze'nin çıkarlarını yürekten düşünen ve siyasetin değişkenliğini deneyimlemiş birini tanıdığım geldi.

Bu nedenle, Farah'ın yatak odasının kapısına doğruca gittim, umarım hala odadadır diye düşündüm, çünkü Kraliçe Ha-Lah'ın önünde onunla konuşmak istemiyordum.

Kapıyı çaldım ve birkaç saniye sonra kapı açıldığında çok sevindim. Ama gelen Farah değildi.

Sofia'ydı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Farah'ı arıyordum. Banyo yapacağız," dedim, titrediğini hissettiğim bir gülümsemeye. "İçeride mi?"

Birçok yönden de bilge olan Sofia, titrek gülümsememi fark etti ve soruma cevap vermedi.

Kendi sorusunu sordu.

"Her şey yolunda mı, genç Silence?"

"Evet. Birlikte hamama yürüyerek gidebiliriz diye düşündüm."

"Henüz gitti mi bilmiyorum, çocuğum. Odasına bir bakmalısın," diye önerdi.

Kafam karıştı. "Burası Farah'ın odası değil mi?"

Aklıma bir şey geldi ve başını salladı. "Öyleydi. Özür dilerim. Bu sabahki provanda muhtemelen fark etmedin. Kraliçe taşındığında, benim diğer odam... onun odasına daha yakındı, bu sabah karar verdik ki... şey..."

Onun cümlesini tamamlamasına izin vermedim.

"Tabii ki, değiştirdin. Ben bunu bilmiyordum. Ben de özür dilerim. Kızını bulmak için oraya gideceğim."

Sofia tekrar başını salladıktan sonra başını yana eğdi. "Endişeli görünüyorsunuz, müstakbel kraliçem. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kafamı salladım ve biraz yalan söyledim, "Hayır. Her şey yolunda. Sadece, belki de kralın akşam yemeğinde hala toplantıda olacağı için biraz endişeliyim."

Sofia'nın yüzü yumuşadı ve elime dokunmak için uzandı.

"Büyük kralımız Silence olsun ya da olmasın, sen onları b y leyeceksin.      sen çok  ekicisin, *cara*. L   en endişelenme."

O gerçekten çok sevimliydi.

"Teşekkür ederim, Sofia," diye fısıldadım.

"Git Şimdi. Farah'ı bul. Hamamda rahatla. Ak am yemeğinde g r      ve o sırada tüm Firenze'yi b y lediğini izlerim."

O kapıyı kapatırken ona çok daha parlak bir g l msemi verdim.

Sonra koridordan koşarak Sofia'nın eski yatak odasına gittim. Bu oda, diğer odadan ziyade, artık o tarafta bulunan Kraliçe Elpis'in odasına daha yakındı.

Kapıyı çaldığımda kimse cevap vermediğinde, bir sorunla karşı karşıya olduğumu ve bunu kendi başıma   zmem gerektiğini anladım.

Ama aslında endişelenmeme
gerek yoktu. Ne yapmam
gerektiğini tam olarak
biliyordum.

Böylece yönümü de i tirdim, koridordan ko tum, sabahlığımı kaldırdım ve merdivenlerden aşağı ko tum. Nadiren gittiğim bir yöne, sa a döndüm,      burası kralın i lerini g rd   resmi odaların bulunduğu yerd  ve başlangıç hariç, Mars bana karşı hiç resmi davranmazdı.

Günlerdir olduğu gibi, burası erkeklerle doluydu.

Mars'ın G venilirleri.

True'nun kişisel muhafızı.

Wilmer, Gallienus, Cassius ve Aramus'un da aynısı.

Do ruca Alfie'ye, True'nun en yakın yardımcısına gittim.

Salona girdiğim anda dikkatini bana çevirdi, Kyril ve Guard, Mars'ın adamları da  yle.

"Kontes," Alfie, yanına vardığımda fısıldadı.

"S r Alfie," diye mırıldandım. "Prensimiz h l  o kapıların arkasında mı?" diye sordum, diplomatik görüşmelerini yaptıkları toplantı odasının kapalı kapılarına bakarak.

"Evet, milady."

"Onunla konuşmak istiyorum, l   en," dedim.

Açıkça Őa ırmı tı ve bu yüzden dikkatli konuşuyordu. "Görüşmeler kesintiye u ramamalı."

"Anlıyorum." Duydu um tüm gelişmelerden dolayı bunu gerçekten anlıyordum. "Ama bu önemli." Vurgulamama gereken önemi eklemek umuduyla bir ara verdim. "* ok*  nemli."

Yanımda birinin varlığını hissettim, başımı çevirdim ve Kyril'i gördüm.

"Kralımı çağıracam," dedi Kyril hemen.

"Prensini istiyor," diye cevapladı Alfie.

"Onun prensi yok. Kralı var," dedi Kyril sertçe. Eyvah.

"Kuzenim Kyril ile konuşmak istiyorum," dedim ona.

"Konuşacaksın. Kralınla da," dedi Kyril. Kahretsin!

Kyril sandaletini çevirip çift kapıya doğru yürüdü.

Alfie bana belli bir bakış attı ve onun peşinden gitti. Ellerimi ovuşturarak mücadele ettim, çünkü işler iyi gitmiyordu.

True'ya söyleyebilirdim. True'nun bilmesi gerekiyordu. Mars'a duyduğum şeyi söyleyemezdim.

Ama şunu da söylemeliyim ki, onun da bilmesi gerekiyordu.

Görünüşe göre başka seçeneğim yoktu. Ya bunu kendime saklayıp, True'yu yalnız yakalayıp ona daha sonra anlatmalıydım, ya da kuzenimle acilen konuşmam gereken başka bir neden uydurmalıydım, böylece çok önemli siyasi tartışmaları kesintiye uğratacaktım.

Ya da True ve Mars'la paylaşmak zorunda kalacaktım. Çünkü ikisi de o anda peşimdeydi.

Aslında True takip etmiyordu. Amacına doğru büyük adımlarla yürüyordu. Mars ise kesinlikle takip ediyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu nişanım, benden bir metre uzaklıkta dururken.

"Ben... şey, ben..." Ona, True'ya, ona baktım.

İkisi de yanıma geldiler, çok yakınımda durdular ve çenelerini eğip bana baktılar.

Ve o anda Sofia'yı hatırladım.

Kocasının ne yapmaya niyetlendiğini bilmiyordu.

Ve delme törenindeki sözlerden, bilseydi ne yapardı diye merak ettim.

Tören, ilk sadakatin krallığa değil kocana olduğunu belirtiyordu.

Ama kocasının kralını kendi elleriyle öldüreceğini bilseydi...

Eğer kocası ona bunu söyleseydi, onu dayanılmaz bir duruma sokmuş olurdu.

Ve ben de o anda biraz aynı durumdaydım.

Ama kuzenimin nasıl bir adam olduğunu biliyordum.

Ayrıca, ertesi akşam Firenz kraliçesi olacağımı da biliyordum.

Her iki tarafla da ittifaklarım vardı.

Ve bunlardan biri (çok yakında) kocam olacak kişiydi. Bu yüzden ne yapmam gerektiğini anladım.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Mars hemen elimi tuttu ve ben de onunla birlikte koridordan bir kapıya doğru koştum. Kapıyı açtı ve beni içeri çekti.

True onu takip etti ve kapıyı arkasında kapattı.

Bu, cesur ipeklerle kaplı, minderler ve divanlarla döşenmiş kabul odasıydı.

O odayı çok sevdim, gelecekte kralımla birlikte ya da tek başıma misafir kabul etmek için kullanacağım bir oda.

Ama yine de, benim olacak sarayın her şeyini sevmiştim.

Bu, kim olduğumu ve bu sarayda kim olacağımı hatırlatarak bana cesaret verdi.

Bu düşünceyle omuzlarımı düzeltiltim ve bakışlarımı kralım ve prensime çevirdim.

"Sessiz ol, *mia piccola*, bazı meseleler var..." Mars söze başladı.

Cesaretimi kaybetmeden önce onu kesip sözünü kestim.

"Carrington'ın Kral Wilmer ile konuşmasını duydum. Kralın odasında. Duyduğum şeyleri dinledim ve şok ediciydi. Ve endişe verici. Öyle ki, siz... siz..." Çenemi kaldırdım. "İkinizin de bilmeniz gerekiyor."

"Sessiz ol," diye mırıldandı True, kendi şokunu açıkça hissederek. Ve endişesini.

"Carrington sana hain dedi," dedim True'ya ve sevgili kuzenimin gözlerinin daha önce hiç görmediğim tuhaf bir şekilde parladığını gördüm.

Bu, gözlerini imkansız bir şekilde daha yeşil gösterdi.

Ve bu imkansızdı çünkü zaten *çok* yeşildiler ama şimdi yeşil renkle *canlanmış* gibiydiler, sanki fantastik bir hızla açan bir yaprak gibi.

Durum o kadar önemliydi ki, gözlerimi o harikadan ayırıp Mars'a baktım.

"Ve Kral Wilmer'a, Cassius'un çabalarına yardım etme sözümüzden vazgeçmesini tavsiye etti. Bunun yerine, herkes Airen'e yardım etmek için yola çıktığında, kuzeybatı sınırındaki Firenze'yi işgal edecek."

Mars, True'ya baktı.

True, Mars'a döndü.

"Kral bu konuyu düşünüyor," diye ekledim ve iki adam da bana baktı. "Mercy teyze oradaydı ve bunu kesinlikle yapmamanızı tavsiye etti. Ancak, siz... İkinizin de..." Yutkundum. "İkinizin de bilmeniz gerekir."

Sessiz kaldıkları endişe verici bir an oldu. True ilk konuşan oldu.

"Doğru olanı yaptın ve iyi iş çıkardın, Silence," dedi nazikçe. "Şimdi bunu düşünme. Biz biliyoruz ama onlar bizim nasıl yaptığımızı bilmeyecekler."

"Kesinlikle bilmeyecekler," diye homurdandı Mars.

"Ama bundan sonrasını biz hallederiz," diye devam etti True. Bakışları üzerimde dolaştı. "Keyifli bir şeye hazırlıklı görünüyorsun. Git ve bunu yap, kuzenim. Ve ağır bir kararın doğru şekilde verildiğini bilerek yap bunu."

Ona başımı salladım.

True tekrar Mars'a baktı.

"Geri dön. Bir dakika sonra ben de gelirim," dedi Mars kuzenime.

True, Mars'a başını salladı, bana baktı, tereddüt etmiş gibi göründü ve beni dokunmak, muhtemelen alnımı öpmek istediğini anladım, ama Mars'ın orada olduğunu fark etti.

Bunu nişanlımla konuşmam gerek. Gerçek aşkımın sevgisini özlemiştim.

Onun açıkça duygularını gösteren biri olduğunu söyleyemezdim, ama duygularını gösterdiğinde, bu sıcak ve samimi olurdu ve benim aldığım tek tür duygulardı.

"Teşekkür ederim, Silence," diye ciddi bir sesle fısıldadı.

Omuzlarım rahatlamış bir şekilde düştü.

Doğru şeyi yapmıştım.

"Rica ederim, kuzenim," diye fısıldadım.

Başını eğdi, döndü ve odadan çıktı. Nişanlıma baktım.

"O haklı. Doğru olanı yaptın, benim küçük maymunum," dedi.

Ona gülümsedim. Yine titriyordu, bu sefer rahatlamaktan, ama gülümsediğimde titreme daha da şiddetlendi.

"Sen de inanılmaz derecede aptaldın ve bir daha asla bunu yapmayacağına dair yemin etmeni istiyorum," diye emretti Mars.

Gülümsemem kayboldu ve gözlerimi

kırptım. "Ben... pardon?"

"Bir kralın konuşmasını mı dinledin?" diye sordu. Begorrah.

"Mars..."

"Yanılmışım. Bu aptallık değildi. Dikkatsizlikti. Ve tehlikeliydi. Bir daha yapmayacaksın, Silence," diye tekrarladı.

Bu tehlikeli değildi (tam olarak).

O benim gölgemden haberdar değildi.

Kimse haberdar değildi.

Ve bu doğrudu, çok doğrudu, onu (çok) önemsemeye başlamıştım. Ama bunu (ve bunun anlamını) paylaşmaya henüz hazır değildim.

"Kimse beni görmedi," diye

güvence verdim. "Önemli değil,"

diye cevapladı.

"Ama Carrington, True'yu hain olarak nitelendirdi," dedim. "Kuzenimi tanıyorum, Mars. O hain değil. Ve *benim* ülkem olacak ülkeye karşı savaşmayı öneriyordu. Ya da, şey... *diğer* ülkem. Ne yapabilirdim ki?"

"Dinlemeyeceğim," diye karşılık verdi, yaklaştı, iki eliyle çenemi kavradı ve yüzünü benimkine yaklaştırmak için eğildi. "Bunu dinlemelisin, *piccolina*. Ağgözlü adam mı, yoksa çaresiz adam mı daha tehlikeli olduğunu belirlemek için benden çok daha bilge filozoflar gerekir. True'nun bana anlattıklarına ve benim gördüklerime göre, bu danışmanda bir terslik var. Tavsiye verirken kalbinde ne kral ne de ülke var. Kendisi için bir şey istiyor ya da yerine getirmezse kendi kralından daha tehlikeli olacak birine bir şey söz vermiş."

Mars, devam etmeden önce yüzünü daha da yaklaştırdı.

"Ve şunu dinle, benim küçük maymunum," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer topraklarım ve halkım saldırıya uğrarsa, son nefesime kadar onları savunurum. Ama eğer biri kraliçeme bir şey yaparsa, tarihte asla unutulmayacak bir intikam ateşi yakarım. Wodell'in tüm güçlü ormanları ve verimli tarlaları küle döner. Bu yüzden sana yalvarıyorum, lütfen ne erkeklere ne de kadınlara bana bunu yaptırmak için bir neden verme."

Bunu kraliçesi için mi yapardı?

Benim için mi?

Benim için bunu yaparsa, ona gölgemden bahsetmeliyim. Bilmesi gerekiyordu.

Ve o benim kocam olacaktı, bu yüzden bilmesi

gerekiyordu. Gözlerine baktım ve bunu yapmaya karar verdim.

Daha sonra.

Ama şimdilik...

"Söz veriyorum, Mars."

O başını salladı, daha da yaklaştı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve sonra geri çekildi, başını kaldırırken elleri boynuma kaydı ama bana bakmaya devam etti.

"Görünüşe göre bu akşam gelinim ve misafirlerimle akşam yemeği yiyeceğim," dedi.

Bu beni tamamen gülümsetmişti. "Banyoya mı gidiyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Mm," dedi, bakışları vücudumun aşağısına kaydı.

"Jasmine'in vücut çorabını giyiyorum," dedim, yanaklarımın kızardığını hissederek.

"Mm," diye mırıldandı yine, gözleri tekrar benimkilere döndü ve gözlerime baktığında, gözlerinde muhteşem ve korkutucu bir karanlık vardı.

"Gitmeliyim. Farah beni bekliyor olmalı," dedim. "Ve muhtemelen Kraliçe Ha-Lah da."

"O zaman evet, yapmalısın. Ama önce, ağzını alacağım."

Bu hem harika hem de korkutucuydu ve ben donakaldım, ona bakarak hangisinin galip geleceğini merak ediyordum. O eğildi ve ağzımı sert bir öpücükle kapattı, dilini dudaklarıma değdirdi.

Dudaklarımı açtım.

Dili içeri girdi. Tamam.

Bu sadece harikaydı.

Ona sarıldım, kollarımı onun boynuna doladım, dillerimiz dans ederken Mars başımı arkadan tuttu ve bir kolunu bana dolayarak beni daha da kendine çekti.

Öpüşmemizi çok çabuk sonlandırdı, uzaklaştı ve burnumu öptü. "Akşam yemeğine kadar, benim Sessizliğim, ve sonrasında," diye mırıldandı.

Sonrası.

Daha fazla öpücük.

Yine, *muhteşem*. "Evet,"

diye fısıldadım.

Bakışları yumuşadı, elimi koluna takıp beni odadan çıkardı.

Beni Kyril'e teslim ederek, "Onu bahçe banyosuna götür" diye emretti.

Mars elimi uzattığında Kyril elimi tuttu ve sonra koluna takıldım.

Geriye dönüp baktığımda, Lorenz'in Mars'a yaklaşıp toplantı odasına girmeden önce onunla konuştuğunu gördüm.

"Farah ile tanıştın mı?" diye sordu Kyril ve ben de gittiğimiz yere doğru döndüm.

"Evet. Ha-Lah'la da tanıştım. Belki daha sonra Elena, Hera ve Jasmine'le de tanışırım."

"Ah, saraydaki en güzel kadınlarla hamamda olmak yerine, salonlarda dolaşıp hiçbir şey yapmamak," diye Kyril alaycı bir şekilde mırıldandı.

Yeni edindiğim arkadaşlarımla, herkesin beni sevdiği bir yerde olduğum için bir şans denedim.

Ve bu şans, ona karşılık olarak onu alay etmek için kullandım.

"Sadece şunu söylemek istiyorum, Jasmine'e özel bir seans teklif etmek istersen, onu iyi tanımıyorum ama bildiğim kadarıyla, buna karşı çıkmayacaktır."

"O hangisi?"

"Elena'nın kahverengi saçlı yardımcısı."

"Akşam yemeğinde tanıştırmak gerek," dedi hemen, ben de kıkırdadım. "Bunu ayarlarım."

"Çok teşekkürler, gelecekteki kraliçem," diye cevapladı, bana sırıtarak.

Sonra beni havuza götürdü ve yol boyunca aynı türden şakacı, tatlı espriler yapmaya devam etti.

Çok hoştu. O

çok hoştu.

Ve eğer biri bana zarar verirse, gelecekteki kocam bütün ülkeyi yakıp yıkardı.

Bunu korkutucu bulmam

gerekirdi. Ama bulmadım.

Bunu tamamen *harika* buldum.

Kral Mars Laches

Birinci Kat, Batı Koridoru, Devlet Kanadı, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

"Böyle bir şeyin daha önce olduğunu duydun mu, Mars?" diye sordu Lorenz.

"Hiç," diye mırıldandı Mars, generalinin omzunun üzerinden bir boşluğa bakarak.

"Ben de duymadım."

Mars adamına baktı. "Bu bir hile değil mi? Senin merhametini kazanmak için bir şey mi? Savunmanı düşürmek için mi?"

"Yaralarının durumuna bakılırsa, öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevapladı Lorenz. "Kırbaçlanmanın sonuçlarını gördüm. Kırbaç kullandım. Hiç böyle bir şey görmedim. Çok acı çekmiş olmalı."

Bu hiç mantıklı değildi.

"Go'Doanlar rahiplerini bu şekilde cezalandırmazlar. Genellikle danışmanlık yapılır ve suçlar devam ederse ve aşılamaz veya savunulamazsa, ihraç edilirler. Bu din, bedensel cezayı reddeder."

"Ben de öyle anlıyorum," diye onayladı Lorenz. "Ancak en kötü suçlar için böyle olduğunu söyledi. Ama söylediği her şeyde, yalan söylediğini anladığım tek an buydu."

"O zaman ona güvenemezsin," dedi Mars. "Onunla oyun oynarsan, bu aşırı bir durum olsa bile, o senin niyetini anlayıp seninle oyun oynayabilir."

"Şu an için ona güvenmeyeceğim, ama bilmen gerekir ki Nyx güveniyor. Onu tutmak istiyor."

Mars kaşlarını kaldırdı.

Nyx, Lorenz kadar güvenilir değildi. Aptallara tahammülü yoktu. Ve Fire City'yi çevreleyen yanan duvarlar, o bir aldatmacaya kanmadan önce sönecekti.

"Tebes'teki kibirini olgunlaşmamışlık ve cesaret olarak algıladı," diye açıkladı Lorenz. "O zamandan beri ona karşı zaafı var. Oynadığımız oyunu seveceğini hisseden oydu. Ve sevdi de. Ama bugün..." Başını salladı. "Mars, burada durup sana, o yaraları olan adamın, onun durumunda herkesin ona göstereceği nezakete verdiği tepkiyle, bir oyun oynadığını söyleyemem."

"Tetikte olun," diye uyardı Mars.

"Katılıyorum," dedi Lorenz. "Ama kralım, bir şey açık görünüyor. Go'Doan'dan biri ona bunu yaptı. Bu yüzden, bir şeyler dönüyor. Ya da biri asi davranıyor."

"Ve o da bunun bir parçası olabilir," diye ekledi Mars.

"Sevgilim onu aldatmak istemez. Onu kanatları altına aldı." Mars iç geçirdi.

Ve Nyx sana sadakatini verdiyse, bunun için ölür.

"Peki ya sen?" diye sordu Mars ve savaşınsının yüzünün sertleştiğini gördü.

"Sen benim gördüklerimi görmedin. Nyx soruşturma talep ettiğinde onun korkusunu hissetmedin. O benim evimde, Saturn ve Faunus ile bir seansın ardından içkiden uykuya dalmış durumda. Nyx onun burada kalmasını istiyor ve ben de öyle, çünkü iyi kalpli birinin onu tekrar aynı duruma maruz kalması için geri göndereceğini hayal edemiyorum. Ya da daha kötüsüne. Ve bunun, karımla benim onun kışından zevk almamızla hiçbir ilgisi yok. Bugün gördüklerimden sonra, bu adamda beni çeken bir şey var. Bence onda bir şey var."

Onu düşünüyorum ve eğer ona hiç sahip olmadığı bir şey verilirse, bizim iyiliğimize karşılık verecek olanın o olacağını düşünüyorum. Sadece bunun nasıl olacağını bilmiyorum."

Bu, Nyx'in içgüdülerinden bile daha fazla Mars için anlamlıydı.

"Peki Saturn ve Faunus?" diye sordu Mars. "Onlarla konuştun mu?"

"Konuşmadım, ama Nyx, özellikle Faunus'un ona ısındığını söylüyor."

Faunus, Saturn gibi bir fahişeydi. Her şeyi sikiyordu. Kılıç kullanmada bu kadar iyi olmasaydı, Fire City'nin Heden Bölgesi'nde popüler bir cazibe merkezi olurdu.

Ama deliklere yönelme eğilimi vardı ve hoşuna giden bir şey olursa bir süreliğine sevgili edinmesi de bilinmeyen bir şey değildi.

O da Güvenilir olmak istiyordu. Saturn gibi.

Ve belki de bu, onların o seçkinler arasında yerlerini kazanmaya başlamaları için bir yoldu.

"Onun oynamaya devam etmesini istiyorum," diye karar verdi Mars. "Faunus ve Saturn'ü oyuna al."

"Nyx bundan hoşlanmayacak," diye uyardı Lorenz.

"Bu, kralının emri. Ama eğer o, senin hissettiğin gibi biriye ya da değilse, sonuçta her halükarda olması gerektiği gibi olacak."

Lorenz çenesini kaldırdı ve uzaklaştı. Mars burnundan nefes aldı.

Dellish kralının zayıflığı ve Airenzian kralının kibiriyle uğraşırken, Go'Doan'ın bilinmeyen entrikalarıyla da uğraşmak istemiyordu.

Ama asıl istediği şey, yakında karısı olacak kadından ve o gece yatak odasında onun öğretilerini nereye götüreceğinden başka hiçbir şey düşünmemektir.

Ancak babası, on yedi tane daha ciddi sorunla uğraşırken, akşam yemeğinde karısının yanına oturduğunda hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyor ve onu öpüyordu.

Mars'ın kralı böyle olacaktı.

Ve bu, onun olacağı koca olacaktı. Bu yüzden, yapmaya karar verdiği şey buydu.

31
SEÇİM

Kraliçe Mercy Axelsson

Catrame Sarayı Loftları, Kuzeydoğu Köşesi, Catrame Sarayı Arazisi, Ateş Şehri

FIRENZE

Kuzgun uçu ve Mercy anında başını çevirip başını salladı.

Yanındaki uzun boylu adam küçük yeşil bayrağı kaldırıp salladıktan sonra hızla geri çekti.

Böylece, iki yüz metre uzaktaki atlı adam dörtlale gitmeye başladı.

Bu, kuzgunun Ateş Şehri'nden ayrılmadan önce gökyüzünden vurulacağı anlamına geliyordu, binici ise onu takip edecek olan haberciye atının üzerinde bekliyordu.

Ne yazık.

Kuzgunlar asil, bilge ve sihirle doluydu. Eğer sadece isimde değil, gerçek bir kraliçe olsaydı, kuzgunlara zarar vermeyi cezalandırılabilir bir suç haline getirirdi.

Ancak, yapılması gerekeni yapmalıydı. Ve Mercy bunu yaptı.

Bekledi.

Yanındaki adam bekledi.

Ve uzaktaki atlı adamlar bekledi.

Ama Carrington, her şeyi yapabileceğinden o kadar emindi ki, kuzgunların yuvalarından aşağı atladı ve etrafına bakmadan saraya geri döndü.

"Burada bekle. Carrington'a sadık bir adam başka bir kuş göndermeye gelirse, işareti ver. Ve Carrington'ı yakından izle. Kocamın adamlarıyla olan tüm yakın ilişkilerini rapor etmeni istiyorum. Ve tüm iletişimlerini de istiyorum, Bram. Nasıl gönderirse göndersin. Onları alabildiğin anda. Kraliyet düğünü sırasında bana teslim edilse bile umurumda değil."

"Evet, kraliçem," diye mırıldandı Bram.

Gizli konumundan ayrılıp saraya doğru yürüdü.

Carrington'ın gönderdiği mesajın içeriği gerçekten önemli değildi. Vatan hainliği olsa bile, kocası umursamayabilirdi. Carrington, her durumdan kendini kurtarabilen rahatsız edici bir yeteneğe sahip gibiydi.

Ve Wilmer, Mercy'nin neden onun adamlarını (ya da True'nun adamlarını, Wilmer'ın adamlarının gerçekten Wilmer'a ait olduğuna güvenemiyordu) kullanarak en yakın danışmanının kuşlarını gökyüzünden vurduğunu bilmek isteyecekti.

Ancak işler endişe verici bir hızla ilerliyordu ve Wodell, sevgili kocası ve sevgili oğlu için işler doğru yönde gitmiyordu.

Belki de bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Kralı.

Ya da oğlu.

Aslında bir seçim değildi.

Kocasını seviyordu. Hem de çok. Ama kocası zayıftı.

Zayıf bir adamın arkasında durmaktan bıkmıştı. Onun karısı olmak, onu ömür boyu desteklemek anlamına geliyordu.

Ve oğlu Wodell tahtına oturmasını istiyordu. Bunun için ölse bile.

Hayır, başka seçeneği yoktu.

Mercy, True'yu seçti.

Prenses Elena

*Büyük Merdiven, Catrame Sarayı, Ateş Şehri
FIRENZE*

"İzninizle, Majesteleri, sizi dinleyeceğim."

Go'Doan'ın beni çağırdığını görmek için döndüm.

Adı neydi?

G'Liam.

Merdiven sahanlığında durdum ve başımı eğdim. "Elbette, Liam, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Özel olarak konuşmak için vaktin var mı?"

Yüzünü inceledim.

Sıradan bir ifadeydi.

Hiçbir şey belli etmiyordu.

Ama bir Go'Doan'dan en azından bir şeyler öğrenme fırsatını kaçırmak olmazdı.

Ya da ben, onlar hakkındaki her bir ipucunu büyüleyici bulduğum için bu fırsatı kaçırmadım. "Belki Kral Mars'ın gayri resmi odalarından birinde," diye mırıldandım.

Yan tarafa adım attı ve kolunu kaldırdı, cüppesinin uzun alabaster kolu neredeyse dizine kadar uzanıyordu.

Ve uzundu.

Aynı zamanda yakışıklıydı. Adil. Erkeksi ama agresif olmayan belirgin özellikleri vardı. Sivri kirpikli ela gözleri vardı.

Go'Ella'nın yardımcıları muhtemelen onun tarafından seçilmek için sıraya girmişlerdi. Bu düşünce midemi bir tür mide bulantısıyla kıvırdı.

Yine de onun önünden geçerek merdivenlerden aşağı indim ve bakmak istemediğim halde en alta baktım.

Kendimi durduramadım.

Ve tabii ki, son günlerde onu nadiren görmeme rağmen, Cassius toplantı odalarının dışında duruyordu, oldukça tedirgin görünüyordu, bir adamı yanında, diğerinde Kral Aramus vardı, hepsi Alfie'nin yanında duran True'yu dinliyorlardı.

Ve tabii ki, Cassius'un bakışları sanki onun yanında olduğumu hissedebiliyormuş gibi bana yöneldi.

Gözleri beni süzdü ve anında Go'Doan'a odaklandı. "Bu taraftan, prenses?" diye önerdi Liam.

Prens'ten uzaklaştım ve rahibe başımı salladım.

Doğu koridoruna döndük, koridoru geçtik ve kapısı açık olan boş bir odaya girdik.

Liam arkamızdan kapıyı kapattı.

"Her şey yolunda mı, G'Liam?" diye sordum, odanın içine doğru ilerlerken.

"Sanmıyorum," diye cevapladı, bana doğru yaklaşarak ve tek önsöz olarak, "Annen çok hasta," diye duyurdu.

Kanım donarken midem bulandı, ama buna rağmen, yüzümün merdiven boşluğunda onunki kadar ifadesiz olmasını umdum.

Cevap verdiğimde sesimin nötr ve sabit olduğunu duyduğuma sevindim. "O iyi, Liam. Neden aksini düşünüyorsun?"

"Anneniz hasta, Prens Elena, ve üzülerek söylüyorum ki, durumuyla ilgili öğrendiklerime göre, iyileşmeyecek."

Aman Tanrım.

Göğsümü bir acı deldi.

Ama o yaralanmayı düşünemedim.

Onun hasta olduğunu nasıl bildiğini ya da onun "durumu" hakkında ne bildiğini bilmiyordum, çünkü ben bile onun durumunu bilmiyordum.

Sadece, teğmenlerinden biriyle konuşmadığı sürece, bu konu hakkında hiç konuşmadığını biliyordum.

Ve özellikle böyle bir zamanda, kimsenin bunu bilmesini istemediğini varsaymak güvenli olurdu.

Liderin kadar güçlüydün. Melisse bana bunu öğretmedi.

Annem yaptı.

Bu nedenlerle, ses tonumu sertleştirerek "Neden böyle şeyler söylüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü Go'Doan'a girmeden önce mentorumun yaptığı gibi ben de bu konuyu araştırdım. Elimizde iksirler var. Acıyı hafifletmek için. İştahı sağlıklı tutmak için. Her ikisinin de yorgunluğu gidermekle kalmayıp, hayatı... katlanılabilir bir kalitede uzatacağına inanıyoruz."

Katlanılabilir.

"Tekrar ediyorum, annem hasta değil. Ama yine de, genel olarak, umarım alınmazsın Liam, Nadirii'yi Nadirii tedavi eder," diye hatırlattım ona.

O, benim yapmadığım gibi konuştu.

"Büyük ilerlemeler kaydettiğimi söyleyemem. Bu araştırmaya ilgi duyan daha fazla kişiye, daha fazla araştırma konusuna ihtiyaç var ve tedavilerin etkilerini daha uzun bir süre boyunca gözlemlemek önemli olacaktır. Size şunu söyleyebilirim ki, şu ana kadar gözlemlediklerim umut verici."

Kapı açıldığında cevap vermekten kurtuldum ve Prens Cassius içeri girdi.
içeri girdi.

Ben de onu inceledim.

Gerçekten, bu kadar uzun boylu olması mı gerekiyordu?

Ve deri giysilerini o kadar doldurması mı gerekiyordu?

Ayrıca, deri gömleğini boğazına kadar iliklemesi mi gerekiyordu, böylece mürekkep boynunun sol tarafından kayarak sakalının içine kaybolduktan sonra yanağına ve gözünün çevresine doğru süzüldü mü?

En azından sakalı dağınık olamaz mıydı? Parmaklarınızla tutup çekmek isteyeceğiniz kadar gür, kalın ve erkeksi bir sakal değil.

Son olarak, biraz beceriksiz olamaz mıydı? Kendine güvenen, uzun bacaklı bir asker gibi bize doğru yürürkenki hali çok sinir bozucuydu.

Yakında sinirlenmeyecektim.

O, küçük grubumuza gelip durmadığında, şaşkınlıktan hareket edemeyecek hale geldim.

Yanımda durdu, kolunu belime doladı, parmaklarını kalçama kıvırdı ve beni o kadar sertçe kendine çekti ki, başım boynumda zıpladı.

"Her şey yolunda mı, prensesim?" diye homurdandı, sanki sorunun cevabını zaten biliyormuş gibi. Her şey yolunda değildi, bundan hiç hoşlanmamıştı ve bu yüzden birinin kafasını omuzlarından koparmak niyetindeydi.

"Her şey yolunda," dedim ona.

Bana somurtarak baktı.

Ve gerçekten.

Bu kadar muhteşem bir şekilde *kaşlarını çatması* mı gerekiyordu?

"Sizi baş başa bırakayım. Bu günlerde pek fazla zamanınız olmuyor," dedi Liam, gözleri üzerimde. "Ama odanıza, nasıl kullanılacağı ve herhangi bir yan etki görülmesi durumunda nelere dikkat edilmesi gerektiği konusunda talimatlar içeren birkaç şişe göndereceğim. Bu durum pek sık görülmez, ama her ihtimale karşı bilmek iyidir."

"Gerek yok," dedim keskin bir sesle.

"Neyin gerekli olmadığını?" diye sordu Cassius, hala homurdanarak. "Ve hangi şişeler?"

Sanırım annemin insanların onun durumunu konuşmasını ve kesinlikle bilmesini istememesinin nedeni tam da buydu.

Çünkü bir kez konuşulmaya başlandığında, bu konuşmalar yayılma eğilimindeydi.

"Yine de göndereceğim," dedi Liam. "Fikrini değiştirirsen diye." "Hangi şişeler?" diye tekrarladı Cassius.

Ama G'Liam bana, prense selam verdi, sonra dönüp odadan çıktı.

Kapı arkasından kapandığında, dönen bendim ve Cassius'un alışkanlıklarından öğrendiğim gibi, bu benim isteğim değildi.

Ama önüm onun önüne bastırıldığında itiraz edecek gücüm yoktu.

Başımı geriye eğdim.

"Ne şişesi, Elena?" diye sordu.

"Önemli değil. Önemli değil. Onları gönderirse bile, ben onları imha edeceğim."

"Önemli değilse, bana ne olduklarını söylemekte bir sakınca olmamalı."

"Önemli değil, bu yüzden bunun hakkında konuşarak zaman kaybetmeye değmez." "Kocan bir şeyi bilmek istiyorsa, ona söylemelisin." Sabrım tükeniyordu.

"Öncelikle Cassius, sen benim kocam değilsin... henüz. Ama kocamış olsan bile, benim kendime saklamak istediğim bir şeyi bilmek istersen, kocan olarak bana bunu yapmama izin vermelisin."

"Bu sağlıklı bir evlilik olmaz."

O bunu bilirdi. Raporlara göre, çok sağlıklı bir evliliği vardı. Ve acı içinde sona erdi.

Bu nedenle, cevabımı verirken sesimi yumuşattım: "Sana zarar vermek istemiyorum, ama şunu bil ki, evliliğimiz senin önceki evliliğin gibi olmayacak."

O hemen cevap verdi.

"Sen adilsin, o kızardı. Sen uzun ve zayıfsın, o minyon ve tombuldu. Sen rüzgar gibi sürersin, o atlardan korkardı. O serçelerin uçuşundan zevk alırdı, sen muhtemelen onu iki yüz fit yükseklikte havada vururdun."

Derinden kırıldım.

"Ben bir serçeyi öldürmem," diye tersledim.

O, kolunu sıkarken bir kez başını salladı ve

Ben.

"Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsun."

Anladım.

Hâlâ kırgındım.

"Ben et bile yemiyorum," dedim ona.

Şaşkınlıkla başını salladı. "Et yemiyor musun?"

"Geçen gece akşam yemeğinde yanımda oturdun, Cassius. Kızartma yedim mi?" "Kız kardeşinin yaramazlıkları yüzünden iştahın kaçtı sandım."

"Hayır. Nadirî'lerin çoğu et yemez. Ama kız kardeşimin et yiyenlerden biri olduğunu belirtmeliyim. et yiyenlerden biri olduğunu belirtmeliyim."

"Bu saçma," dedi. "Neden?"

"Çünkü vücudun ete ihtiyacı vardır."

"Öyle değil, çünkü hayatımda hiç et yemedim ve gördüğün gibi gayet iyiyim."

Bu bilgiyi hem değerlendiriyor hem de büyüleyici buluyor gibiydi.

Onun büyülenmesine zaman ayıracak vaktim yoktu.

Onun hayranlığını izlemekten zevk alacak vaktim de yoktu.

Yapacak işlerim vardı.

Onlar, benim yardımcılarım ve Canavar Kardeşlerim ile banyoda oyalanırken, hasta annem, bizim pek iyi geçinemediğimiz dört ülkeyle, sürekli savaş halinde olduğumuz bir ülkeyle ve neredeyse hiç tanımadığımız bir ülkeyle, ne tür bir müzakere yapıyordu bilmiyorum.

Airen'de Firenz tarzı banyolar olduğunu bilmiyordum.

Cassius da askerlerine benim esneme hareketlerimi öğretmemi istemişti.

Ama önümde, günlerimi anlamlı ve amaçlı kılan şeylerin yok olduğu, banyoda oyalanmak (veya benzeri şeyler) gibi şeylerin geleceğim olduğu bir ömür uzanıyordu.

Böylece ona, "Beni bırakabilirsin. Hamamda diğerleriyle buluşacağım" dedim.

"Senin o olmadığını biliyorum."

Bunu sert ama düşünceli bir şekilde söylemesi, dikkatimi onun yüzüne çevirmemi sağladı.

"Bunu anlamalısın Elena. O yıllar önce kayboldu. Onu özlemediğimi iddia etmeyeceğim. O bana defalarca geldiği ve gelecekte de geleceği halde, onu düşünmediğimi iddia etmeyeceğim. Ama o gitti. Ben gitmedim. Sen benim kaderimsin. Kızımın bir anneye ihtiyacı var. Senin vesayetindeki çocuğun bir babaya ihtiyacı var. Kaderimiz böyle ve biz bu konuda ilerlemenin bir yolunu bulmalıyız."

"Bunu nasıl yapacağımızı bulmak için bir günden fazla zaman harcamamızın sakıncası var mı?" diye sordum.

Dudakları kıvrıldı.

"Hayır, sorun değil," dedi ve sonra, "Bugün ve yarın da alabilirsin," diye ekledi.

Ve gerçekten.

O da eğlenceli olmak zorunda

mıydı? Ona sert bir bakış attım.

Dudakları yine kıvrıldı.

"Kız kardeşin neden Firenz kıyafetleri giyiyordu?" diye sorduğunda dudakları kıvrılmayı bıraktı.

O zaman ona baktım.

"Onu görmedim," diye devam etti. "Ama adamım gördü ve onun en güzel, pullu, kadın Firenz kıyafetleri giydiğini söyledi."

Bunu hayal edemedim.

Bunu anlayamıyordum bile.

"Serena mı?" diye sordum nefes nefese.

O başını salladı. "Kesinlikle. O oldukça dikkat çekici, özellikle de Firenz marka şeffaf iç çamaşırı ve sütyen giydiğinde."

Tanrım.

"Sence, senin, şey... o kişi...?" Soruyu

bitiremedim.

Diğer kolunu bana doladı ve kahkahaya boğuldu. Ve...

Gerçekten.

Bir şeyi komik bulduğunda bu kadar yakışıklı görünmesi şart mıydı?

"Görünüşe göre bir talimat almış," dedi gülerek.

"Ve bu yüzden, cildini yakacak kadar sıcak giysilerle Catrame Sarayı'nda yürüdü mü?"

"Biraz zaman geçtiği için, şu anda cildi kesinlikle bir şekilde yanıyor olmalı, savaşıyor."

Cildim yanmaya başladı, yani yanaklarım. Onun boğazına baktım.

İyi bir seçim değildi.

Kulağına karar verdim.

"Elena," diye mırıldandı.

Kendimi zorlayarak gözlerine baktım.

"Akşam yemeğinde sana katılacağım."

Bu neden kalbimi hafifletmişti? "Habercileri uyarayım," dedim alaycı bir şekilde.

Gözleri parladı.

Bunu, ağzı ağzımı ele geçirmeden hemen önce yaptılar (bu sefer kesinlikle o benim ağzımı ele geçirdi, tersi değil).

Beni öfkeliendirmesi gereken bir şekilde dilini içime soktu.

Ama öfkeliendirmemişti.

Bunun yerine, kollarımı kaldırıp boynuna doladım ve başımı eğdim. böylece benden daha fazla sahip olabilirdi.

Cassius kabul etti.

Kollarını sıkılaştırdı, beni parmak uçlarıma kadar kaldırdı ve vücuduna daha da yaklaştırdı. Elim, alnına doğru uzanan kısa saçlarının üzerinden geçirdim, elimi o yolda ilerlettim, sonra aşağıya indirdim ve orada içimden gelen şeyi yaptım.

Çenesinden sakalını tutup çektim.

O da dişleriyle alt dudağımı ısırarak cevap verdi.

Isırığın hoş acısıyla inledim, gözlerim onun gözlerinin sıcaklığını algılayacak kadar titredi ve o kalçalarının sertliğini karnıma bastırırken ağzım yine ele geçirildi.

Onu böyle yaparken, bana karşı belirgin ve gururlu hissederek, bacaklarımın arasında buna karşılık gelen bir sel hissederek, öpüşmemizi kesip fısıldadım, "Cassius."

Sakalının kaşıntısı cildimi okşarken, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Yemekten sonra odama gel," diye gürledi.

Tanrım, tanrıça adına.

"Yapamam. Bakmam gereken..."

Beni kalçalarına daha sıkı bir şekilde bastırdı.

"Bu sabah rahatladın, savaşçım. Ben rahatlamadım," diye hatırlattı bana. Aman Tanrım.

O bulamadı.

Başımı geri çektim, o da başını kaldırdı ve gözlerine baktım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Düşünemedim. Bencilce davrandım."

Bana baktı, arzusu azaldı, düşüncelere daldı.

Sonunda konuştu. "Bu dünyanın sonu değil, Elena. Ve bu gece bana katıldığında, önce konuşacağız ve sonra, istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağımızı bilmen gerekir."

"Sen bana istemediğim birçok şeyi yaptırabiliyorsun gibi görünüyor," diye mırıldandım.

"Çünkü sen bunları istiyorsun, prensesim," diye cevapladı. "Sen istememek isteyebilirsin, ama istiyorsun." Buna karşı çıkamadım.

Keşke

yapabilseydim.

Ama

yapamadım.

"Üç aydan az bir süre sonra evleneceğiz," diye hatırlattı bana. "Birbirimizi tanımak için zaman bulmalıyız."

"Benim gördüğüm şey, senin sinir bozucu olduğun," diye patladım.

Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü çoğu zaman haklıyım."

"Çoğu zaman" doğru kelime değil. Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz. Bu aşamada bu kelimenin uygun olup olmadığını bilmek imkansız.

Bana sıırttı.

Ve sonra savaş alanında çok iyi yaptığı şeyi yaptı.

Kız kardeşimin bitmek bilmeyen şikayetlerine neden olan bir şey.

Onun öpücüklerinden dudaklarım şişmiş, vücudum onun vücuduna yapışmış halde şakalaşırken, o bir sürpriz saldırı gerçekleştirdi.

"Go'Doan'ın bahsettiği şişeler neydi, Elena?" "Lütfen bana bunu sorma," dedim yumuşak bir sesle.

Beni inceledi.

"Haklısın," diye pes ettim. "Paylaşmalıyız. Açıkça yapmalıyız. Ama benden çok çabuk çok şey isteme, Cassius. Sen bir kocaydın. Sen... oyalanmıştın."

Mizah yeniden ortaya çıkınca, bakışlarındaki düşünceli

ifade kayboldu. "Gerçekten oyalanmışım, savaşçım,"

diye mırıldandı. "Ben oyalanmadım."

Ciddi bir ifadeye büründü.

Ben konuşmaya devam ettim.

"Akıl hocam Melisse bana, geçmen gereken azgın bir nehirle karşılaşırsan, büyük bir sıçrayışla bunu başarabileceğini öğretmişti. Ancak, büyük olasılıkla suya düşüp kaybolursun. Ama zaman ayırıp nehir kıyısını incellersen, sonunda güvenli bir geçit bulursun."

"Akıl hocan çok bilge birine benziyor." "Bu yüzden o benim akıl hocam."

Beni kollarıyla sıkıca sarıp, "İstediğini alacaksın, prensesim. Sana bugünü, yarını ve ertesi günü de vereceğim" dedi.

Ona gülümsemek istemedim. Bununla mücadele ettim. Ama neredeyse eminim ki bir kısmı sızdı.

Cassius bir koluyla beni bıraktı ve beni tamamen bırakmadan önce saçımı kulağımın arkasına koydu.

Kapıya doğru yürüdü ama kapıyı açmadı.

Bana doğru döndü.

"Bu gece, mahremiyetimiz garanti altına alındığında odamda paylaşacağım. Ama bilmediğiniz birçok şey oluyor, bunları bilmeniz gerekiyor. Bu nedenle, Serena Nadirii'nin hükümdarlığını üstlenirse, bu durum normalde olduğundan çok daha büyük bir felaket olur."

Aniden nefes alamadım.

Konuşmasını bitirdiğinde sesi daha da alçaldı. "Go'Doanlar, özellikle de G'Liam, birçok şifa yöntemini bilir. O şifeleri kullanmayı düşünmenizi tavsiye ederim. Bu size iğrenç gelse de, önce bir hayvanda denemenizi öneririm. Güvenli oldukları anlaşılırsa, kullanın. Şu anda olanlara bakılırsa, hepimizin bilge ve sakin kafalı insanlara daha fazla ihtiyacımız var." Konuşmasını bitirirken sesi iyice alçaldı: "Ve bu zamana en çok ihtiyaç duyan kişinin siz olduğunu düşünüyorum."

Bunu söyledikten sonra, kısa bir selam vererek kapıyı açtı ve içeri girdi.

O kapıyı arkasında kapattıktan sonra, cildimde bir ürperti hissederek onu inceledim. Bu ürpertinin ne anlama geldiğini biliyordum.

Annem hiçbir şey saklamıyordu.

Prenses Serena

Özel Oyun Süiti, Dahlia Odaları, Heden Bölgesi, Ateş Şehri FIRENZE

Önünde büyük bir ayna vardı. Perdeleri yerdeydi.

Sütyeninin kupaları aşağı itilmiş, göğüslerini yukarı doğru itmişti, pembe uçları sertleşmiş ve arzuyla dışarı çıkıntı yapıyordu.

Geniş boncuklu ve püsküllü kemeri kalçalarının etrafındaydı, sarkan parçalar hassas cildine sürekli dokunarak onu çıldırtıyordu.

Bacaklarının arasındaki kıvrımlar kısmen gözle görülebiliyordu.

Kolları başının üzerinde, bileklerinden süet kayışlarla bağlanmıştı. Bacaklarının arasında uzun ve şişkin, dar bir uca doğru inen ve sapı görülebilen bir alet vardı. Onu o kadar geniş dolduruyordu ki, kendi kendine yerinde kalıyordu. Ancak, amının duvarları kontrolsüz bir şekilde onun etrafında kasılmaya devam ediyordu.

Adam onun yanında durmuş, bir hastaya ilgisiz bir doktor gibi kıcını inceliyordu.

Serena, adamın geriye doğru eğilip, zaten acıyan yanağına keskin bir tokat attığını izledi, boncuklu saçaklar derisine batıyordu ve amcığı tekrar spazm geçirdiğinde gözleri geriye devrildi.

Bir başka keskin tokat daha attı ve adam, istismar edilmiş eti kavrayıp sallamaya devam etti.

Sonra birkaç hafif vuruş, gözlerini açıp onun serbest eliyle deri ceketinin fermuarını açmakla daha çok ilgilendiğini görmeseydi, neredeyse sevgi dolu gibi görünebilirdi.

"Lütfen," diye fısıldadı, onun ilgisine ihtiyaç duyarak. Hayranlık dolu bir bakışa ihtiyaç duyarak. Doğru davrandığının bir göstergesine. Gördüklerini beğendiğine. Ona verdiklerini istediğine.

Onu memnun ettiğini.

Adam sol eliyle penisini tuttu ve hafifçe hareket ederek sağ eliyle kadının içindeki aletin sapını tuttu.

Bununla birlikte, kendini okşarken onu sikti ve bakışlarını aynaya çevirerek bacaklarının arasındaki hareketlerini izledi.

Karnı gerildi, klitorisi zonkladı, meme uçları ağrıdı. Tanrım, *boşalması* gerekiyordu.

Adam gözlerini kadının gözlerine dikti.

"Seni sikhemi izle," diye duygusuzca emretti.

Serena hemen aşağı baktı ve kaygan, pürüzsüz ahşabın içinde kaybolup tekrar ortaya çıktığını gördü. Ve tekrar. Tekrar. Tekrar.

Böyle kullanılması utanç vericiydi.

Aynı zamanda da güzeldi.

"Lütfen," diye yalvardı.

Onu yukarı doğru itti, içinde bıraktı ve tamamen ona döndü, ellerini soldan sağa kaydırarak kendini okşamaya devam etti, ama artık ona dokunmuyordu.

"Adımı biliyor musun?" diye sordu.

Gözlerini onun muhteşem penisesinden ayırdı ve yüzüne kaldırdı. "Ben..."

"Tanıştığımızda sana adımı söylemiştim. Biliyor musun?" "Sen

Güvenilirler'den Shen'sin," dedi kız.

"Bu, benim hakkımda bilgi alan kişiye söylenmesi gereken isim.

Bu benim gerçek adım değil. Tanıştığımızda sana verdiğim isim. Oh hayır.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Serena. "İlişkımız öyleydi ki, bana verdiğin şeyden başka hiçbir şey düşünemedim ve diğer her şey aklımdan uçup gitti."

O, penisini bıraktı ve kıkırına vurdu, bir yanağına, sonra diğer yanağına, tekrar, tekrar, göğüsleri sallanıyor, ihmal edilmiş meme uçları acı içindeydi, ta ki acı amına kadar yayılana, klitorisi titreyene, başı geriye düşene kadar, o da iki yanağını kavradı ve sertçe sıktı.

O, saf *ihitiyaçtan* inledi.

Adam kıkırını bıraktı ve aletini içinden çıkardı, yere attı ve aletini kadının yarıklarına soktu, ıslak dudakları boyunca kaydırıldı.

Kız bakışlarını tekrar aynaya çevirdi ve kıvrımları ve boncuklarla çerçevelenmiş kaygan penis başını gördü.

Onu görünce, onu hissedince, Serena her yerinden titredi.

"Yalan söylüyorsun," diye kulağına homurdandı, penisini bacaklarının arasında ileri geri hareket ettirerek, ama içine sokmadan.

Yalan söylüyordu.

Yalan söylemişti.

Onun adını hatırlamıyordu, çünkü onunla tanıştığında, hatırlamaya değer olduğunu düşünmemişti.

Ve yalan söylemeye devam edip onu daha da kızdırarak, onun vereceği cezayı hak etmek mi, yoksa dürüst olup itiraf etmek mi istediğini bilmiyordu.

Onu memnun etmek istiyordu.

Sadece onu memnun etmek istiyordu.

Ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Neyse ki, adam ona söyledi.

"Dürüst olursan, ödül alırsın." "Yalan

söyledim," dedi hemen.

Ve sonra çılgınca, onu becermeden becermeye devam etti. Ama aynı zamanda elini uzatıp meme uçlarını çekti.

Serena'nın başı geriye düştü, onun omzuna çarptı ve inledi. Acımasızca parmaklarını çevirdi.

"Seni nasıl alıştırdığımı izle," diye emretti.

Çok zaman aldı, ama bakışlarını tekrar aynaya çevirdi.

Hâlâ göğüslerindeyken, penisini geri çekti, kalçalarını kaydırđı ve parmağını deliğine dokundurduğunda gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

Adam oraya baskı uygularken dudakları aralandı, onu açtı, açtı. Bunu hiç yapmamıştı.

Bunu hiç istemediği için yapmamıştı. "Seni burada sikeceğim," dedi kulağına.

"Evet," diye tereddüt etmeden fısıldadı, istekli, ondan her şeyi almak *istiyordu*.

Parmağı kayboldu ve bacaklarının arasına kaydđı, ama bu sefer dizlerini eğdi ve amının içine girdi.

"Evet," diye tısladı, ona, bağlarına karşı kasılmalarla, daha fazlasını almak için kalçalarını kaldırdı.

Sert ve derin bir şekilde girip çıkarken, hala meme uçlarını okşuyordu.

"Benim adım ne?" diye sordu, kalçaları kızgın yanaklarına vuruyor, her itişte acı veriyor, ardından zevk getiriyordu.

Kadın titredi.

"Adım ne lan?" diye bağırdı. "Bilmiyorum."

Çekildi.

Kız nefes nefese, "Hayır!" diye bağırdı.

Adam, bağların duvardaki kancaya dolandığı yere gitti, onları çözdü, gevşek bıraktı ve "Dizler" diye emretti.

Serena hemen dizlerinin üzerine çöktü.

Adam, kadının kolları hala başının üzerinde kalacak şekilde süetleri yeniden bağladı, kadının önüne yürüdü ve penisini kadının yüzüne dayadı.

"Tapın" diye homurdandı.

Kendi tadını beğenmiyordu. Daha önce düşünmeden kabul etmişti, ama bu sefer, oyunun uzunluğu, gördüğü ilgi ve ilgisizlik...

Adam saçlarını tuttu, başını geriye doğru çekti, kolları hala başının üzerinde düz dururken, omuzlarına acı saplandı.

"*Tapın!*" diye bağırdı.

Ağzını açtı.

Adam saçlarını bıraktı, dudaklarının arasına girdi ve yüzünü sikti.

Kadın, onun istediğini verip ödülünü kazanmak umuduyla onu emdi.

Bunun yerine, o kadar uzun süre ağzını kullandı ki, o da onun yine boğazına tohumlarını boşaltacağını biliyordu ve bunu içinde istiyordu, ama başka bir yerde.

Umudunu tam da kaybettiği anda, adam çekildi, ellerini bağlarına koydu, onları çözdü, ama kız kollarını kontrolünü yeniden kazanmak için indirmeden önce, ikisini de aşağı doğru çekip, geriye ve sonra yukarı doğru bükerek doğal olmayan bir şekilde bükdü.

Kadın homurdandı, şimdi ona doğru zorla itildi, adam bir yumruğuyla ellerini tuttu, tekrar bağladı ve sonra kadının başını aşağı itti, yanağı yere değdi.

"Kal," diye emretti.

Tanrım.

Adam hareket etti.

Çemberin arkasına geri döndü, adam tüm gevşekliği ortadan kaldırıp kollarını uzatarak arkasına doğru çektiğinde kız inledi.

Sonra tekrar hareket etti, baldırlarının arasına diz çöktü ve kadının vajinasına girerek onu penetre etti.

Onun ödülü.

"Evet, lütfen, evet, *lütffen*," diye fısıldadı.

Adam daha sert ve daha hızlı itti, çabasıyla homurdandı, bunu yaparken kıkırına şaplak attı, sıkıca kavradı.

Nefes nefese, inleyerek her itişini karşıladı, kemerindeki saçaklar cildinde kayarken ona acı veren bir zevk veriyordu, sadece bu sert vuruşlardan orgazm olacaktı.

Ama yine çekildi ve derin bir nefes alarak, tohumlarını onun kıkırının her yerine boşalttı.

Kadın nefesini verdi, vücudunun her santimini sabit tutarak bekledi, çünkü adamın tek yapması gerekenin klitorisini okşamak olduğunu ve o zaman patlayacağını biliyordu.

Adam iki eliyle kıkırına şaplak attı ve tekrar sertçe kavradı. "Gerçek adımları öğrenmeden orgazm olamazsın."

Bunun üzerine, kıkırını bıraktı ve ayağa kalktı.

Gözlerini yana kaydırdı ve adam pantolonuna sikini sokarken ona çaresizce baktı.

"Ama..."

Ona bakarak parmağını dudaklarına koydu. Serena sustu.

Parmağını indirdi ve fermuarını kapatırken, "Sizinle konuşulduğunda konuşursunuz, Ekselansları," dedi.

O, hararetle başını salladı.

"Küçük fare," dedi yumuşak bir sesle. "Sen öyle olacaksın. Anlıyor musu n ?"

Anlamadı.

Tek bildiği, anlaması gerektiği.

Kafasını salladı.

"Sen benimsin, prenses. Her zaman. Benimle birlikte olmadığın zamanlarda bile. Uyursun. Yersin. Nefes alırsın. Benim seni çağırmamı beklersin. Çağırdığımda, sana söylediğim her şeyi aynen yaparsın. Kimseye benden bahsetmezsin. Dikkatleri üzerine çekmeyeceksin. Diğerleriyle sadece gerektiği kadar iletişim kuracaksın." Biraz eğildi. "Ve kendine dokunmayacaksın. Hiç. Benim iznim olmadan." Dikleşti. "Ve eğer iyi, sessiz, itaatkar bir küçük fare olursan, ödülünü alacaksın."

"Tamam," dedi Serena.

"Tamam, ne?"

Gözlerini sıkıca kapattı.

"Ben emretmedikçe gözlerini benden ayırma." Gözlerini açtı.

"Tamam, ne?" diye sordu.

"Üzgünüm efendim, adınızı bilmiyorum."

"Öğreneceksin. Ve ben sana söyleyene kadar öğrenmek için bekleyeceksin. Ama sana karşı her ne olursam olayım, bana hitap etmenin doğru yolu, ben Efendiyim."

Tanrım.

O kelimeyi söyleyemedi. Söyleyemedi.

Ama

söyleyecekti.

Söylemek

zorundaydı.

İhtiyacı olanı elde etmek için.

"Söyle," diye emretti.

"Ödül alacak mıyım?" diye pazarlık etti.

Adam eğilip ısırdı, "Söyle!"

"Efendim," diye fısıldadı.

Adam onun arkasına geçti, tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve eğildi. Onu kalçalarından tutarak yüzünü bacaklarının arasına soktu, klitorisini sertçe emdi ve beş saniye içinde onu orgazma ulaştırdı.

Kör edici bir
şekilde. Buna
değdi.

Her şeye değerdi.

Tamamen.

"Bana teşekkür et, küçük fare," diye mırıldandı, iki parmağıyla içini nazikçe okşayarak.

"Teşekkür ederim," dedi Serena içtenlikle.

"Anlamadım?"

Yutkundu.

Ve ona, onun kendisine olanı verdi. "Teşekkür ederim... Efendim."

Ayağa kalktı. "Sana bakılacak."

Ve sonra, onu orgazmın titremesiyle, diz çökmüş, bağlı, secde etmiş, tohumları uyluklarının arkasına damlayan halde bırakarak, Nadirli Serena özgür bırakılmayı bekledi.

Ama aslında, onu kullanmayı yeni bitirmiş olsa bile, tekrar hizmet için çağrılmayı bekledi.

Ve çağrılacağını umdu.

Yakında.

Prens True Axelsson

Fener Odası, Birinci Kat, Doğu Koridoru, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE

T rue, nişanlısını, perdeli pencerenin önünde durup dışarıya bakarken inceledi.

O inanılmaz derecede sevimliydi.

Dinlenirken de sevimliydi. Düşünürken de sevimliydi. En çok da gülümsediğinde sevimliydi. Cassius, Elena'yı kazanmıştı.

Bunu, geçit törenindeki podyumdan ona düşünceli bir bakışla başarmıştı.

True bunu biliyordu, çünkü o anda sanki Elena fiziksel olarak ona bağılmış ve ondan koparılmış gibi bir kayıp hissetmişti.

Ve şimdi bu kederi, nazik, hüznü gözleri olan güzel bir kadından saklamak zorundaydı.

Ona aşık olan bir kadından.

"Onunla yüzleşecek misin?" diye sordu kadına. Carrington ve babasından bahsetmişti.

Ve Silence'ı.

Mars
biliyordu.

Farah'ın tek isteği Firenze ve onun krallığı Wodell için en iyisiydi, bu yüzden bu bilgiyi onunla paylaşmak riskli değildi.

Tüm bunlara rağmen, ona güveniyordu.

Ona aşık olduğu için değil.

Çünkü her şeyden önce, onun güvenilir olduğunu hissediyordu. "Bu, Sessizliği açığa çıkarabilir," diye cevapladı.

Kafasını onun tarafına çevirdi. Evet, inanılmaz derecede güzeldi.

"Eğer konuşmaları duyulabilecek şekilde konuşuyorlarsa, bunu Mars'a ve sana bildiren herhangi biri olabilir. Özellikle Mars. O koridorda her zaman en az bir hizmetçi bulunur."

True, Farah'a güveniyordu.

Ama kuzeninin başkalarının duyamadığı şeyleri duyma konusunda doğaüstü bir yeteneği olduğunu fark ettiğini söylemedi. Bu yüzden, bu konuşmayı herhangi birinin duyabileceğini bilemezdi.

Bildiği tek şey, kuzeninin bunu yapabildiğiydi.

Sessizlik bunu gizlemeye çalışmıştı ve evinde ve çevresindeki insanlar tarafından o kadar ihmal edilmişti ki, bunu başardığını düşündü.

Ama bunu ondan saklamamıştı.

"Ben bu riski almak istemiyorum ve Mars da kesinlikle istemiyor."

Küçük bir gülümsemeyle, "O da istemez. Ondan çok etkilenmiş." dedi.

"Kuzenim çok çekicidir."

Aldığı gülümseme küçük değildi.

O tamamen ona dönüp ona doğru yürüdüğünde gülümseme kayboldu. Uzanıp dokunabilecek kadar yakına geldi.

Ama bunu yapmadı.

"Açıkça konuşabilir miyim?" diye sordu. "Her konuda," diye cevapladı adam.

Güzel badem gözleri yumuşadı.

"Bu danışmanı ikna etmelisin," dedi.

"Biliyorum tatlım," diye cevapladı. "Ama babam üzerinde sağlıksız bir etkisi var. Bunu önermeye başlasam bile, tartışmamızı sonlandırır."

"Bu sağlıksız etki," diye başladı. "Sence kral hakkında, onun emirlerini yerine getirmesini sağlayan bir şey mi biliyor?"

"Şantaj mı?"

Farah rahatsız bir şekilde omuz silkti.

"Bu beni şaşırtmaz," dedi adam. "Ama imkansız da değil."

"Farah, bazen babam Carrington'ın tavsiyelerini dinlemez. Bunlar geçici hevesler ya da Carrington'ın dırdırlarından bıktığı ya da annemin babamın kulağını çektirdiğinden şüphelendiğim zamanlardır. Carrington bunu pek sevmez. Babam hakkında hassas bir şey bilseydi, babam sadece bir kukla olurdu."

"Hmm..." diye mırıldandı, bakışları uzaklara daldı.

"Onun planını biliyoruz ve babamı ikna edip planını uygulamaya koyarsa bile, birkaç gün içinde Wodell'e gideceğiz. Notting Thicket'e yolculuk üç haftadan az sürer. Planlarını gerçekleştirmek için çok az zamanı olur ve planlarının gerçekleşmesine daha yakın olduğum için, onları gözlemleyebilir, ortaya çıkarabilir ve planları açığa çıktığında üstleneceğim sorumluluğu kendi omuzlarıma alabilirim."

Dikkatini tekrar ona çevirdi. "Senin omuzlarına," dedi sessizce. "Doğru olan bu."

"Bu doğru olan şey."

Adı tuhaftı ve nadiren de olsa bazı karışıklıklara neden oluyordu.

Ama True, şu anki anlamıyla kafası karışık değildi. "Bunu üstlenebilirim," diye önerdi.

True gözlerini kırptı.

Yavaşça.

"Anlamadım?" diye sordu.

"Başkentine vardığımızda, Notting Thicket adlı başkent, ismi kadar büyüleyici bir yer olduğunu umarak, çok görmek istediğim bir yer," dedi gülümseyerek. Gülüşü ve sözleri, onun dikkatini, bundan sonra söyleyeceği tehlikeli saçmalıklardan uzaklaştırmak için tasarlanmıştı. "Bir şey duymuş ya da görmüş gibi davranacağım ve Silence'ın yaptığını yapacağım, ama kimse onun yaptığını bilmeyecek. Prensime ve kralıma anlatacağım."

Böyle bir şey yapmayacaktı.

"Bunu yapmayacaksın, Farah," dedi. "Kimse bunu sorgulamayacak."

"Bu seni görünür kılar." "Şu anda görünür değil miyim?"

True boğazında bir yanma hissetti.

Çünkü o görünürdü.

Onu çok belirgin hissedenler bile onun görünmez olduğunu iddia etseler bile görünmezmiş gibi davranıyor olsalar bile.

Carrington henüz onu kabul etmemişti. Ama bu önemli değildi.

Annesi, babası, Vanka Teyze ve Johan Amca, onun müstakbel eşine karşı duydukları antipatiyi çok kötü bir şekilde gizliyorlardı.

Bu, iğrençlik derecesinde kaba bir davranıştı.

"Annemle konuşacağım, Farah," dedi nazikçe. O başını salladı.

"Hayır, True. Bunu konuştuk." Konuşmuşlardı.

Anlaşamadıkları çok az şey olduğunu keşfetmişlerdi.

Bunun dışında.

"O senin kayınvaliden olacak," dedi.

"Kayınvalideler genellikle oğullarının başka bir kadın tarafından kendilerinden alınmasını istemezler, değil mi?"

Öyle değildi ve ikisi de bunu biliyordu.

"Onunla konuşacağım, Farah."

"Konuşmasan daha iyi olur." "Neden?"

"Çünkü seninle hiçbir ilgisi olmayan, sadece önyargıları ya da, üzgünüm True, cehaletleri nedeniyle seni sevmeyen birini ikna etmenin tek yolu, onların yanıldıklarını kanıtlamaktır."

Cevap vermedi çünkü bir cevabı yoktu. Bilemezdi.

Ama onun haklı olduğundan şüpheleniyordu.

"Bu işe yaramaz, hatta işleri zorlaştırabilir," diye devam etti. "Her ne olursa olsun, zamanını dolduracak yeterince işin var. Bu en son endişeleneceğin şey."

Buna bir şey söylemek istedi.

"Gelecekteki karım en az endişelendiğim şey değil, Farah," diye karşılık verdi. "Bunu unutma, tatlım. Annem ve babamın saygısını kazanmamış olabilirsin ve ne yazık ki bu doğru. Ama benim saygımı kazandın. Sen güzelsin, nazıksın ve bilgesin ve benim dileğim, gözlerindeki hüznü silip sana en azından huzur vermek, ama ben mutluluk için çabalayacağım."

Ona baktı, çekici, dolgun dudakları hafifçe aralanmış, gözleri yanan topaz gibiydi.

Evet.

Ona aşık oluyordu. O bakışın etkisini kasıklarında hissetti.

Onu tatmak istiyordu ve bu ihtiyaç, onunla geçirdiği her an daha da büyüyordu.

Kız, ağzını ya da vücudunun herhangi bir bölümünü isteyen adamın, kaderin elinden kopardığı kişiyi kaybetmeden sadece onu istediğini bilene kadar bunu yapmayacaktı.

Kızın gideceği yerde pek saygı görmeyeceğinden korkuyordu.

Ve gerçekte, Mars, annesi, Silence, Ha-Lah, Elena ve kadınları dışında, şu anda bulunduğu yerde çok az saygı görüyordu.

Bu yüzden onun saygısını kazanacaktı.

Her konuda.

"Bir süreliğine buna izin vereceğim," dedi ona. "Ama Farah, bunun bir süreliğine olacağını vurgulamak istiyorum. Bu kabalığı hak edecek hiçbir şey yapmadın. Senin isteğin üzerine, senin için buna katlanacağım. Ama bir zaman gelecek ki, katlanmayacağım. Anlaştık mı?"

Farah içini çekip, "Sanırım" dedi.

Ona sırtıttı ve cevap verdi: "En derin şükranlarımı sunarım."

Kız, gözlerini kısa bir süre yana çevirerek, dudaklarının uçlarını yukarı doğru kıvrırdı.

"Gel," dedi adam, elini uzatıp kadının elini tutup koluna taktı. "Akşam yemeği için hazırlanmalıyız. Toplantılar sona erdiğinden, Kraliçe Elpis sunumları yarın değil, bu akşam yapmaya karar verdi. Hazırlanmak için daha az vaktimiz var."

Onu kapıya götürdü ve kapıdan geçirdi.

Koridor kalabalıktı.

"Çok şey oluyor," dedi fısıltıyla. "Ve garip bir şekilde, Canavarın dirilişinden daha çok korkuyorum."

"Sonunda her şey yoluna girecek," diye güvence verdi.

O merdivenlere doğru yönelirken, kız ona baktı.

Ve ona tamamen güvendi, merdivenlere doğru onu yönlendirirken ona bakarak, ayaklarının nereye bastığına bakmadan onun peşinden gitti.

Bunda çok etkileyici bir şey vardı. O kadar ki, boğazı da yanmaya başladı.

"Nasıl bilebilirsin?" diye sordu kız.

Elini dirseğinden tutup elini kendi elinin üzerine koydu.

"Çünkü sonunda Canavar yükseliyor. Kimse ticaret, bildiriler, savaşlar ve naip krallar hakkında düşünmeyecek. Onu yendiğimizde, hala nefes alanların gerçekten nefes aldıklarına dair bir rahatlama dışında hiçbir şey kalmayacak. Gerisi olması gerektiği gibi yerine oturacak. İyi ve adil."

O, "Bu çok doğru" diye mırıldanırken, onlar en üst kata ulaştılar. True onu kapısına götürdü ve eğilip yanağına bir öpücük kondurdu.

"Aşağıya eşlik edilmeye hazır olduğunda bir hizmetçi gönder," diye emretti, ancak buna gerek yoktu. Onunla tanıştığından beri, akşam yemeğindeyse, aynı şeyi yapıyordu. "Sana eşlik edeceğim."

Ona parlak topaz rengi bakışını attı, gözlerinde filizlenen aşk parıltıyordu. Evet.

O çok sevimliydi.

Aynı zamanda onun
da.

Ve o da onundu.

O anda tek istediği, onun olmakti. Eninde sonunda.

SUNUMLAR

Lady Silence Mattson

Taht Odası, Birinci Kat, Batı Koridoru, Devlet Kanadı, Catrame Sarayı, Ateş Şehri

FIRENZE

Mars'ın tahtının yanındaki yastık yığınının üzerine oturdum.

Yastıklar neredeyse onun koltuğu kadar
yüksekti. Ama bu bir sandalye değildi.

Ve sırtı yoktu.

Yastıkların üzerine oturmak, yaslanamadan oturmak zordu. Bunu biliyordum
çünkü geçit töreni boyunca yastık yığınının üzerinde böyle oturmak zorundaydım.

Ancak bu sefer Mars, ben arkamı onlara dayadığım anda gözlerini kısarak bunu fark etti
ve ben öylece oturduktan birkaç saniye sonra, beni yana çekerek koltuğunun koluna
yaslanmamı sağlayarak bu sorunu çözdü.

Bu, onun açıkta kalan boynumun arkasına erişmesini de sağladı ve o da bundan
yararlanarak parmağıyla hafifçe okşadı.

Bu ilk başta hoşuma gitti.

Sonra bu, adamları tarafından fark edildi.

Her şey adamları tarafından fark edildi.

Ve Mars'ın bana dokunduğunu fark ettikleri şekilde, bu hoşlarına gitmiş gibi
görünmüyordu.

Bu yüzden, o bunu yapmaya devam etse de ve bu hoş olsa da, ne yazık ki o kadar hoş
gelmedi.

Sunumlardan haberdar edilmiştim, ancak hazırlık için bir sonraki öğleden sonraya
kadar vaktim olduğunu sanıyordum.

Ancak Elpis, akşam yemeğinden önce hazırlıkların tamamlanmasını ve ertesi günkü
büyük etkinliğe hazırlanmak için daha fazla zaman kazanmak amacıyla programın
boşaltılmasını istedi. Diplomatik masadaki görüşmeler öğleden sonra erken saatlerde sona
erdiğinde, Elpis fırsatı kaçırmadı ve harekete geçti.

İşte orada, Tril'in yolculuğumuz boyunca özenle hazırladığı Dellish gelinliğini
giyiyordum. Bu gelinlik, acilen çeyizimi hazırlamak için şehre gittiğimizde şans eseri
bulduğumuz zarif kumaştan yapılmıştı.

Tril için önemli bir günde bu gelinliği giyme fırsatı bulduğum için mutluydum. Tüm o emeklerin boşa gitmesi üzücü olurdu.

Ve bu elbiseyi giymekten memnundum çünkü bu törende sadece Mars'ı değil, Wodell'i de temsil etmek için elimden gelenin en iyisini yapmam önemliydi.

En azından başlangıçta düşüncelerim böyleydi.

Neredeyse beyaz sayılabilecek kadar soluk pembe renkli, metrelerce uzunluğunda şeffaf kumaştan yapılmıştı. Üzerinde o kadar ince nakışlar vardı ki, neredeyse dantele benziyordu. Etek ucu dalgalı kenarları ile aşağıya doğru ağırlaşıyordu. Dalgalı kenarlı, mütevazı V yakalı ve zarif, bol kollu elbisenin kolları, bileklerden saten kurdelelerle sıkıca toplanmış ve dramatik bir nakış fırırına dönüşmüştü.

Saçlarım, ince soluk pembe saten kurdelelerle bağlanmış yumuşak bukleler halinde toplanmıştı. Ve evlilik zincirli küpelerimi takmıştım.

Nakışlı geniş etekli gelinlik, minderlerimin üzerine düşerek taht podyumunun zeminini kaplayarak çok güzel duruyordu.

Ama törenin çok erken bir aşamasında, bu grupla çiçek yaprağı atma veya para atma olmayacağını anladım.

Krala sunum yapmak için o odaya giren Firenzli adamlar beni sevmediler.

Ve gördükleri diğer şeyleri de sevmediklerinden emindim.

Ha-Lah Kraliçesi, Farah, Elena, Serena, Sofia, Mercy Kraliçesi, annem ve babam, Jell, Liam, Seph ve Elpis Kraliçesi yan taraftaki sandalyelerde oturuyor olsalar da, birkaç kişisel muhafız etrafta dolaşıyor olsalar da, taht odası o kadar büyüktü ki, neredeyse doluydu.

Ama taht podyumu kalabalıktı. Aramus, Mars'ın sağındaki büyük sandalyeye oturdu.

Wilmer, Aramus'un sağında oturdu, True ise babasının sandalyesinin sağında, arkada duruyordu.

Ophelia, Mars'ın solundaki sandalyeye oturdu.

Ancak Cassius, Ophelia'nın soluna oturdu ve Gallienus, isyankar bir ifadeyle Cassius'un soluna yerleştirilmiş, ancak 5 inç geriye çekilmiş sandalyeye oturdu.

O 12 santimetre çok önemliydi.

Odaya giren adamlar da bunu fark etmediler. Sadece onların buna nasıl tepki verdiklerini anlayamadım.

Mars'ın kaptanı Lorenz, önümüzde ama biraz kenarda duruyordu ve içeri giren her yeni adamı, adını ve klanını söyleyerek duyuruyordu.

O o daha sonra sırayla “ kutlama için evliliklerinin evliliklerini kralınıza ve gelecekteki kraliçenize, Arbor Kontesi Silence'a kralınıza ve gelecekteki kraliçenize sunumunuzu yapın, Sessizlik, Arbor Kontesi.”

Benim unvanımdan bahsettiğini fark ettim, ancak Dellish olduğumdan bahsetmedi.

Ancak bunun gözden kaçmadığını biliyordum ve bunun nedeni sadece zaten biliniyor olması değildi.

Her biri Mars'ın önündeki merdivenlere küçük bir sandık veya kese koydu. Koyduktan sonra, hiç vakit kaybetmeden, belinden derin bir reverans yaptılar ve tek kelime etmeden dışarı çıktılar.

Bu adamlar baron olarak biliniyordu ve Floransa'daki çeşitli klanların başlarıydılar.

On yedi kişiydiler.

Sadece ikisinin yaşlı olduğunu gördüm, çoğunun yaşını babamın yaşına yakın olarak tahmin ettim ve sadece üçü Mars'ın yaşındaydı (o gün öğrendiğim kadarıyla, Mars otuz iki yaşındaydı).

Elpis, hepsinin birbirleriyle geçinemediğini (hiç) ve Mars'ı hükümdar olarak desteklemediklerini söyledi.

Onları, Floransa'da dolaşan göçebe kabilelerin reisleri izliyordu. Onlara şefler deniyordu. Bu adamların hepsi ya babamın yaşındaydı ya da daha yaşlıydı.

Altı kişiydiler.

Onların da birbirleriyle geçinemediği söyleniyordu. Ya da Mars'ı desteklemedikleri.

Baronlar için sunulan hediyeler, küçük altın sikke sandıkları, minik Firenze zümrüt, ametist veya topaz sandıkları ya da bir kese Firenze yakutundan ibaretti.

Birlikte ya da ayrı ayrı bakıldığında, olağanüstü bir sunumdu.

Kabile reisleri geldiğinde sunumlar değişti.

Gümüş sikkelerle dolu sandıklar. Tören hançerleri. Ve biri, derisi alınmadan önce görmeyi dilediğim (ve derisinin alınmamasını dilediğim) bir hayvandan alınmış, yoğun ama kısa tüylü iki büyük deri attı (itiraf etmeliyim ki, soğuk bir Dellish gecesinde kalın bir kürkün keyfini çıkarabilirdim, ama yine de üzücü bir his uyandırıyor, bu yüzden yerine bir battaniye aramayı tercih ettim).

Evlilik halkalarımı taktığım için belli belirsiz bir şaşkınlık ve hatta hafif bir onay gördüm.

Ama güzel elbisem için sadece eleştiri vardı. Ne kadar güzel olsa da, bir hataydı.

Firenz, Dellish modasını ve vücudumuzu örtme eğilimimizi biliyordu.

Geçit töreninde giydiğim kırmızı elbise, yeni ülkeme uyum sağlama, yeni kralımın Firenz kraliçesi olma arzumun bir göstergesi olduğu için başarılı olmuştu.

Bu ise tam tersini ifade ediyordu.

Özellikle bir kadın için bu kadar önemsiz bir şeyin bu kadar çok şey ifade etmesi tuhaftı.

Halkı muhtemelen Mars'ın ne giydiğini hiç umursamıyordu. Ya da True, Aramus, Cassius.

Ama ben, nedense, onların onaylamadığı bir elbise giyerek çok şey ifade ettim.

Bu beni üzdü.

Ama bu da benim için iyi bir ders oldu.

Ve farklı bir gelinlik seçtiğim için mutluydum. Belki ertesi akşam birkaçını kazanabilirdim.

Endişelerime rağmen, Mars ilk karşılaşmamızda bana farklı bir ders vermişti ve Elpis bu törende neler olacağını açıklarken bunu tekrarlamıştı.

Ve benim bu törendeki küçük rolüm.

"Sen kraliçe olacaksın, Silence," demişti, elimi tutup gözlerime bakarak. "Firenze'nin kraliçesi. Taht, üzerinde oturan adamın gücü, cesareti ve zekası kadar güçlüdür. Ve buna, onun yanında oturmayı seçtiği kadın da dahildir."

Elimi sıktı, yaklaştı ve sözlerini bitirdi.

"Göz göze gel, *her* birinin gözüne, Silence. Bunlar senin halkın olacak, ama aynı zamanda senin tebaaların da olacak. Onlara hiçbir şekilde boyun eğme. Onlar sana boyun eğecek. Hepsi bu kadar."

Başımı salladım.

Ama o anda, önümde duran uzun boylu, heybetli adamların karanlık gözlerine ve karanlık bakışlarına bakmakta zorlandım.

Yine de yaptım.

Tanıtımlar bittikten sonra Mars, onu ilk gördüğüm günlerde Farah'ın elini tuttuğu gibi benim elimi tuttu ve beni minderlerden kaldırdı.

Sonra elimi göğsünün yanına koydu. Serbest elimle eteğimi kaldırdım.

Ve podyuma çıkan üç basamağı indi.

Ha-Lah arkamızda Aramus ile tanışırken, Farah True ile, Elena Cassius ile tanıştı ve Elpis önderliğinde diğerleri de önem sırasına göre sıraya girdi. nişanlısı (Kraliçe Ophelia, Kral Wilmer ve Teyze Mercy, Kral

Gallienus, Sofia, Serena, annem ve babam vb.) kısa bir yürüyüşle resmi yemek salonuna gitmek için salona doğru yöneldik.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" Mars, ruh halimi açıkça okuyarak mırıldandı.

"Yanlış elbise giydim," diye mırıldandım, diğer tüm nişanlılarla birlikte odanın başında oturup tüm dikkatleri üzerime çekmeyi hiç istemiyordum.

Ama dahası da vardı.

Karnımın derinliklerinde tuhaf bir his oluşmaya başladı ve bunun sunumlar sırasında olanlarla ya da bundan sonra olacaklarla ilgisi olmadığını hissettim.

"Elbisen çok güzel," diye cevapladı.

Diğer gelinliğimin "uygun" olduğunu söylemişti ve her kelimenin anlamı tartışılabilir olsa da, bunları söylediği tonu tartışmak mümkün değildi.

Evet, yeni bir gelinlik tasarlamış olduğum için mutluydum.

"Orada iyi iş çıkardın," dedi ve elimi göğsüne bastırarak bana ona yaklaşmamı sağladı. "Her zamanki gibi seninle gurur duyuyorum, küçük maymun."

Bu beni daha iyi hissettirdi.

Birçok kişinin gözleri altında yemek odasına girdik. Baronlar ve şefler eşleri, büyük çocukları (benim yaşımdaki) ve yardımcıları tarafından karşılanmıştı. Başka önemli şahsiyetler de vardı ve bu, odanın nişan yemeği gecesine göre on kat daha kalabalık olduğu anlamına geliyordu.

Ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

Mars beni uzun masamızın bulunduğu merdivene kadar götürdü ve bu sefer çiftlerin koltuklarının ayrılmamış olduğunu görünce rahatladım. Aramus'un hemen yanında oturacaktım, bu da Ha-Lah'a daha yakın olacağım anlamına geliyordu ve bu beni çok sevindirdi.

Oturduktan hemen sonra Mars sandalyemi itmeyi bitirir bitirmez şarap kadehim dolduruldu.

Gözlerimi kadehimden, tepsilerinde kadehler taşıyan hizmetkarların şarap servis ettiği kalabalığa çevirdim. Kalabalık, kendilerine ayrılan koltukları ararken, aynı zamanda gizlice beni izliyorlardı.

Bu zarif odada, üstüne küçük kare sedef fayanslar işlenmiş yuvarlak masalar, üzerinde yanan kırmızı mumlarla dolu ayna tepsiler, vazolarda birbirine yakın dizilmiş uzun, zarif kırmızı güller, her yer ayarında büyük gümüş tabaklar ve parlak gümüş çatal bıçak takımları vardı.

Firenze'nin Catrame Sarayı ve kozmopolit Ateş Şehri'nin Firenze'si olmadığını fark ettim.

Oraya ulaşmak için geçtiğimiz Firenze'ydi. Triton'un anlattığı masallardaki Firenze'ydi.

Kum tepelerinde yürüyen göçebe kabilelerin develeri, atları ve insanları.

Çadır kentler, kerpiç binalar ve fenerler, parlak çömlekler, tahıl çuvalları, baharat sepetleri, meyve veya sebzeler, dokuma halılar, hasır eşyalar (ve benzeri) ile dolu açık dükkanların karışımı, insanlarla dolup taşıyordu.

Derisi delik deşik, iri yarı, vahşi adamlar, deri etekler veya kısa saronglar giyiyorlardı ve bellerinde kalın kemerler vardı, bu kemerlerde süslü hançerler taşınyordu. Bunlar, dizlerinin arkasına kadar uzanan ince gömlekler ve omuzlarına kadar uzanan mantolarla birlikte giyiliyordu.

Ve egzotik, güzel, bereketli kadınlardı; boncuklar, payetler ve mücevherlerle süslenmiş giysiler giyiyorlardı; örtmekten çok ortaya çıkaran şeffaf kumaşlar, altın zincirler, özenle işlenmiş broşlar ya da saçlarında gösterişli çiçekler, mücevherlerle donatılmış ve muhteşem piercinglerle süslenmiş, kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok şey anlatan büyük, koyu renkli gözleri vardı.

Bu, kendi içlerinde şiddetli çatışmaların yaşandığı bir ülkeydi. On yıllar önce vahşi olarak kabul edilen bir ülke.

Benim değildi.

Benim değildi.

Ve bana, eylemlerle olmasa da bakışlarla, oraya ait olmadığım söyleniyordu.

Kesinlikle kralının yanında değil.

Bu rahatsız edici düşünceyle bir yudum şarap içtim, zihnim onların düşüncelerini değiştirmek için ne yapabileceğimi düşünerek meşguldü.

Gelinliğim muhteşemdi.

Ama bütün ülkenin sevgisini kazanamazdı.

Dahası, çok az zamanım vardı. Ertesi gün evlenecektim. Mars ve benim birlikte geçirebileceğimiz sadece birkaç gün vardı (ve o zamanın çok yoğun geçeceğini hissediyordum, bu konuda düşünmemiştim, yoksa hem sinir bozucu hem de heyecan verici olurdu, ama şu anda ikisine de odaklanamazdım).

Bu, Farah ve True'nun düğününü görmek için Wodell'e doğru uzun yolculuğa çıkmamızdan sadece iki gün önceydi. Ondan sonra da Airen'e seyahat edecektik.

Ve kral ile yeni kraliçenin, biri herkes tarafından desteklenmeyen, diğeri ise onaylanmayan, aylarca uzakta olacağı bu süre içinde neler olabileceğini kim bilebilirdi?

Aklım bu düşüncelerle meşgulken, karnımın derinliklerinde hissettiğim tuhaf his, hiçbir uyarı olmadan daha şiddetli bir şeye dönüştü ve ben nefesimi tuttum.

"Sessizlik?" Nefesimi kesen sesi duyan Mars, adımı seslendi.

Şarabımı bıraktım, ifademi düzelttim ve ona baktım. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Yarın için hatırlamam gereken bir şey aklıma geldi," diye yalan söyledim.

Yüzümü inceledi.

Yalan söylemekten nefret ediyordum ama Mars'la, mideimde bir şeylerin yandığını hissettiğim konusunda tartışmaya girmek istemiyordum. O, aşırı derecede endişelenecek ve beni oradan uzaklaştırıp ilgilenmek isteyecekti, ama onun insanların önünde kesinlikle uzaklaştırılamazdım.

Onların gözü önünde akşam yemeğini bile oturamayacak kadar baygın ve mide bulantısı çekerek bu durumu kesinlikle kazanamazdım.

"Unutmak istemediğin şeyi kadınınla paylaşması için bir hizmetçi göndereyim mi?" diye teklif etti Mars.

Ve bu benim niyetimdi.

Kısa sürede çok sevdiğim muhteşem bir saray, heyecan verici bir şehir ve yakışıklı bir adamı keşfetmenin heyecanı, bunun tüm gerçekliğini görmemi engelliyordu, ama gelecekte çok daha büyük bir zorlukla karşı karşıya kalabilirdim.

Ama en azından Mars vardı.

Ben de ona gülümsedim. "Bu, bir daha unutmayacağım bir şey, Mars."

"Güzel," diye mırıldandı, bana doğru eğildi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve ben de buna izin verdim çünkü bu hissi, onun yakınlığını, o geceki baharatlı kokusunu ve sakalının gıdıklamasını sevdim.

O uzaklaştığında, bu sefer daha geniş bir gülümsemeyle gülümsüyordum. Gözleri parıldayarak bunu fark etti ve şarabına döndü. Ben de şarabımı uzattım, tam o sırada yanma hissi geri geldi. Bu sefer daha güçlüydü.

Ama bu sefer başka bir şey daha hissettim.

Başımı sola çevirdim ve Farah'ın öne eğilmiş, bana bakarken gördüm. Onu gördüğüm anda, Ha-Lah da öne eğildi.

Farah'a baktı, sonra bana.

Gözlerimi yakaladıktan sonra, Ha-Lah benim arkama baktı.

Başımı o yöne çevirdim ve Elena öne eğilmiş, dikkatini hepimiz arasında gezdiriyordu.

Kalbim o kadar sıkıştı ki, kanımın tüm vücudumda dolaştığını hissettim. Çünkü biliyordum.

Ne hissettiğimi tam olarak biliyordum.

Hepimiz hissediyorduk.

Biz Canavarın Kız Kardeşleriydik.

Ve Canavar uyanıyordu.

HER ŞEYİN BAŞLANGICI

Lady Silence Mattson*İkinci Kat, Büyük Merdiven, Catrame Sarayı, Ateş Şehri FIRENZE*

"Odalarınız *bu tarafta*, Silence," dedi babam keskin bir sesle, Mars beni merdivene ulaşır ulaşmaz sol tarafa değil, batı koridoruna, odalarımaya doğru yönlendirirken.

Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. Mars da aynısını yaptı.

"Öyle," diye cevapladı Mars, babam bana seslenmiş olsa da. "İyi geceler, Johan," diye ekledi anlamlı bir şekilde.

"İyi geceler, baba. Anne," diye seslendim.

Babamın yanında duran annem endişeli görünüyordu. Babam öfkeli görünüyordu.

İkisi de bize iyi geceler dilemediler.

Mars öne döndü ve sakın bir şekilde beni o yöne doğru yönlendirmeye devam etti. Ben sakın değildim.

Akşam yemeği sorunsuz geçti ve Mars ayağa kalkarak baronlarına ve kabile liderlerine kısa bir kadeh kaldırdı. Onlara hediyeleri için teşekkür etti, ardından düşünümüzün hemen ardından bu hediyelerin ülkenin daha da gelişmesi için kullanılmak üzere Firenze hazinesine aktarılacağını duyurdu. Ya da tören hançerleri (ve benzeri) gibi hediyeler ise Fire City'deki Kraliyet Müzesi'nde sergilenecekti.

Bu, ortalıkta bir kargaşaya neden oldu.

Ama Mars bunu görmezden geldi, bana döndü ve kadeh kaldırmayı şöyle bitirdi: "Ve gelinime. Kaderime. Geleceğime. Yarın çabuk gelsin." Sonra, akşam yemeğinden bahsettiği yanlış anlaşılacak bir kurt gülümsemesi attı: "Ama önce, bu gecenin tadını çıkaralım."

Yüzümün kızarmasını engelleyemedim.

Bu, Mars'ın gülümsemesini daha da genişletti.

Ve bu, onun halkından uzaktan da olsa onay gibi bir şey hissettiğim sadece üç seferden biriydi.

Bunlardan biri elbette düşünümdü.

Diğeri ise akşam yemeği bittiğinde Piccola'nın bana getirilmesi idi.

O bana verildiğinden beri, birlikte oynayabileceğimiz zamanlar bulduk ve Tril'in ona benim beslememe izin vermesini sağladım, çünkü onun annesinin kim olduğunu bilmesini istedim.

Henüz bana alıştığını söyleyemezdim.

Ama o kalabalık odada, parmağıma ya da boynuma sıkıca sarıldı ve onun varlığından memnun oldum, dikkatimi dağıttığına da değinmeye gerek yok.

Ve görünüşe göre, taht merdivenlerine deriler atılmış olsa bile, bir maymuna karşı annelik içgüdülerim olumlu karşılanıyordu.

Mars'ın odalarına doğru yürürken, ben onun minik sırtını okşarken, o hala benimle birlikteydi ve boynumun yanındaki taraklı kısmı sıkıca tutuyordu.

Çok uzun süre benimle kalmayacaktı, çünkü odasına yaklaştıkça Mars, "Gelecekteki kraliçenizden Piccola'yı alın" diye bağırdı.

Ben evcil hayvanımı elbisesinden çıkarırken, geride kalan hizmetçi çocuk bana doğru koştu.

Mars bizi durdurdu ve ben onu yüzüme yaklaştırdım.

Yüzü minicikti.

Ama siyah gözleri *çok zekiydi*.

"Kahvaltıya kadar, minik kızım," diye mırıldandım ve onu yanağıma sürttüm.

Onu teslim etmeden önce, o da cıvıldayarak cevap verdi.

Çocuk diğer yöne doğru gitti ve Mars anında tekrar hareket etmeye başladı. Ve böylece, anında endişelenecek yeni bir şeyim oldu.

Diğerleriyle paylaştığımı bildiğim karnımdaki hissi ona söylemedim.

O duygu geldi.

Çok güçlüydü.

Ama hepimiz birbirimizde bu duyguyu fark ettiğimizde, ortadan kayboldu.

Diğerlerinin de nişanlılarıyla bu duyguyu paylaşmadıklarını gözlemledim ve not aldım.

Bu nedenle, ertesi gün erkenden hepimizi bir araya getirip bunu tartışmaya karar verdim. Mars ile ayrıntılı olarak konuşmadan önce, diğerlerinin ne düşündüğünü de onunla paylaşacaktım.

Şimdi bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu.

Mars bizi odasına götürdü, kapıyı arkamızdan kapattı ve ben hemen odanın çok değiştiğini fark ettim.

Havuzun her köşesindeki alçak lambalar yanıyordu, ancak önceki gece oradayken olduğu gibi, havuzun üzerindeki avize ve masalardaki fenerler yanmıyordu.

Ayrıca, oturma odası ve çalışma odasından yumuşak bir ışık geliyordu, ancak önceki gibi davetkar değildi. Işık loştu ve çalışmak, okumak veya sohbet etmek için değil, dinlenmek için olduğunu gösteriyordu.

Ama Mars her iki odaya da ilgi göstermiyordu.

Bunu, beni doğrudan yatak odasına götürdüğünde anladım.

Perdeleri ikimiz için kenara çekti ve bizi içeriye götürürken, "Endişelenmemelisin" dedi.

Endişelenecek o kadar çok şey vardı ki, onun neyi kastettiğini anlamadım.

"Ne hakkında?" diye sordum, odaya tamamen girdiğimizde beni bırakınca.

Ellerini, giydiği siyah ipek gömleğin üzerine giydiği siyah, kolsuz, uzun kuyruklu ceketine koydu.

Omuz silkti. Ağzım kurudu.

"Klanlar ve kabileler," diye cevapladı. "Ve senin hakkında ne düşündükleri."

Sonra dönüp giyinme odasının kemerli girişine doğru yürüdü. Ben ise onun beni bıraktığı yerde donakaldım.

Hareket edemiyordum ama neyse ki konuşabiliyordum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Kemerli geçidi kapatan perdelerin arkasında kaybolmamıştı, loş ışıklı alanda gölgesinin hareket ettiğini görebiliyordum.

Ve böylece, ceketini divana fırlattığını izledim. "Çünkü beni pek önemsemiyorlar."

"Annen, hepsinin seni desteklemediğini söyledi."

"Hepsi değil," diye onayladı, ben de ellerinin gömleğinin düğmelerine doğru hareket ettiğini izledim. "Sadece üçü."

Bu beni şaşırttı. "Üç mü?"

"Üç. Benim doğrudan klanım. Babamın tarafının doğduğu kraliyet klanı. Ayrıca, annemin klanı. Annemin soyundan gelen klan. Ve son olarak, Sofia'nın klanı."

Sonuncusunu kesinlikle fark etmiştim.

O gece, Sofia ve Farah nihayet biraz destek gördüler. En azından bir kesimden. Babamın yaşında bir adamın başındaki klan, karısıyla birlikte...

Mars'ın paylaştığı şey, oğlu ve kızıydı. Farah baş masada otururken ona nazikçe baktılar. Sofia'nın yanına oturarak onu sıcak bir şekilde sohbete dahil ettiler.

Daha önce yanılmıştım, bir kez daha onay hissetmişim.

Sofia'nın masasından, klanından, Farah ile dostça bir şekilde iletişim kurduğumu fark ettikten sonra.

"Sofia'yı kendi klanının arasında görmekten memnun oldum," dedim ona.

"Gerçekten," diye cevapladı, gömleğini çıkarıp bir kenara attı. "Özellikle de onlar güçlü bir klan olduğu için. Benim doğrudan soyum dışında, krallığın en güçlüsü."

Sonra elleri pantolonuna gitti. Aman

Tanrım.

Yüzümü çevirdim.

"Neden... şey, ülkenize adak sunacağınızı duyurmanız bu kadar sürpriz oldu?" diye sordum.

"Böyle bir şey hiç yapılmadı."

Bu beni şaşırtmadı, çünkü Wilmer daha genç olsaydı ve Mercy ile yeni evlenmiş olsaydı, bunu kendi sandığına koymaktan çekinmeyeceğini biliyordum.

"Bu gelişmelerden kesinlikle memnun olmalılar," dedim, muhtemelen bakmamam gereken yatağına bakarak.

Bu yüzden, gözlerimi yatağının yanındaki kısa, aynalı şifonyere çevirdim.

Daha iyiydi.

"Göçebeler umursamıyor. Onlar dolaşıyor. Kendi çocuklarını eğitiyor. Güneşin altında halılarının üzerinde ibadet ediyor. Kendi şifa tekniklerini uyguluyor. Kendi savaşlarını yapıyor. Firenze için savaş olduğunda, nadiren adamlarını gönderirler."

"Ah," diye yüksek sesle mırıldandım, o konuşmaya devam etmediğinde.

"Kabileler, parayı nereye yatırmaya karar verdiğime göre değişkenlik gösterirler. Okullarının ve hastanelerinin iyileştirilmesi, kasaba ve şehirlerinde tapınak ve anıtlar inşa edilmesi, yani halklarının çalışıp krallığın parasını alması durumunda mutludurlar. Babamın başlattığı ve benim devam ettirdiğim düz, kolay geçilebilir yolların yapımı veya nehirlerin sulanması gibi şeyleri anlamazlar. Ancak halkları bunun karşılığında ücret alıyorsa, şikayet etmezler. Ama başkaları içinse..."

Cümlesini bitirmedi, ama ben anladım.

"Onlar yakından takip ediyor ve sık sık kayırmacılığa karşı çıkıyorlar," diye bitirdi Mars.

"Sen kayırma yapar mısın?" diye sordum, sadece bir şey söylemek için, çünkü bunu yapmadığını hayal edemiyordum.

Sesini duyduğumda, beklediğim gibi "Hayır" diye cevap verdi. Sesine doğru döndüm.

İpek gibi pürüzsüz, koyu bordo renkli pantolon giymişti. Göğsü çıplaktı.

Piercingler, çok daha aydınlık (ama yine de daha önce geldiğim zamankinden daha az aydınlık) odada parılıyordu.

Tamam, belki de Mars ile benim aramızdaki evliliğin ne anlama geldiğini daha fazla öğrenmeye hazır değildim.

Görünüşe göre başka seçeneğim yoktu.

Çünkü o doğrudan bana geldi, elimi tuttu ve yavaşça yürüyerek beni yatağa götürdü.

Ani bir şekilde ağzım dolan tükürüğü yuttum.

Merdivenlerin başında döndü, yatağının kenarına oturdu, uzun bacaklarını açtı ve beni arasına durmam için yönlendirdi.

Sonra diğer elimi de tuttu, ikisini birden tutup başını geriye eğerek bana baktı.

"Gerginsin," diye fısıldadı.

Şefkat ve empatiyle yumuşayan karanlık gözlere baktım. Ve omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissettim.

"Biraz," diye fısıldadım.

"Daha fazla öpüşeceğiz, gelirim. Ve hazır olduğun tek şey buysa, hepsi bu kadar." Beni biraz daha kendine çekti. "Ve şunu bil, Silence, çünkü ben bu geceyi, yarını ve bu yakınlığa alışman için gereken süreyi kastediyorum. Ben hazırım. Seni arzuluyorum. Tadını, gizemlerini bilmek istiyorum. Ama sen hazır değilsen, bu bizim için de geçerli. Anlıyor musun?"

Anlıyordum.

Bu benim anladığım bir şeydi.

Ve inanılmaz derecede cömert ve güzel bir şeydi.

"Evet," diye cevapladım.

"O zaman beni öp, Silence, ve bu gece yolumuzu göster."

Onu öpebilir miydim?

Ellerimi bıraktı ve orada oturdu, gözleri bana sabitlenmiş, birlikte geçirdiğimiz zaman kısaydı, umarım birbirimizi tanıyacağımız bir ömür boyu sürecektir olan hayatımızın sadece bir parçasıydı.

Ama o göstermemişi bana bana hiçbir göstermemişi ilgi, saygı, iyilik, koruma, nezaket ve arzu.

Böylece, ellerimi onun geniş omuzlarına dayayarak öne eğildim, vücudunun ısını, kaslarının gücünü hissettim ve dudaklarımı onun dudaklarına indirdim.

Mars buna izin verdi.

Ama vücudumu tutmadı. Benden hiçbir şey talep etmedi.

O anda dilimin ucuyla dudaklarına dokundum. Dudakları açıldı.

İçine kaydırđım.

Tadı sıcak, misk kokulu ve lezzetliydi.

Ayrıca karnımın alt kısmında hissettiğim hafif bir ses çıkardı.

Ben de dudaklarımı onun dudaklarına daha sıkı bastırdım, başımı eğdim ve elimle arkadaki saçlarını okşadım.

O da iki elini kalçalarımaya koydu.

Ağırlıklarını sevdim. Sıcaklıklarını. Onların verdiği istikrar hissini.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum, ama yine de dilini ağzıma almaya çalıştım.

Mars bana zorluk çıkarmadı. Bana verdi.

Onu daha derinden emdim.

Ve tanrılar, onun dilindeki o damarı çok sevdim.

Onun dili benimkiyle oynarken, daha düşük ve daha sert bir ses ağzıma doldu.

Elimle omzuna daha fazla ağırlığımı verdim, bu da ellerinin belimin alt kısmına kaymasına ve birinin omurgamdan yukarı doğru kaymasına neden oldu.

Onun dokunuşunu sevdim.

O kadar ki, titredim. Ve bu titreme bana harika geldi. Dirseklerimi büküp ona daha fazla ağırlık verdim.

Mars geriye doğru eğildi ve kollarını bana doladı, ben de onunla birlikte düşerek göğsüne düştüm.

Oh.

Altımda o kadar sert bir adam. Çok, çok...

Harika.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve fısıldadım, "Mars."

Beni sırt üstü çevirdi ve kısmen üzerime çıktı.

Oh.

Aman.

Üzerimde *olan* o sert adam *çok* güzeldi. "Mars," diye fısıldadım.

Ve o beni öptü.

Daha derin, daha tatlıydı, elleri yanlarımı, kalçalarımı, kaburgalarımı okşuyordu.

Ona doğru bastırdım, daha fazlasını istediğimi paylaşmaya çalışıyordum.

O da bana bastırdı ve ben bunu hissettim. Korkabileceğim bir şeydi, ama o anda, onun olduğu gibi, bizim olduğumuz gibi, korkmadım.

Bu beni güçlü, güzel ve kadınsı hissettirdi.

Bu yüzden vücudumla onun kalçalarının sertliğine karşılık verdim, ona doğru eğildim. "Sessizlik," diye dudaklarıma doğru homurdandı.

"Mars," diye fısıldadım.

Birbirimizin gözlerine bakıyorduk.

Onun gözlerinde, sorduğu soruya cevap vermeden önce, bir fenerin yansıması olması gereken alışılmadık bir kırmızı fark ettim ve onun ağırlığını daha fazla üstüme aldım.

Ağzını da geri aldım. Dilini de.

Ve bu artık nazik, keşif amaçlı bir dans değildi. Açlık vardı.

Ne olduğunu anında anladım. Ve

bu tamamen *büyüleyiciydi*.

Ağzımla ve dokunuşumla karşıladım, dillerimiz düello yaparken, ellerim sırtındaki deriyi dolaşüyor, eğimleri takip ediyor, çukurları sürüyor, keşfetmiyor, *sahipleniyordu*.

O yuvarlandı, beni yukarı çekti, yatakta bizi düzeltti, sırt üstü düştü ve beni üzerine çekti.

Ve *o kadar çok* şey vardı ki. Onun ağzını almıştım.

Daha fazlasını istedim.

Başımı eğdim ve düz, kahverengi meme ucunu ağzıma aldım. "*Siktir*," diye homurdandı.

Olamaz.

Yanlış bir şey yapmıştım.

Başımı kaldırdım.

Elleri kollarımın altına girdi ve beni yukarı çekip tekrar dudaklarımı öptü, parmakları saçlarıma daldı. Tokaların gevşediğini, buklelerin düştüğünü, kurdelenin kaydığını hissedebiliyordum, ama sadece belli belirsiz.

Nişanlım aç değildi. Şimdi ise

açlıktan ölüyordu.

Ve bunu ondan hissederek, onu bu hale getirdiğimi bilerek, beni de oraya götürdü.

Onun boynunu

keşfettim.

O da benimkini

keşfetti.

Ellerim ona acil bir şekilde dokundu.

Elleri, geceliğimin arkasındaki düğmelere aceleyle uzandı.

Dudakları kulağıma yaklaşmış, "Bunlardan kaç tane var?" diye homurdandı.

"Çok fazla," diye fısıldadım.

Ve gerçekten de çok

fazlaydı.

Çok fazla.

Cildim sıcak, yanıyor gibi

hissediyordu. Elbise

çıkmalıydı.

O oturdu ve ben de onunla birlikte oturdum, kalçalarına bacaklarımı açarak, dizlerim kumaşa takılıyordu.

O eteğimi çekti. Ben de

çektim.

"Lanet *olasıca*," diye homurdandı.

Neredeyse

kıkırdayacaktım.

Kıkırdamadım.

Cildim çok sıcaktı.

O elbiseyi *çıkarmam*

gerekiyordu. Ve Mars'ı

üzerime giymem gerekiyordu.

Hemen.

Sonunda yakasından tutup yukarı kaldırdım. Mars bana yardım

etti, daha yukarı çekti.

Kollarımı kaldırdım ve o da kıvrımları topladı, beni elbiseden kurtardı, bir kenara

attı... Ve ben, beyaz dantel korse ve külotumdan başka hiçbir şey giymeden onun

üzerine oturdum.

Aniden, elbiseyi geri giymem gerekti.

Ta ki Mars'ın gözleri vücuduma düşene kadar.

O kırmızı renk geri geldi ve hiçbir şey düşünmeden, gördüğüm manzara karşısında kaşlarımın çatıldığını hissettim.

Sırt üstü yatıyordum ve Mars yanımda, külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyordu.

"Mars," diye titreyerek seslendim.

Bacaklarımdan yüzüme doğru baktı.

Gözleri *alev alev* yanıyordu.

"Söz veriyorum," dedi boğuk bir sesle. Neye söz verdiğini bilmiyordum. Sadece ciddi olduğunu biliyordum.

Başımı salladım.

Aşağı kaydı, bacaklarımdan birinin üzerinden yuvarlandı, diğerini kenara itti, sonra o... o...

Nazikçe bacaklarımı ayırdı, başını eğdi... Ve *benden beslendi*.

Ağzının dokunuşu o kadar güzeldi ki, o çivili dilin okşaması tam bir mutluluktı, sırtım kamburlaştı, ayak parmaklarım kıvrıldı, yaşadığım zevki bastıramayıp çığlık attım.

Mars bacaklarımı omuzlarına attı, kalçalarımı büyük elleriyle kavradı ve üzerime çöktü.

"Tanrılar adına," diye nefes aldım, tırnaklarımı saçlarına geçirip kafa derisine batırdım, bana yaptıklarının muhteşemliğini tutmaya çalışarak, "Tanrılar adına, Mars. Durma. Lütfen, durma."

Ama sonra, olan oldu.

Hem harika hem de tehditkar görünen bu muhteşem hislerle mücadele ederken, topuklarımı sırtına geçirdim.

"Lütfen. Sen..." diye başladım, ama "*dur*" diye tamamlayamadan, beni ele geçirdi.

Beni yuttu.

Ateş beni, bedenimi, cinselliğimi, görüşümü, zihnimi sararken onun altında kıvrandım. Zevk ve coşkunun cehenneminde kıvranıyordum.

Hayır.

Yok olmadım.

Alevlerden besleniyordum.

Böyle bir şeyin varlığından haberdar değildim. Bunun elde edilebilecek bir şey olduğunu bilmiyordum.

O anda bildiğim tek şey, bunu tattıktan sonra tüm varlığımla ona taptığımdı.

Belirsiz bir şekilde, onların sıcaklığında süzölmeye başladığımda, Mars'ın beni nazikçe okşadığını hissettim.

Bu, vücudumun yukarısına doğru ilerleyip karnımı öpmeden önceydi. Göbeğimi. Göğsümü. Boğazımın tabanını.

Sonra ağırlığı üzerime çöktü, sıcak, ağır ama ezici değildi, ve ağzı oraya doğru hareket ederken sakalı boynumu gıdıkladı.

Az önce olanlardan utanmalı mıyım? Eğer utanmam gerekiyorsa, o anda içimde öyle bir his yoktu.

Mars, kulak mememdeki piercingin olduğu yerin altına öpücükler kondurdu.

Ve sesi hoş ve sert bir tonda, "Sanırım bu gece burada duralım" dedi.

Buna sevindim çünkü hareket edebileceğimden emin değildim.

Yanılmışımdım.

"Kollarını bana dolaş, Silence" dediğinde, söyleneni yaptım. Ve "Bacaklarını bacaklarıma dolaş" dediğinde, onu da yaptım.

O akıllıydı.

Bu daha iyiydi.

Çok daha iyiydi.

Ağzı boynumda hareket ediyordu, parmakları çıplak kalçamda kayıyordu ve diğer kolunun ağırlığını diğer koluna verdiğini anlayabiliyordum. Bunu biliyordum çünkü bana dokunma şekli, beni kendisine sarılmamı isteme şekli, o eliyle bana daha fazla dokunabilseydi, bunu yapardı.

Onun altında kendimi küçük hissettim.

Küçük.

Ama benim varlığımdan ne kadar keyif aldığını bildiğim için, kendimi değerli de hissettim.

"Hayır," diye fısıldadı boğazıma, boynumun diğer tarafına geçerken. "Klanların ve kabilelerin seni sevip sevmemesi önemli değil."

Başını kaldırdı ve ben de onun yakışıklı yüzüne şaşkınlıkla baktım. "Çünkü ben seni seviyorum," diye bitirdi.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Bunu gösterdin." "Korkarım ki küstahım," itiraf ettim.

Koca vücudu bir süre benim vücudumun üzerinde hareket etti, sonra kahkahası duyuldu. "Korkmuyorum, *piccolina*. Bu beni mutlu ediyor."

"Tabii ki," diye mırıldandım.

O sadece bana sevgiyle gülümsedi.

Daha fazlasını yapamadığım için mırıldanmaya devam ettim. "Ağırlığın hoşuma gidiyor."

"Bu iyi, bunu çok hissedeceksin." Titredim.

Gülümsemesi daha da genişledi.

"Ve sen çok sıcaksın," dedim ona.

"Bu senin için iyi, benim Sessizliğim. Gündüzlerimiz sıcak, gecelerimiz soğuk."

"Bunu fark ettim."

"Sessizlik?"

"Evet?"

Elini kalçamdan çekip başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı.

Sonra "Teşekkür ederim" dedi.

Söylediği buydu.

Ağlayacakmışım gibi hissettim.

Başı benimkine yaklaştı, ama beni öpeceğini sandığımda (ve itiraf etmeliyim ki, onun beni öpmesini çok istiyordum), sert sakallı yanağını benim pürüzsüz yanağıma kaydırıp ve kulağıma fısıldamaya devam etti: "Güvenin benim için çok önemli. Buna çok değer veriyorum. Altın sandıklarından ya da mücevher keselerinden daha çok. Bana özgürce sunduğun zevkin de benim için çok önemli ve ona da çok değer veriyorum. Güvenin kadar değil, ama bunun benim için çok önemli olduğunu bilmen önemli."

Evet, kesinlikle ağlayabilirdim.

"Mars," diye fısıldadım.

"Başkalarını yatağıımıza aldığımızda akıllıca seçimler yapacağız."

Karanlık çıkıntıya göz kırptım.

"Ama ilk başta, bir süreliğine, başka birini almadan önce sadece sen olacaksın. Ve sen de, başka birinin sana sahip olmasına izin vermeden önce sadece ben olacağım."

Başkaları?

Onu elde etmek için mi?

Ve beni?

Tanrım.

Firenz tarzı evlilik.

Hayır.

"Şimdi," dedi, başını kaldırdı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sonra başını yukarı kaldırarak beni de kendisiyle birlikte kaldırdı, "başka fikirlerim gelmeden önce seni kendi yatağına götürme zamanı."

Beni yatağından çekip, geceliğimi attığı yere doğru götürdü. Ve ben onunla birlikte hareket ettim.

Otomatik olarak.

Külotumu kapıp bana uzattı.

Aniden tamamen çıplak hissettim ve hızla eğilip iç çamaşırlarımı giydim.

Onları kalçalarımın üzerine düzelttikten sonra doğrulduğumda, onun elbisemin "geniş" kumaşıyla boğuştuğunu gördüm.

"Mars, şey... diğerleri," diye başladım.

Elbisemin eteklerini başımın üzerinden çekebilecek şekilde toplayarak bana döndü.

Ve öyle de yaptı, beni elbisenin üst kısmına ulaşmak için kollarımı elbisenin içinden geçirmem için zorladı.

Görünüşe göre böyle şeyler yapmaya alışkındı. Midem bulandı.

Konuşurken bu işi yaptı.

"Eğer görmek istediğin buysa, senin için kıcımlı alacağım. Normalde benim tercihim bu olmasa da. Ben Lorenz gibiyim. Eğer bu seni tahrik ediyorsa, beni de tahrik eder. Ancak bilmen gerekir ki, Güvenilirler, Sessizlik, senin için mevcut değiller, Basil hariç, eğer onu istiyorsan, çünkü o seni almayacak, sadece beni alacak. Ama eğer benim bir savaşımlı varsa..."

Sözünü yarıda kesip, ellerimi kolların içinden geçirdikten sonra beni döndürdü ve sırtımdaki düğmeleri iliklemeye başladı.

Yatağının o tarafındaki komodinin üzerindeki yanan lambaya bakıyordum, bakışlarım kayıyordu, duvarların seftali renginde, zar zor fark edilebilen, biraz daha koyu bir motif olduğunu fark ettim.

Kiraz çiçeklerine benziyordu. Ya da

başka bir şeyin çiçeklerine.

Düğmelerimle işini bitirince, beni tekrar döndürdü ve ellerini boynuma doladı.

"Bunu anlıyor musun?" diye sordu, bana bakarak. Anlamadım.

Hiçbirini.

"Evet," diye mırıldandım.

Gülümsedi ve "Zirveye ulaştıktan sonra düştüğün bu sersemliği hatırlamalıyım. Çok sevimli, ama seninle işimi bitirmezsem, beklemek çok zor olacak" dedi.

Zirve.

Demek buna böyle deniyordu. Çok uygun.

Gerçekten.

"Bir dahaki sefere... çok daha çabuk toparlanmaya çalışacağım," dedim, yapmacık ve kendim gibi olmayan bir sesle.

Eğildi, dudaklarını dudaklarıma, sonra burnuma, alnıma değdirdi, sonra bir santim uzaklaştı ve yine bana gülümsedi.

"Yapma. Eğer seni o kadar derinden etkileyip, bir zombi gibi davranmanı sağlayabilirsem, o zaman dışarı çıkıp bir ejderhayı öldüreceğim."

"Bir ejderhayı öldürmek mi?"

Bakışları ısındı (ya da daha da ısındı). "Senin zevkin bana güç veriyor, *piccolina*."

Bu hoştu.

Olması gerektiği kadar hoş değildi. Ama hoştu.

"Seni odana kadar geçireyim, maymuncuğum," diye teklif etti. "Zaten öyle yapacaktım, ama bu halde yolunu kaybedebilirsin."

Bu eğlenceli olmalıydı. Ben gülmedim.

"Terliklerin, Silence," dedi. Ona göz kırptım.

Belinden eğildi ve yatağa uzanarak düşen terliklerini aldı.

Sonra önümde diz çöktü, ben de eteğimi kaldırıp ayaklarımın üstüne tek tek giydirmesini sağladım.

Onun büyüklüğünü, gücünü, hepsinin bana boyun eğdiğini izledim ve ağlayabileceğimi düşünerek bunu tekrar yaptım.

Ama ayaklarımı giydirdikten sonra, söylediği gibi yaptı, doğruldu, elimi göğsüne koydu ve odanın karşısına doğru yürümeye başladı.

"Basil?" diye zorla seslendim.

"Evet. O sadece erkekleri kabul ediyor."

"Biliyorum, ama o senin yardımcın."

"Evet, ve hepsi birbirleriyle birlikte oldular. Bu, Güvenilir olmak için yapılan törenin bir parçası. Bu tür bir yakınlık ve birbirini tanıma yoluyla oluşan bağlar, bu kardeşlik için çok önemlidir. Tüm savaşçılarım bu şekilde ilişki kurar. Özgürce. Ve bunu yapmaları teşvik edilir. Ama adamlarımdan birinin sana arzu dolu bakmasını istemem. Bu, bağ kurmayı teşvik etmez. Ve Basil bunu yapmaz."

Hepsi birbirleriyle birlikte oldular.

Ve Mars, ben istersem Basil'i benimle birlikte olurdu. Ve o da isterse başka kadınlarla birlikte olurdu.

Başka kadınları, beni değil.

Diğer kadınların bacaklarının arasına ağzını koyarak, bana verdiği şeyi onlara da vermişti.

Ben olmayan kadınlara.

Ve bacaklarının arasına başka şeyler koydu.

Benim olmayan bacaklar.

"Sessizlik?" diye seslendi ve o seslendiğinde, koridorun oldukça ilerisine geldiğimizi fark ettim.

koridord

^a Ona baktım.

olduğu muzu Yüzündeki ifade yumuşadı ve yürümeye devam ederken eğilip

fark
ettim.

başımın üstüne öptü.

Dikleştiğinde, "Gelinim dolu dolu bir gece geçirdi. Onu yatağına götürmeliyim ki bir sonrakine hazır olsun." diye mırıldandı.

Bu doğrudu.

Dolu dolu bir gece geçirmiştım.

Ama o anda, kafam doluydu.

Floransa'daydım.

Onların kraliçesi olacaktım.

Yani kralın karısı. Onlar böyle

yapıyordu.

Bunu fısıldayarak konuşulduğunu duymuştım ve annemin, onların eşlerine sadık olmadıklarını söylediğini hatırladım.

Ama unutmuştım.

Ve delme töreninde, kocanı dinlemenin, onu düşünmenin, ona karşı dürüst olmanın mahremiyetinden bahsedildi.

Ancak bedenle ilgili hiçbir şeyden bahsedilmedi. Bu samimiyetler sadece kalp ve zihinle ilgiliydi.

Hepsi bu kadardı.
O zamanlar bunu
düşünmemiştim. Şimdi
düşünüyordum.

Kapımda Mars beni kollarına aldı ve derin bir öpücük verdi, ve o muhteşem an için, az önce hatırladıklarımı unuttum.

O benden ayrılıp "Kahvaltıda görüşürüz, *amore*" dediğinde tekrar hatırladım.

"Evet," diye cevap verdim.

"İyi geceler, benim Sessizliğim."

"İyi geceler, Mars." Oh, tanrım. Ne yapmalıydım? Birisi sana orgazm yaşattıktan sonra bir tür nezaket gösterisi yapman gerekirdi. "Ve ben de teşekkür ederim," dedim.

Bu sözler yine kocaman bir gülümseme ve dans eden gözler getirdi, sonra cevap verdi: "Ne zaman istersen," dudakları yine benimkilere yaklaştı ve "istediğin kadar sık, *mio ardente*" diye mırıldandı.

Dudaklarımızı hafifçe öptü, uzaklaştı, kapımı açtı ve elini popoma koyarak beni içeri itti.

Önceki gece olduğu gibi, ben kapıyı kapatırken bana şefkatle bakıyordu.

Kapıyı kapattığımda, alnımı kapıya dayadım. Tril'in bana

doğru geldiğini hissettim.

"Sessizlik, iyi misin? Damadınla her şey yolunda gitti mi?"

"Bu gece kendi başıma yatmaya hazırlanmak istiyorum, Tril," dedim kapıya sessizce.

Elini sırtımda hissettim.

"Oh hayır, kızım," diye fısıldadı, sesi çaresizdi. "Sana zarar verdi mi?" "Hayır, çok güzeldi."

"Saçların dağınık. O sana...?" "Lütfen, Tril,"
diye yalvardım.

"Ben..."

Başımı ona çevirdim. "Düğmelerimi açabilir misin? Sonra düşüncelerime dalmam lazım."

Yüzü buruştu. "Seni korkuttu mu?" "Hayır."

"Sessiz ol, aşkım, konuş benimle."

Başımı salladım. "Sadece düşünmem gerekiyor. Bu gece çok şey yaşandı. Bu ülke bizim ülkemize hiç benzemiyor, Tril. Ve bu gece, bunu çok net bir şekilde anladım."

Yüzümü inceledi, neyse ki aradığını buldu ve başını salladı.

"Düğmelerini iliklemene yardım edeyim. Giyinme odasına gel. Seni düzeltelim. Sonra, bana ihtiyacın olursa, her zamanki gibi, hemen yan odadayım."

Tril'imi seviyordum.

Elimi tuttu ve birlikte giyinme odasına yürüdük.

Ve Tril gibi, bana ihtiyacım olanı verdi, geceliğimin düğmelerini açtı ve beni yalnız bıraktı.

Tuvaletimi yaptım, geceliğimi giydim ve odama girdim, Tril'in sadece yatağının yanındaki lambaları söndürmek için bıraktığını gördüm.

Lambaları tek tek söndürdüm, sonra ipek çarşafların altında uzandım ve karanlık tavana bakakaldım.

Verecek hiçbir şeyim yoktu.

Mars'ın ihtiyacı olmayan bir çeyizle geldim, çünkü ayaklarının dibinde altın, gümüş, mücevherler ve deriler vardı.

Sarayım yoktu.

Onun isteyeceği bir unvanım
yoktu. Kesinlikle bir krallığım
yoktu.

Ben sadece, kehanetin olağanüstü şeyler yapabileceğini öngördüğü, biraz sihirli bir kızdım.

Kralının yanında.

Bunu yapacak olan sadece *ben* değildim.

Ama ben Mars'ın bir parçasıydım ve diğer altı gezegenin de
bir parçasıydım. Ben bir hiç değildim.

Aynı zamanda hiçbir şey de değildim.

Hiçbir zaman bir şey
olmamıştım. Gerçekten.

Arkadaşım
yoktu.

Birkaç talipli.

Babam bile, yirmi üç yıl sonra, yerin altında bir lanet oluşmaya başladığında benim için
bir iş buldu.

Mars bana bir süre sadece beni isteyeceğini söylemişti. Sonra
başkalarını da istedi.

Ve onları elde edecekti çünkü o Firenz'di. O kraldı. Burası onun ülkesi, onun dünyası,
onun kurallıydı.

Onu diğer kadınlarla izlemek zorunda kalacaktım, bana dokunduğu gibi onlara dokunurken, beni öptüğü gibi onları öperken, o gece bana o kadar çok şey verdiği yere ağzını koyarken.

Dünya gerçekten altüst olmuştu. Canavar yükseliyordu.

Cassius'un naipliği.

Carrington'ın entrikaları.

Bir Nadirii, bir Airenzian ile evlenecekti. İki

Dellish, Firenz ile evlenecekti.

Ama tüm bunlara rağmen, Mars vardı.

Ve ileride de ona sahip olacaktım. Ama o benim olmayacaktı.

Firenze'ye geldiğimde yanımda hiçbir şeyim yoktu.

Ve güçlü bir kral ile evlenmeme rağmen, yine de hiçbir *şeyim* olmadan yoluma devam edecektim.

Bu düşünceyle gözyaşlarım akmaya başladı.

Gözlerimden hala yaşlar akarken, yanıma döndüm, kendimi kıvrıldım, gözyaşlarımın akmasına izin verdim ve sadece onların eşliğinde uykuya daldım.

BÜTÜN HAYATIM BOYUNCA, Arbor'daki yatağımda bile iyi uyuyamadım.

Ancak, oradaki ilk günlerden sonra, Catrame Sarayı'ndaki yatağımda iyi uyumuştum.

Bu nedenle, o gece beni neyin uyandırdığını bilmiyordum. Kendimi sıkıntılı hissediyordum. Huzursuz. Ağladıktan sonra huzursuz.

Ağladığım için huzursuzdum.

Her şeyi değiştirmiş olsa bile.

Benimle ilgili her şeyi.

Her şey hakkında her şeyi.

Ama o geceki tek diğer seçeneğim, buna katlanmak değildi.

Duyduğum ses, pencerenin önüne konulan ekranın çıkardığı fısıltıydı.

Ama beni donduracak olan hava hissiydi. Bu, ben çığlık atmadan önceydi: *"Tril! Yardım çağır!"*

Sonra sesin geldiği yerin tersi yönde (ne yazık ki kapıdan daha uzak olan) yataktan yuvarlandım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve aynı anda elimle yatağın yanındaki komodini uzandım. Orada True'nun bana verdiği küçük bir hançer vardı.

Kabzasında güzel damarlı bir malakit vardı. Ve True bana onu asla yanımdan ayırmamamı söylemişti.

Onu üzerimde taşı mıyordum.

Ama o ana kadar, çoğunlukla, True'nun hediyesi olduğu için onu hep yakınım da tutuyordum.

"Yardım çağır, Tril!" diye bağırdım, tüm tanrılar onun beni duymasını umarak, çekmeceyi açmaya başladım.

Hançere elimi uzatamadım. Bir adam üzerime çullandı.

Beni sırt üstü yere attığında, üzerime çöktüğünde ve ellerini boynuma doladığında çığlık attım.

O zaman boğulmaya başladım, kollarını tırmaladım, ayaklarımla tekmeledim, kalçalarımı salladım, ağzımı sonuna kadar açtım, nefes almaya çalıştım.

Dönmeye, kıvrılmaya çalıştım, ayakların yere vurduğunu belli belirsiz duyuyordum. Pencereden içeri giriyorlardı.

Sadece o değil.

Başkaları da.

Ağzımı açıp kapattım, nefes almak ve çığlık atmak için mücadele ettim. Ve çeliğin çeliğe çarpmasının yüksek, hoş geldin sesini duydum.

Tril yardım çağırdı.

Oh, Tril'imi çok seviyordum.

Oda, yıldız patlaması gibi mercan rengi bir ışıkla doldu, sonra ışık sönmeye başladı ve kılıç dövüşünün sesleri bana yeniden güç verdi.

Ve başka bir yıldız patlaması havayı doldururken, çeliklerin çarpıştığı sesler yankılanmaya devam etti. Tüm konsantrasyonumu o elleri boynumdan uzaklaştırmaya odakladım, ama aniden omurgamdan bir ürperti hissettim.

Ben çağırma dığım bir heyecan.

Ve üzerime çöken adam şaşkınlıkla homurdandıktan sonra beni bıraktı. Çok ihtiyacım olan, yakıcı bir nefes aldım.

Üzerimdeki adam ellerini önüne kaldırıyor du. Tam da ellerinin alev almadan hemen önce.

Şok içinde bakakalırdım.

Ama bu, kafası omuzlarından ayrılmadan bir saniye önceydi.

Kafasız bedeninin ağırlığı üzerime düşmeden önce kan üzerime sıçradı.

Bana.

Neredeyse anında itildim, bir el kolumu sıkıca tuttu

beni yukarı çekiyordu ve Elena'nın "Koş, Silence, *koş!*" diye bağırdığını duydum.

Başka bir mercan yıldız patlamasında, beni bıraktı, ama ben olan biten her şeye donakaldım. Böylece, ondan daha uzun ve iri bir adamla uğraştığını gördüm, adam tamamen siyah giyinmişti, maskesi başını ve yüzünü kaplıyordu, sadece gözleri görünüyordu, kılıçları havayı kesiyor ve birbirine bağlanıyordu.

Ve başka bir yıldız patlamasında Serena yatağın ucunda, siyah giyinmiş iki adamla kavga ediyordu.

Ayrıca kapının içinde Ophelia, dört kişiyi geri tutuyor gibi görünüyordu.

Aramus, bir elinde uzun bir kılıç, diğer elinde el tipi orak gibi görünen kavisli bir bıçakla Ophelia'nın yanından hızla geçti. Bir eliyle kesip, diğer eliyle siyah giysili hareket eden her şeye bıçak saplayarak geldi.

Oda siyah giysili adamlarla doluydu. Pencereden daha fazlası geliyordu.

Elena'nın dövuştüğü adam ayaklarımın dibine düştü ve Elena, "*Sessiz ol, kaç!*" diye bağıarak yatağa atladı, yatağın üzerinden koştu, atladı ve diğer tarafta bir kötü adamla dövüşmeye başladı.

O anda True, geniş kılıcıyla saldırıya geçti.

O anda komodini açtım, çekmeceyi açtım, hançeri çıkardım ve Elena'nın yaptığı gibi yatağa atladım (muhtemelen onun kadar zarif değildi), yatakta koşarken neredeyse düşüyordum...

Sonra Elena'nın dövüştüğü adamın omzuna bıçağı sapladım, çıkardım, tekrar tekrar hızlıca sapladım.

Adam bağırdı, döndü, iri koluyla bana vurdu ve ben başucuna çarptım, kafatasım duvara çarparak çatladı.

Elena bu fırsatı değerlendirip adamı deşip içini boşalttı.

Oda bir başka mercan rengi ışıkla doldu ve Nadirii hariç herkesin olduğu gibi ben de geçici olarak kör olduğum için bunun ne kadar akıllıca olduğunu fark ettim. Bu, onlara odayı görme imkanı verirken, rakiplerini geçici de olsa etkili bir şekilde etkisiz hale getiriyordu.

Sönmekte olan parlamada Elena'nın bağırsaklarını deştiği adamın öne doğru yığıldığını gördüm. Nadirii için bir başka öldürme daha.

Tanrım.

Ancak bunu, Elena'nın arkasındaki pencereden içeri giren bir adam, iki eliyle geniş kılıcını tavana doğru kaldırmaya başladığında yaptı.

Uyarmak için ağzımı açtım...

Ancak, gece yarısı berrak gökyüzünün yıldızlarıyla aydınlanan odada bir hayvanın kükremesi yankılandı.

Cassius kavgaya karışmış, Elena'ya doğru savaşıyordu.

Ama tanrılara şükür, True zaten oradaydı.

Nadirii'ye yönelik aşağı doğru savurulan kılıcı yakaladı.

Elena döndü ve True, kötü adamın kılıcını kendi kılıcıyla yüksekte tutarken, kolunu geriye doğru çekip haydutun midasını mızrakladı.

O anda, yataktan çekilirken bir çığlık attım, arkamdan bir kol boğazımı sıktı ve o kol beni geriye doğru çekti.

Ben kaldırdım benim hançerimi kalk omzumun omzuma ve getirdi onu aşağı omzunun etini delip geçerken yine mide bulandırıcı bir his yaşadı.

Beni bıraktı ve ben hazırlıksızdım, bu yüzden ağırlığım ayak bileklerime bindiğinde, onlar pes etti ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Çelik çarpıştı.

Adamlar ve Nadirii homurdandı.

Mercan havada parladı.

Odanın kenarları, sanki sarmaşıklar açılıyormuş gibi tuhaf yeşil izlerle dolmaya başladığında, yıldızlar gece yarısı parıldıyordu ve suya hiç yakın olmadığımız halde dalgaların çarptığını duyduğuma yemin edebilirdim, bu yüzden delirdiğime emindim.

Adam bana doğru eğildi ve ben ondan kaçmak için bir elimi indirdim ve baldırına bıçak sapladım.

O uludu, saçımı yakaladı, beni yukarı çekti ve ben tekrar çığlık attım, bu sefer acıdan, çünkü beni parmaklıklılı bir pencereye doğru sürüklemeye başladı, tam o sırada parmaklık patladı ve siyah giysili başka bir adam içeri daldı.

"Sessizlik!" diye bağırdı True.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Hançerimle her şeye saldırdım, ete batırdım ama yeterli olmadı.

Neredeyse pencereye varmıştı, beni saçımdan kaldırarak sanki dışarı atacakmış gibi.

İşte o anda yeşil renk kayboldu.

Yıldızlar söndü.

Mercan yıldız patlamaları durdu.

Dalgaların çarpma sesi kesildi. Ve oda

parlak bir şekilde aydınlandı.

Alevlerin patlaması gibi görünen şeylerle kan kırmızısı renkte parlardı.

Havada patlayan alevler.

Bu, gürültülü, gök gürültüsü gibi bir uğultu havayı yırtmadan hemen önce oldu. Beni tutan adam donakaldı.

Sanki tüm dünya donmuş gibiydi.

Ve sonra Mars oradaydı. İki eliyle devasa bir kılıcı tutan iri cüsseli adam, belinden dönerek kılıcı savurdu ve beni tutan adamı *ikiye* böldü.

İkiye.

İkiye.

Gövdesi bir tarafa, kalçaları ve bacakları diğer tarafa düşerken, belli ki saçımı tutan eli gevşedi ve Mars beni kolumdan yakalayıp sırtına attı.

Kollarımı boynuna, bacaklarımı kalçalarına doladım ve sıkıca sarıldım. Onun niyetinin beni bu çılgınlıktan uzaklaştırmak olduğunu düşünerek hançerimi düşürdüm.

Ama kızıl ışıktaki kılıcını güçlü bir şekilde sallayarak, siyah giyen herkesi kesti.

Her şeyi.

Öfkeli bir kadın çığlığı duydum ve Elena, Serena veya Ophelia'ya bir şey olmuş olmasından korkarak başımı o yöne çevirdim, ancak Cassius'un Elena'yı ön tarafında tuttuğunu gördüm. O da kapıya doğru ilerlerken onunla mücadele ediyordu, çünkü Elena onun elinden kurtulmak için bir dişi kedi gibi çırpınıyordu.

Cassius kapıya ulaştı ve Elena, Cassius'un onu güçlü bir hareketle dışarı attığı sırada öfkeli bir çığlık attı.

Fiziksel olarak.

Mars etrafında dönerek kolları, uylukları, karınları, boyunları kesip parçalara ayırırken, erkekler parçalara ayrılıp yere düşerken, daha fazlasını göremedim.

O, bir sonrakine ulaşmak için onların üzerinden atladı.

Ve bir sonrakine.

Yüzümü boynuna gömdüm. O

öldürmeye devam etti.

Mide bulandırıcı sesler, çaba ve acı dolu inlemeler, çeliğin çarpışması sesleri durdu ve Mars'ın göğsünün kollarımın altında inip kalktığını fark ettim, ama hareket etmeyi bırakmıştı.

Başımı kaldırdım.

Salondaydık.

Hepimiz.

Elena ve Cassius.

Kanla kaplı Ophelia ve aynı derecede kanla kaplı Serena, annesinin yakınında ama çok da uzak olmayan bir yerde duruyordu.

True, kanla kaplıydı (bu arada Elena ve Cassius da öyleydiler), ama kanı umursamayan Farah'ın yanında duruyordu. Önü True'nun yanına yapışmış, iki kolu da onu sarmıştı.

Aramus da aynı durumdaydı, Ha-Lah onun önünde, kendini ona sıkıca bastırmış, kolları onun beline, kolları da onun omuzlarına dolanmıştı.

Chu, Kyril, Cassius ve Aramus'un adamlarından birkaçı, ayrıca True'nun yardımcıları Wallace, Luther ve Florian. Hepsi kanlı kılıçlar veya hançerler tutuyorlardı.

Ve koridorun sonunda bazı baronlar ve şefler gördüm, onlar da kılıç tutuyorlardı, bazılarının kılıçları kanla lekelenmişti.

Tril, geceliğiyle karşı duvara sıkışmış, iki eliyle ağzını kapatmış, sanki kusmamaya çalışıyormuş gibi duruyordu.

Ya da çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu.

Kraliçe Elpis koridorun sonundan aceleyle yaklaşıyordu, onu tuttuğunu düşündüğüm Muhafız da onu takip ediyordu.

Kral Wilmer kapısından başını uzatmıştı, ama Mercy Teyze koridorda duruyordu.

Babam dışarıdaydı, annem hala içerideydi ve onu göremiyordum. Carrington da sadece odasının kapısından kafasını uzatmıştı.

Siyah giysili adamlar öldükleri yerde yatıyorlardı, ancak bunlar salon boyunca uzanan küçük bir izden ibaretti. Belki birkaç düzine kadar.

Birkaç tane daha.

İki düzine ölü adam.

Ya da birkaç tane daha.

Odamı tekrar baktım.

Zemin cesetlerle (ve ceset parçalarıyla) kaplıydı. Kırmızı renk kaybolmuştu.

Kusacaktım. Ya da çığlık atacaktım.

Kollarım gevşedi.

Mars, "Sakin bırakma *lan!*" diye bağırdı. Sıkı tutmanın akıllıca olacağını düşündüm.

"Lorenz'i getir," diye emretti kısaca.

Chu dönüp koridorda koşmaya başladı.

"Pencerelerden mi girdiler?" diye Kyril'e sordu.

"Bir rapor alacağım," diye cevapladı Kyril, dönüp koridordan koşarak uzaklaştı.

"Daha fazlası varsa, birini canlı yakalayın!" diye bağırdı Mars arkasından.

Kyril sadece duyduğunu belirtmek için elini kaldırdı ve merdivenlerin köşesinde kayboldu.

"Eğer bu sensen, çukura doğru yürürken seni izleyeceğim, kraliçen ve benim kraliçem de öyle yapacak," diye devam etti Mars, sessiz öfkesiyle korkunç bir ses tonuyla. Onun profiline baktım ve gözlerinin amcama çevrildiğini gördüm.

"Asla yapmam." Tehdidin geçtiğini anlayan amcam, salona adım attı.
salona

"Evet, yapardın, ve sen yapmasan bile, danışmanın yapardı," dedi Mars sertçe. Wilmer çıktı.

amcamın yüzü kızardı.

"İftira!" diye bağırdı Carrington, o da salona adım attı. "Göreceğiz," diye tısladı Mars.

"Bırakabilir miyim?" diye yumuşak bir sesle sordum.

"Hayatta *olmaz*," diye cevapladı Mars, başını bana dönüp bakmadan. Ben de tuttum.

"Sofia nerede?" diye sordu Elpis.

Hareketsiz kaldım.

Mars sertleşti.

Farah, True'yu bırakıp koridorda koşmaya başladı.

"Farah!" diye bağırdı True, onun peşinden koşarak.

O, True'dan önce oraya vardı, kapıyı açtı...

Ve damarlarımdaki kanı donduran, tüyler ürpertici bir çığlık attı.

Sonra içeri koşmaya başladı, ama True onu belinden yakaladı ve geri çekti.

O anda Mars harekete geçti, beni sırtından çekip Luther'a doğru fırlattı, Luther beni yakaladı ve True'nun adamının yüzüne parmağını kaldırarak "Ona zarar verirsen, ölürsün" diye uyardı.

Sonra True ve Farah'ın peşine düştü.

Sonunda ayaklarım tekrar yere basıyordu.

Ölü bir adamın yattığı yerden yaklaşık bir fit uzaklıkta yere yatmış olsalar da

"Kapıyı kapat," True, hemen ardından gelen Cassius'a emretti.

Elena'nın Cassius'un arkasından bakıp solduğunu gördüm.

"*Lanet kapıyı kapat!*" diye bağırdı True, artık histerik hale gelen Farah'ı sakinleştirmekte zorlanıyordu.

Mars, Cassius'un dikkatli adımlarla içeri girip Elena'yı güçlü kollarıyla geri tutarak kapıyı kapattığı sırada yetiştii.

"Lanet olası tanrıça adına yemin ederim, Cassius..." diye başladı, sesi öfkeden titriyordu.

"Sonra konuşuruz," diye homurdandı Cassius.

"Konuşacağız *lanet* olsun," diye tehdit etti

Elena. Ama ben Mars'ı izliyordum.

Başı eğikti, gözleri kapalıydı. Kalbim sıkıştı.

O...

Kederli.

Elpis onlara ulaşmıştı ve ellerini Farah'ın üzerine koymuş, True'nun onu sakinleştirmesine yardım etmeye çalışıyordu, ama dikkati oğlundaydı.

Basil koridordan koşarak gelirken, "Mars?" diye titrek bir sesle sordu. Mars ona doğru baktı.

"Lanet olası bir yılan oynatıcısı bul," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Basil durdu, şoktan başını salladı, sonra dört adım geriye doğru yürüdü ve dönüp tekrar koşmaya başladı, bu sefer diğer yöne.

"Bir düzine kadar!" Mars arkasına doğru bağırdı. Yılanlar mı?

Farah yere yığıldı.

Elpis onunla birlikte yere çöktü, onu kollarının arasına aldı, gözyaşları yanaklarından süzülürken, dudaklarından şşşş sesleri çıkıyordu.

Luther'in kollarını çektim.

"Kontes," diye mırıldandı. Ona baktım.

"Farah," diye fısıldadım.

Yüzümdeki ifadeyi görünce doğru kararı verdi, kolumu tuttu ve beni ona doğru yönlendirdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve birbirlerine sarılıp ağlayan Elpis ile onu kollarımın arasına almaya çalıştım.

Ama Aramus, Sofia'nın odasının kapısını açarken Cassius "Aramus" diye mırıldandığında başımı kaldırdım.

Zümrüt gözlü siyah bir yılan özgürlüğe doğru sürünerek ilerledi, ancak Aramus'un orak ucuna takıldı, sadece bir santim kaldırıldı ve keskin bıçaktan iki parçaya ayrıldı.

Ayrıldığı yerde, zayıf bir sarı ışık kıvılcımı vardı. Aynı şeyi bir başkasıyla da yaptı.

Ve kıvılcım çıktı.

Ve bir tane daha.

Kıvılcımla.

Sihir.

Onun iri vücudunun ötesine baktım.

Sadece yatağın üzerinde kıvrılan, parıldayan siyah bedenler, göz kırpmayan zümrüt gözler ve onların altında gömülü gibi duran, tavana boş boş bakan Sofia'yı gördüm.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Cassius, içeri girme..." diye başladı Elena.

Gözlerimi açtığımda, Cassius'un kapının arkasında kaldığını ve Elena'nın bu tarafta olduğunu gördüm.

Bir hareket gördüm ve bakışlarımı ona çevirdim.

Mars, siyah giysili bir cesedin yanında çömelmiş, sıkı oturan kapüşonu çıkarıyor, koyu renk saçlarından başını kaldırıyor ve yüzüne bakıyordu.

Hâlâ onu tutarken, gözleri bana doğru geldi.

Ve onlar, daha önce ışığın bir oyunu olduğunu düşündüğüm şeydi.

Ama bu bir oyun değildi.

Onlar içimi yakan ikiz alevlerdi. Ondan hiç korkmamıştım.

Gerçekten.

O anda bunu anladım.

Çünkü o anda, beni dehşete düşürdü.

"Şimdi öğreneceksin, benim küçük maymunum," diye başladı, sesi fiziksel bir şey gibiydi, zümrüt gözlü yılanlar gibi tehditkar bir şekilde bana doğru kayıyordu, "*Firenz* olmak gerçekten ne demek olduğunu öğreneceksin."

Ağlayan kadınları kendime doğru çekerek sardım, ama şimdi titreyerek yapıyordum.

O anda, ben güçlü bir şekilde geriye doğru sallandım, Farah ve Elpis de benimle birlikte sallandılar, bize doğru gelen Ha-Lah, dengesini sağlamak için kollarını açtı.

Zemin daha da sallandı, bizi, duvarları, tavandaki avizeleri salladı.

Sofia'nın odasının kapısı açıldı ve Cassius ile Aramus dışarı fırladılar. Aramus kapıyı arkasında çarptı, Cassius uzun kollarıyla Elena'yı kendine çekti, Aramus ise Ha-Lah'a doğru koştu.

Bu sırada True, Farah, Elpis ve benim üzerime çöktü.

Ama Mars uzun, emin adımlarla bana doğru ilerledi, beni kaldırdı, bana döndü, dizleri bükülürken bacaklarımı büküp kaldırdı.

O arkasına düştü, vücuduyla üzerime kıvrıldı ve beni sıkıca tuttu, tam o sırada tavandan sıva koparak üzerimize yağmaya başladı.

Çığlıklar, koşuşturan insanlar, koridorun sonunda bir avizenin yere çarpması seslerini duydum.

Ve sonra geldi, önce alçak sesle, ama giderek büyüdü, güçlendi, etrafımızdaki havayı o kadar doldurdu ki, onu soluyordunuz.

Sanki yerin altından gök gürültüsü geliyordu, toprağı, sarayı, *gezegeni* sarsıyordu. Önce düşük sesle başlayan gürültü giderek yükseldi ve sonunda kulakları sağır eden, *öfkeli* bir kükremeye dönüştü. O kadar kulakları sağır edici, o kadar korkutucuydu ki, Mars ile aramızdaki küçük boşluğa ellerimi sokup kulaklarımı kapattım.

Aniden durmadı.

Çevremizdeki sarsıntılar yatıştıkça ses seviyesi azaldı. Ta ki ikisi de aynı anda kaybolana kadar.

Bu en kötüsüydü.

Şimdiye kadarki en kötü depremdi.

Ve biz o kükremeyi hiç, bir kez bile duymamıştık.

Mars, beni hala göğsüne sıkıca sarılmış halde kıvrıldı.

Ona baktım.

O da True'ya bakıyordu.

True'ya döndüm, ama Farah'ın bana dik dik bakan gözleriyle karşılaştım. Gözleri topaz renginde parlıyordu.

"Canavar neredeyse geldi," diye fısıldadı Kraliçe Ophelia. Oh.

Tanrılar.

Birinci Bölümün Sonu

[The Rising serisi The Plan Commences ile devam ediyor, okumaya devam etmek için tıklayın.](#)

THE RISING SERİSİ SÖZLÜĞÜ

Terimler, Kelimeler, Yerler

Abhainn Mouth – (AH-been) (n/yer): Airen'in kuzeyinde, Dunleth Abhainn (nehir) ağzında bulunan liman kenti.

Abyss (the) – (n/yer): Mar-el'in başkenti Nautilus'tan 15 mil uzaklıkta, Mar-el sahilindeki bir uçurumun kayalıklarında bulunan büyük, "dipsiz" bir çukur.

Airen – (Air-EN) (n/yer): Triton anakarasının kuzeydoğusunda bulunan Airen ülkesi. En kuzeydeki bölge çorak ve sarp olup, büyük siyah kaya parçalarından oluşur. Geri kalanı dağlık veya verimli ve yeşildir, çoğunlukla otlaklar, ormanlar ve inişli çıkışlı tepelerden oluşur.

Airenzian – (Air-EN-zee-an) (sıfat): Airen'e ait.

Alabasta – (Al-ah-BASS-tah) (tanrıça): Wodell'e ait. Bilgelik ve Toprak Tanrıçası. Kuzey Toprakları'nda Lunwyn ile paylaşılan bir tanrıça.

Amphite – (Am-FITE) (n/yer): Deniz kızlarının sualtı başkenti. Denizkızı Kralı'nın kraliyet sarayının bulunduğu yer.

Ancient Ritual Ground – (n/yer): Wodell ülkesindeki Lesser Thicket Ormanı'nda insan kurbanı da dahil olmak üzere ritüellerin yapıldığı (yapıldığı) alan.

Argyll Ormanı – (n/yer): Airen'in batı sınırında, The Enchantments, Go'Doan ve Wodell şehir devletlerine bitişik orman. Wodell'deki kısımları Küçük Çalılık Ormanı olarak bilinir. Silbury Henge'nin bulunduğu yer.

Ashesh – (Ash-EHSH) (n): Afyona benzeyen bir uyuşturucu. Triton'un her yerinde bulunur. Firenze'de yetiştirilir.

Angmostros – (Aing-MO-stros) (n/yaratık): Devasa yılan balığı şeklindeki deniz yaratıkları, bazıları yüz metre uzunluğunda, iki başlı, uzun boyunlu, çok büyük ağızlı ve çok keskin dişli.

Aviast – (Ay-VEE-ast) (n): Mesaj göndermek için kullanılan kuzgunların bulunduğu çatı katının bekçisi. **Bayzian** – (Bay-ZEE-an) (n): Airen'in başkenti Sky Bay'in vatandaşları.

Birchlire Kalesi – (Birch-LEER) (n/yer): Wodell Kralı'nın evi. Notting Thicket'te bulunur.

Bishop Cross – (n/ada): Airen ülkesinin güneydoğu kıyısı açıklarında bulunan ada. Ilıman, ancak çorak ve çok uzak bir adadır.

Bloody Boy Cove – (n/yer): Mar-el'deki Nautilus'un kuzeyinde, geniş körfezin karşısında (ve görüşten gizlenmiş) derin bir koy.

Body stocking – (n): Nadirii tarafından tuniklerin altında giyilir. Daha çok bir leotard veya mayo gibidir. Üst kısmı tank/spagetti askılı/uzun kollu/straplez olabilir. Normal kesim veya kalçalarda yüksek kesimdir.

Bounden (The) – (n): Mar-el kralının izni olmadan Triton denizlerinde seyir yapanlara verilen ceza olarak Mar-el'de hizmete alınanlar. Bu ceza bilinmektedir ve denizlerde seyir yapan herkes yakalanırsa bu cezaya çarptırılma riskiyle karşı karşıyadır. Boundenlerin hizmeti belirli bir süre sürer ve bu göreve alınanlar, yasalara göre muameleleri konusunda önemli kısıtlamalar altında tutulur. Hizmetleri bittiğinde, birçok bounden Mar-el'de kalarak orada yaşamaya devam eder.

Cairngorn Gölü – (KAREN-gorn) (n/göl): Airen ülkesinin güneydoğusunda bulunan çok büyük bir göl.

Carleigh Malikanesi – (Car-LAY) (n/yer): Airen ülkesinde Sky Bay'in yaklaşık otuz beş kilometre güneyinde bulunan kraliyet malikanesi.

Catrame Sarayı – (Cah-TRAME) (n/yer): Firenze Kralı'nın kraliyet sarayı. Fire City'de bulunmaktadır.

Hücreler – (n): Go'Doan rahibinin odası veya odaları. Go'Doan'da, bunlar birden fazla odadan oluşan konutlardır. Yeni rahipler veya diğer ülkelerdeki Go'Doan tapınaklarında bulunan rahipler için hücre tek odalı olabilir. Ancak, bunlar spartalı değildir ve çok konforlu (Go'Tish, yeni rahip için) ile lüks (Go'En, baş rahip için) arasında değişir.

Close – (n): Bir şehirdeki dar, çıkmaz sokak. Çoğunlukla yaya yolu olup, arabalar veya atlar vb. için kullanılmaz. "Wynd" in [aşağıya bakın] zıttıdır.

Toplanan (The) – (n): Go'Doanlar tarafından Triton'un tüm bölgelerinden toplanıp çevrilen eski veya antik kitaplar. Bunlar, Kubbe Şehrinin Anlatım Salonu'nda (ana kütüphane) korunup saklanıyordu.

Crittich Keep – (Crid-ITCH) (n/yer): Notting Thicket'in başkentinde bulunan Wodell'in kraliyet hapishanesi ve zindanları. Ayrıca Wodell'deki polis teşkilatı, hapishane ve gardiyan sisteminin idari ofisleri, sorgu odaları, sorgulama için tutulanlar için hücreler ve derinliklerinde eski işkence odaları da bulunmaktadır. Keep'in dışında idamların gerçekleştirildiği Lawn bulunmaktadır.

Cyrus – (SEAR-us) (n/yer): Argyll Ormanı'nın eteklerinde, Silbury Henge'nin kuzeydoğusunda bulunan büyük bir ticaret kasabası.

Dahksahna – (Dahk-SAH-nah) (n/unvan): Güney Toprakları'ndaki Korwahk dilinde "kraliçe" anlamına gelir.

Dahlia Rooms – (n/yer): Firenze'deki Fire City'nin Heden bölgesinde bulunan seks sarayı.

Dax – (n/title): Güney Toprakları'ndaki Korwahk dilinde "kral" anlamına gelir.

Dellish – (Del-ISH) (sıfat): Wodell'e ait (İngilizce, İspanyolca vb. dillere benzer).

Dome City – (n/yer): Go'Doan şehir devletinin başka bir adıdır, bol miktarda altın kubbesi ile tanındığı için bu isimle anılır.

Doors (The) – (n/yer): Wodell'in Great Thicket Ormanı'nda bulunan, cücelerin ağaçlarda yaşadığı büyülmüş bir cüce yerleşim yeri. Adı, ağaç gövdelerine oyulmuş birçok kapıya atıfta bulunmaktadır.

Dune Çölü – (n/yer): Firenze'deki Sheeonee Dağları'nın kuzeyindeki çöl.

Dunleth Abhainn – (DONE-leth AH-been) (n/nehir): Airen ülkesinin kuzey kıyısındaki bir koydan güneydoğuya doğru Cairngorn Gölü'ne kadar uzanan uzun ve geniş bir nehir. Kilcree Break kasabasında Dunleth, güneybatıya doğru Argyll Ormanı'na uzanan Westfork Nehri'ne ayrılır. (Abhainn, Galce'de "nehir" anlamına gelir).

Emerald Oil Asps – (n): Firenze'de yaşayan yılanlar. Siyah renkli ve zümrüt rengi gözleri vardır. Çok zehirlidirler.

Enchantments (The) – (n/yer): Triton anakarasının merkezinde bulunan, Nadirii Kardeşliği'nin ağaç evlerinde yaşaması için sihirle uzun ve sağlam hale getirilmiş ağaçların bulunduğu orman. Güçlü bir sihirle korunan Enchantments, Kardeşlik üyelerinden biri veya Nadirii'nin izni olmadan kimse tarafından ihlal edilemez. Onu koruyan sihrin yoğunluğuna bakılmaksızın, Nadirii savaşçıları tarafından sürekli devriye gezilir.

Ateş Şehri – (n/yer): Firenze'nin başkenti. Firenze'nin merkezini kaplayan Sheeonee Dağları'nın kuzeyinde yer alır. Ateş Şehri, Firenze'nin en büyük gölü olan Ateş Gölü'ne yakındır.

Fire Lake – (n/lake): Firenze ülkesinin Fire City'nin doğusunda bulunan, Sheeonee Dağları'ndan eriyen karların akışıyla oluşan çok büyük bir göl.

Firenz – (Fir-EHNZ) (sıfat): Firenze ülkesine ait anlamında.

Firenze – (Fir-ehn-ZAY) (n/yer): Triton anakarasının güneyinde yer alan Firenze ülkesi. Triton'un en büyük ülkesi. Ülkenin çoğu çöl veya kum tepeleriyle kaplıdır ve ülkenin ortasında yüksek zirveleri olan ve büyük miktarda kar alan çok büyük bir dağ silsilesi bulunur. Bu kar eridiğinde, Fire City yakınlarındaki Fire Lake'i su basar ve çöl ve kum tepeleri boyunca uzanan çok sayıda nehir ve kol oluşturarak verimli vahaları keser.

Firenzii – (Fir-ehn-ZEE) (n): Firenze'nin dili (İtalyanca'ya çok benzer).

Fotiá Denizi – (Foh-SHAH) (n/okyanus): Triton kıtasının güneyindeki su kütlesi.

Fumeria – (Foo-mare-EE-ah) (n): Su piposu. Esrar piposuna benzer, ancak çok daha zarif ve süslüdür.

Gairn Ovası – (n/yer): Airen ülkesinde Sky Körfezi'nin güneydoğusunda ve Dunleth Abhainn'in batısında uzanan bir ova.

Go'Doan – (Go'Dōn) (n/yer/din):

(1) Tapınaklar, Triton tarih arşivleri ve bir üniversiteye sahip rahipler, akademisyenler ve şifacılar tarafından oluşan şehir devleti. Dome City olarak da bilinir.

a. Go'Da (Go'DAH) (n): Go'Doan'daki üniversite

(2) Triton'da, insanların ibadet ettiği, kıtanın dört bir yanına yayılmış tapınakları olan din:

- a. Go'Bedi (Go'bed-EE) (itaat tanrısı)
- b. Go'Vicee (Go'vee-SEE) (hizmet tanrısı)
- c. Go'Chas (sadakat tanrısı)

(3) Go'Doan'ın emirleri:

- a. Go'Fell (rahipler topluluğu)
- b. Go'En (yüksek rahipler)
- c. Go'Ar (ileri düzey rahipler, genellikle Triton'daki Go'Doan okullarında misyonerlik veya öğretmenlik yapmak üzere gönderilirler)
- d. Go'Tish (yeni rahipler/rahiplik eğitimi görenler)
- e. Go'Tec (şehir devletinde öğretmenlik yapan rahipler/bilginler)
- f. Go'Nis ("Kayıtların Koruyucuları", tarihi kaydeden rahipler)
- g. Go'Ella (rahiplere ve şehir devletine hizmet eden kadın yardımcılar)

Büyük Çalılık Ormanı – (n/yer): Wodell ülkesinin ortasında bulunan devasa orman, doğusunda Wodell'in başkenti Notting Çalılık bulunmaktadır.

Büyük Wohd (Nehir) – (n/nehir): Seil Denizi'nden kuzeye doğru akan Dorian Nehri'nden ayrılan çok geniş ve çok uzun bir nehir. Büyük Wohd, Wodell'in doğu kısmını keserek, Wodell'in başkenti Notting Thicket'te Fae Nehri ile birleşir ve batıya doğru Wodell sınırına kadar devam eder.

Yeşil Deniz – (n/okyanus): Triton kıtasının doğusunda bulunan su kütlesi.

Gulliver – (n/yer): Wodell'in güneyinde, Firenz sınırından yetmiş beş mil uzaklıkta bulunan kasaba.

Hawkvale – (n/yer): Kuzey Toprakları'nın ortasında, Lunwyn'in güneyinde, Fleuridia'nın kuzeyinde bulunan, Kral Noctorno ve Kraliçe Cora tarafından yönetilen ülke.

Heden Bölgesi – (HEE-den) (n/yer): Firenze'nin Fire City bölgesindeki kırmızı ışık bölgesi. Burada fahişeler (erkek ve kadın) bulunur, seks partilerine veya diğer cinsel oyunlara ve eğlencelere katılın, esrar, *ashesh* veya *koekah* ve diğer türden ahlaksızlıkların tadını çıkarın.

Highgate – (n/yer): Airen'in başkenti Sky Bay'i koruyan kayalıkların tepesinde bulunan büyük kapı. Başkenti çevreleyen dağların en yüksek noktalarında, biraz güneydoğuda yer alır.

Ibex balinaları – (EYE-bex balinaları) (n): Erkeklerinin ibexlere benzeyen devasa, çıkıntılı dişleri olan balinalar.

Demir – (n): Airen, Mar-el ve Wodell'de şöminelerde veya odalarda bağımsız olarak kullanılır, odayı ısıtmak için içlerine veya üstlerine odun veya diğer yanıcı yakıtlar yığılır.

kah rahna fauna – (n): Güney Toprakları'ndaki Korwahk dilinde, Korwahkian'da kabaca "altın geyiğim" anlamına gelir.

Keel Kalesi – (n/yer): Mar-el kralının evi. Başkent Nautilus'ta bulunur.

Işıkların Bekçisi – (grup): Wodell'in Büyük Çalılık Ormanı'nda Işıklar'ın (bkz: Işıklar (The)) görülebildiği alanı denetleyen ve koruyan bir grup peri.

Keerian Adı – (tanım): Lunwynluların (Kuzey Toprakları'ndaki Lunwyn halkı) belirli bir adı, bizim bildiğimiz şekliyle Hristiyan adı veya ilk adı tanımlama şekli.

Kilcree Break – (Kill-KREE Break) (n/yer): Airen ülkesinin ortasında, Dunleth Abhainn (nehir) nehrinin Dunleth'in Cairngorn Gölü'ne devam ettiği ve Westfork Nehri'nin Argyll Ormanı'na doğru akmaya başladığı noktada bulunan kasaba. Bir soylu koltuğu.

Koekah – (koe-KAH) (n): Kokain benzeri bir uyuşturucu. Triton'un her yerinde bulunur. Firenze'de yetiştirilir ve üretilir.

Korwahk – (n/yer): Kıtanın kuzeyini kaplayan ülke, Güney Toprakları. Altın Hanedanlığı'ndan *Dax* (Kral) Lahn ve *Dahksahna* (Kraliçe) Circe tarafından yönetilmektedir.

Korwahn – (n/yer): Güney Toprakları'ndaki Korwahk'ın başkenti.

Lawn (The) – (n/yer): Crittich Keep'in dışında, Wodell'in kraliyet hapisanesi ve zindanlarının bulunduğu, infazların gerçekleştirildiği çimenlik alan. Notting Thicket'te bulunur.

Lesser Thicket Ormanı – (n/yer): Wodell ülkesinin doğu sınırında, Airen'in batı sınırında bulunan orman. Airen'deki kısımları Argyll Ormanı olarak bilinir. Wodell'deki kısmında Eski Ritüel Alanı bulunur.

Leuthea – (LOU-thee-ah) (n): Tehlikede olan denizcilerin deniz tanrıçası. Mar-el tarafından tapınılır.

Işıklar (The) (n/yer): Wodell'in Büyük Thicket Ormanı'nın merkezindeki en yüksek tepenin üzerinde, zaman zaman gökyüzünün renkli ışıklarla aydınlandığı (Kuzey Işıkları'na benzer) bir yer. Bu fenomenin nedeni bilinmemektedir.

Lotus Den – (n/yer): Firenze'deki Ateş Şehri'nin Heden Bölgesi'nde, çeşitli hedonistik aktiviteler için kiralanabilen odaları olan bir bar ve uyuşturucu yuvası.

Lowgate – (n/yer): Airen'in başkenti Sky Bay'i koruyan kayalıkların aşağı yamacında bulunan büyük kapı. Twilight Limanı'nda kayalıkların denizle buluştuğu en alçak bölgenin kuzeybatısında yer alır.

Lunwyn – (n/yer): Kuzey Toprakları'nın kuzeyini kaplayan ülke. Kraliçe Aurora tarafından yönetilmektedir.

Mar-el – (n/yer): Mar-el ülkesi, Triton'un kuzeydoğusunda (Airen kıyıları açıklarında) bulunan ada ülkesi. Kıyıları koyu renkli kayalardan, iç kesimleri ise verimli topraklardan oluşur. Nüfusun çoğu deniz ticaretiyle uğraşmaktadır.

Evlilik Zinciri – (n): Firenz tarzı bir alyans. Üst kulaktan başlayıp kulak memesine doğru iner, burun deliğinden geçip ağız kenarındaki bir halkada son bulur. Çoğu durumda, evliliği simgeliyorsa sağ tarafta takılır. Eşini dinlemeyi, onu aklında tutmayı ve onunla dürüstçe iletişim kurmayı simgeler.

McGarrity's Teahouse – (n/yer): Wodell'de bir genelev. Medusa –

(n): Deniz tanrıçası. Mar-el tarafından tapınılır.

Medusa Kapısı – (n): Mar-el Kralı'nın evi olan Nautilus'taki Keel Kalesi'ne giden yolun kapısı olan, tanrıça Medusa'ya adanmış büyük, süslü anıt.

Mer (The) – (n/insanlar): Deniz kızları ve denizadamları da dahil olmak üzere, sualtında yaşayan büyüleyici bir ırk. Yüzgeçleri bacaklara dönüşür ve karaya yakın yüzdüklerinde solungaçları kaybolur, böylece insan gibi "görünür" ve karada hareket edebilirler.

Miet – (n/kutlama/bayram): Sonbaharın kışa dönüştüğü dönemde Firenze'de yapılan hasat kutlaması. Kutlamalar çoğunlukla planlı seks partileri etrafında şekillenir, ancak bol miktarda içki, yemek ve uyuşturucu da içerir.

Mistikler (The/the) – (n/yer/manevi uygulama):

(1) Triton Denizi'nin batısında, Triton'un batısında yer alan kıta. Büyük harfle "The" ile anılır.

(2) Kişisel yansıma, aşkın çalışma ve çeşitli fiziksel savunma ve saldırı becerilerinde derinlemesine eğitim içeren manevi uygulama. Küçük harfle "the" ile ifade edilir.

Nadirii – (Nah-DEER-ee) (n): Erkeklerin bulunmadığı büyülü bir ormanda (The Enchantments) yaşayan savaşçıların kardeşliği. Bu ormanın etrafındaki perde, Airen'in kadınları zalimlerine karşı ayaklanıp onları uykuya daldırarak boğazlarını kesip, gece karanlığında yeni kurulan büyülü ormana kaçarak kaldırıldı. Nadirii'nin izni olmadan kimse giremez.

(1) "Nadirii" eski dilde "ezilen" anlamına gelir.

(2) "Nadirii" eski dilde "kardeşlik" anlamına gelir.

Anlatım Salonu – (n/bina): Dome City'de yerin derinliklerine inşa edilmiş, çok yüksek ve çok büyük bir kütüphane. Burada tarih kitapları ve Go'Doan'ın topladığı diğer tüm kitaplar kayıt altında tutulur ve saklanır.

Nautilus – (n/yer): Mar-el'in başkenti, güneybatı kıyısında yer alır.

Night Heights – (n/dağ silsilesi): Airen ülkesinin başkenti Sky Bay'in doğusunda bulunan dağ silsilesi.

Nippenlas – (n/festival/bayram): Wodell'de kış ortasında, vatandaşları evlerinden çıkarmak ve uzun gecelerin ve soğuk kışların monotonluğunu kırmak amacıyla düzenlenen bir festival.

Northlands (The) – (n/yer): Green Sea'nin ötesinde, Triton'un doğusunda bulunan iki kıtadan biri.

Notting Thicket – (n/yer): Great Thicket Ormanı'nın doğusunda bulunan Wodell ülkesinin başkenti.

Our Lady the Queen's Orphanage – (n/yer): Wodell, Notting Thicket'teki ulusal yetimhane. Wodell Kraliçesi'nin himayesinde.

Pennyrium – (Pen-EER-ee-um) (n): Kadınların gebeliği önlemek için tozu suda eriterek alabilecekleri bir ilaç.

Piercing Töreni – (etkinlik): Firenze'de on üç yaşındaki erkek ve kız çocuklarına yapılan, sağ kulağın üst kısmı ve kulak memesi ile burun deliği ve üst dudağın yan kısmına piercing takılan törendir. Firenz evlendikten sonra evlilik zinciri buraya takılır. Kişi evlenip zincirini takana kadar bu piercinglere küçük halkalar takılır.

Rayloo – (emir): Korwahkian dilinde [emir kipinde olduğu gibi] "sessiz ol" anlamına gelen bir kelime.

Dorian Nehri – (n/nehir): Seil Denizi'nden Wodell ülkesinin doğu bölgesinden geçerek Küçük Çalılık Ormanı'ndan Go'Doan şehir devletine uzanan uzun, geniş bir nehir.

Fae Nehri – (n/nehir): Wodell ülkesinin kuzeyindeki dağlardan başlayıp, ülkenin orta doğu kısmından geçerek Wodell'in başkenti Notting Thicket'te Great Wohd ile birleşen bir nehir.

Kraliyet Hizmet Hastanesi – (n/yer): Wodell'in başkenti Notting Thicket'te bulunan, herkese hizmet veren ancak Dellish askerleri için kurulmuş ve onlara hizmet veren ulusal hastane.

Seil Denizi – (n/okyanus): Triton kıtasının kuzeyindeki su kütlesi.

Sheeonee Dağ Sıradağları – (SHE-oh-nee) (n/yer): Firenze ülkesinin orta kesiminin çoğunu oluşturan büyük dağ sırası. Çok yüksek zirveleri olan ve bol miktarda kar alan bir dağ sırasıdır. Erimiş kar, Fire City dışındaki Fire Gölü'nü ve ülkeyi geçen beş büyük nehri besler. Bu nehirlerden en geniş olanı, kuzeye doğru Wodell'e akan Tebes Nehri'dir.

Duman – (n): Esrar. Çoğunlukla Floransa'da kullanılır, ancak Triton'un her yerinde bulunur.

Silbury Henge – (n/yer): Airen'in batı sınırında, The Enchantments ve Go'Doan şehir devleti ile birleştiği noktada, ormanda bulunan dikili taş henge. Beş dikili taş ve bir kurban/ritüel levhasından oluşur.

Sky Bay – (n/yer): Airen'in başkenti, Airen'in en kuzeybatıdaki koyunda, Wodell sınırına yakın bir konumda yer alır.

Sky Citadel – (n/yer): Airen Kralı'nın evi. Sky Bay'de bulunur.

Slán Bailey – (SLAHN) (n/yer): Airen'deki kraliyet hapishanesi, binası Sky Bay'deki Twilight Harbor kıyısındaki küçük bir adanın tamamını kaplar.

Askerin Zehri – (ritüel): Bir asker Airen veya Wodell'in hizmetinde ağır yaralanırsa, hayatından kurtulmak için talepte bulunabilir. Bu talep komutanına yapılır ve komutan bu talebi kabul edebilir veya reddedebilir. Ritüel, askerin seçtiği herhangi bir sevdiğinden veda etmesine ve tanrılarıyla barışmasına izin verir. Ardından, asker, seyreltilmemiş *taibacın* yoğun konsantrasyonundan oluşan hızlı etkili, acısız bir zehir içirilir. Eğer kendisi içemezse, komutanı tarafından içirilir.

Güney Toprakları (The) – (n/yer): Triton'un doğusunda, Yeşil Deniz'in ötesinde bulunan iki kıtadan biri.

Medusa Boğazı – (n/su yolu): Mar-el ile Airen'i ayıran dar su yolu.

Sparkles – (n): (İçecekten bahsederken) Şampanya.

Taibac – (TIE-back) (n): Tütün. İçilmez. Kalp durmasına neden olmak için zehir olarak kullanılır. Zehir uzun süre küçük dozlarda verilirse tespit edilemeyebilir.

Tebes Nehri – (TEH-behz) (n/nehir): Firenze'deki Sheeonee Dağları'ndan kuzeye, Wodell ülkesine doğru akan büyük nehir.

Wohden Tapınağı – (WOE-den) (n/yer): Wodell'deki Notting Thicket'te bulunan ulusal katedral, burada cemaatçiler Dellish'in güç ve savaş tanrısı Wohden'e tapınırlar. Ayrıca, tüm kraliyet ailesi burada evlenir.

Trevor Boğazı – (n/yer):

(1) Wodell'deki Notting Thicket'in güneyinde, küçük, eski bir dağ silsilesinden (bu nedenle yüksek olmayan) geçen bir geçit. Wodell'deki Büyük Wohd Nehri'nden ayrılan dar ama güçlü bir kol tarafından oluşturulmuştur.

(2) Ayrıca, geçidin batı ucunda bulunan büyük kasabanın adıdır. Bu kasaba, Triton'da ünlü olan keskin ama zengin keçi peyniri üretimi ile bilinir.

a. Trevor peyniri (n/yiyecek): Bu bölgeden gelen peynir.

Triton – (n/yer):

(1) Kuzey ve Güney Toprakları'nın batısında, Mistikler'in doğusunda yer alan kıta. Doğuda Yeşil Deniz, batıda Triton Denizi, kuzeyde Seil Denizi ve güneyde Fotiá Denizi ile çevrilidir. Avustralya büyüklüğünde bir kara parçası ve kuzeydoğuda büyük bir ada (Mar-el) içermektedir. Ülkeler arasında Airen, The Enchantments, Firenze, Mar-el, Wodell ve Go'Doan şehir devleti bulunmaktadır.

(2) (n/tanrı): Mar-el tarafından tapılan deniz tanrısı.

Triton Denizi – (n/okyanus): Triton kıtasının batısında bulunan su kütlesi.

Güvenilirler (The) – (n): Firenze Kralı ve Kraliçesinin güvenliğini sağlamakla görevli seçkin muhafızlar. "Güvenilirler" olarak da bilinirler.

Alacakaranlık Limanı – (n/yer): Airen'in başkenti Sky Bay'deki iskele/liman.

Westfork Nehri – (n/nehir): Airen ülkesinde, Kilcree Break kasabasındaki büyük Dunleth Abhainn nehrinin bir kırılmasından akan kısa ve dar bir nehir. Westfork Nehri güneybatıya doğru Argyll Ormanı'na akar.

Wodell – (n/yer): Triton anakarasının kuzeybatısında yer alan Wodell ülkesi. Çok verimli ve yeşil olan bu ülke, çoğunlukla tarım arazileri, ormanlar, tepeler, vadiler ve bozkırlardan oluşur.

Wynd – (telaffuz: "to wind your way") (n): Dar, açık uçlu bir sokak. Çoğunlukla yaya yolu olup, arabalar veya atlar vb. için kullanılmaz. "Close" kelimesinin zıttıdır [yukarıya bakın].

Zees – (insanlar): Göçebe bir ırk. Çoğunlukla Wodell'de yaşarlar, ancak bazıları Airen'in en batı sınırında dolaşırlar.

Hükümdarlar, Kraliyet Ailesi, Teğmenler, Cadılar, Rahipler ve Büyülü Halk

Airen

Kral Gallienus Laird

Eşleri:

Horatia

Cornelia

Domitia

Prens Trajan Laird (ilk doğan oğlu, vefat etti) Prens

Cassius "Cass" Laird (At: Caelus) Kız:

Prenses Aelia

Eşi (vefat etmiş): Liviana

Yardımcıları:

Antonius "Tone"

Hadrian "Ian"

Macrinus "Mac"

Nero

Otho

Severus "Rus"

Büyüler

Kraliçe Ophelia (At: Midsummer) Teğmenler:

Agnes

Julia

Lucinda

Melisse (Prenses Elena'nın akıl hocası; At: Fortune)

Prences Serena

Teğmenler:

Genia Heloise

Mentor:

Darma

Prences Elena (At: Diana) Teğmenler:

Hera; Sevgilisi: Rosehana "Rose"

Jasmine "Jazz"

Ward:

Theodora "Dora"

Firenze

Kral Mars Laches (At: Hephaestus) Anne:

Kraliçe Elpis

Baba (vefat etmiş):

Kral Ares

Yardımcıları (bilinen adıyla "Güvenilirler"):

Lorenz, Güvenilirlerin Kaptanı; Eşi: Nyx Basil

Chu

Muhafız; Eşi: Zosime Kyril

Farah Magos (Wodell Prensi True'nun nişanlısı; Atı: Regina) Sofia Magos

(Farah'ın annesi, G'Dor'un eşi)

Faunus (Firenz savaşçısı)

Saturn (Firenz savaşçısı)

Go'Doan

G'Aron "Aron" (doğum adı Baron), Go'En (Başrahip)

G'Drey "Drey" "Teddy" (Tedrey Swensson olarak doğdu), Go'Ar (Misyoner Rahip)

G'Dor "Dor" (vefat etmiş; Tabdor olarak doğmuş)
G'Fenn "Fenn" (Fennley Trehurst olarak doğdu), Go'En (Baş Rahip)
G'Jell "Jell" (Jellan olarak doğdu), Go'En (Baş Rahip)
G'Liam "Liam" (doğum adı William), Go'En (Baş Rahip)
G'Nath "Nath" (doğum adı Nathan)
G'Ry [REE olarak telaffuz edilir] "Ry" (Henry olarak doğdu), Go'En (Baş Rahip)
G'Seph "Seph" (Joseph olarak doğdu), Go'En (Baş Rahip)
G'Thom "Thom" (doğum adı Thomas), Go'En (Baş Rahip), Legacy (babası rahipti)

Mar-el

Kral Aramus Nereus

Teğmenler:

Bondi "Bond"

Catedrais "Cat"

Navagio "Nav"

Nissi "Nis"

Oreti "Ore"

Tintagel "Tint"

Xi

Kraliçe Ha-Lah

Wodell

Kral Wilmer Axelsson

Danışman:

Henry Carrington

Kraliçe Mercy Axelsson

Prens True Axelsson (At: Majesty) Teğmenler:

Sör Alfie Henriksson

Sör Wallace "Wally"

Sör Luther

Sör Bram

Sör Florian

Arbor

Lord Johan Mattson, Arbor Lordu Lady Vanka

Mattson, Arbor Leydisi

Lady Silence Mattson, Arbor Kontesi (Kral Mars'ın nişanlısı; At: Epona)

Yeşil Deniz'in ötesinden

Hawkvale ve Bellebryn

Kral Noctorno "Tor" Hawthorne Kraliçe

Cora Hawthorne

Korwahk

Dax (Kral) Lahn Dahksahna

(Kraliçe) Circe

Lunwyn

Frey Drakkar, Ejderhaların Komutanı

Sjofn "Finnie" Drakkar, Buz Prensesi [SEE-oh-ah-fin olarak telaffuz edilir, paralel evrende Seoafin olarak da yazılır]

Lord Apollo Ulfr

Leydi Madeleine "Maddie" Ulfr

Büyük Cadılar

Meclisi Airen'in Fern'i

Firenze'nin Nandra'sı

Mar-el'in Lena'sı

Nadirii Kraliçesi Ophelia Wodell'den

Rebecca

Büyülü Halk

Cüceler

Baldrick (The Doors'un Cücelerinin Büyük Fell'i) Galbdor

(Gal)

Welbrix (Brix)

Mer

Jorie (Denizlerin Kralı)

Pixies

Glenda (Pixies İmparatoriçesi) Mossy

Rocky

Timber

Twig

Web

Periler

Áine (Işıkların Koruyucusu'nun Peri Sözcüsü)

Prences Elena'nın Anlamlı Tarot Kartları

Yüksek Kartlar

-

(1) Ay – (en yüksek kart): sezgi, büyü, kadınlık, güç

(2) Tek Boynuzlu At – (ikinci en yüksek kart): büyü, neşe, değişim, huzur, tatmin

(3) Kan – (üçüncü en yüksek kart): doğurganlık, aile

(4) Yıldız – (dördüncü en yüksek kart): umut, hayaller; olası anlamı: rüya yorumuna ihtiyaç duyulabilir

(5) Deniz Kızı – (beşinci en yüksek kart): fırtınalar (hayatta veya dünyada), büyü, intikam

(6) Toprak – (altıncı en yüksek kart): iş, emek, eğitim, çalışma

Orta Kartlar

- (1) Karga: ikinci görüş, yansıma, sihir, gizem; gösterge: hayatınız üzerinde meditasyon yapın
- (2) Ejderha: ateş, sonlar, güç
- (3) Aydınlanmış: özgür ruh, bilgelik
- (4) Eros: aşk, seks, romantik ilişki, cinsel ihtiyaç; gösterge: bir sevgili arayın
- (5) Aşıklar: birlik, denge, uyum
- (6) Manticore: güç, savaş, zafer, muharebe
- (7) Pegasus: güç, uçuş, astral seyahat, özgürlük
- (8) Phoenix: yeniden doğuş, dönüşüm, yenilenme
- (9) Simpleton: pervasızlık, düşüncesizlik, düşüncesizlik, dikkatsizlik, saflık, dürtüsellik
- (10) Savaşçı: güç; gösterge: hazırlıklı olun veya hazırlanın

Orta Kart Desteğinin Kötü Alâmet Kartları

- (11) Banshee: sevdiğiniz birinin ölümü, bildiğiniz hayatınızda büyük bir değişiklik
- (12) Siren: tehlike, ihanet, sahtekarlık

Sessiz Kartlar

- (1) Athame: kan ritüeli yapmak
- (2) Besom (süpürge): seyahat, yaklaşan festival, ritüel veya tören
- (3) Kadeh: şarap ritüeli yapmak
- (4) Cauldron: iksir gerekli (derin büyü)
- (5) Tütsü: arınma gerekli
- (6) Havan ve Havaneli: iksir gerekli (ışık büyü)
- (7) Pentagram: meditasyon yapın, içinden büyü çekin
- (8) Stang (asası): dikkatli olun, koruma gerekli
- (9) Kılıç: çatışmaya hazırlan
- (10) Değnek: büyü; gösterge: büyü gerekli

Tanrılar ve Tanrıçalar

Airen

Aurorus: Şafak Tanrısı

Jüpiter: Gök Tanrısı

Lune: Ay ve Gece Tanrısı Sol:

Güneş Tanrısı

Summanus: Gök Gürültüsü Tanrısı

Büyüler

Tekil Tanrı: Tanrıça

Firenze

Zarafet: Aşk, aşıklar ve pozitif enerjinin tanrısı/tanrıçası (gül tütsüsü)

İlham Perisi: Yaratıcılık, berrak zihin, yücelik tanrısı/tanrıçası (amber tütsü)

Ruh: Denge, aydınlanma tanrısı/tanrıçası (tarçın tütsüsü)

Go'Doan

Go'Bedi: İtaat tanrısı Go'Vicee: Hizmet tanrısı

Go'Chas: Sadakat tanrısı Mar-el

Leuthea: Denizcilerin Deniz Tanrıçası

Medusa: Deniz Tanrıçası Sirenler:

Deniz Yarı Tanrıları Triton: Deniz

Tanrısı

Wodell

Alabasta: Toprak ve Bilgelik Tanrıçası

Gennara: Büyü tanrıçası ve büyülü halkın koruyucusu Wohden: Güç ve savaş tanrısı

YÜKSELİŞ HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN

Plan Başlıyor

Bir zamanlar, paralel bir evrende Triton kıtası vardı...

Kehanet başladı. Canavar uyandı. Ve Triton kargaşa içinde.

Kaderlerinde birbirlerine ait olan dört savaşçı ve dört cadı, dünyalarının kaderinin tehlikede olduğunu bilerek maceraya atıldılar, ancak kendilerine karşı komplo kuran başka gruplar olduğunu bilmiyorlardı.

Şimdi, Firenze'nin kumlarından Wodell'in yemyeşil topraklarına doğru kehanet edilen yolculuklarında siyasi entrikalar, dini fanatizm, baba ile oğul, karı ile koca, bir annenin komploları, bir kız kardeşin kıskançlığı, keder, ihanet ve umutsuzlukla karşı karşıyalar.

Aşıklar bir araya gelmişler, ama hikayeleri daha yeni başlamış. Önlerindeki savaşın, kaybetmemeleri gereken şiddetli bir savaş olacağını biliyorlar.

Bilmedikleri şey ise şeytani bir planın başlamış olması...

Ve kimse güvende değildir.

[The Plan Commences'in devamını okumak için buraya tıklayın.](#)

PLAN BAŞLIYOR

BÖLÜM 1 - YAS

Prens True

Misafir Süiti, İkinci Kat, Doğu Koridoru, Catrame Sarayı, Ateş Şehri Firenze

"Ona bir uyku ilacı daha vermeliyiz," dedi Kraliçe Elpis endişeyle. "Sonuncusu açıkça işe yaramıyor."

True, kollarında ağlayan güzel kadından Farah'ın yatağının başında duran Firenze Kraliçesi'ne bakarken, bakışlarındaki kınamayı gizlemeye bile çalışmadı.

Elpis, onlardan olabildiğince uzak dururken, aynı zamanda da yakın kalmaya çalışıyordu.

Son günlerde Farah ve artık hayatta olmayan annesi Sofia konusunda alışkanlığı böyleydi.

Sofia'ya karşı sergilediği davranışlarıydı.

Elpis'in gözleri kendi gözyaşlarından şişmiş ve kan çanağına dönmüştü. Çok az.

Çok geç kalmıştı.

Elpis, onun bakışını yakaladığında irkildi.

"Gidebilirsin," dedi True gürleyen bir sesle.

"Ama ben..." Elpis başladı.

"*Gidebilirsin*," dedi True daha alçak ve yavaş bir sesle.

Kafasını birden kaldırdı ve çenesini kaldırarak, "Burası benim sarayım. O benim tebaam. Ben kraliçeyim ve ben..."

"On üç saat daha," diye sözünü kesti. "Sonra kuzenim Floransa Kraliçesi olacak ve sen sadece eski kraliçe olacaksın."

O, hakaret karşısında nefesini tuttu.

True hiç umursamadı.

"Gitmezseniz, adamlarım sizi dışarı çıkaracak," diye uyardı True.

"Bunu yapamazsınız..."

"Gidin, Majesteleri, yoksa adamlarım sizi buradan çıkaracak," diye tekrarladı True ve Florian kraliçeye doğru bir hamle yaptı.

"Onların burada yetkisi yok," diye tersledi.

"Ben onların prensiyim, yani onların kralı ve Farah da kraliçesi olacak. Oğluna bunun bana ne tür bir yetki verdiğini sor," diye karşılık verdi True.

Kraliçe'nin ne demek istediğini anladığını hemen fark etti.

Ancak, iki saat önce saraya yapılan saldırı bastırıldıktan sonra, Mars — oğlu, kralı — saldırganlarla savaşırken sırtında taşıdığı nişanlısı Silence'ın sırtından inmesine izin vermemişti.

Güvenliydi, ama Mars yine de Silence'ı mümkün olduğunca kendine yakın tuttu, onu içine çekmeden, ki bunu yapamazdı, yoksa öyle yapardı.

Evet.

Elpis onun ne demek istediğini anladı.

Yüzü yumuşadı ve bakışları, kollarında sessizce ağlayan Farah'a kaydı. Farah, True'nun cesedine doğru başını çevirmişti, ama onu kucaklamıyordu. Bu durum onu endişelendirdi ve nişanlısıyla bu konuyu konuşmak istedi.

Sadece kanlı kraliçe gittiğinde bunu yapacaktı. "Seninle olduğu için mutluyum," diye fısıldadı Elpis.

"*Senin* olsaydın iyi olurdu," diye karşılık verdi True. "Eğer *ikiniz de* sen olsaydın."

Acı, yüz hatlarını keskinleştirdi. Acı ve pişmanlık.

Ama Farah kollarında sıkılaştı. Bu, nişanlısını üzüyordu. Bu yüzden, bunun sona ermesi gerekiyordu.

"Git," diye emretti kraliçeye.

Elpis gözlerinin önünde parçalanıyor gibiydi ve True bunun da umurunda olmaması gerektiğini düşündü.

Ama pişmanlığı anlıyordu.

Kadın, arkadaşının zehirli zümrüt yağlı engereklerden yüzlerce ısırık alacağını ve ihanet ve cinayetle parçalanmış arkadaşlıklarına geri dönmeden önce, onların altında yatağında öleceğini bilemezdi.

Ancak, şimdi Kraliçe Elpis için zamanı yoktu. Gelecekteki kraliçesini görmesi gerekiyordu.

Neyse ki Elpis, Farah'a bakabilecek tek kişinin onu yatakta tutan kişi olduğunu biliyordu.

Böylece, kavgayı bıraktı ve odadan yavaşça çıktı. Kapı arkasından kapandı.

"Bizi yalnız bırakın," dedi True, odada bulunan muhafızları Florian, Bram ve Alfie'ye. Diğerleri, Luther ve Wallace, başka yerlerde nöbet tutuyorlardı

. Biri, Luther, salonda. Diğeri, Wallace, dışarıda, pencerenin altında.

"True..." Alfie başladı.

"Gidin," dedi True.

Alfie Farah'a, sonra True'ya baktı.

"Büyü," diye cevapladı sessizce.

Gerçekten de öyleydi.

Sofia'yı öldüren yılanlar çok gerçekçiydi.

Onlar da sihirle yatak odasına taşınmışlardı.

Bu yatak odası, Farah'ın annesi ve o, Sofia'yı Elpis'in odasından daha uzağa yerleştirmek için yer değiştirmeden önce Farah'a aitti.

True tüm bunları biliyordu.

Alfie ve diğer yardımcıları da biliyordu.

Ama o odada elli kılıç olabilirdi. Sihirle savaşılamazlardı.

"Ben gittikten sonra onu burada korumanı istiyorum. Ama şimdi, yalnız kalmamız gerekiyor," dedi True arkadaşına.

"Bence..."

"Git, Alfie," diye emretti True.

Alfie tereddüt ettikten sonra başını salladı, sonra Florian ve Bram'a başını salladı ve odadan çıktılar.

[The Plan Commences'ı satın almak için buraya tıklayın.](#)

YAZAR HAKKINDA

Kristen Ashley, *Rock Chick*, *Colorado Mountain*, *Dream Man*, *Chaos*, *Unfinished Heroes*, *The 'Burg*, *Magdalene*, *Fantasyland*, *The Three*, *Ghost and Reincarnation*, *The Rising*, *Dream Team*, *Moonlight and Motor Oil*, *River Rain*, *Wild West MC*, *Misted Pines* ve *Honey* serileri ile birkaç bağımsız roman dahil olmak üzere seksenin üzerinde romantik romanın yazarı ve *New York Times*'in en çok satan yazarıdır. Bağımsız ve geleneksel yayıncılık yöntemlerini bir arada kullanan bir yazar olan Ashley'nin kitapları on dört dile çevrilmiş ve beş milyondan fazla satmıştır.

Kristen'in *Law Man* adlı romanı, *RT Book Reviews* Reviewer's Choice Award'da en iyi Romantik Gerilim dalında ödül kazandı, bağımsız olarak yayınlanan *Hold On* adlı eseri *RT Book Reviews*'da en iyi Bağımsız Çağdaş Romantik dalında aday gösterildi ve geleneksel olarak yayınlanan *Breathe* adlı eseri en iyi Çağdaş Romantik dalında aday gösterildi. Kristen'in *Motorcycle Man*, *The Will* ve *Ride Steady* (*Romance Reviews*'dan Reader's Choice ödülünü kazanan) adlı kitapları, Goodreads Choice Awards'ın Romantik kategorisinde final turlarına kalmıştır.

Gary'de doğan ve Indiana'nın Brownsburg kentinde büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nden mezun olan dördüncü nesil bir mezundur. O zamandan beri Denver ve İngiltere'nin Batı Bölgesi'nde yaşamış ve şu anda Phoenix'te ikamet etmektedir. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumlarında yönetici olarak çalışmıştır.

yöneticisi olarak çalışmıştır. Şu anda tam zamanlı olarak yazmaktadır.

Romantizm onun uzmanlık alanı olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kardeşliktir. Bu amaçla ve okuyucularının desteğine teşekkür etmek için Kristen, okuyucularına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı kurmuştur.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatı yaşamak, gerçek benliğine sadık kalmak, güzelliğini fark etmek ve kız kardeşlerini desteklemektir. Onlar ister arkadaşın ve ailen olarak yanında olsunlar, ister binlerce kilometre uzakta olsunlar ve kim olduklarını bilmesen de.

RC Nation'ın programları arasında Rock Chick Rendezvous, Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları düzenlediği Rock Chick Recharges, Kristen'in özel bir gece geçirmek üzere aday gösterilen kadınlar için düzenlediği akşamlar ve Kristen'in okuyucularının aday gösterdiği kar amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Rewards programı, hayır kurumlarına yüz binlerce dolar bağışladı ve bu rakam artmaya devam ediyor.

Kristen, kitapları ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla bilgiyi KristenAshley.net adresinde bulabilirsiniz.

KRISTEN ASHLEY'İN DİĞER ESERLERİ

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma Rock

Chick Kurtuluş Rock Chick

Renegade

Rock Chick İntikamı

Rock Chick Hesaplaşma

Rock Chick Pişmanlık

Rock Chick Devrimi Rock

Chick Uyanışı Rock Chick

Yeniden Doğuş

The 'Burg Serisi:

Senin

İçin Huzur

Golden Trail Kalbin

Oyunları

Söz Tutun

Kaos Serisi:

Rüzgarı Ele

Geçir İçindeki

Ateş

Sakin Sür Ateşin

İçinden Geç

Unutulmaz Bir Noel Zorlu

Yolculuk

Rüzgar Gibi Vahşi

Özgür

Vahşi Ateş

Vahşi Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar Şans

Meleği

Nefes Al

Pürüzlü

Kaleidoscope

Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun Adamı

Motosikletli Adam

Sessiz Adam

Rüya Takımı Serisi: Rüya

Yaratıcı Rüya Avcısı

Rüya Isırıkları Yemek Kitabı

Rüya Döndürücü

Rüya Bekçisi

Fantasyland Serisi:

En Çılgın Rüyalar

Altın Hanedanlık Fantastik

Kırık Güvercin

Gece Yarısı

Ruhu

Karanlıkta Örgü

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate Evi Lacybourne

Malikanesi Penmort Kalesi

*Canlanan Masal Şanslı
Yıldızlar*

Bal Serisi:

*Derinlikler En
Uzak Uç En Büyük
Risk*

Magdalene Serisi:

*Vasiyet
Yükseliş
Aradaki Zaman*

Mathilda, Süper Cadı:

*Mathilda'nın Gölgeler Kitabı
Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi*

Sisli Çamlar Serisi

Sisli Kız Ormanlı Kız

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

*Bağlantı
Yavaş Yanma*

Yükseliş Serisi:

*Her Şeyin Başlangıcı Plan Başlıyor
Sonun Şafağı Yükseliş*

Nehir Yağmuru Serisi:

*Tırmanıştan Sonra
Tırmanıştan Sonra Özel Baskı
Huzuru Kovalamak
Atılım Eşleşmeyi
Yapmak
Üç Serisi:*

*Güneş Gökyüzünden Düşene
Kadar Tüm Varlığımla
Vahşi ve Özgür*

Bitmemiş Kahraman Serisi:

*Şövaly
e
Creed
Baskın
I
Deacon
Sebring*

Vahşi Batı MC Serisi:

*Hala Ayakta Duman
ve Çelik*

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri: .

*Cennet ve
Cehennem
Güvenli
Oynamak Üç
Dilek Karmaşık
Gevşek Uçlar
Hızlı Şerit
Mükemmel Birliktelik
Gerçek Olmayacak Kadar
Güzel*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

